

НОРА РОВАРТО

ПУБЛИЧНИ ТАЙНИ

ПОНЯКОГА
НАЙ-ДОБРЕ ОПАЗЕНИТЕ ТАЙНИ
СА ПУБЛИЧНИТЕ...

НОРА РОБЪРТС ПУБЛИЧНИ ТАЙНИ

Превод: Райна Чернева

chitanka.info

Понякога най-добре опазените тайни са публичните...

Ема е изплашено, самотно дете, незаконна дъщеря на знаменит рокпевец. В един прекрасен ден прочутият ѝ баща я изтръгва от мизерията и като в приказката за Пепеляшка я отвежда на един сякаш никога несвършващ бал. „Приказката“ е жестоко прекъсната в нощта, когато пред очите на Ема убиват братчето ѝ.

От страх да не загуби и нея баща ѝ я затваря в „позлатена клетка“. Ема отчаяно търси в любовта щастие и допир с истинския живот. Но щастieto ѝ е мимолетно — тя осъзнава, че най-страшната тайна навярно се крие дълбоко в подсъзнанието ѝ, тайна, заради която може да загуби живота си.

ПРОЛОГ

Лос Анджелис, 1990

Удари спирачка и колата се блъсна в бордюра. Радиото продължаваше да гърми. Притисна устата си с ръка, за да удържи истеричния смях. Спомен от миналото, беше казал дисководещият. Спомен от нейното минало. Рокът на „Девъстейшън“ продължаваше.

Умът ѝ машинално регистрираше всичко: спирането на колата, изваждането на ключа, отварянето на вратата. Поради превалялия дъжд и високите температури от настилката спираловидно се издигаше пара. Огледа се ужасена наоколо и изтича.

Тъмнина. Почти беше забравила за съществата, които удряха в тъмното.

Шумът се засили с отварянето на входната врата. Флуоресцентното осветление я заслепяваше. Ужасена, продължи да тича. Отчаяно се надяваше някой да я изслуша.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, докато тичаше по коридора. Звъняха десетки телефони; смесваха се оплаквания, викове, въпроси, някой ругаеше. Видя вратата с надпис „Отдел «Убийства»“ и се разрида.

Отдръпнал се назад от бюрото, с крак върху скъсана попивателна хартия, с телефонна слушалка, притисната между рамото и ухото, той се канеше да отпие от чашата с кафе.

— Моля те, помогни ми — каза тя и рухна върху стола срещу него — Някой се опитва да ме убие.

ГЛАВА 1

Лондон, 1967

Ема беше почти тригодишна, когато видя за пръв път баща си. Знаеше как изглежда, защото майка ѝ грижливо изрязваше от вестници и лъскави списания негови снимки и ги окачваше върху всяка свободна повърхност в тесния им тристаен апартамент. Джейн Палмър обичаше да показва на дъщеря си снимките, залепени по сетните и седнала на някой от вехтите мебели, да ѝ разказва за прекрасния си любовен роман с Брайън Макавой — солист на прочутата рокгрупа „Девъстейшън“. Колкото повече пиеше Джейн, толкова по-прекрасна ставаше тази любов. Разказите на майката бяха твърде непонятни за Ема. Знаеше, че мъжът от снимките беше важна личност, защото заедно със състава си беше свирил пред кралицата. Научила се бе да разпознава гласа му по радиото или когато майка ѝ пуснеше някоя от плочите му. Обичаше гласа му и онова, което щеше да научи по-късно, че е неговият лек ирландски акцент.

Много от съседите цъкаха съжалително над бедното малко момиченце при тази майка с лош характер и подчертана склонност към джина. От време на време чуваха кресливите ѝ ругатни и риданията на Ема. Жените мълчаливо разменяха многозначителни погледи, докато тупаха килимите или простираха прането.

Така се споглеждаха и поклащаха глави и през хубавото лято на 1967, докато слушаха виковете на малкото момиченце през отворените прозорци на апартамента. Според повечето от тях младата Джейн Палмър не заслужаваше такова сладко дете. Разбира се, това споделяха само помежду си. Никой от тази част на Лондон не би и помислил да отнесе въпроса до съответните власти.

Разбира се, Ема не можеше да разбере думи като „алкохолизъм“ или „душевно заболяване“, но на три години вече бе експерт по настроенията на майка си. Тя познаваше дните, в които майка ѝ се смееше и я прегръщаше, и дните, когато ѝ се караше и я биеше. Но нажежеше ли се атмосферата в апартамента, детето вземаше черното

си плюшено куче Чарли, пропълзвяваше в шкафчето под кухненската мивка и там, на тъмно и влажно, чакаше да премине гнева на майка ѝ. Не всеки път обаче беше достатъчно бърза, за да се спаси.

— Стой мирно, Ема! — Джейн с ожесточение разресваше светлорусата ѝ коса и едва се сдържаше да не обърне четката и да напердаши дъщеря си. Но днес не трябваше да изпуска нервите си, днес — не. — Днес трябва да бъдеш хубава. Искаш да си хубава, нали?

Никак не държеше да е хубава, защото четката нараняваше кожата на главата ѝ, а новата розова рокля дращеше от колосването. Тя продължи да се върти на стола, докато майка ѝ се опитваше да завърже с панделка развяващите се къдрици.

— Казах да стоиш мирно! — Ема извика, когато Джейн заби пръсти във врата ѝ. — Никой не обича мръсните лоши момичета. — След две дълбоки вдишвания тя отпусна ръката си. Не искаше детето да има белези. Пък и нали я обичаше. А белезите нямаше да се харесат на Брайън, ако ги забележеше.

Издърпа Ема от стола и я хвана здраво за рамото.

— Престани да се цупиш, момичето ми. — Но от резултата беше доволна. С нежните руси къдрици и големите сини очи Ема изглеждаше като малка принцеса. — Погледни се. — Този път ръцете на Джейн нежно обръщаха детето към огледалото. — Нали си хубава?

Докато се оглеждаше в изпъстреното с петна огледало, тя отново сви устни нацупено. Имитираше кокнитото^[1] на майка си със следи от детско фъфлене.

— Сърби ме.

— Една дама трябва да изтърпи и неудобства, ако иска да накара мъжа да я мисли за красива. — Самата Джейн усещаше как черният корсет се впила в плътта ѝ.

— Защо?

— Защото това е част от задълженията на жената. — Тя се зараглежда в огледалото първо от едната страна, а след това от другата. Тъмносинята рокля подчертаваше закръглените ѝ форми и пищния ѝ бюст. Спомни си, че Брайън винаги беше харесвал гърдите ѝ и почувства внезапно сексуално желание.

Господи, никой преди или след това не можеше да се сравни с него в леглото. Имаше някакъв глад у него, необуздан глад, който криеше много добре зад студената и самоуверена външност.

Познаваше го от детство и повече от десет години му беше любовница. Затова никой не знаеше по-добре от нея на какво е способен Брайън, когато се възбуди.

За миг си представи как той съблича роклята ѝ, обгръща с поглед тялото ѝ, тънките му пръсти разкопчават корсета...

Спомняше си колко добре се чувстваха в леглото и усети влага между краката си. Вярваше, че пак ще бъдат заедно.

Опомни се, грабна четката и среса косата си. Беше изхарчила последните си пари за фризьор, за да боядиса дългата ѝ до раменете права коса като на Ема. Доволно кимна с глава — от днес нататък въобще няма да я е грижа за пари.

Устните ѝ бяха грижливо оцветени в много бледорозово — цвят, също като на топмодела Джейн Чашър върху корицата на последния „Бог“. Нервно взе молива и подсили грима около очите си.

Ема гледаше майка си очарована: днес миришеше на одеколон, а не на джин. Детето посегна плахо към червилото, но тя я плесна.

— Не го пипай! — Удари още веднъж Ема през пръстите. — Нали съм ти казала никога да не ми пипаш нещата.

Детето кимна. В очите му се появиха сълзи.

— И не започвай пак да цивриш. Не искам да те види за пръв път със зачервени очи и подуто лице. — В гласа ѝ сега имаше нотки, които накараха Ема да се измъкне внимателно извън обсега ѝ. — Ако не дойде скоро... — Джейн се отдалечи, изучавайки в огледалото онова, което тялото ѝ предлагаше.

Винаги е била пълна, но никога дебела. Вярно е, че роклята ѝ беше тесничка, но подчертаваше заоблените ѝ форми. Кльошавите може да са на мода, но тя знаеше, че мъжете предпочитат закръглените жени в леглото. Знаеше го, защото твърде дълго се беше изхранвала с тялото си.

Докато се оглеждаше, увереността ѝ се увеличаваше и тя вече си представяше, че прилича на бледите, изтънчени манекенки — всеобщата мода в Лондон. Липсваше ѝ вкус, за да прецени, че този цвят на косата не ѝ подхожда и че от новата прическа ъгловатото ѝ лице изглежда грубо. Важното бе да е модерна. Винаги е била.

— Сигурно не ми вярва. Не му се иска. Мъжете никога не желаят децата си. — Нейният баща не се интересуваше от нея, докато гърдите ѝ започнаха да се развиват. — Запомни това, Ема, момичето ми. — Тя хвърли замислен поглед на дъщеря си. — Мъжете не искат бебета. Жените им трябва само за едно, ще разбереш това доста скоро. Забавляват се с теб, сетне те изоставят с надут корем и с разбито сърце.

Закрачи из стаята, запали цигара и запуши, нервно вдишвайки дима. Жадуваше за марихуана, сладка и успокояваща, но парите за наркотика отидоха за новата рокля на Ема. Понякога майките трябва да се жертват.

— Той може да не те иска, но след като те види, не би могъл да отрече, че си негова. — Тя изучаваше дъщеря си с присвити очи. Усети прилив на нежност към нея и си каза, че когато е добре измито, мъничето е хубаво като картинка. — Дяволски му приличаш, Ема, сладурче. Вестниците пишат, че щял да се жени за оная мръсница Уилсън — аристократка от старо семейство. Но той ще се върне. Винаги съм знаела, че ще се върне при мен. — Смачка цигарата наполовина в нащърбения пепелник и тя продължи да дими. Нужен ѝ беше алкохол — само една глътка джин, за да успокои нервите си. — Стой на леглото — нареди тя. — Стой там и мирувай! Не пипай нищо, иначе ще съжالياваш.

Беше обърнала две чашки, когато чу почукването на вратата. Сърцето ѝ започна да бие. Като повечето алкохолици, след като пийнеше, се чувстваше по-уверена в себе си. Приглади косата си, усмихна се фалшиво и отвори вратата.

Той беше красив. В първия миг през заслепилото я лятно слънце видя само него, висок и строен, с руса коса и пълни сериозни устни, приличаше на поет или апостол. Помисли си, че го обича — доколкото това чувство ѝ беше познато.

— Брайън. Колко е хубаво, че се обаждаш. — Усмивката ѝ се стопи, когато забеляза двамата мъже зад него. — С бодигардове ли се движиш вече?

Той нямаше настроение. Беше вбесен, че се е оставил на уловката да се види отново с Джейн, и цялата вина за това хвърляше върху мениджъра и годеницата си. Възнамеряваше да се измъкне колкото е възможно по-бързо.

— Нали си спомняш Джоно? — Брайън пристъпи навътре. Миризмата на джин, пот и престояло ядене неприятно напомняше за собственото му детство.

— Разбира се. — Джейн рязко кимна на високия, тромав бас китарист. Той носеше диамант на малкия си пръст, а лицето му бе обрамчено от тъмна пухкава брада. — Издигнахме се в живота, нали, Джоно?

Той огледа мръсния апартамент.

— Някои от нас.

— Това е Пит Пейдж, нашият мениджър. — Той бе хубав мъж, около тридесетте, с блестяща усмивка и грижливо поддържани ръце.

— Зная всичко за вас. — Тя му подаде преднамерено високо ръката си, за да го накара да я вдигне до устните си, но той не я пое. — Вие направихте от нашите момчета звезди.

— Само им отворих няколко врати.

Изпълнение пред кралицата, концерти по телевизията, запланували сте нов албум и ви очаква голямо американско турне: — Тя погледна отново Брайън: косата му стигаше почти до раменете, а лицето му бе слабо, бледо и чувствително. Плакати с това лице красяха стените на тийнейджърите от двете страни на океана, а вторият му албум „Пълно опустошение“ бързо се изкачи на върха на класациите. — Постигнахте всичко, което желяхте.

По дяволите, нима ще го накара да се чувства виновен, защото беше постигнал нещо.

— Вярно е.

— Някои от нас получават повече, отколкото са пожелали. — Тя отметна назад главата си. Люлеещите се на ушите ѝ позлатени топчета се бяха поизтрили. Засмя се отново, като че позираше. На двадесет и четири, година по-голяма от Брайън, тя се мислеше за много по-умна и духовите от него. — Бих предложила чай, но не очаквах цяла компания.

— Не сме дошли за чай. — Той пхна ръце в широките джобове на джинсите си и се намръщи още повече. Вярно е, беше млад, но все пак беше порасъл. И нямаше намерение да остави тази стара, вмирисана на джин нещастница да му създава неприятности. — Джейн, само заради миналото ни този път не се обърнах към съда. Но

ако продължаваш да звъниш, да пишеш закани или да ме шантажираш, поварвай ми, ще се оплача.

Силно гримираните ѝ очи се присвиха.

— Искаш да ми изпратиш ченгетата, карай, момчето ми. Ще видиш как всичките ти малки фенове заедно с тъпите си родители ще се зарадват, като прочетат как съм забременяла. Как ни изостави, мен и малкото си момиченце, докато ти тънеш в разкош. Как ще го преглътнете това, мистър Пейдж? Мислите ли, че бихте получили друга покана от кралицата за Бри и момчетата?

— Мис Палмър. — Гласът на Пит беше спокоен. Часове беше преценявал и най-малките подробности на ситуацията. Веднага разбра, че си губи времето. Единственият изход тук бяха парите. — Убеден съм, че не бихте раздухвали личните си работи в пресата. Нито пък мисля, че ще инсинуирате изоставяне, когато не е имало такова.

— О! Мениджър ли ти е, Брайън, или мръсен адвокат?

— Не беше бременна, когато те напуснах.

— И аз не знаех, че съм бременна! — извика тя и сграбчи черното му кожено яке. — Чак след два месеца разбрах със сигурност. Но ти беше заминал. Не знаех къде да те търся. Можех да се отърва от детето. — Стисна по-здраво якето, когато той се опита да се откопчи. — Познавах хора, които можеха да уредят това, но се страхувах, страхувах се много повече, отколкото да родя.

— Значи тя има дете. — Джоно седна на дръжката на фотьойла и запали с масивната си златна запалка цигара „Галоаз“. През последните години живееше охолно и придоби навици на богат човек. — Но това не значи, че то е твое, Бри.

— Негово е, идиот такъв!

— Хайде, хайде. — Той невъзмутимо дръпна от цигарата, а след това издуха дима право в лицето ѝ. — Държиш се като изискана дама, нали?

— Престани, Джоно. — Пит продължаваше да говори тихо и спокойно. — Мис Палмър, ние сте тук, за да обсъдим въпроса.

Тя си помисли, че това е нейният скрит коз.

— Басирам се, че ще предпочетете да не се вдига шум. Знаеш, че тогава не съм имала друг, Брайън. — Приведе се към него, притискайки го с гърдите си. — Нали си спомняш онази Коледа, която прекарахме заедно. Ема ще стане на три години през септември.

Спомняше си, въпреки че не би искал. Беше на деветнадесет години, завладян от музика и гняв. Някой беше донесъл кокаин и след като опита за пръв път, се почувства като чистокръвен жребец. Трепереше от желание да се люби.

— Значи имаш дете и мислиш, че е мое. Защо чака досега, за да ми го съобщиш?

— Казах ти, че в началото не можех да те открия. — Джейн навлажни устни и помисли, че ѝ трябва още една чашка. Не беше разумно да му каже, че ѝ е било приятно известно време да играе ролята на мъченица: бедната неомъжена майка, съвсем сама. Имаше си, разбира се, и един двама мъже да я подкрепят.

— Записах се в онези програми за момичета, изпаднали в беда. Мислех си да я оставя, нали разбираш — за осиновяване. След като я родих, не можех — толкова приличаше на теб. Казах си, че ако я изоставя, ти ще откриеш и ще се ядосаш. Боях се, че няма да се върнеш при мене. — Разплака се. Сълзите размазаха тежкия ѝ грим. Той се притесни, защото беше искрена. — Знаех, че ще се върнеш, Брайън. Започнаха да пускат песните ти по радиото, виждах плакати в магазините за плочи. Започваше да се издигаш. Винаги съм била сигурна в тебе, но, Господи, никога не съм предполагала, че ще станеш толкова голяма звезда. Почнах да мисля...

— Обзалагам се, че си мислила — измърмори Джоно.

— Започнах да мисля — процеди тя през зъби, — че ще се зарадваш на детето. Отидох на последния ти адрес, научих, че си се преместил, но никой не ми каза къде. Мислех за теб всеки ден. Виж! — Тя посочи снимките, налепени по стените на апартамента. — Изрязвах и събирах всичко, което можех да намеря за теб.

Той ги заразглежда. Стомахът му се сви.

— Господи!

— Обадох се на компанията, с която записваш и дори отидох там, но те се отнесоха с мен като с нищожество. Казах им, че съм майка на дъщеричката на Брайън Макавой, но те ме изхвърлиха — премълча, разбира се, че беше пила и че се нахвърли върху секретарката. — Започнах да чета за вас двамата с Бевърли Уилсън и се отчаях. Знам, че тя не би могла да означава нещо за теб след всичко, което е имало между нас. Реших, че трябва да говоря с теб по някакъв начин.

— Не е най-добрият начин да се обаждаш в апартамента на Бев с маниакалните си бълнувания.

— Трябваше да говоря с теб, да те накарам да ме изслушаш. Не знаеш, Бри, какво е да се измъчваш как да платиш наема и дали ще има достатъчно пари за храна. Не можех да си купувам хубави дрехи, нито да излизам.

— Пари ли искаш?

Поколеба се само за миг.

— Искам теб, Бри. Винаги съм те искала.

Джоно изтръска цигарата си над едно изкуствено цвете.

— Знаеш ли, Бри, твърде много се говори за това дете, но аз не виждам никаква следа от него. — Той стана и с привичен жест отметна назад лъскавата си черна грива. — Готови ли сме за тръгване?

Джейн му хвърли злобен поглед.

— Ема е в спалнята. Няма да пусна цялата ви група там. Това засяга само Брайън и мен.

Джоно се усмихна подигравателно.

— Винаги си била най-добра в спалнята, нали, сладурче? — Те се изгледаха с неприкрито отвращение, което винаги бяха изпитвали един към друг. — Бри, тя беше първокласна проститутка някога, но сега е посредствена. Ще ставаме ли?

— Мръсен педераст! — Джейн се хвърли върху него, преди Брайън да успее да я сграбчи през кръста. — Та ти не би знаел какво да правиш, ако някоя жена те ощипе по оная работа.

Той продължи да се усмихва, но погледът му стана леден.

— Искаш ли да опиташ, скъпа?

— Винаги съм разчитал на теб, Джоно, за да вървят нещата гладко — измърмори Брайън, докато се мъчеше да задържи извиващата се в ръцете му жена. — Нали каза, че това е работа между двама ни, тогава да продължим. Ще хвърля поглед на момичето.

— Без тях двамата — изсъска тя към Джоно, а той сви рамене и запали нова цигара. — Само ти.

— Добре. Чакайте тук. — Той продължаваше да я държи за ръката, докато стигнаха до спалнята. Тя беше празна. — Омръзна ми играта ти, Джейн.

— Тя се крие. Много хора са я смутили, това е. Ема! Ела тук веднага! — Коленичи до леглото, след това се изправи, за да потърси в

тесния шкаф. — Сигурно е в клозета. — Втурна се навън и отвори някаква врата в коридора.

— Брайън. — Джоно се обади от кухнята. — Тук има нещо, което може би искаш да видиш. — Той вдигна чаша към Джейн. — Нямаш нищо против да пийна, нали, сладурче? Бутилката беше отворена. — Посочи с палеца на свободната си ръка към шкафа под мивката.

Тук вонята на алкохол, боклук, мухлясали парцали беше посилна. Обувките на Брайън залепваха, докато вървеше към шкафа. Наведе се, отвори вратата и надникна вътре. Момиченцето се бе свило в ъгъла. Русата му коса падаше в очите, то стискаше нещо черно до гърдите си. Почувства, че му прилошава.

— Здравей.

Ема зарови лице в мъхестата черна топка, която държеше.

— Мръсно, малко зверче! Ще те науча да не се криеш от мен. — Джейн понечи да я сграбчи, но погледът на Брайън я спря. Той протегна ръка и се усмихна отново.

— Мисля, че няма да мога да се побера там при теб. Би ли излязла за малко? — Видя, че тя наднича иззад скръстените си ръце. — Никой няма да ти причини нищо лошо.

„Има такъв хубав глас — помисли си детето, — мек и приятен като музика.“ Непознатият се усмихваше. На светлината, проникваща през прозореца на кухнята, гъстата му руса коса блестеше. „Също като на ангел“ — каза си то, засмя се изпълзя навън.

Новата ѝ рокля беше изцапана. Меката ѝ бебешка коса беше влажна от капещата мивка. Засмя се, показвайки белите си зъбки с крив резец. Брайън си помисли, че и той има такъв зъб. В левия ъгъл на устата ѝ се появи трапчинка, също като неговата. Очите ѝ бяха дълбоки и сини като неговите.

— Бях я облякла толкова добре. — Сега в гласа на Джейн се долавяше хленчене. От миризмата на джин изпитваше жажда, но се боеше да си налее. — Предупредих я да не се цапа. Нали те предупредих, Ема! Ей сега ще я измия. — Тя стисна така здраво ръката на Ема, че детето подскочи.

— Остави я.

— Само щях...

— Остави я — повтори Брайън бавно и заплашително. Ако престанеше да я гледа, Ема щеше да се скрие отново под мивката, Неговото дете! В този момент можеше само да се взира в нея със замаяна глава и стомах, свит на топка. — Здравей, Ема! — Дочу мелодичния му глас, в който бяха влюбени толкова много жени. — Какво държиш!

— Чарли. Кученцето ми. — Тя му подаде играчката, за да я разгледа.

— Много е хубав. — Имаше желание да я докосне, да я погали по лицето, но се въздържа. — Знаеш ли кой съм аз?

— От снимките. — Беше твърде малка, за да прикрива чувствата си. Протегна ръка и докосна лицето му. — Хубав!

Джоно се засмя и отпи от чашата си.

— Типично женска реакция.

Без да му обръща внимание, Брайън подръпна влажните ѝ къдрици.

— Ти също си хубава.

Бърбореше ѝ безсмислици, докато я наблюдаваше. Коленете му омекнаха, а стомахът му се свиваше и отпускаше, като че отмерваше ритъм. Трапчинката ѝ се задълбочи, когато се засмя. Толкова приличаше на него. Дали му харесваше, или не, тя беше негова дъщеря. Невъзможно бе да отрече.

Той стана и се обърна към Пит.

— Да тръгваме за репетиция.

— Нима вече си отивате? — Джейн се втурна и прегради пътя им. — Просто така? Трябва само да я погледнеш, за да разбереш истината.

— Разбрал съм я. — Обзе го чувство на вина, когато Ема започна да се промъква обратно към шкафа. — Трябва ми време да помисля.

— Не, не! Ти напусна и по-рано така. Мислиш само за себе си, както винаги. Кое е най-доброто за Брайън, кое е най-доброто за кариерата на Брайън. Няма да ти позволя отново да ме изоставиш. — Беше почти стигнала до вратата, когато тя сграбчи детето и изтича след него. — Ако си отидеш, ще се самоубия.

Той спря и я погледна. Рефренът беше познат. Можеше да напише музика по него.

— Не можеш да ме изнудиш.

— Ще убия и нея! — Отчаяна, тя изкрещя заплахата и млъкна, докато го наблюдаваше. Притисна още по-силно Ема и момиченцето закрещя.

Той почувства, че го обзема паника, докато писъците на детето, писъците на неговото дете отекваха в стаята.

— Пусни я, Джейн. Причиняваш ѝ болка.

— Какво те е грижа? — Тя вече плачеше, гласът ѝ се издигаше по-високо и по-високо, за да надвика дъщеря си. — Нали си отиваш?

— Не. Необходимо ми е малко време, за да помисля.

— Имаш предвид време, през което твоят сутеньор мениджър ще съчини някаква история. — Дишаше тежко и стискаше здраво в ръце борещата се Ема. — Този път няма да се измъкнеш, Брайън.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Пусни я!

— Ще я убия — изрече го по-спокойно, обмисляйки следващата заплаха. — Ще ѝ прережа гърлото, заклевам се, а после и моето! Как ще живееш след това, Брайън?

— Блъфира — промърмори Джоно, но дланите му се изпотиха.

— Нямам нищо за губене. Мислиш ли, че ми се живее така. Да отглеждам копеле съвсем сама, да понасям клюките на съседите. Да не мога да изляза и да се забавлявам. Помисли си, Бри, помисли какво ще пишат във вестниците, когато им разкажа историята. Ще им разкажа всичко и след това ще убия и нея, и себе си.

— Мис Палмър. — Питър вдигна успокоително ръка. — Давам ви дума, че ще се споразумеем.

— Нека Джоно да заведе Ема в кухнята, Джейн. Ще поговорим. — Брайън предпазливо пристъпи към нея. — Ще постигнем най-доброто споразумение за всички.

— Искам само да се върнеш.

— Не съм си тръгнал. — Той наблюдаваше напрегнато как ръцете ѝ се отпускат. — Ще поговорим. — Кимна на Джоно. — Ще поговорим за всичко. Защо не седнем?

Джоно колебливо пое момиченцето от майка му. По природа чистоплътен, той се намръщи малко на мръсотията, която беше насъбрала под мивката, но я отнесе в кухнята. Когато тя продължи да плаче, той седна заедно с нея и я погали по главата.

— Хайде, сладурче, престани. Джоно няма да позволи да ти се случи нищо лошо. — Подруса я на коляното, опитвайки се да си представи как би постъпила майка му. — Искаш ли бисквита?

Разплакана, Ема кимна.

Той продължи да я подрусва. Под сълзите и мръсотията се криеше едно привлекателно малко създание. Копие на Макавой, призна той с въздишка.

— Знаеш ли къде крие бисквитите майка ти?

Тя се усмихна и посочи към високия бюфет.

Тридесет минути по-късно те привършваха чинията с бисквитите и чая, който бе направил той. Брайън наблюдаваше от прага на кухнята Джоно, който правеше физиономии, за да накара Ема да се засмее. Когато имаше проблеми, винаги можеше да се разчита на него.

Брайън влезе в кухнята и погали дъщеря си по косата.

— Ема, искаш ли да се повозиш с моята кола?

Тя облиза трохите от устните си.

— С Джоно?

— Да, с Джоно.

— Аз съм нейният любимец. — Той бързо налапа последната бисквита.

— Искам да живееш при мен, Ема, в новата ми къща.

— Бри...

Вдигна ръка, за да прекъсне Джоно.

— Хубава къща и ти ще имаш собствена стая.

— Трябва ли?

— Аз съм татко ти, Ема и бих искал да живееш с мен. Можеш да опиташ и ако не си щастлива, ще измислим нещо друго.

Тя го изучаваше, пълничката ѝ долна устна беше издадена нацупено напред. Познаваше лицето му, но беше някак различно от снимките. Не знаеше и не се интересуваеше защо. Гласът му я караше да се чувства добре и в безопасност.

— Ще дойде ли мама?

— Не.

Очите ѝ се насълзиха, но тя взе раздърпаното черно куче и го притисна към гърдите си.

— А Чарли?

— Разбира се. — Брайън протегна ръце и я вдигна.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, синко — обади се Джоно.
Брайън му хвърли поглед над главата на Ема.
— И аз се надявам.

[1] Жаргон на простолюдието на Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Ема видя за пръв път голямата каменна къща от предната седалка на сребристия ягуар. Мъчно ѝ беше, защото Джоно със смешната брада си беше отишъл, но човекът от снимките пък ѝ позволи да натиска копчетата на таблото. Той не се усмихваше вече, но не ѝ се караше. Миришеше хубаво. И колата миришеше хубаво. Тя притисна носа на Чарли в седалката и си забърбори.

Къщата със сводестите си прозорци и извитите кулички ѝ изглеждаше огромна. Беше каменна, потъмняла от времето, а прозорците бяха ромбовидни. От поляната наоколо се носеше мирис на цветя, а тревата беше гъста и зелена. Тя се засмя, подскачайки възбудено.

— Замък!

Баща ѝ се усмихна.

— Да. Отначало и аз така си помислих. Когато бях малък, исках да живея в къща като тази. Моят баща — твоят дядо — работеше в тази градина. „Освен когато беше мъртвопиян“ — добави Брайън на себе си.

— Тук ли е сега.

— Не, в Ирландия.

В къщичка, която той му беше купил, кредитиран от Пит преди година. Спря колата пред главния вход. Каза си, че трябва да проведе няколко разговора, преди новината да гръмне във вестниците.

— Някой ден ще те запозная с него и с роднините. — Вдигна я на ръцете си, смаян от доверчивата ѝ прегръдка. — Вече имаш семейство, Ема.

Когато влезе вътре с детето на ръце, той чу гласа на Бев.

— Мисля синьо, обикновено синьо. Не бих могла да живея с тези цветя по стените. И ужасните пердета трябва да се махнат. Като в пещера е. Искам бяло, бяло и синьо.

Той тръгна към салона и я видя седнала на пода с десетина книги с мостри. Част от тапетите бяха сменени. Бев обичаше да се залавя

едновременно с много неща.

Изглеждаше толкова малка, седнала сред огромния салон. Тъмната ѝ коса беше подстригана късо. Големи златни халки блестяха на ушите ѝ. Очите ѝ бяха екзотични както по цвят, така и по форма. Бяха бледозелени, изпъстрени със златни точки и дълги мигли. Още личеше загарът от уикенда, който прекараха на Бахамските острови. Знаеше колко мека и ароматна е кожата ѝ.

Бев беше слабичка и с триъгълно лице. Седеше с кръстосани крака в прилепнал кариран панталон и спретната бяла блуза. Едва ли някой би предположил, че е бременна от два месеца.

Брайън премести дъщеря си от едната ръка в другата, питайки се как ще реагира бременната му любима.

— Бев.

— Брайън. Не те чух. — Обърна се, надигна се и застина. — Ах! — Тя пребледня и се втренчи в детето. Съвзе се бързо, изправи се и даде знак на декораторите, които спореха над мострите. — Двамата с Брайън ще помислим още малко. Ще ви се обадя към края на седмицата.

Избута ги любезно навън. Когато затвори вратата след тях, пое дълбоко дъх, като сложи ръка на корема си.

— Това е Ема.

— Здравей, Ема. — Бев се усмихна пресилено.

— 'давей. — Детето засрамено зарови лицето си в рамото му.

— Ема, искаш ли да погледаш телевизия? — Брайън я потупа успокоително. Когато детето сви рамене, той продължи да говори с престорена веселост. — Има един голям, хубав телевизор в онази стая. С Чарли можете да седнете на дивана.

— Пишка ми се — прошепна Ема.

— О, добре...

Бев отмести бретона от очите си. Ако не ѝ беше толкова тъжно, навярно щеше да се засмее.

— Ще я заведа.

Но момиченцето се вкопчи по-здраво в Брайън.

— Още не е свикнала с теб. — Когато влезе в тоалетната, хвърли към Бев безпомощен поглед и затвори вратата. — Ти... — Гласът му пресекна, когато Ема свали гащичките си и седна.

— Няма да си намокря гащите — заяви тя. — Мама казва, че само глупавите и лоши момичета го правят.

— Ти си голямо момиче — отвърна той, сподавяйки нов изблик на гняв. — Много хубаво и умно.

Тя вдигна сама гащичките си и се обърна към баща си.

— Ти ще гледаш ли телевизия?

— След малко. Трябва да поговоря с Бев. Тя е много добра — добави той, като я повдигна до мивката. — Живеем заедно.

Ема си поигра с водата.

— А бие ли?

— Не. — Брайън я прегърна. — Обещавам, че никой няма да те бие вече.

Разкъсван от противоречиви чувства, я заведе в хола с удобен диван и голям телевизор. Включи го, избра някаква детска програма и каза:

— Скоро ще се върна.

Проследи го с поглед, докато излезе и се успокои, щом видя, че оставя вратата отворена.

— Може би е по-добре да влезем тук. — Бев посочи към салона. Седна отново на пода и започна да рови из мострите. — Изглежда, че Джейн не е лъгала.

— Детето е от мен.

— Вижда се, Бри. Толкова много прилича на теб, че изтръпвам. — Почувства, че не може да сдържи сълзите си и се мразеше за това.

— О, Господи, Бев!

— Не, недей — спря го тя, когато той понечи да я прегърне.

— Трябва ми една минута. Все пак това е шок за мен.

— И за мен също. — запали цигара и дръпна дълбоко. — Ти знаеш защо скъсах с Джейн.

— Каза ми, че си се чувствал като че ли ще те изяде жив.

— Тя беше неуравновесена. Дори когото бяхме деца тя не беше с всичкия си.

Бев нямаше сили да го погледне. Напомни си, че е настоявала той да се види с Джейн отново, за да установи истината за детето. Скръстила ръце в скута си, тя се взираше в мраморната камина.

— Познаваш я отдавна.

— Беше първото момиче, с което спях. Едва навършил тринадесет. — Уморено потърка очи, опитвайки се да прогони неприятните спомени. — Когато се напиеше, баща ми изпаднаше в страшна ярост. Аз се криех в мазето. Един ден Джейн беше там, като че ли ме чакаше. Преди да се усетя, тя беше отгоре ми.

— Не влизай в подробности, Бри.

— Искам да знаеш. — Дръпна от цигарата и бавно изпусна дима. — Изглежда, че двамата с Джейн имаме еднаква съдба. В дома ѝ непрекъснато се вдигаха скандали. Парите никога не стигаха. И когато започнах да се интересувам от музика, престанах да ѝ обръщам внимание. Тя се побърка. Непрекъснато ме заплашваше, че ще се самоубие. Започнах да я отбягвам. Малко след като сформирахме групата, по времето, когато работехме толкова усилено, за да успеем, тя се появи отново. Предполагам, че продължих връзката си с нея по инерция. Най, вече, защото бях глупак.

Бев подсмъркна и се усмихна.

— Все още си такъв.

— Да. Ние живяхме заедно почти година. Накрая започна да се държи безобразно. Създаваше интриги между мен и момчетата. Идваше по време на репетициите, правеше сцени. Дори в клуба се нахвърли върху момиче от публиката. След безобразията плачеше и се молеше да ѝ простя. Положението ставаше нетърпимо. Когато скъсах с нея, ме заплаши, че ще се самоубие. Тъкмо се бяхме хванали с Пит и направихме турне във Франция и Германия. Той подготвяше първия ни договор за плоча. Напуснахме Лондон и я забравих. Не подозирах, че е бременна, Бев. Не бях се сещал за Джейн повече от три години. Ако можех да се върна назад... — Той млъкна, мислейки за детето в съседната стая, С кривото зъбче и трапчинката. — Не знам какво бих направил.

Бев обхвана коленете си. Тя беше практична жена от добро семейство. Все още ѝ беше трудно да разбере бедността и болката, въпреки че точно това я бе привлякло към Брайън.

— Мисля, че е по-добре да помислиш какво ще правиш сега.

— Вече съм го направил. — Той смачка цигарата в старинната порцеланова купа. Бев дори не му направи забележка.

— Какво си направил, Бри?

— Взех Ема. Тя е моя. Ще живее с мен.

— Разбирам. — Взе цигара. Заради бременността беше скъсала с пиенето и редките дрогирания, но с цигарите беше по-трудно. — Не ти ли хрумна, че трябваше да го обсъдим? Доколкото знам, след няколко дни ще се оженим.

— И ще го направим. — Хвана я за раменете, разтърсвайки я. Уплаши се, че както много други и тя ще го изостави. — По дяволите, Бев, исках да говоря с теб. Не можех. — Пусна я, скочи на крака и изрита мострите. — Отидох в мръсния апартамент с единственото намерение да заплаша Джейн, ако не престане да ни тормози. Тя си беше същата: ту заплашваше, ту се молеше. Каза ми, че Ема е в спалнята, но не беше там. Тя се криеше. — Той притисна с длани очите си. — Господи, Бев, детето се беше свило под мивката като подплашено животинче.

— Боже! — Бев отпусна глава върху коленете си.

— Джейн щеше да я бие — да бие това слабо, малко момиченце, защото се беше уплашило. Когато я видях... Бев, погледни ме! Моля те! Когато я видях, видях себе си. Разбираш ли ме?

— Опитвам се. — Поклати глава, като правеше усилия да не заплаче. — Не. Лъжа. Искам всичко да бъде по старому.

— Смяташ, че трябваше да я изоставя?

— Не. Да. — Тя стисна главата си с юмруци. — Не знам. Трябваше да поговорим. Можехме да измислим нещо.

Той коленичи до нея и я хвана за ръцете.

— Възнамерявах да си тръгна, да се поразходя с колата и да помисля, преди да се прибера вкъщи. Но Джейн заплаши, че ще се самоубие.

— О, Бри!

— Навярно щях да я зарежа. Толкова бях вбесен. Но след това каза, че ще убие и Ема.

Тя притисна с ръка корема си, в който растеше нейното дете.

— Не. О, не, не може да е имала такава намерение.

— Можеше. — Стисна по-силно ръцете й. — Дали щеше да го изпълни — не знам. Но в този момент го мислеше. Не можех да зарежа Ема там, Бев. Не бих могъл да оставя дори дете на непознат човек.

— Не. — Издърпа ръцете си от неговите и ги вдигна към лицето му. Каза си, че това е нейният Брайън, нейният мил, внимателен Брайън. — Не би могъл. Как я измъкна от Джейн?

— Тя се съгласи — отвърна той. — Пит беше подготвил документите, така че всичко е законно.

— Бри! — Ръцете ѝ притиснаха по-здраво лицето му. Беше влюбена, но не сляпа. — Колко?

— Написах ѝ чек за сто хиляди лири. Според споразумението ще получава всяка година по двадесет и пет хиляди, докато Ема навърши двадесет и една.

Бев отпусна ръцете си.

— Господи, Брайън! Ти си купил детето.

— Не можеш да купиш нещо, което ти принадлежи. — Думите го задавиха, защото се чувстваше омърсен. — Дадох ѝ достатъчно, за да съм сигурен, че ще стои настрана от момиченцето и от нас. — Той сложи ръка върху корема ѝ. — И от нашето дете. Изслушай ме. Ще има шум в пресата, ще има и много отвратителни неща. Моля те, остани до мен! Трябва да бъдем заедно. И да дадем на Ема шанс.

— А за мен помислил ли си?

— Бев...

Тя поклати глава. Щеше да го поддържа, но се нуждаеше от малко време.

— Напоследък чета много медицински книги. Сигурна съм, че малко дете не трябва да се оставя дълго само.

— Точно така. Ще отида да я видя.

— Ще отидем заедно.

Ема беше все още на дивана, здраво притиснала с ръце Чарли. Шумът от телевизора не пречеше на съня ѝ. По лицето ѝ имаше следи от сълзи. Сърцето на Бев се сви.

— Струва ми се, че ще трябва да побързаме с боядисването на детската стая горе.

Ема лежеше между чистите и меки чаршафи със здраво стиснати очи. Знаеше, че ако ги отвори, ще цари мрак. А там се криеха страшни същества.

Тя стисна Чарли и се послуша. Понякога съществата издаваха особени звуци.

Сега не ги чуваше, но знаеше, че изчакват да отвори очи. Сподавено изхлипа и прехапа устни. Мама винаги побесняваше, ако я

чуеше да плаче нощем. Идваше и здраво я разтърсваше, като ѝ казваше, че е глупаво бебе. А съществата се скриваха под леглото или в ъглите, докато мама беше там.

Зарови лице в сплъстената козина на Чарли.

Спомни си, че не е в апартамента, а в дома на човека от снимките. Любопитството ѝ надделя страха. Можела да го нарича „татко“. Звучеше ѝ странно. Все още със затворени очи, тя се опита да го произнесе в тъмното.

Заедно с чернокосата дама бяха вечеряли риба и пържени картофи в кухнята. Звучеше приятна музика. Изглежда, в къщата слушаха музика по всяко време. А когато човекът „татко“ заговаряше, гласът му беше като музика.

Дамата изглеждаше нещастна дори когато се усмихваше. Ема се питаше дали тя ще изчака да останат сами, преди да я набие.

Татко я изкъпа. Спомни си колко смешно изглеждаше лицето му, но ръцете му не я щипеха, нито ѝ влезе сапун в очите. Попита я за синините, но тя му отговори така, както мама я бе предупредила. Често пада, защото е несръчна. Забеляза, че се е ядосал, но не я удари.

Вместо нощница ѝ даде да облече една тениска. Тя се засмя, защото стигаше чак до петите ѝ.

Дамата дойде с него, когато я слагаше в леглото и приседна на ръба усмихнато, докато той разказваше за замъци и принцеси.

Но когато се събуди, си бяха отишли и стаята тънеше в мрак. Страхуваше се, че съществата ще отворят големите си уста и ще я налапат. Очакваше да дойде майка ѝ и да я напляска, защото е в чуждо легло.

Какво е това? Стори ѝ се, че някакъв шепот идва от ъгъла. Плахо отвори очи, притаила дъх. Сенките се раздвижиха и сякаш посегнаха към нея. Ема се сви на кълбо и сподави хълцанията си в Чарли. Ако стане съвсем мъничка, тогава страшните същества няма да я видят и да я изядат. Мама ги беше изпратила, защото бе последвала човека от снимките.

Обхваната от ужас, тя се разтрепери и изпоти. От устата ѝ се изтръгна висок вопъл. После изпълзя от леглото, затича се и падна в коридора. Нещо се счупи.

Просната на пода, вкопчена в кучето, очакваше най-лошото.

Лампите светнаха. Чу гласове и отново се уплаши. Бързо допълзя до стената и замръзна, когато видя парчетата порцелан от счупената ваза.

Ще я бият. Ще я изгонят. Ще я затворят в тъмна стая.

— Ема? — Все още замаян от съня и от цигарата с марихуана, изпушена, преди да се люби с Бев, Брайън тръгна към нея. Сви се готова за удара. — Добре ли си?

— Те я счупиха — каза тя, надявайки се да се спаси.

— Те?

— Страшните същества! Мама ги изпрати да ме вземат.

— О, Ема! — Опря бузата си до нейната.

— Брайън, какво... — Бев се спусна към тях, като завързваше халата си. Видя какво е останало от любимата ѝ дрезденска ваза, въздъхна леко и тръгна към тях, избягвайки парчетата. — Порязала ли се е?

— Не е. По-скоро е уплашена.

— Дай да погледна. — Ръката на момиченцето беше стисната в юмрук. — Ема! — Гласът ѝ беше строг, но не злобен. Ема вдигна предпазливо глава. — Удари ли се?

Все още нащрек, детето посочи коляното си. Върху тениската имаше няколко капки кръв. Бев я повдигна. Показа се дълга, но повърхностна драскотина. Помисли си, че повечето деца биха заплакали. А може би Ема не плачеше, защото драскотината беше нищо в сравнение със синините, които беше видял Брайън. Машинално Бев наведе главата си, за да целуне удареното. Когато видя, че детето зяпна от учудване, сърцето ѝ беше спечелено.

— Всичко е наред, миличко, ще се погрижим за тебе! — Тя я вдигна и нежно я целуна.

— В тъмното се крият страшни същества — прошепна момиченцето.

— Татко ще ги изгони навън. Нали, Бри?

Ирландската му кръв, а може би и наркотикът, го накара да се просълзи при вида на любимата жена, прегърнала детето му.

— Разбира се. Ще ги накълцам на парчета и ще ги изхвърля.

— След това ще е добре да събереш и тези парчета — каза Бев.

Ема прекара нощта, първата от новия си живот, сгुшена между баща си и Бев в голямото месингово легло.

ГЛАВА 3

Вече девет дни Ема седеше в нишата на големия еркере прозорец и гледаше навън. Взираше се към градината с полюшващи се камбанки и кандилки и към дългата алея. И чакаше.

Синините избледняваха, но тя дори не забелязваше. Все още никой в голямата къща не я биеше. Всеки ден приятелите на баща ѝ, които идваха и си отиваха от къщата, ѝ носеха бонбони и кукли.

Всичко това беше много странно за нея. Къпеха я всеки ден, дори когато не беше изцапана и я обличаха в чисти дрехи. Никой не я наричаше „глупаво бебе“, защото се страхувала от тъмното. Всяка нощ лампата с розовия абажур светеше в стаята ѝ. А стените бяха с тапети на розички. Чудовищата едва ли щяха да идват в новата ѝ стая.

Страхуваше се да обикне новия си дом, защото знаеше, че мама скоро ще дойде, за да я отведе.

Бяха ходили с хубавата кола на Бев да пазаруват в един голям приятно ухаещ магазин, където продаваха красиви дрехи. Бев ѝ купи толкова много неща. Момиченцето хареса най-много розовата рокля от органдин с пола на волани. Когато на сватбата на татко и Бев я облякоха в нея, тя се почувства като принцеса. Беше обува с черни лачени обувки с каишки и бели чорапогащи. И никой не ѝ се скара, когато изцапа коленете си.

Сватбата се стори странна и тържествена на Ема. Всички бяха навън в градината, а слънцето се опитваше да се промъкне през облаците. Един от мъжете, когото всички наричаха Стиви, носеше бяла риза и леко увиснали панталони. Тананикаше си, докато настройваше лъскавата бяла китара. Реши, че е ангел, но когато каза на Джоно, той се засмя.

Бев беше с венец върху главата си и широка шарена рокля. Ема си помисли, че тя е най-красивата жена на света. И за пръв път през краткия си живот почувства истинска завист. Питаше се какво е да си красива, да си голяма и да стоиш до татко. Тогава никога няма да се

страхува и да гладува, а също като в любимите приказки на Брайън ще бъде щастлива до края на живота си.

Когато заваля, гостите влязоха вътре, за да опитат тортата и шампанското. Момчетата от състава свиреха на китари, а хората пееха и се смееха. Къщата беше пълна с красиви жени с къси поли или свободни памучни рокли. Някои я заговаряха, други я погалваха, но повечето от тях не ѝ обръщаха внимание.

Никой не забеляза, че е изяла три парчета торта и че яката на новата ѝ рокля е изцапана с глазура. Нямаше други деца, с които да играе, а Ема беше прекалено малка, за да се интересува от знаменитости. Накрая се отегчи и почувства, че ѝ се повдига. Легна си, приспивана от приглушения шум от празненството.

Внезапно се събуди. Неспokoйно сграбчи Чарли, излезе от стаята и тръгна по стълбите. Но тежкият мирис на марихуана я спря. Миризмата ѝ беше позната, твърде позната. Както вонята на джина, така и сладникавият мирис на марихуаната беше свързан в нейното съзнание с майка ѝ и с боя, който следваше, когато наркотикът престанеше да действа на Джейн.

Тя се сви уплашено на стъпалата, бърборейки окуражително на Чарли. Ако майка ѝ е тук сега, сигурно ще я отведе. Тогава няма да облече отново розовата рокля, нито да чуе гласа на татко, нито да отиде в големите светли магазини с Бев.

Сви се още повече, когато чу стъпки по стълбището, и зачака най-лошото.

— Хей, Ема, миличко! — Спокоен, замаян от наркотика, Брайън се отпусна до нея. — Какво правиш?

— Нищо. — Опитваше се да се свие на кълбо, като притискаше кучето към гърдите си. Искаше да е невидима, за да не могат да я удрят.

— Страхотно парти! — Облягайки се на лакът, той се усмихна. И в най-смелите си мечти не бе допускал, че един ден ще му гостуват такива звезди като Маккартни, Джагър, Далтри. Не му се вярваше, че е женен и носи златна халка на пръста.

Отмерваше с крак ритъма на музиката и разглеждаше халката. Помисли си, че няма връщане назад. Като католик и идеалист той вярваше в светостта на брака.

Докато ровеше в джоба на ризата си за пакета с цигари, си мислеше, че това е един от най-щастливите дни в живота му. „Един от най-големите“ — помисли си той отново с въздишка. Какво от това, че баща му не дойде на сватбата, въпреки че му изпрати билети. Беше заобиколен от хората, които обичаше.

Опита се да забрави миналото. Отсега нататък ще има само бъдеще. За цял живот.

— Как мислиш, Ема? Дали да слезем и да потанцуваме на сватбата на твоя татко?

Продължаваше да седи свита и едва кимна. Главата я болеше.

— Искаш ли торта? — Пресегна се и леко я погали по главата, но се отдръпна. — Какво става? — Потупа я по рамото объркано.

От страха и от сладкишите ѝ беше лошо. Изхълца и повърна тортата и чая в скута на баща си. Ужасена, притисна към себе си Чарли. Обаче Брайън вместо да я набие, започна да се смее.

— Е, предполагам, че се чувстваш по-добре. — Беше прекалено дрогиран, за да изпита отвращение. Изправи се несигурно на крака и протегна ръка. — Хайде да се измием.

За учудване на Ема нямаше бой, нито жестоки ощипвания. Заведе я в банята и съблече изцапаните ѝ дрехи. Съблече се и той и я замъкна под душа. А докато водата се изливаше върху тях, той дори пееше нещо за пияни моряци, което я накара да забрави, че ѝ е лошо.

Когато се загърнаха в хавлии, той я занесе в нейната стая и я сложи да спи. Косата му беше мокра и прилепнала около лицето, а той се строполи в края на леглото. След няколко секунди вече спеше.

Ема предпазливо се измъкна изпод завивките и седна до него. Събра кураж, наведе се и го целуна по бузата. За пръв път в живота си обичаше някого. Пъхна Чарли под отпуснатата ръка на Брайън и спокойно заспа.

А след това той замина. Само няколко дни след сватбата дойде една голяма кола и двама мъже изнесоха багажа. Брайън я целуна и обеща да ѝ донесе подарък. Ема безмълвно наблюдаваше как колата заминава. Не вярваше, че ще се върне, дори когато чу гласа му по телефона. Бев каза, че е в Америка, че там момичетата крещат, щом ги видят, а хората разграбват плочите им.

Откакто баща ѝ замина, в къщата не звучеше музика, а Бев понякога плачеше.

Спомняше си риданията на Джейн; плесниците и блъскането, които обикновено съпровождаха сълзите. Бев никога не я удари, дори и вечер, когато работниците си отидеха.

Ден след ден, прегърнало Чарли, детето се свиваше до еркерния прозорец и чакаше. Представяше си как дългата черна кола се приближава по алеята, а щом спре и се отвори вратата, от нея излиза баща му.

Но колата не идваше и тя беше сигурна, че той никога няма да се върне, защото не я обича, не я иска. Защото беше досадна и много глупава. Сега очакваше, че и Бев ще замине, и ще я остави сама в голямата къща. Тогава щеше да дойде мама.

„Какво ли мисли момиченцето?“ — се питаше младата жена, докато наблюдаваше как Ема седи в обичайната си поза до прозореца. Детето прекарваше там с часове, търпеливо като старица. Играеше единствено със старото кученце, което си беше донесло. Рядко искаше нещо.

Почти месец, откакто бе влязла в техния живот, а тя все още не можеше да определи какво изпитва към Ема.

Само до преди няколко седмици всичко беше толкова ясно. Желаше Брайън да успее, но много по-важно за нея бе да създаде с него истински дом и семейство.

Беше възпитана в принципите на англиканската църква, в заможно семейство, в което моралът, отговорностите и доброто има значеха много. Учиха я, че трябва да склучи разумен брак и да отгледа здрави и възпитани деца.

Никога не се възпротиви, главно защото не ѝ бе хрумвало. Но срещна Брайън.

Родителите ѝ бяха дошли на сватбата, но тя знаеше, че никога няма да ѝ простят това, че живя с него преди женитбата. Нито пък щяха да разберат защо се омъжи за този ирландски музикант, който не само че не вярваше в институциите, но в песните си въставаше срещу тях.

Без съмнение са били ужасени от незаконното му дете и от това, че дъщеря им го е приела. Но какво би могла да направи? Детето съществуваше.

Бев обичаше родителите си. И винаги търсеше одобрението им. Но любовта ѝ към Брайън беше толкова силна, че понякога се

плашеше. И щом като детето е негово, каквито и планове да е имала, то сега принадлежеше и на нея.

Ема неизменно я разчувстваше. Не можеше да остане незабелязана, независимо колко тихо и дискретно се държеше. Навярно причината бе в лицето ѝ. Когато я погледнеше, сякаш виждаше ангелското лице на баща ѝ. Учудваща бе тази невинност, като имаше предвид живота на момиченцето. Невинност и примирение, размишляваше Бев. Дори ако сега креснеше и я удареше, тя безмълвно щеше да изтърпи всичко. За Бев това бе по-трагично от унизителната бедност, от която я бяха спасили.

Детето на Брайън. Инстинктивно жената постави ръка върху живота същество, което носеше. Толкова искаше да роди първото му дете, но не ѝ бе съдено. Щом изпиташе ненавист, един поглед към Ема ѝ стигаше, за да се успокои. Как би могла да ненавижда толкова уязвимо същество. Въпреки всичко обаче не можеше да я приема така сляпо и безрезервно като него.

Бев признаваше, че не иска да я обикне. Детето беше от друга жена и винаги щеше да ѝ напомня за интимните отношения на Брайън преди брака. Няма значение, че е било преди пет или десет години. Докато Ема съществува, Джейн ще бъде част от техния живот.

Той беше единственият мъж, с когото беше спала. И макар да знаеше, че е имало и други в живота му, не беше трудно да ги отстрани от мислите си, като си каже, че връзката им е начало и за двамата.

По дяволите, защо го няма сега, когато всичко е толкова объркано? Детето като сянка се движи из къщата. Работниците непрекъснато вдигат шум. А пресата! Брайън я беше предупредил колко отвратително ще бъде — крещящи заглавия с името му, с нейното и на Джейн. Да вижда във вестниците снимката си редом с тази на Джейн! Ненавиждаше противните вестникарски сплетни за новите съпруги и старите любовници.

Не престанаха толкова бързо, колкото очакваше. Правеха се предположения за най-интимните сфери от живота ѝ. Сега тя беше мисис Брайън Макавой и хората се интересуваха от нея. Непрекъснато си повтаряше, че щом се бе изпълнило съкровено ѝ желание да се омъжи за него, ще трябва да приеме да се ровят в живота ѝ, липсата на свобода и ехидните заглавия.

Трябваше да се примири по някакъв начин. Но сега, когато той беше далеч, тя се питаше дали би прекарала целия си живот постоянно преследвана от фоторепортери, бягаща от микрофони с перука и тъмни очила, за да успее на спокойствие да си купи едни обувки. Дали Брайън въобще би могъл да разбере колко е унижително да прочете заглавия, коментиращи бременността ѝ, и да си представя хилядите непознати, които поглъщат тази новина със закуската си.

Без него не можеше да отминава с безразличие вестникарските истории. Затова сега рядко излизаше от къщи. За по-малко от две седмици мечтаният дом с уютни стаи и слънчеви прозорци се превърна в затвор. Затвор, който споделяше с детето му.

Но тя знаеше задълженията си и ги изпълняваше.

— Ема. — Бев се постара да се усмихна весело, когато детето се обърна. — Хайде да закусим.

Момиченцето се бе научило бързо да разпознава и да не се доверява на фалшивите усмивки.

— Не съм гладна — отвърна тя и прегърна по-здраво Чарли.

— И аз не съм. — Щом и двете бяха затворени в този дом, биха могли поне да си говорят. — Неприятно е да пием чай при този непрекъснат шум. — Приседна до Ема. — Чудесно място. Не мислиш ли, че трябва да засадя повече рози?

Детето сви рамене.

— Когато бях малка, имахме чудесна градина — продължи Бев отчаяно. — През лятото излизах навън с книга и слушах жуженето на пчелите. Понякога въобще не четях, просто мечтаех. Чудно, но когато за пръв път чух гласа на Брайън, бях в градината.

— Той у вас ли живееше?

„Най-последно ми обърна внимание — помисли си тя. — Само защото споменах името на Брайън.“

— Не. Чух го по радиото. Беше първата му малка плоча „Земя на сенките“. Той пееше: „В полунощ, когато сенките обгърнат луната...“ — Бев затананика песента и спря, когато Ема я подхвана с ясен, изненадващо силен глас.

„А земята е топла и спокойна, аз те чакам с притаен дъх.“

— Да, точно тази. — Импулсивно протегна ръка и разроши косата ѝ. — Струваше ми се, че пее само за мен. Сигурно всяко момиче си мисли така.

За момент Ема замълча. Спомни си как майка ѝ непрекъснато слушаше същата плоча, пиеше и ридаеше, докато песента отекваше в стаята.

— Заради песента ли го хареса?

— Да. Но след като се запознахме, се влюбих в него.

— Защо замина?

— Заради музиката, работата... — Погледна надолу и видя как големите очи на момиченцето се напълниха със сълзи. Ето нещо, по което си приличаха. — О, Ема и на мен ми липсва, но след няколко седмици ще си бъде вкъщи!

— Ами, ако не се върне?

Странно, но и Бев се будеше понякога посред нощ със същия страх.

— Разбира се, че ще се върне. Баща ти е музикант и има нужда от публика, която да го слуша и да го вдъхновява. Често ще отсъства, но винаги ще се връща при нас, защото ни обича. — Взе ръката на Ема, но повече за собствено успокоение. — И има още нещо. Знаеш ли откъде идват бебетата?

— Мъжете ги напъхват в жените, но след това не ги искат.

Бев изруга тихо. В този момент с удоволствие би удушила Джейн. За разлика от майка си тя смяташе, че по тези въпроси на децата трябва да се казва истината.

— Когато мъж и жена се обичат, правят бебетата и в повечето случаи, и двамата ги желаят силно. Моето бебе е тук. — Тя притисна ръката на Ема към корема си. — Бебето на баща ти. Когато се роди, то ще бъде твое братче или сестриче.

След известно колебание момиченцето плъзна ръката си по корема на Бев. Не можеше да разбере как може да има бебе в него. Мисис Пъркинс, която живееше срещу тях, имаше огромен подут корем, преди да дойде малкият Доналд.

— Къде е то?

— Вътре. Сега е съвсем мъничко. Още шест месеца ще трябва да расте, преди да се роди.

— Дали ще ме хареса?

— Сигурно. Брайън ще бъде негов татко, както е и твой.

Очарована, Ема започна да гали корема ѝ, точно както галеше Чарли.

— Ще се грижа много за бебето. Няма да позволя да го удрят.

— Не. Няма. — С въздишка прегърна раменете ѝ и погледна към живия плет. Този път детето не се отдръпна, а стоеше като хипнотизирано, с ръка върху корема ѝ.

— Малко ме е страх да стана мама, Ема. Може би ще трябва да се упражня с теб. — С дълбока въздишка тя се изправи и протегна ръка на момиченцето.

— Ще започнем още сега. Хайде да се качим горе. Ще ти облека хубавата розова рокля и ще прием чай навън. По дяволите, репортерите, по дяволите, любопитните глупаци! Ще бъдем най-красивите дами в Лондон и ще прием чай в „Риц“!

Детето за пръв път усети майчинска ласка. През следващите дни те пазаруваха в „Хародс“, разхождаха се в Грийн Парк и обядваха в „Савой“. Бев не обръщаше внимание на фотографите, които ги снимаха. Когато откри слабостта на Ема към красивите рокли и ярките цветове, тя започна да ѝ купува с удоволствие. За две седмици гардеробът на момиченцето, дошло само с роклята на гърба си, прасчеше от дрехи.

Самотата се завръщаше нощем, когато всяка от тях лежеше и жадуваше за един и същи човек.

Желанията на Ема бяха по-простички. Искаше Брайън да е се върне, защото с него ѝ беше добре. Още не знаеше, че любовта може да носи и страдания.

Но младата жена агонизираше. Опасяваше се, че му е омръзнала, че си е намерил момиче от неговата среда. Липсваше ѝ в леглото. В миговете, след като са се любили, беше толкова лесно да повярва, че винаги ще я обича и винаги ще бъде до нея. Но сега, сама в голямото легло, тя се питаше дали той не запълва нощите си не само с музика, а и с жени. На разсъмване телефонът иззвъня. Тя грабна слушалката на третото иззвъняване.

— Ало.

— Бев. — Гласът на Брайън беше напрегнат.

Седна в леглото стресната.

— Бри! Какво има? Какво се е случило?

— Нищо. Всичко. Страхотни сме, Бев! — В смеха му се чувстваше опиянение. — Успехът ни е изключителен. Удвоиха охраната, за да удържат момичетата да не се хвърлят на сцената. Дива

работа, Бев! Лудост! Тази вечер, когато хукнахме към колите, една от тях разкъса сакото на Стиви. Във вестниците пишат, че сме достойни наследници на „Бийтълс“. Предостави си, сравняват ни с „Бийтълс“!

Отново се отпусна в леглото. Постара се гласът ѝ да прозвучи ентузиазирано.

— Чудесно, Брайън. Видях няколко репортажа по телевизията, но по тях не може да се съди.

— На сцената се чувствам като гладиатор, заслушан в рева на тълпата. — Дори на нея не можеше да обясни възбудата и страха си. — Мисля, че дори Пит е впечатлен.

Бев се усмихна, представяйки си прагматичния му мениджър, бизнесмен до мозъка на костите си.

— Значи успяхте?

— Да. — Дръпна дълбоко от цигарата с марихуана. — Бих искал да си тук.

Чуваха се шумове, музика, мъжки и женски смехове.

— Грабни един сак и хващай самолета!

— Какво?

— Точно това. Толкова ми липсваш. — В дъното на стаята висока брюнетка бавно правеше стриптийз. Стиви, соло китаристът, лапаше метаквалон като бонбонки. — Слушай, знам, че решихме да останеш вкъщи, но мисля, че сгрешихме. Трябва да си тук, до мен.

Почувства, че сълзи изпълват очите ѝ, макар че избухна в смях.

— Искаш да дойда в Америка?

— Да, и то по-скоро. Можем да се срещнем в Ню Йорк след... Шшт, тихо! Джоно, кога ще бъдем в Ню Йорк?

Проснат върху кушетката, той си наливаше последните капки от „Джим Бийм“.

— А къде на майната си сме сега?

— Няма значение. — Брайън разтърка уморените си очи и се опита да се съсредоточи. Главата му беше замаяна от алкохола и дима. — Ще накарам Пит да уреди пътуването. Само си стегни багажа.

Вече беше скочила от леглото.

— А какво да правя с Ема?

— Вземи и нея. — Доволен от решението си, той се усмихна на блондинката. — Пит ще се заеме с всичко. Ще ти се обади днес следобед и ще ти обясни какво да правиш. Исусе, липсваш ми, Бев!

— И ти ми липсваш. Ще дойдем колкото може по-скоро. Обичам те, Бри, повече от всичко!

— Обичам те. Скоро ще се чуем.

Неспокоен, Брайън посегна към бутилката с бренди в момента, в който затвори телефона. Толкова искаше тя да е тук сега. Гласът ѝ го накара да я пожелае. Бе прозвучал точно както през нощта, когато се запознаха — срамежливо колеблив. В задимената кръчма, където съставът им свиреше, тя изглеждаше толкова невинна и не на място. Въпреки срамежливостта имаше нещо солидно в нея. След тази нощ не можа да я забрави.

Вдигна бутилката с бренди и жадно отпи. По всичко личеше, че брюнетката и Стиви нямаше да си направят труда да се уединят в някоя от спалните, за да се любят. Блондинката се беше отказала от Джоно и притискаше гъвкавото си тяло към П.М. — ударните инструменти.

Като ги наблюдаваше малко развеселен, малко със завист, той отпи отново. П.М. беше едва двадесет и една годишен, лицето му бе още кръгло и младежко, с акне по брадичката. Когато блондинката се наведе и зарови глава в коленето му, лицето му изразяваше едновременно ужас и възторг.

Брайън затвори очи и след малко заспа.

Сънува Бев и първата нощ, която прекараха заедно. Седнали с кръстосани крака на пода в неговия апартамент, те говориха сериозно за музика и поезия — Йейтс^[1], Байрон, Броунинг. Лениво си разменяха цигарата с марихуана. И през ум не му минаваше, че тя за пръв път опитва наркотик. Също както не подозираше, че е девствена, докато не я облада.

Тя поплака малко. Но вместо чувство за вина от сълзите ѝ изпита желание да я закриля. Беше влюбен. Това стана преди повече от година, но оттогава никога не беше спал с друга жена. Когато изкушението се засилваше, си представяше лицето на Бев.

Женитбата беше заради нея и детето, неговото дете. Не вярваше в брака. Обещанията за вечна любов смяташе за глупост. За пръв път в живота си имаше освен музиката и още нещо, което да го подкрепя и вълнува.

„Обичам те повече от всичко.“ — Не, не можеше да го каже така, с лекотата и прямотата, с които тя го каза. Но я обичаше, а когато

обичаше, беше верен.

— Хайде, моето момче. — Джоно едва успя да го събуди и да го изправи на крака. — Време е да си в леглото.

— Бев идва, Джоно.

Повдигайки вежди, той погледна през рамото си към кълбото тела.

— И всички останали също.

— Ще се срещнем в Ню Йорк. — Усмехнат, Брайън обгърна с отпуснатата си ръка врата му. — Отиваме в Ню Йорк, Джоно. Защото сме най-добрите.

— Превъзходни, нали? — С известни усилия Джоно го тръшна на леглото. — Наспи се, Бри. Утре ще мислим за проклетата работа.

— Трябва да събудим Пит — измърмори той, докато Джоно му сваляше обувките. — Паспорт за Ема. Билети. Не искам да объркам нещо.

— Няма. — Като се олюляваше леко от изпитото уиски, Джоно погледна наскоро купения си швейцарски часовник. Знаеше, че Пит няма да е очарован от събуждането, но се запъти да изпълни обещанието си.

[1] Ирландски поет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

При първия си трансатлантически полет Ема пътуваше в първа класа. Чувстваше се безкрайно зле в самолета. Бев от време на време я караше да погледне навън към пухкавите облаци или в някой от книжките с картинки, които носеше в чантата си, но тя не можеше. Дори празен, стомахът ѝ се бунтуваше. Едва забелязваше безпомощните леки потупвания на Бев и успокоителния глас на стюардесата.

Беше забравила за новите си дрехи: къса, яркочервена пола и красива блузка на цветя и за обещанието да я качат на Емпайър Стейт Билдинг. Не бе в състояние да се вълнува дори от това, че ще види баща си.

Когато самолетът кацна на летище „Кенеди“, тя не можеше да стои изправена. Бев я носеше на ръце и толкова се умори, че почти се разплака, когато забеляза Пит.

Той се вгледа в детето с болнав вид и изнервената жена.

— Тежко пътуване?

Вместо в сълзи Бев избухна в смях.

— О, не. Отначало докрай беше удоволствие. Къде е Брайън?

— Искаше да дойде, но му забраних. — Пое чантата ѝ и я хвана под ръка. — Момчетата не могат да отворят дори прозорците, без да предизвикат масова истерия.

— Но на теб ти харесва.

Той се усмихна, насочвайки я към изхода.

— Никога не съм очаквал подобно нещо, макар че по природа съм оптимист. Брайън ще стане много богат човек. Всички ще станем богати.

— Парите не са най-важното нещо за Бри.

— Не, но не вярвам да се откаже от тях. Хайде, колата ни чака.

Тя отпусна Ема, но детето само изстена и увисна в ръцете ѝ.

— Багажът?

— Ще бъде донесен в хотела. — Повлече я навън. — В списанията има и много твои снимки.

Очакваше ги огромен бял мерцедес. Пред учудения ѝ поглед Пит отново се засмя.

— Докато си омъжена за крал, сладурче, ще трябва и ти да пътуваш кралски.

Бев се облегна назад и запали цигара. Чувстваше се толкова не на място. Ема се сви на седалката между двамата и заспа дълбоко.

Пит бързо ги поведе през фойето на „Уолдорф“ към асансьора. Дотук му вървеше, но той не знаеше дали трябва да се чувства доволен, или разочарован. Една сцена с възбудена тълпа почитатели на групата на летището или пред хотела щеше да създаде неприятности, но щеше да се появи в пресата. А шумът в пресата продава плочите.

— Взел съм апартамент с две спални. — Извънредните разходи не бяха по вкуса му, но присъствието на Бев би направило Брайън по-сговорчив и по-продуктивен. Щом не може да го рекламира като свободен привлекателен мъж, ще го представя като любящ баща и съпруг.

— Всички сме на този етаж — продължи той. — Охраната е недостатъчна. Във Вашингтон две момичета успяха да се вмъкнат в стаята на Стиви като камериерки.

— Звучи като изтъркан виц.

Той само сви рамене, припомняйки си, че Стиви беше твърде пиян, за да оцени предложенията на момичетата. После китаристът разправяше, че две шестнадесетгодишни са равни на една трийсет и две годишна.

— По програма момчетата имат днес интервю, а утре ще участват в голямо шоу.

— Брайън не ми е казал накъде продължавате.

— Филадельфия, след това Детройт, Чикаго, Сент Луис...

— Няма значение. — Бев въздъхна с облекчение, когато вратите на асансьора се отвориха. По дяволите, какво значение има къде ще пътуват. Сега е тук. Забрави, че е безкрайно уморена или че ръцете я болят от носенето на Ема. Тя е тук и вече усещаше присъствието на Брайън.

— Толкова по-добре — каза Пит и измъкна ключа. — Имате два часа до интервюто на момчетата. За едно ново списание — „Ролинг

Стоун“, чийто първи брой ще излезе по-късно тази година.

Взе ключа. Поне е тактичен и не се натрапва в двата часа, отпуснати й с Брайън.

— Благодаря, Пит. Ще дойда на интервюто.

Още с отварянето на вратата Брайън изхвърча от съседната спалня и ги притисна и двете до себе си.

— Благодаря на Бога — измърмори той, обсипвайки лицето на Бев с целувки. Пое отпуснатата Ема. — Зле ли е?

— Вече й няма нищо. — Прекара изтръпнали пръсти през косата си. — В самолета беше много зле. Почти не спа. Като се наспи, ще се оправя.

— Веднага ще я сложа. Не мърдай.

Той занесе Ема във втората спалня. Докато го слагаше в леглото, детето прошепна:

— Татко?

— Да? — Все още обръщението го вълнуваше. — Всичко е наред.

Успокоена от гласа му, заспа отново.

Машинално остави вратата на спалнята притворена и погледна към Бев. Беше пребледняла от умора, а от сенките очите й се открояваха огромни и тъмни. Любовта му беше по-силна от когато и да било. Мълчаливо се приближи до нея, вдигна я на ръце и я понесе към леглото.

За разлика от друг път му липсваха думи, въпреки че постоянно боравеше с тях: думите означаваха поезията, от поезията се раждаше песента. По-късно думите ще дойдат, вдъхновени от най-хубавия час, прекаран с нея.

В този миг тя беше изцяло негова.

Радиото и телевизорът до леглото досега му служеха да прогонва тишината. Когато я докосна, тя беше цялата необходима му музика.

Беше решен да й се наслаждава. Бавно я съблече, като я поглъщаше с поглед. Шумът от трафика навън — по-късно щеше да си го спомни като ниски и високи тонове. Кратките, меки звуци, които тя издаваше, оставаха отдолу като контрапункт. Чуваше пеещия шепот на ръцете си по кожата й.

През прозореца струеше светлина, а голямото меко легло се огъваше под тях.

Тялото ѝ вече неуловимо се променяше заедно с новия живот, който растеше в нея. Протегна ръка към закръгления корем, учуден, поразен, покорен. Благоговейно сведе устни към него.

„Глупаво е“ — помисли си той, но се чувстваше като завърнал се воин, покрит с белези и медали. А може би не е толкова глупаво. Арената, на която се биеше и печелеше, не беше мястото, където можеше да я заведе. Тя винаги ще трябва да го чака. И това се виждаше в очите, в ръцете, които го обгръщаха. Обещанието и търпението бяха на устните ѝ, когато ги разтвори за неговите. Страстта ѝ винаги е била по-малко егоистична от неговите остри и опасни импулси. С нея се чувстваше по-мъжествен, а не идол.

Когато я облада, произнесе името ѝ с дълбока въздишка на благодарност и надежда.

По-късно, когато тя заспиваше уморена, Брайън седна в долния край на леглото. Мислеше за толкова много неща. Всичко, за което някога бе мечтал, беше тук в ръцете му.

— Пит уреди да заснемат концерта в Атланта. Исусе, беше лудост, Бев! Не само от силните викове на феновете. Понякога от шума не можеше да се чуе как пееш. Нещо като, не знам, може би като на писта на излитащи самолети, но между тях има и хора, които наистина разбират, просто слушат. Понякога през прожекторите и димната завеса можеш да видиш такива лица. Искане ми се да пея само за тях. След това Стиви се намесва отново и всички подлудяват. Това е нещо и аз не знам, като величествен секс.

— Жалко, че не съм била, за да аплодирам.

Смеейки се, той я подръпна за глезена.

— Толкова се радвам, че си тук. Това лято е много особено. Можеш да го усетиш във въздуха, по лица на хората. А ние сме част от тях. Никога няма да се върне назад, Бев.

Погледна го напрегнато.

— В Лондон?

— Не. — Донякъде нетърпелив, донякъде развеселен от буквалния начин, по който го възприемаше, той продължи. — Не, към онова, което беше по-рано. Да се молим да свирим в някоя отвратителна кръчма, да сме доволни, ако ни дадат безплатно бира и чипс вместо заплащане. Господи, ние сме в Ню Йорк и от утре

милиони хора ще знаят за нас. А това има значение. Ние сме вече от значение. Постигнах всичко, което някога съм искал.

Тя седна и взе ръцете му.

— Винаги си значел нещо, Бри.

— Не. Бях един от многото незначителни певци. Нищо повече! Но никога вече. Хората ме слушат. С парите сега ще можем и малко да експериментираме — да направим нещо повече от детинския рок. Има война, Бев. Цяло поколение преживява катаклизъм. Ние трябва да станем негови изразители.

Не разбираше големите мечти, но идеализмът му я беше привлякъл още от самото начало.

— Само не ме дръж настрана.

— Не мога. — Съвсем искрено си вярваше. — Ще ти дам най-хубавото, Бев. На теб и на бебето. Заклевам се. Трябва да се обличам: — Целуна двете ѝ ръце и отметна назад разрешената си коса. — Пит много държи да сме в първия брой на това ново списание, което ще излезе през ноември. — Подаде ѝ блузката.

— Хайде!

— Мислех, че ще остана тук.

— Бев... — И по-рано бяха спорили. — Ти си моя жена. Хората искат да знаят за теб, за нас двамата. — Опита се да потисне раздражението си от нежеланието ѝ да разбере. — Ако сега им дадем малко, те няма да ни преследват толкова много. — Казваше го и си вярваше. — Важно е и заради Ема. Искам всички да видят, че ни сме семейство.

— Семейството трябва да е личен проблем.

— Може би, но историите за Ема са вече разгласени тук. — Беше чел десетина, в които я наричаха „дете на любовта“. Звучеше му твърде странно, тъй като тя не беше плод на нещо, поне малко приличащо на любов.

Бев се заоблича с ненавист към интервюто. Двадесет минути по-късно отвори на почукването.

— Джоно!

Той ѝ се усмихна.

— Знаех си, че не можеш да стоиш далеч от мен.

Прегърна я и я целуна с преувеличена страст. Докато тя се смееше, той погледна над главата ѝ към идващия Брайън.

— А така, разкрити сме. По-добре да си признаем.

— Откъде намери тази смешна шапка? — беше единственият коментар на Брайън.

Джоно остави Бев и оправи широкополата си мека бяла шапка.

— Харесва ли ти? За хепънинга е.

— Приличаш на сутенъор — заяви му той, преди да се отправи към барчето.

— Знаех си, че изборът ми е сполучлив. С риск за живота си успях да се измъкна и да пазарувам на Пето Авеню. Бих пийнал от това, сладур. Кимна към уискито, от което Брайън си наливаше.

— Излизал си? — Застана с бутилка в едната ръка и чаша в другата.

— С тъмни очила, с туника на цветя... — Сбърчи нос. — И разбира се, хипарско герданче. — Наля си в чашата, която Брайън държеше. С въздишка на задоволство се отпусна върху дивана. — Тук ми е мястото, моето момче. Аз съм луд по Ню Йорк.

— Пит ще ти откъсне главата, ако разбере, че си излизал на своя глава.

— Педераст — каза Джоно весело. — Макар че не е точно по вкуса ми. — Усмихнат, сложи чашата на пода. — Къде е малката?

— Спи. — Бев си взе цигара.

На следващото почукване отвори Брайън. Влезе Стиви, кимна разсеяно и се насочи към бара. Последва го П. М., леко пребледнял, и веднага се отпусна на един стол.

— Пит реши интервюто да бъде тук — съобщи той. — Репортерите ще дойдат с него. Откъде взе тази шапка, Джоно?

— Дълга и тъжна история, синко. — Забеляза Ема, която надничаше през откренатата врата на спалнята. — Не поглеждайте нататък, имаме си компания. Здравей, личице!

Тя се засмя тихо, но не влезе. Очите ѝ бяха приковани към Брайън.

Той отиде при нея и я потупа.

— Ема! Как се чувстваш като международен пътник?

Мислеше си, че е сънувала момента, когато я беше завил в леглото и целунал по бузката. Но не е било сън, защото беше тук, усмихваше ѝ се, а от гласа му гаденето ѝ премина.

— Гладна съм — заяви тя и му отправи щастлива усмивка.

— Не съм изненадан. — Целуна я точно по трапчинката. — Какво би казала за шоколадова торта?

— Супа — намеси се Бев.

— Торта и супа — съгласи се той. — И, разбира се, чай.

Сложи я на пода и позвъни на камериерката.

— Ела тук, Ема. Имам нещо за теб. — Джоно потупа възглавницата до себе си. Тя се поколеба. Често пъти и майка ѝ казваше така. Но нещото се оказваше плесница. Обаче Джоно се усмихваше съвсем искрено. Когато седна до него, той извади малко прозрачно пластмасово яйце от джоба си. Вътре имаше пръстенче с евтин червен камък.

Ема леко ахна, когато го пое в ръка. Онемяла, обръщаше яйцето насам-натам, следейки удрянето на пръстенчето в стените.

Джоно си помисли, че става смешен, но беше развълнуван повече, отколкото искаше другите да забележат. Отвори яйцето и постави пръстена на пръста ѝ.

— Ето. Ние сме сгодени.

Очите ѝ засияха първо към пръстена, после към него.

— Можели да седна в теб?

— Дадено. — Наведе се към ухото ѝ. — Но ако си намокриш гащите, годежът се разваля.

Седнала в скута му, тя се засмя и започна да си играе с пръстена.

— Първо жена ми, после дъщеря ми — закачи го Брайън.

— Би трябвало да се страхуваш само ако имаш син — Стиви изрече думите със същата лекота, с която глътна питието. Но веднага след това му се щеше да си отхапе езика. — Съжалявам — измърмори. В стаята всички млъкнаха. — От махмурлука е. В ужасно настроение съм.

На вратата се почука и Джоно само сви рамене.

— По-добре покажи прочутата си усмивка, синко. Шоуто започва.

Когато брадатият млад репортер седна между тях, Джоно все още беше ядосан, но не го показваше. Мислеше си, че те въобще не могат да си представят как се чувства. Никой освен Брайън, с когото бяха приятели от детинство. Наричаха го „педал“, „хомо“. Точно това го бе наранявало много повече от случайно получените удари. Ако не

бяха верността и винаги готовите юмруци на Брайън, лицето му досега многократно да е станало на кайма.

Израснаха заедно: две десетгодишни момчета с бащи пияници. Бедността не е необичайно явление в лондонския Ийст Енд, а и винаги е имало биячи, готови да счупят ръка заради няколко пенита. Но имаше и начини за измъкване. За него и Брайън спасението беше музиката.

Елвис, Чък Бери, Мъди Уотърс — с парите, които припечелваха или откраднаха, си купуваха скъпоценните плочи на 45 оборота. На дванадесет години съчиниха първата си песен — всъщност слаба, признаваше си Джоно сега: много рими от рода „очи лъчи“, построена само върху три акорда, които блъскаха по изкорубената китара. Бяха я получили срещу половин литър от джина на бащата на Брайън и той отнесе голям бой.

Джоно беше почти на шестнадесет, когато разбра какъв е. Потеше се, плачеше, нахвърляше се на всяко момиче, което поискаше.

Накрая пак Брайън му помогна да се примири. Късно една вечер те пиеха в мазето. Този път Джоно беше свил уиски от баща си. Боклукът вонеше наоколо, от стария грамофон се носеше гласът на Рой Орбисън с „Онли дъ лонли“. Изповедта на Джоно беше придружена с пиянски плач и заплахи за самоубийство.

— Аз съм нищожество и никога няма да бъда нещо повече. — Продължи да се налива с уиски. — Старецът увонява стаята, мама хленчи и се заяжда. Сестра ми е уличница, а малкият ми брат беше арестуван два пъти този месец.

— Трябва да решим как да излезем от това положение — каза Брайън с пиянска философия. — Слушаше Орбисън с притворени очи. Искаше му се да пее като него с меланхоличен глас. — Ще трябва да се променим самите ние, Джоно. Ще го направим.

— Да се променим! Не мога да се променя. Не! Може би трябва да се самоубия. Може би ще го направя. Може би точно това ще направя и ще се свърши.

— За какво, по дяволите, говориш? — Брайън порови в смачкания пакет „Пал Мал“ и намери цигара.

— Аз съм хомо. — Джоно отпусна глава върху скръстените си ръце и заплака.

— Хомо? — Задържа клечката на сантиметър от върха на цигарата. — Хайде, Джоно, не ставай глупак!

— Казах, че съм хомо. — Гласът му се усили, като вдигна отчаяното си, мокро от сълзи лице. — Харесвам момчета. Аз съм ненормален, педи.

Въпреки че Брайън беше потресен, пиенето го правеше по-толерантен.

— Сигурен ли си?

— Защо, по дяволите, бих го казал, ако не бях сигурен? Единствената причина, заради която можах да го направя с Алис Риждудей, беше, защото мислех за брат й.

„Ето това е отвратително“ — помисли Брайън, но не каза нищо. Повече от шест години бяха приятели, застъпваха се един за друг, лъжеха един за друг, споделяха мечти и тайни. Драсна друга клечка, запали цигарата и се замисли.

— Добре, предполагам, че ако си създаден такъв, значи си такъв. И няма защо да си прерязваш вените.

— Но ти не си хомо.

— Не. — Горещо се надяваше, че не е и се зарече да си го докаже с всяко момиче, което би могъл да накара да разтвори крака. „Не, не съм хомо“ — самоуспокояваше се той. Сексуалните акробатики с Джейн Палмър бяха свидетелство за неговите предпочитания. Като се сети за нея, той почувства, че се възбужда. Не беше време за това, трябваше да мисли за проблема на Джоно.

— Много хора са хомо — продължи той. — Известни писатели, художници и други. Ние сме музиканти, така че ти можеш да мислиш за това като част от творческата ни същност.

— Това е лъжа — промърмори Джоно, но избърса течащия си нос.

— Може би, но е по-добре, отколкото да си прерязваш вените. Тогава вече ще трябва да си търся друг партньор.

Джоно се усмихна и отново надигна бутилката.

— Оставаме ли партньори тогава?

— Разбира се. — Брайън подаде цигарата. — Дотогава, докато не ти стане неприятно.

И с това приключиха обсъждането на проблема.

Когато Джоно си намереше любовник, правеше го дискретно. Сексуалните му предпочитания бяха известни на целия състав, но заради собственото си достойнство и по настояване на Пит той се представяше за хетеросексуален. В повечето случаи това го забавляваше.

Понякога изпитваше съжаление. Почувства го и сега. Докато Ема седеше в него, си помисли, че никога нямаше да има собствено дете.

А като гледаше как Брайън прегръща Бев, със съжаление установи, че и единственият мъж, когото истински обича, никога нямаше да му бъде любовник.

ГЛАВА 5

Ню Йорк порази Ема. Брайън я поглези с ягодово сладко и пасти на късната закуска, а след това я остави в ръцете на Бев. Този път никак не се разтревожи. Нейният татко щеше да бъде на телевизията тази вечер; беше обещал да я заведе на мястото, където се правеха снимки, за да го гледа.

През деня се разхождаха с Бев из града в голяма, бяла кола. Ема се смееше на русата перука и големите ѝ тъмни очила. Въпреки че в началото младата жена не се усмихваше много, възбудата на момиченцето обхвана и нея. Ема с удоволствие наблюдаваше бързащите по тротоара хора, блъскащи се един друг, изливащи се на потоци на пресечките, докато клаксоните пищяха. Някои жени бяха с къси поли, обувки с високи токове и с тупирани, непомръдващи прически, като издялани от камък. Други бяха в дънки и сандали и с коси, падащи свободно по раменете им. По ъглите стояха продавачи на хот-дог, безалкохолни напитки и сладолед. Навън беше ужасна горещина, докато в колата беше хладно.

Шофьорът, невъзмутим, с бежова униформа и фуражка, се доближи до тротоара. Той се интересуваше само от Франк Синатра или Розмари Клуни, но двамата му тийнейджъри вкъщи щяха да полудеят, ако им занесеше автографа след двудневния му ангажимент със състава.

— Пристигнахме, мадам.

— О! — Бев погледна навън леко замаяна.

— Емпайър Стейт Билдинг — обясни той и посочи към вратите.

— Бихте ли искали да ви взема след един час?

— Да, след час. — Когато шофьорът отвори вратата, тя здраво хвана момиченцето за ръка. — Хайде, Ема. — На дългата виеща се опашка плачеха бебета и крещяха деца. Застанаха отзад с неотстъпно следващи ги бодигардове. Група френски студенти се наредиха след тях. Всички носеха пликоче на известна верига магазини и говореха на бързия си леещ се език. Сред смесицата от парфюм, пот и намокрени

пелени Ема различни и сладникавия мирис на марихуана. Никой друг не обръщаше внимание на това. Придвижваха се бавно към асансьора.

Чакаха дълго, но Ема стоеше търпеливо. Бев здраво я държеше за ръка и тя спокойно оглеждаше всички хора — плешиви глави, широкополи шапки, редки брадички. Когато вратът я заболя, тя се загледа в обувките, сандалите, белоснежни кецове и черни лачени обувки. Някои от чакащите влачеха краката си, други потропваха, трети пристъпяха от крак на крак, но почти никой не стоеше спокойно.

Когато и това ѝ омръзна, Ема просто се заслуша в гласовете. Група момичета наблизко спореха. Прииска ѝ се да е голяма като тях.

— Стиви Нимънс е върховен — настояваше едно от момичетата, — с големите си кафяви очи и тънките мустаци.

— Брайън Макавой — възрази ѝ друга. — Той наистина е невероятен. — Като доказателство тя измъкна снимка, изрязана от списание. Момичетата я разглеждаха и въздишаха. — Щом го погледна, направо умирам.

Шумните им коментари предизвикаха гневни погледи. Очарована и объркана, Ема погледна към Бев.

— Момичетата говорят за татко.

— Шшт. — На Бев също ѝ беше забавно и си помисли, че ще разкаже историята на Брайън. Същевременно не забравяше защо носи перука и тъмни очила. — Разбрах, но не трябва да ни разпознаят.

— Защо?

— После ще ти обясня — отвърна тя успокоена, когато дойде техният ред за асансьора.

Ема отвори широко очи, ушите ѝ заглъхнаха, както ставаше в самолета. Ужаси се, че отново ще повръща. Прехапа устни, затвори очи и отчаяно поиска да е с баща си.

Да не беше идвала. Поне Чарли да беше с нея. Започна горещо да се моли, толкова, колкото можеше едно тригодишно дете, да опази поне блестящите нови обувки.

Вратите на асансьора се отвориха и неприятното чувство за люлеене спря. Всички се смееха, говореха и бързаха да излязат. Ема се притискаше плътно до Бев и продължаваше да се бори с гаденето.

Пред тях имаше щанд за сувенири и големи, големи прозорци, откъдето се виждаха небето и група сгради — Манхатън. Смаяна, тя

замръзна на място, докато хората се тълпяха около тях. Неразположението ѝ мина като по чудо.

— Ето нещо, което трябва да се види, нали, Ема?

— Това светът ли е?

Въпреки че беше впечатлена не по-малко от нея, тя се засмя.

— Не. Само частица от него. Хайде да излезем.

Вятърът се нахвърли върху тях. Полата на Ема се вдигна високо, а тя се олюля назад. Беше по-скоро възбудена, отколкото уплашена. Бев я повлече, като се смееше.

— Ние сме на върха на света.

Когато погледна през високата стена, тя почувства, че стомахът ѝ се свива. Под тях кръстовищата образуваха каньони между сградите, а миниатюрните коли и автобуси изглеждаха като играчки. Всичко се виждаше ясно и точно.

Бев пусна монета в автомата и Ема погледна през телескопа, но бързо разбра, че предпочита собствените си очи.

— Можем ли да живеем тук?

Бев повъртя телескопа, докато го фокусира върху Статуята на свободата.

— Тук, в Ню Йорк?

— Тук на върха.

— Никой не живее тук.

— Защо?

— Защото е туристическа забележителност — отвърна тя разсеяно. — И едно от чудесата на света. Човек не може да живее в чудо.

Но детето погледна навън през високата стена и си помисли, че би могло.

Телевизионното студио не впечатли Ема. Не беше нито толкова хубаво, нито толкова голямо, колкото изглеждаше на екрана. Хората бяха съвсем обикновени. Все пак камерите ѝ харесаха. Бяха големи, а и хората зад тях бяха важни. Запита се дали гледането през камерата прилича на онова през телескопа на Емпайър Стейт Билдинг.

Преди да успее да попита Бев, един мъж заговори високо с най-странния американски акцент, който беше слушала. Тя не разбираше половината от това, което той казваше, но различи „Девъстейшън“. Изведнъж се разнесоха неистови викове.

Ема престана да се крие зад полата на Бев и се наведе напред. Въпреки че не можеше да разбере крясъците, схвана, че шумът е одобрителен. Тя се засмя, въпреки че и ръката на Бев леко трепереше в нейната.

Хареса как баща ѝ се движи по сцената, бързо и уверено. Силният му и ясен глас се сля най-напред с гласа на Джоно, а след това пъ и със Стиви. Под ярките светлини косата му сияеше като златна. Всичко беше като във вълшебна приказка.

Тази картина щеше да остане завинаги запечатана в паметта и сърцето ѝ — музиката и четиримата млади мъже, изправени на сцената, облени от светлина.

На три хиляди мили от тях Джейн седеше в новия си апартамент. Пред нея на масата имаше половинлитрова бутилка „Джилби“^[1] и доза метедрин^[2]. Горяха десетина свещи. Използваше ги, както и наркотиците, за да повиши настроението си. Звънкият тенор на Брайън се лееше от стерео грамофона.

Благодарение на парите, които получи от него, се беше преместила в Челси^[3]. Тук срещаше млади хора: музиканти, поети, художници и техни последователи. Надяваше се, че в Челси ще открие друг Брайън: идеалист с красиво лице и талантливи ръце.

Прескачаше, когато си поиска до кръчмите, да послуша музика, да си избере приятен компаньон за нощта.

Всяка стая от шест стайния ѝ апартамент беше обзаведена с лъскави нови мебели. Гардеробите ѝ вече бяха пълни с дрехи от модни бутици. Носеше пръстен с огромен диамант, купен миналата седмица, когато беше потисната. Но и той ѝ беше омръзнал.

Някога си мислеше, че сто хиляди лири са най-голямото богатство на света. Но бързо разбра, че многото пари се харчат толкова лесно, колкото и малкото. Имаше достатъчно, за да изкара още известно време, но вече чувстваше, че е продала Ема евтино.

Той трябваше да ѝ заплати много повече, убеждаваше се тя. Много важно, че копелето Пит ще се мръщи и мърмори. Брайън обичаше Ема. Имаше слабост към децата, а тя не успя, да се възползва от това.

Някакви въшливи двадесет и пет хиляди за година. Питаше се как ще живее с тази сума.

Изпи джина и натъпка марихуана в цигарата си.

От време на време продължаваше да проституира по-скоро за компания, но получаваше и допълнителни доходи. Не вярваше, че Ема ще ѝ липсва, но през изминалите седмици тя започна да тъгува за нея.

Дала е живот. Сменяла е пелени. Харчила е трудно спечелените си пари за храна и дрехи. А сега малката пикла вероятно дори не си спомня за нея.

Ще наеме адвокат. Най-добрият — с парите на Брайън. Справедливо е. Никой съд в страната не би оспорил, че детето принадлежи на майката. Ще си върне Ема. Или по-добре, ще получи още пари.

Брайън и противната му жена няма да я забравят, след като им измъкне толкова пари. Никой няма да я забрави: нито миризливата преса, нито тъпата публика, нито нейната малка пикла.

С тези мисли в главата си тя разгъна дозата метедрин и се подготви да се отдаде на опиянението от наркотика.

[1] Джин. — Б.пр. ↑

[2] Наркотик. — Б.пр. ↑

[3] Квартал в Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Ема изгаряше от нетърпение. Навън валеше отвратителен мокър сняг, но тя продължаваше да притиска нослето си към прозореца.

Скоро щяха да дойдат. Така каза Джоно. Но кога? Знаеше, че не трябва непрекъснато да пита, но на нея ѝ омръзна да чака. Носът ѝ измръзна и тя се отдръпна, като запристъпя от крак на крак. Нейният татко ще се върне вкъщи с Бев и новото бебе братче Дарън. Името на братчето беше Дарън. Опита се шепнешком да го произнесе и се засмя.

Нищо от досегашния ѝ живот не е било толкова важно, колкото да си има братче. Ще бъде нейно и ще се нуждае от грижите ѝ. Седмици наред се упражняваше върху куклите.

Знаеше, че главичката на бебето трябва да се държи много внимателно. То ще се събужда нощем и ще плаче за мляко. Потърка плоските си гърди и се попита дали Дарън би намерил мляко в тях.

Не я пуснаха да го види в болницата. Това толкова я разстрои, че за пръв път, откакто бе дошла в новия си дом, се скри в един шкаф. Още беше сърдита, но знаеше, че възрастните не обръщат внимание на сърдити деца.

Изморена от стоене, седна на перваза на прозореца, погали Чарли и зачака.

Опита се да мисли за нещо друго. За времето, което прекараха в Америка. Ема тихо си повтаряше всичко, което беше видяла. Голямата сребърна арка в Сент Луис. Езерото в Чикаго, голямо като море. И Холивуд. Опита се да си припомни всички букви на големия бял надпис.

Баща ѝ пя на огромен стадион. Наричаха го „Боул“. За нея беше странно, но и забавно да слуша аплодисментите и виковете, разнасящи се на открито.

В Холивуд отпразнуваха рождения ѝ ден, нейния трети рожден ден. Всички опитаха бялата торта, украсена със сребърни топчета.

Почти всеки ден пътуваха със самолет. Още се плашеше, но беше успяла да се справи с гаденето. С тях имаше винаги много хора.

Спътници ги наричаше баща ѝ. Глупаво беше, защото не вървяха по пътищата, а летяха.

Най-много ѝ харесваха хотелите с обслужването по стаите и новите легла почти всяка вечер. Сутрин гледаше през прозореца непознати места и хора.

Когато отидат отново в хотел, Дарън ще бъде с тях. Всички ще го обичат.

Като се прозя, седна с кучето, сгушено в ръката ѝ.

Падащият сняг я приспиваше. И тя си спомни за Коледа. Първата, на която и за нея бе имало закачен чорап^[1] на камината. Над украсеното дърво бяха наредени купища подаръци: играчки и кукли с красиви дрехи. Следобед всички играеха на апаши и стражари. Дори Стиви. Нарочно мамеше, за да я накара да се смее, а след това обиколиха на конче цялата къща.

Вечерта баща ѝ нарязва коледната гъска. След вечеря тя се бе свила пред огъня, заслушана в музиката.

Това беше най-хубавият ден в нейния живот. Най-най-хубавият! До днес. Шумът на приближаваща кола я накара да се изправи. Опита се да види нещо през прозореца. С пронизителен писък скочи от перваза.

— Джоно! Джоно! Те са тук. Полетя към коридора, тропайки по почистения и излъскан дървен под.

— Почакай. — Джоно се опита да я спре. — Кой е тук?

— Татко, Бев и моето бебе.

— Твоето бебе ли? — Дръпна я за носа и се обърна към Стиви. — Ще отидем ли да посрещнем най-новия Макавой?

— Давай.

— Идвам. — П.М. натъпка последното парче от кейка в устата си, преди да се надигне. — Дали са успели да излязат от болницата, без да се събере тълпа?

— Пред предпазните мерки, които взе Пит, Джеймс Бонд би изглеждал жалък. Две лимузини за примамка, двадесет бодигарда и накрая измъкване с камионетка за цветя. — Той се засмя и заслиза надолу към салона, а Ема го следваше. — Гладът ни прави просяци, Ема, не го забравяй.

Не се интересувахе нито от глада, нито от просяците, нито от нещо друго. Искаше само да види братчето си. В момента, в който

вратата се отвори, тя измъкна потната си ръка от ръката на Джоно и прехвърча през салона.

— Нека да го видя — помоли се тя.

Брайън се наведе, за да ѝ покаже бебето. За нея това беше любов от пръв поглед.

То не беше кукла. Както спеше, се виждаше нежното трептене на тъмните му ресници. Устните му бяха малки и влажни, кожата — деликатна, бледа. На главичката си имаше мъничка синя шапка, но баща ѝ каза, че косата му е черна като на Бев. Ръката му беше свита в юмрук и тя го докосна с пръсти. Почувства топлина и слабо помръдване.

Любовта ѝ пламна като факел.

— Какво ще кажеш? — попита я Брайън.

— Дарън. — Изрече името меко, с удоволствие — Той е най-красивото бебе на света.

— Взел е хубавото лице на Макавой — измърмори Джоно, чувствайки се глупаво сантиментален. — Добра работа, Бев.

— Благодаря. — Беше щастлива, че е свършило. Нито една от прочетените книги не беше я подготвила за острата, изтощителна болка при раждането. Беше горда, че е родила сина си по естествен начин, въпреки че последните часове бяха доста рисковани. Сега искаше само да я оставят на мира и да бъде майка.

— Докторът препоръча Бев да лежи през следващите няколко дни — започна Брайън. — Искаш ли да се качиш горе и да починеш?

— Последното нещо, което искам, е легло.

— Тогава влез и седни, чичо Джоно ще приготви чудесен чай.

— Разкошно.

— Качвам се горе да сложа бебето. — Брайън се усмихна, когато забеляза П.М., застанал срамежливо назад. — Не хапе, старче. Няма зъби.

П.М. се усмихна и напъха ръце в джобовете.

— Засега не ме карай да го докосвам.

— Погрижи се за Бев. Твърде тежко ѝ беше.

— Това мога да свърша. — И тръгна обратно към всекидневната.

— Ще сложим бебето да спи — заяви Ема и хвана края на одеялцето. — Ще ти покажа как.

Заизкачваха стълбите с Ема начело.

Стаята на бебето беше разхубавена от набрани бели завеси и няколко разноцветни дъги, изрисувани върху небесносините стени. Кошчето беше оброчено със снежнобяла дантела, осеяна с розови и сини панделки. В ъгъла стоеше стилна количка, която се пазеше от огромно мече, а до прозореца — античен стол-люлка.

Момиченцето застана до кошчето и баща му постави Дарън в него. Щом свалиха мъничката шапчица, то посегна да погали пухкавата черна косица.

— Ще се събуди ли скоро?

— Не знам. Струва ми се, че бебетата са доста непредсказуеми. — Брайън клекна до нея. — Трябва да сме много внимателни с него, Ема. Виждаш ли колко е безпомощен?

— Никога няма да позволя нещо да му се случи. — Сложи ръка върху рамото на баща си и се загледа в спящото бебе.

Ема не можеше да реши дали харесва мис Уолингфорд. Младата бавачка с хубава червена коса и добри сиви очи много рядко ѝ позволяваше да докосне бебето Дарън. Бев разговаря с десетина кандидатки, но най-подходяща се оказа Алис Уолингфорд: двадесет и пет годишна, от добро семейство, с отлични препоръки и приятни маниери.

През първите месеци след раждането, когато Бев беше твърде отпаднала и потисната, Алис стана независима. Освен това беше жена и с нея можеше да се говори за неща като първо зъбче, кърмене и диети. Желанието на Бев беше не само да стане добра майка, но и да възвърне грациозната си фигура. Мъчеше са да създаде онзи дом, за който мечтаеше, въпреки че за Брайън беше по-важно да пише песни с Джоно или да се среща с Пит за нови записи.

Слушаше го, когато говореше за войната в Азия или за расовите размирици в Америка, но нейният проблем се свеждаше единствено до това, дали времето ще е достатъчно топло, за да изведе Дарън на разходка. Докато Брайън пишеше песни и говореше против войната и фанатизма, тя се научи да меси и започна да плете.

Успокои се, когато тялото ѝ си възвърна предишната форма. Бяха най-щастливите дни през нейния живот: синът ѝ растеше едър и здрав, а мъжът ѝ се държеше великолепно в леглото.

С Дарън на гърдите и Ема в краката Бев се люлееше на стола до прозореца в детската стая. Тази сутрин беше валяло, но сега слънцето

грееше. Следобед ще ги изведе на разходка в парка.

— Ще го сложа в кошчето, Ема. — Бев дръпна блузата и покри гърдите си. — Бързо заспа.

— Мога ли да го подържа, когато се събуди?

— Да, но само когато съм с теб.

— Мис Уолингфорд никога не ми позволява да го държа.

— Защото е предпазлива. — Бев приглади одеялото на Дарън и се отдръпна. Беше вече петмесечен и не би могла да си представи живота без него. — Хайде да слезем долу и да приготвим един хубав кейк. Твоят татко обича шоколадов кейк.

Разбрала, че трябва да се примири с това, Ема я последва надолу. Алис с чисти пелени в ръцете ги спря в коридора. — Ще поспи малко, Алис — каза ѝ Бев. — Коремчето му е пълно.

— Да, мадам.

— Ние с Ема ще бъдем в кухнята.

Един час по-късно, когато изваждаха кейка да изстива, входната врата се затвори с трясък.

— Татко трябва да си е дошъл по-рано.

Бев механично пооправи косата си, преди да изскочи от кухнята, за да го посрещне.

— Бри, не те очаквах по-рано от... Какво има?

Блед, със зачервени и насълзени очи, той отчаяно поклати глава. Бев протегна ръце към него.

— Застреляха го.

— Какво? — Тя се вкопчи здраво в ръката му. — Кой? Кой е застрелян?

— Кенеди. Робърт Кенеди. Убиха го.

— О, Боже мой! О, Господи! — Стоеше и гледеше ужасена. Спомни си убийството на американския президент — светът беше потресен. А сега и брат му, веселият му млад брат.

— Репетирахме — започна Брайн, — когато влезе Пит. Беше чул по радиото. Не повярвахме, докато не чухме и ние. По дяволите, Бев, само преди няколко месеца убиха Кинг, а сега и него. Какво става със света?

— Мистър Макавой... — Алис с бяло като престилката си лице започна да слиза по стълбището. — Вярно ли е? Сигурен ли сте?

— Да. Изглежда като кошмар, но е вярно.

— О, бедното му семейство! — Алис навиваше и развиваше с ръце престилката си. — Бедната майка!

— Добър човек беше — каза Брайън. — Би могъл да бъде следващият президент. Щеше да спре тази кървава война.

Щом видя сълзи в очите на баща си, Ема се разтревожи. Погълнати от собствената си скръб, възрастните около нея не й обръщаха внимание. Не познаваше никой на име Кенеди, но и на нея й беше мъчно, че е умрял. Питаше се дали е бил приятел на татко, а може би е бил войник във войната, за която той често говореше.

— Алис, пригответи чай. Моля те! — тихо изрече Бев, водейки Брайън към всекидневната.

— В какъв свят ще израснат децата ни? Кога ще проумеят истината, Бев?

Ема се качи горе при Дарън и остави възрастните при чая и сълзите.

Час по-късно те я намериха там, в детската стая. Пееше една от песните на Бев, с които тя често приспиваше бебето. Бев уплашено протегна ръце, но Брайън я спря.

— Недей, добре им е. Не виждаш ли? — Гледката го успокои. Вдигнала краче доста над пода, Ема люлееше бебето, като го подкрепяше внимателно с ръце.

Тя ги погледна и се засмя щастливо.

— Плачеше, но сега е доволен. Усмихна ми се. — Наведе се да го целуне по бузката и то изгука. — Обичаш ме, нали, Дарън?

— Да, обича те. — Брайън тръгна към тях, коленичи пред люлеещия се стол и ги обгърна с ръце. — Благодаря на Господ за всички ви. — Протегна ръка и на Бев. — Без вас сигурно бих полудял.

През следващите седмици Брайън отделяше по-голямо внимание на семейството. Когато беше възможно, работеше вкъщи и дори му минаваше мисълта да пристрои звукозаписно студио към къщата. Войната в Югоизточна Азия го тормозеше. Ужасната и ненужна борба в родната му Ирландия късаше сърцето му. Плочите му се търсеха все повече, но липсваше удовлетворението, което го изпълваше в началото. Музиката си използваше както като външен израз на чувствата си, така

и като преграда срещу най-мрачните от тях. Семейството поддържаше равновесието му. То беше просто реалност.

Бев му предложи да заведе Ема в звукозаписното студио. Щяха да записват първите песни от третия си албум. Албум, които за Брайън беше много по-важен дори от дебюта им. Този път трябваше да докаже, че „Девъстейшън“ не са нито случайност, нито бледа имитация на групи като „Бийтълс“ и „Ролинг Стоунс“. Трябваше да убеди и себе си, че магията, която усещаше вече цяла година, все още не го е напуснала.

Искаше нещо уникално, определено техен собствен стил. Отстрани десетина добри рок парчета, написани от него и Джоно. Можеха да почакаат. Въпреки възраженията на Пит останалите от групата подкрепиха решението му да вмъкнат в паузите политически изявления, любителски бунтарски рок и ирландски фолк. електрически китари и полицейски свирки

Когато Ема влезе в студиото, нямаше представа, че присъства на правенето на музикалната история. За нея беше важно, че е с татко и с неговите момчета. Струваше ѝ се, че това е някаква игра на възрастните апаратурата, инструментите, огледалата. А тя седеше на голям въртящ се стол и пиеше кока кола направо от шишето.

— Не мислиш ли, че на палавницата ѝ доскуча? — попита Джоно, докато свиреше на електрическия орган. Вече носеше два пръстена: с диамант на едното кутре и грамаден сапфир на другото.

— Ако не можем да задържим вниманието на едно малко момиче, по-добре да си вдигаме чуковете. — Брайън намести китарата си. — Искам известно време да бъде близо до мен, Джейн се е разшумяла отново.

— Кучка — каза Джоно благо и вдигна чаша кока-кола с ром.

— И сега няма да стигне доникъде, но е неприятно. — Погледна към Ема и видя, че говори нещо на Чарли. — Твърди, че е била подлъгана да подпише документите. Пит се занимава с това.

— Просто иска повече пари.

Брайън кимна, мрачно усмихнат.

— Няма да измъкне повече от Пит. Нито от мен. Нека да проверим звука в залата.

— Здравей Ема, сладурче. — Стиви спря до нея и я погъделичка по коремчето. — Прослушваш състава ли?

— Ще гледам. — Повдигна глава и се загледа като омагьосана в златната халка на ухото му.

— Чудесно. Винаги свирим по-добре пред публика. Кажете ми нещо, Еми. — Наведе се по-близо до нея и прошепна: — Истината и само истината! Кой е най-добрият от всички?

Въпросът беше станал постоянна шега. Знаейки правилата, Ема се огледа. След това се прегърби и извика:

— Татко!

С това си заслужи възмутено изсумтяване и няколко погъделичкания. От страх да не се напишка, тя се сви на стола.

— В тази страна е забранено да се промиват детски мозъци — каза Стиви, приближавайки се до Брайън.

— Детето има вкус.

— Вярно е, но твърде лош. — Извади своята „Мартин“^[2] от калъфа и пробяга любовно пръстите си по грифа. — С какво започваме?

— Ще запишем инструменталните части на „Ауткрай“^[3].

— Най-доброто за начало. — Стиви кимна и изпробва звука на китарата. — На работа момчета.

Стиви беше единствен от четиримата, израсъл в охолство, в къща с градина и с двама постоянни слуги. Привикнал към изящни вещи, заобикаляше се с тях и бързо им се насищаше. Беше се влюбил в китарата и накара родителите си да проклинат часа, в който му я подариха.

На петнадесет години създаде група — „Стиви и Роузърс“^[4]. Тя просъществува шест месеца и се разпадна поради вътрешни противоречия. Неизтощим, създаде втора, след това — трета. Блестящият му талант на китарист привличаше много изпълнители. Но те търсеха в него лидерството, за каквото беше неспособен по природа.

Срещна Брайън и Джоно на едно събиране в Сохо: типично хипарски купон, от какъвто родителите му се ужасяваха. Беше привлечен от музикалния талант на Брайън и язвителната духовитост на Джоно. За пръв път в живота си Стиви се присъедини към състав, вместо да го създава, и с облекчение възприе лидерството на Брайън.

Имаше дни, когато се влачеха по кръчмите и се молеха да им разрешат да свирят. Имаше опияняващи дни, когато пишеха стихове и създаваха музика. Имаше жени, готови за любов с русокосия китарист.

Имаше и Силви, момичето, което срещна на първото им турне в Амстердам: хубавата, червенобузеста Силви, с разваления си английски и невинните очи. Любеха се като манияци в отвратителната малка стая с течашц покрив и мръсни прозорци. Беше влюбен, поне доколкото мислеше, че е способен. Дори му минаваше мисълта да я вземе със себе си в Лондон и да си създадат дом в някой малък евтин апартамент.

Но Силви забременя. Спомняше си я, когато му каза с преbledняло лице и очи, изпълнени с надежда и страх. Но той не искаше деца. Господи Исусе, беше само на двадесет. Музиката беше на първо място и трябваше да бъде. А ако родителите му откриеха, че майката на детето е холандска келнерка... Не беше приятно да си признае, че това, което родителите му мислеха, все още значеше твърде много за него.

Пит уреди аборта — скъпо и дискретно. Обляна в сълзи, Силви се съгласи да го направи, но веднага след това го напусна. И едва тогава Стиви разбра, че я е обичал повече, отколкото смяташе, че е способен.

Опитваше се да не мисли за аборта, мразеше да си спомня за него и за нея. Но напоследък тази мисъл беше започнала да се промъква в съзнанието му. „Вероятно има нещо общо с Ема“ — помисли си той, докато я гледаше седнала, зачервена и очарована на въртящия се стол. Неговото дете би било сега на нейната възраст.

За Ема денят, прекаран в студиото, беше много забавен. Съжаляваше само, че Дарън не можеше да е с нея. Съвсем различно беше да гледаш татко и неговите приятели да свирят тук, отколкото в огромни зали по цяла Америка. Друг вид енергия излъчваха. Не разбираше, но я чувстваше.

По време на турнето Ема беше започнала да ги възприема като едно цяло, като тяло с четири глави. Представата за това я забавляваше. Днес те спореха, ругаеха, закачаха се или просо мълчаливо седяха, докато слушаха плейбека. Не познаваше значението на техническите термини, които чуваше, но не беше необходимо. Интересно ѝ беше да ги наблюдава, а и те се стараяха да я забавляват, когато имаха време. Изяде огромно количество чипс, а коремът ѝ се поду от кока-кола.

По време на почивката седя в скута на П.М. и удари барабаните. Каза си името на един от микрофоните и чу как гласът и отекна в залата. С палка в ръка задряма на въртящия се стол, а за възглавница ѝ послужи верния Чарли. Събуди я гласът на баща ѝ: пееше балада за трагичната любов.

Гледаше омагьосана, триейки очи, за да прогони съня и прозявайки се в козината на Чарли. Беше твърде малка, за да се трогне от думите, но мелодията я завладя. Отсега нататък, когато и да чуеше тази песен, винаги щеше да си спомня това събуждане от гласа, вливащ се направо в сърцето ѝ, изпълващ цялото пространство.

Когато песента свърши, забрави, че трябва да седи тихо. Скачайки на стола, изръкопляска с ръце.

— Татко!

В звукозаписната кабина Пит изруга, но Брайън вдигна ръка.

— Остави го така. — Обърна се към Ема усмихнат. — Остави го така — повтори и протегна ръце към нея. Тя се втурна към него и той я подхвърли във въздуха. — Знаеш ли, Ема. Току-що те направих звезда.

[1] Коледните подаръци се поставят в чорапи, окачени на камината. — Б.пр. ↑

[2] Много известна марка китари. — Б.пр. ↑

[3] Протест, вик (англ.) — Б.пр. ↑

[4] Раздразнените (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Ако с убийството на Мартин Лутър Кинг през 1968 и след това на Кенеди вярата на Брайън в хората се беше разклатила, то през лятото на 1969 г, тя се възвърна чрез празниците на Уудсток^[1]. Младостта и музиката, любовта и приятелството празнуваха. Те символизираха затварянето на страницата с кръвопролития и войни, размирици и недоволства. Изправен на сцената, загледан в морето от хора, Брайън се убеди, че никога не ще може да направи нещо толкова голямо и забележително.

Но дори и тук, той се чувстваше на моменти потиснат и уплашен, защото десетилетието с присъщия му дух свършваше.

Трите дни на север от Ню Йорк той прекара в постоянна треска от емоционална и творческа енергия, подхранван от атмосферата на събитието, подсилена от леснодостъпните наркотици. Измъчваше го мисълта, докъде го е довел успехът. Цяла нощ сам в караваната, използвана от състава, композира за уговорения четиринадесет часов маратон, разтърсван от погълнатия кокаин. Един по-спокоен следобед, докато седяха със Стиви в гората, те се заслушаха в музиката и овациите на четиристотинте хиляди души. В един кленов лист благодарение на ЛСД^[2] можеха да се видят цели светове.

Брайън жадно се вкопчи в идеята за фестивала. Съжеляваше единствено, че нищо не можа да накара Бев да тръгне с тях. Тя щеше да го чака. Този път в къщата, която беше купил на Холивудските хълмове. Любовта му с Америка едва започваше. На второто си американско турне се чувстваше като завърнал се вкъщи. Беше годината на рок фестивала, който той възприе като демонстрация на силата на рок културата.

Искаше, нуждаеше се да достигне отново онази шеметна възбуда, когато успехът беше новост, когато съставът като единна електрическа сила се стоварваше върху света на музиката и привличаше публиката. През изминалата година беше чувствал, че това електричество, тази единност бавно си отиват, както и самото

десетилетие на 60-те години. В Уудсток повярва, че те отново се връщат.

Когато се качиха на самолета, оставяйки почитателите си в Уудсток, изтощеният Брайън заспа дълбоко. До него Стиви безгрижно глътна две хапчета барбитурати и потъна в друг свят. Джоно уреди покер с някого от екипажа. Само П.М. седеше неспокойно до прозореца.

Мъчеше се да си припомни всичко. За разлика от Брайън, зад символите и външния блясък на фестивала той виждаше жалката действителност. Калта, боклуците, липсата на подходящи санитарни удобства. Музиката, Господи, музиката беше чудесна, но често, много често чувстваше, че аудиторията е толкова блажено унесена, че дори не я забелязва.

И все пак дори прагматичният П.М. беше доловил чувството на ангажираност, единство и на помирение — три дни помирение с четиристотин хиляди души, живеещи като едно семейство. Но имаше и много мръсотия, и случаен секс, и неограничено количество наркотици.

Наркотиците го плашеха. Не го признаваше дори и пред хората, които считаше за братя. От тях му прилошаваше, оглупяваше, приспиваше му се. Вземаше само когато не намираще благоприлично извинение да откаже. Ужасът му се сменяше с учудване, когато наблюдаваше лекотата, с която Брайън и Стиви опитваха каквото им падне под ръка. Много повече обаче го плашеше ленивото нехайство, с което Стиви кротко и постоянно се инжектираше направо във вените.

Джоно беше по-внимателен спрямо онова, което приемаше в организма си, но той беше силна личност и никой не би посмял да му се подиграва, че отказва да изпита удоволствието на амфетамина или кокаина.

П.М знаеше, че не е човек с характер. Не беше дори и музикант, каквито бяха другите. Разбира се, можеше да конкурира всеки барабанист. Беше добър, наистина добър. Но не можеше да пише музика, нито да я чете. Нямаше склонност към поезията или политическите изявления.

Не беше и хубав. Дори сега, на двадесет и три, на лицето му се появяваха от време на време пъпки.

Въпреки недостатъците, които си приписваше, той беше член на една от най-известните рокгрупи в света. Имаше добри и верни приятели, които биха застанали зад него. За две години беше спечелил повече пари, отколкото бе мечтал да притежава през целия си живот.

П.М. не пилееше парите си. Баща му имаше малка работилница за дребни поправки в Лондон. Самият той разбираше от бизнес и сметки. Единствен от четиримата поставяше на Пит въпроси за разходите и печалбите. Със сигурност беше и единственият, който си правеше труда да прочете преди да подпише формулярите или договорите.

Харесваше му да разполага с пари не само защото можеше да праща чекове вкъщи — веществено доказателство, оборващо съмненията на родителите му, че ще успее. Харесваше му да разполага с пари.

Не беше израснал в бедност като Джоно и Брайън, но беше много далеч и от комфорта в детството на Стиви.

Сега пътуваха за Тексас. Още един фестивал в година, пренаситена с фестивали. Не се вълнуваше особено. Ще има друго изпълнение в друг град. Отминаваха месеци и сцени. Въпреки това не искаше да спират. Отчаяно се страхуваше да не се разпадне групата, защото би потънал обратно в неизвестността.

Когато ангажиментите им през лятото приключат, ще поемат към Калифорния, Холивуд. Няколко седмици ще живеят между кинозвездите. „И няколко седмици — мислеше си с чувство на вина и удоволствие — ще бъде близо до Бев.“ Единственият човек, когото П.М. обичаше повече от Брайън, беше жената на Брайън.

Ема подреждаше кубчета с букви. Чувстваше се много горда, че знае да чете и да образува думи. Беше решила да научи и Дарън.

— Е-М-М-А — каза тя, почуквайки поред всяко кубче. — Емма. Кажу „Емма“.

— Ма! — Дарън се засмя и разбърка кубчетата. — Ма-ма.

— Ема-ма. — Наведе се и го целуна. — Ето една по-лесна. — Подреди кубчетата и каза: — Т-А-Т-И.

— Та-та-та! — Доволен от себе си, Дарън се изправи на яките си крачета, за да изтича до вратата в очакване на Брайън.

— Не, татко не е още тук, но мама е в кухнята. Ще имаме голямо парти тази вечер, за да отпразнуваме завършването на новия албум. Скоро ще се приберем в Англия.

С нетърпение очакваше пътуването, въпреки че харесваше къщата в Америка толкова, колкото и замъка извън Лондон. За не повече от година бяха пътували напред и назад през океана, така както другите семейства излизаха извън града.

През есента на 1970 навърши шест години и имаше частен английски учител. Когато се завърнат в Англия, щеше да ходи на училище с други деца на нейната възраст. Мисълта за това я тревожеше и радваше.

— Когато се върнем вкъщи, ще науча много повече и ще ти показвам всичко. — Докато говореше, тя направи от кубчетата висока кула. — Погледни, това е името ти. Най-хубавото име. Дарън.

С ликуващ вик той се наведе напред и се загледа в буквите — Д, А, З, Л, М, Н, О, П. Усмихна се дяволито на Ема и направо връхлетя с ръка върху тях. Кубчетата се разпиляха.

— Дарън — извика той. — Дарън Макавой.

— Това добре го произнасяш, момче е? — За три години Ема успя напълно да наподобя интонацията на Брайън. Тя се усмихна и започна да строи нещо по-трудно за разрушаване.

Малкото братче с гъстата си черна коса и морскозелени очи беше станало най-скъпото нещо в живота ѝ. На две години лицето му приличаше на ангелчетата на Ботичели, но изпълнени с енергията на демон. При него всичко се разви по-рано: запълзя седмици, преди медицинските книги да бяха предупредили Бев за това.

Лицето му гледаше от кориците на „Нюзуик“, „Фотоплей“ и „Ролинг Стоун“. Светът се влюбваше в Дарън Макавой. В жилите му течеше кръв на ирландски селянин и на лоялни британски консерватори, но той беше принц. Въпреки предпазните мерки на Бев в седмичните списания непрекъснато се появяваха снимките му. А почитателите на групата настояваха за още.

Изпращаха купища играчки, които Бев препращаше на болници и сиропиталища. Сипеха се предложения да участва в рекламите на детски храни, линия за шев на детско облекло, верига от магазини за детски играчки. Отказаха на всички. Дарън растеше щастливо и здраво дете, което се забавляваше напук на неудобствата, които изпитват

двегодишните деца. Ако можеше да разбере вниманието, с което го ограждаха, сигурно доволно би признал, че го заслужава.

— Това е замък — каза Ема, подреждайки кубчетата. — А ти си кралят.

— Аз съм кралят. — Подскочи и тупна на земята.

— Да. Крал Дарън Първи.

— Първи — повтори и той. Значението на тази дума му беше добре познато и това го радваше. — Дарън е първи.

— Ти си много добър крал и обичаш всички животни. — Тя придърпа по-близо вечно верния Чарли. Дарън послушно се наведе и го целуна. — А тук са твоите добри и храбри рицари. Внимателно подреди куклите, мечетата, котетата, патетата. Това са татко и Джоно, Стиви и П.М. А това е Пит. Той е, във... министър-председател. Ето и красивата лейди Бевърли. — Доволна, Ема постави любимата си кукла балерина.

— Мама. — Дарън целуна и куклата. — Мама е хубава.

— Тя е най-хубавата дама на света. Една вещица я мрази и я е заключила в кула. — На Ема се мярна някакъв смътен спомен за майка ѝ, но бързо се стопи. — Всички рицари отиват да я спасят. — Издавайки звуци, наподобяващи галон, тя приближи играчките към куклата. — Но само сър Татко може да развали магията.

— Сър Татко. — Комбинацията на двете думи се видя на Дарън много смешна и заливайки се от смях, той се претърколи и разруши замъка.

— Е, ако смяташ да събаряш собствения си замък, ще се откажа.

— Ма. — Дарън я прегърна. — Моята Ма-ма. Нека да играем на ферма.

— Добре, но трябва да съберем кубчетата, иначе тази чистница мис Уолингсфорд ще каже, че сме викали и разхвърляли.

— Чис-та-ци-ца — завика Дарън.

— Дарън. — Ема сложи ръка на устата си и се изкикоти. — Не бива да казваш тези думи.

Той повтори, вече крещейки, защото виждаше, че я кара да се смее.

— Що за думи чувам от стаята ви? — Бев спря на вратата, без да знае дали да се държи строго, или да се присъедини към тях.

— Искате да каже чистница — обясни Ема.

— Разбирам. — Протегна ръце и Дарън се хвърли към нея. — Трябва да кажеш точно думата, бебче. На какво играете двамата?

— Играем на замък, но Дарън предпочита да го събаря.

— Дарън разрушителят. — Бев целуна вратлето му и той закрепя от удоволствие. Крачетата му я обгърнаха здраво, така че можеше да го държи в любимото му положение с главата надолу.

Не предполагаше, че е възможно да се обича толкова. Дори силната страст, която изпитваше към Брайън, бледнееше пред обичта, която чувстваше към сина си. Любовта просто беше тук, до нея прегръдка, целувка или само усмивка. Но винаги в нужния момент. Беше най-хубавата и най-светлата част от живота ѝ.

— Хайде сега, помогни на сестра си да подреди кубчетата.

— Но аз мога да го направя. — След като свали Дарън долу Бев се усмихна на Ема.

— Трябва да се научи сам да оправя бъркотиите, които е направил. Колкото и да ни е приятно да го свършим вместо него.

Тя се загледа към двамата: деликатното светлокосо момиче и тъмнокосото здраво момченце. Ема беше станала спретнато, добре възпитано дете, което вече не се криеше в шкафовете. Брайън я беше променил. Бев се надяваше, че и самата тя е помогнала да повръщането ѝ в сегашното умно и весело дете. Но Дарън се беше оказал решаващият фактор. Заради предаността си към него Ема забрави страховете си, забрави и срамежливостта си. А Дарън ѝ отговаряше с всеотдайна обич.

Когато беше бебе, много по-бързо спираше да плаче, ако Ема го успокояваше. С всеки изминат ден връзката между тях ставаше по-здрава.

Когато преди няколко месеца Ема започна да я нарича „мама“, Бев се почувства напълно щастлива. Сега рядко ѝ се случваше да мисли за нея като за дъщеря на Джейн. Не искаше, а и не можеше да чувства към момиченцето страстната, почти отчаяна любов, която изпитваше към сина си, но обичта ѝ към нея беше топла и искрена.

Тракането на кубчетата доставяше голямо удоволствие на Дарън и той ги пускаше шумно в кутията.

— Да — каза той, вдигайки любимата си буква над отворената кутия. — Да, добър, Дарън! — Подхвърли я доволен, че неговата буква предизвиква най-голям шум. Убеден, че е изпълнил задълженията си,

той скочи на червено-бялото си люлеещо се конче и го насочи към вратата.

— Щяхме да играем на ферма. — Ема взе от полицата голям обор и силовоз. Споменаването на думата „ферма“ го накара да скочи от кончето. Смъкна покрива, за да избута навън от силовоза животните и кръглоликите човечета.

— Давай, давай, давай! — извика той, докато още несръчните му пръсти се мъчеха да изправят бялата пластмасова ограда.

Ема му помогна и се обърна към Бев:

— Искаш ли да играеш и ти?

Бев си помисли за хилядите неща, които имаше да върши, за хората, които Брайън беше поканил тази вечер. След няколко часа къщата щеше да бъде пълна. Тя изглеждаше вечно претъпкана, като че ли Брайън се страхуваше да прекара няколко часа само с тях. От какво бягаше, тя не знаеше, но се съмняваше дали и той знае.

Надяваше се, че всичко отново ще застане на мястото си, когато се върнат вкъщи, в Лондон.

Погледна към децата — нейните деца. И се засмя.

— Ще поиграя с най-голямо удоволствие.

Един час по-късно Брайън ги намери да разорават с десетина трактора персийското килимче, изпълняващо ролята на нива. Преди да заговори, Ема скочи.

— Татко е вкъщи. — Втурна се и се хвърли напред, сигурна, че ще успее да я хване.

Той я улови и вдигна, като я целуна шумно по бузката, преди да прегърне със свободната си ръка Дарън.

— Дай голяма целувка — каза му и се олюля, когато детето се хвърли и го целуна по брадичката.

Вдигнал и двамата, Брайън заобиколи бялата пластмасова ограда и ниските фигурки, разпръснати по пода.

— Пак ли сте фермери?

— Любимата игра на Дарън. — Бев го изчака да седне и се усмихна. Брайън беше винаги прекрасен сред семейството си.

— Страхувам се, че седна на най-неподходящото място.

— Ох? — наведе се към нея и я привлече към себе си. — Няма да бъде за пръв път.

— Какви са плановете?

Тя се отдръпна, защото детето изпълзя от прегръдката на Брайън и се настани в скута ѝ.

— Разоравахме нивата, защото решихме да засеем соя.

— Много разумно. Точно като истински фермер, нали, старче? — Мушна пръст в надутото коремче на Дарън. — Ще трябва да отидем до Ирландия. Тогава ще можеш да караш истински трактор.

— Давай! Давай! — Той подскочи в скута на Бев, повтаряйки любимата си дума.

— Дарън не би могъл да кара трактор, докато не порасне — заяви Ема, седнала с ръце върху коленете.

— Точно така. — Бев намигна усмихнато към Брайън. — Както и не може да играе със стика за крикет или велосипеда, който някой му е купил.

— Жени — обърна се Брайън към Дарън. — Не разбират истинските мъже.

— Чис-та-ци-ца — изрецитира Дарън новата дума.

— Какво чувам? — едва успя да изговори бащата през бурния смях.

— Не го карай да повтаря. — Бев притисна Дарън и после го отстрани. — Хайде да оправим тук и да вървим да прием чай.

— Чудесна идея. — Брайън скочи и улови ръката на Бев. — Ема, ти отговаряш, сладурче. С мама трябва да свършим нещо преди чая.

— Брайън...

— Мис Уолингсфорд тъкмо е долу. — Продължи да избутва Бев от стаята. — Не забравяй да измиеш чашите.

— Брайън, в детската стая цари такъв хаос!

— Ема ще се погрижи за това. Тя е акуратна. — Той я притегли към спалнята. — А освен това ѝ харесва.

— Дори и така, аз... — Тя хвана ръцете му, които бяха започнали да събличат блузата ѝ. — Бри, не можем да го правим сега. Трябва да се погрижа за хиляди неща.

— Това е на първо място в списъка. — Затвори устата ѝ се целувка и се почувства доволен, защото и тя се отказа от не съвсем искрената си съпротива.

— Снощи също беше най-напред в списъка — измърмори тя, спускайки ръцете си към бедрата му. — И тази сутрин също.

— Винаги е на първо място в списъка. — Разкопча джинсите ѝ.

Продължаваше да се учудва, че е толкова миниатюрна и толкова стегната, и то след две деца. Не, едно дете, поправи се той. Често забравяше, може би и нарочно, че не тя беше родила Ема. Беше без значение, че познава добре тялото ѝ, защото всеки път, когато я докосваше, той се връщаше към първата им нощ.

Дълъг път бяха изминали от двустайния апартамент със скърцащото единично легло. Сега притежаваха две къщи, от двете страни на океана, но и сега я желаше толкова, както по времето, когато беше беден и се хранеше само с мечти.

Целуваха се, вкопчени в страстна прегръдка. Когато тя се изправи над него, той забеляза изписаната на лицето ѝ безумна страст.

Толкова малко се беше променила: косата ѝ падаше върху раменете лъскава и права; кожата ѝ беше млечнобяла, съвсем леко зачервена от страстта. Той се повдигна и обкръжи гърдите ѝ с бавни, леки целувки. Когато главата ѝ се отпусна назад, започна да ги засмуква страстно, възбуден от кратките, безпомощни звуци, които тя издаваше.

С Бев търсеше красотата. С Бев беше я намерил.

Обхвана я за бедрата и я повдигна върху себе си, като я остави да определи темпото. Така тя го отвеждаше там, където той искаше.

Бев се протегна, а след това се сви до Брайън. Изпод притворените си клепачи виждаше как слънцето блести през прозорците. Искаше ѝ се да е сутрин, някоя мързелива сутрин, когато се излежаваха с часове, точно както сега.

— Не предполагам, че ще ми хареса да стоя тук през всичките месеци, през които правехме записи. Но беше чудесно.

— Можем да останем още малко. — Беше изпълнен с идеи както винаги, след като се любеха. — Можем да си позволим няколко седмици, да се потъркаляме, да отидем отново до Дисниленд.

— Дарън и така вече мисли, че това е личният му парк за забавления.

— Тогава ще трябва да му простим. — Той се обърна и се подпря на лакътя си. — Бев, преди да се прибера в къщи, се срещнах набързо с Пит. „Ауткрай“ спечели платинената плоча,

— О, Бри. Чудесно!

— Разбира се. Бях прав. — Издърпа я за раменете, докато тя седна до него. Хората слушат. Наистина слушат. „Ауткрай“ става нещо като химн на антивоенното движение. Това я отличава. — Не усещаше нотката на отчаяние в гласа си, отчаянието на човек, който се опитва да убеди себе си. — Ще пуснем и друга единична плоча от албума. Мисля за „Лав лост“, въпреки мърморенето на Пит, че няма да се продава.

— Много е тъжна.

— Това е целта. — Той почти изкрещя, а после продължи спокойно. — Бих искал да я изпея в Парламента, в Пентагона, в ООН, навсякъде, където самодоволни, тлъсти копелета вземат решения. Ако хората ме слушат, защото плочите ми са хитове, тогава трябва да съм сигурен, че им казвам нещо важно.

В самия център на Лос Анджелис, в луксозния апартамент под наем, Пит Пейдж седеше до бюрото си и обмисляше перспективите. Беше възхитен от успеха на „Ауткрай“, както и Брайън, но се интересуваше предимно от печалбата. За това му се плащаше.

Както им бе предрекъл само преди три години, те станаха много богати. Щеше да се погрижи да станат още по-богати.

Музиката им беше чисто злато. Знаеше го още от мига, когато ги чу за пръв път преди шест години. Малко груба, малко сурова, но музика в съзвучие с времето си. Беше успял да склучи солидни договори за записи и на две други групи, но „Девъстейшън“ беше шансът му за слава и известност.

Нуждаеше се от тях, както и те от него. Бяха вървели заедно през целия път, седял беше в долнопробни кръчми, подбутваше производителите на плочи, използваше всичките си връзки. Първоначалните му надежди бяха възнаградени далеч над очакването. Но и изискванията му нарастваха: искаше повече за тях, искаше повече и за себе си.

Напоследък момчетата го тревожеха. Скитаха твърде самостоятелно: Джоно с неговите чести пътувания до Ню Йорк, Стиви прекарваше седмици наред, Господ знае къде. П.М. беше винаги под ръка, но пък погълнат от някаква любовна история с амбициозна млада кино актриса. И, разбира се, Брайън, бълващ антивоенни декларации,

където му попадне. Пит не вярваше, че това е обикновено отпускане след напрегната работа.

Те бяха състав, по дяволите, рок състав, и това, което правеха поотделно, влияеше върху работата им като група. А това, което правеха като група, се отразяваше върху продажбите. Вече бяха отказали планираното турне след пускането на новия албум.

Нямаше да позволи да се разпаднат като „Бийтълс“.

С дълбока въздишка той започна да мисли за тях, какви бяха и какви са сега.

Приятно беше да се гледа колекцията от коли на Джоно: бентли, ролс, ферари. „При Джоно имаше едно обстоятелство — помисли си Пит леко усмихнат. — Човекът знаеше как да изпитва удоволствие от парите.“ Почти беше спрял да се притеснява от разкриването на сексуалните му предпочитания. С течение на времето Пит започваше да изпитва силно уважение към интелигентността, разума и таланта на Джоно.

Докато пререждаше книгата по бюрото си, той реши, че няма за какво да се тревожи за Джоно. Беше човек, който не занимаваше другите с личните си проблеми. А публиката го обичаше заради чудатото му облекло и находчивостта на езика му.

Стиви. Отнасяше се за наркотиците. Те не се отразяваха на изпълнението му все още, но промените в настроението на Стиви ставаха по-внезапни и по-чести. Беше като вкаменен по време на последните два записа и дори Брайън, който сам не беше чужд на наркотиците, се беше разтревожил. Да, Стиви трябваше да се държи под око.

На П.М можеше да се вярва като на зората, която винаги настъпва. Пит наистина му се дразнеше, ту се забавляваше от смущението, което изпитваше барабанистът при всяка отправена към него дума. Но момчето инвестираше парите си добре и беше спечелило уважението му. Приятна изненада беше, че момичетата харесваха селското му лице. Отначало Пит се тревожеше, че П.М. ще му създава най-много грижи, но се оказа обратното.

Брайън. Пит си наля два пръста уиски, отпусна се в мекото тапицирано кресло и се замисли. Без съмнение Брайън беше сърцето и душата на групата; творческата енергия и съзнанието.

Щастие беше, че историята с Ема не им попречи. Той се беше разтревожил, но когато цялата история предизвика симпатия и увеличи продажбата на плочи, се успокои. Наистина все още се налагаше от време на време да се спречква е Джейн Палмър, но това, както и женитбата на Брайън, не накърняваха популярността на групата. Несбъдната мечта в живота на Пит остана да рекламира състава като четирима свободни мъже. Обаче семейството на Брайън се беше превърнало в богато находище за пресата.

За съжаление имаше и походите за мир, и речите; привързаността на Брайън към „Студенти за демократично общество“, искрената му подкрепа за противниците на военната служба. Почти бяха успели да уговорят снимки за корицата на „Таим“, когато Брайън гръмна с няколко лошо подбрани критики за военната доктрина.

Пит познаваше силата на пресата: едно необмислено изявление можеше да настрои срещу теб хората — тези, които купуваха плочите. Преди няколко години Джон Ленън сам ги беше предизвикал с високомерното си изявление, че „Бийтълс“ били повече и от Христос. Брайън беше на косъм да направи същата грешка.

Докато отпиваше от уискито, си мислеше, че всеки има право на политически убеждения. Обаче съществува точка, където личните убеждения и публичният успех се разделят. Някъде между привързаността на Стиви към наркотиците и идеализма на Брайън минаваше границата на катастрофата.

Разбира се, имаше начини да бъде избягната и той вече размишляваше над няколко. Искаше публиката да вижда Стиви не само като дрогиращ се рок музикант, но и като талантлив изпълнител, а Брайън не само като защитник на мира, но и предан баща.

При правилно балансиране на изградените образи не само младите биха купили плочи и списания, но и техните родители.

[1] Град в САЩ, където е проведен голям екофестивал през 1969 г. Б.пр. ↑

[2] Наркотик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

В Калифорния останаха още две седмици: през дългите, мързеливи сутрини лежаха на плажа, следобедите се любеха, а нощем посрещаха тълпи от гости. Добре дегизирани ходеха до Дисниленд. Фотографите, които Пит беше наел да запечатат разходките, бяха толкова дискретни, че Бев въобще не ги забелязваше.

Тя реши да изхвърли противозачатъчните средства, а Брайън пишеше любовни песни.

Когато наближи времето да се връщат в Англия, групата се помири помежду си и разположи главната си квартира в дома на Брайън.

— Всички трябва да отидем. — Джоно прокара леко ръка по бонгото^[1]. — „Коса“ е първият значителен мюзикъл на нашето поколение. Рок мюзикъл. — Думата го впечатляваше. Имаше идеи за нещо подобно. Надяваше се, когато се върнат в Лондон, заедно с Брайън да създадат мюзикъл, който да надмине „Коса“ и модния в момента „Томи“ на Ху.

— Можем да останем в Ню Йорк още два-три дни — продължи той, — да видим пиесата, да организираме голямо парти и след това се връщаме в Лондон.

— Наистина ли се събличат голи? — Стиви поиска да разбере.

— Съвсем голи, синко. Струва си цената на билета.

— Ще отидем. — Приятно отпуснат от компанията и наркотика, Брайън сложи глава върху коляното на Бев. Беше се застоял на едно място повече, отколкото му харесваше, а и идеята за Ню Йорк го привличаше. — За музиката и за изявлението.

— Ти върви за изявлението си. — Стиви се засмя. — Аз отивам заради голите мацки.

— Ще възложим на Пит да уреди всичко. Какво ще кажеш, Бев?

Не обичаше Ню Йорк, но Брайън вече беше решил, а тя не искаше да разваля приятното, мирно настроение на последните седмици.

— Ще бъде чудесно. Можем да заведем Дарън и Ема в зоологическата градина и в Сентръл Парк, преди да отлетим за Лондон.

Ема се вълнуваше. Добре си спомняше първото пътуване до Ню Йорк, голямото легло в хотелската стая, трепета да стоиш на върха на света, дървените кончета в Сентръл Парк. Искаше ѝ се да сподели всичко това с Дарън.

Опитваше се да му обясни безбройните чудеса, докато възрастните се готвеха за пътуването. Алис Уолингсфорд прибираше багажа от детската стая, а тя трябваше да се занимава с Дарън, забавлявайки го с любимата му ферма.

— Му-у, крава — каза и вдигна червена на бели петна играчка от кутията. — Искам да видя му-у крава.

— Мисля, че няма да видим му-у крава, а лъвове в зоологическата градина. — Тя нададе рев, от който той запищя.

— Много го възбуждаш, Ема — веднага реагира Алис, — а е време за лягане.

Ема следеше с поглед танцуващия около нея Дарън. В шареното си гащеризонче и малките червени кецове той тромаво се опита да се преметне, за да чуе одобрителния ѝ смях.

— Каква енергия! — възкликна Алис, очарована от детето. — Не знам как ще го накараме да заспи тази вечер.

— Не прибирай Чарли — извика Ема, точно преди Алис да го сложи в багажа. — Той трябва да е с мен в самолета.

Бавачката остави с въздишка мръсното куче.

— Трябва добре да се изпере. И не го муши повече в креватчето на Дарън, Ема.

— Аз обичам Чарли — заяви Дарън и опита още един път да се преметне. Приземи се тежко върху работилницата с детски инструменти, но вместо за заплаче, грабна дървения чук и заудря по нея. — Аз обичам Чарли — изпя той.

— Обичай го, сладкото ми, но започва да мирише. Не искам микроби в леглото на моето бебе.

— Обичам микроби. — Дарън отвърна със слънчевата си усмивка.

— Ама и ти си един! — Алис го вдигна и той се опита да подскочи върху хълбока ѝ. — Сега Алис ще те изкъпе хубаво преди лягане, ще има мехурчета — добави тя и се спря на вратата. — Щом свърша с Дарън ще се изкъпеш и ти. След това мажеш да слезеш долу и да кажеш лека нощ на родителите си.

— Да, мадам. — Тя изчака, докато стъпките на Алис вече не се чуваха, за да стане и вземе Чарли. „Не мирише“ — помисли си тя, заравяйки лице в козината му. И ще го сложи в креватчето на Дарън, защото Чарли бдеше над него, когато тя спеше.

— Наистина ми се иска да не беше канил всички тези хора тази вечер. — Бев подреди възглавниците на кушетката, макар да знаеше, че такива подробности са просто губене на време.

— Нали трябва да се сбогуваме? — Той пусна албума на Джими Хендрикс, защото доказваше, че макар и мъртъв, музиката му е жива. — Освен това, щом се върнем в Лондон, ще се захванем здраво с работа. Искам да си почина, докато мога.

— Как би могъл да почиваш с това стълпотворение в къщата?

— Бев, това е последната ни вечер.

Тя не успя да му отговори, защото Алис влезе с децата.

— Ето го моето момче. — Тя взе и подхвърли Дарън, преди да намигне на Ема. — Готов ли е Чарли за пътуването? — Знаеше и съчувстваше на неразположението ѝ при пътуванията със самолет. Погали я по косата.

— Малко е нервен. Ще се оправи.

— Разбира се. — Бев целуна Дарън по любимото си място — между ухото и врата. — Изкъпани ли сте вече? — Искаше ѝ се тя да е извършила този вечерен ритуал. Нищо не бе по-привлекателно за нея от игрите с Дарън във ваната, от триенето на сапунената изтривалка по лъщящата му кожа.

— Всички са изкъпани и готови за лягане — обади се Алис. — Дошли са само да кажат „Лека нощ“, преди да ги заведе да си легнат.

— Аз ще ги заведе, Алис. От днешната бъркотия едва съм видяла децата.

— Добре, мадам. Ще довърша приготвянето на багажа.

— Татко. — Ема се обърна към Брайън със срамежлива усмивка.
— Ще ни разкажеш ли приказка? Моля те!

Имаше намерение да запали цигара с марихуана и да послуша музика, но му беше трудно да се съпротивлява на тази усмивка и на радостния, искрящ смях на сина си. И той се качи горе със семейството си, оставяйки Хендрикс да ридае.

Докато им разказваше приказка, клепачите на Дарън започнаха да се затварят. Той се бореше със съня, както се бореше с всички неизискващи движение дейности. Обичаше да действа, да тича, да се смее, да подскача. А най-много искаше да е храбрият рицар, за когото баща му разказваше. Искаше да изтегли блестящия омагьосан меч и да убие дракона.

Прозя се и уютно настанен между гърдите на майка си, започна да заспива. Усещаше и присъствието на Ема. Заспа щастлив, защото я чувстваше наблизо.

Не се събуди, когато майка му го пренесе в креватчето. И спането на Дарън беше както всичко останало. Предаваше му се с цялото си сърце. Тя подпъхна обточеното със сатен синьо одеялце около раменете му и се постара да не мисли, че скоро ще бъде твърде голям за това креватче.

— Толкова е хубав — не се стърпя Бев и го погали по горещата бузка.

С Ема, опряла глава на рамото му, Брайън погледна към сина си.

— Като го гледаш, трудно би повярвал, че може само с една ръка да обърне стаята наопаки.

— А използва и двете си ръце — отвърна с тих смях Бев и прегърна Брайън през кръста.

— И краката си.

— Никога не съм мислила, че живота може да се обича толкова много. Като го гледам, разбирам, че имам всичко, което някога съм искала. Мога да си го представя след година, след пет години. И това ме кара да не се страхувам, че остарявам.

— Рокзвездите не остаряват. — Той се понамръщи и Бев за пръв път усети нотка на сарказъм или може би обезверяване в гласа му. — Самоубиват се със свръх дози наркотици или обличат бели смокинги и свирят в Лае Вегас.

— Ти няма да направиш това, Бри. — Прегърна го по-силно през кръста. — И след десет години ще бъдеш на върха.

— Да. Ако все пак някой ден си купя бал смокинг, ритни ме по задника.

— С най-голямо удоволствие. — Тя го целуна и го погали по бузата, както би направила с някое от децата. — Пусни Ема на земята.

— Именно заради тях се страхувам да не греша, Бев. — Понесе Ема към нейната стая. — Заради тях и заради теб.

— Но ти не грешиш.

— Светът е толкова объркан. Мислех си, че ако успеем, ако наистина сме успели, хората ще се вслушат в това, което им се казва. И това би имало значение. Сега — не знам.

— Какво те тревожи, Бри?

— Не знам. — Остави Ема на пода, опитвайки се да си изясни причината за своята неудовлетвореност, която го измъчваше напоследък. — Преди няколко години, когато започнахме да си пробиваме път, беше чудесно: тълпите ревящи момичета, снимките ни във всички списания, песните ни по всички радиостанции.

— Точно това искахте.

— Така беше. Но сега не съм сигурен. Как мога да чуя онова, което се опитваме да им кажем, какво значение има колко сме добри, щом крещят на всеки проклет концерт? Ние сме просто стока или образ, лакиран от Пит, за да се продават плочите. Ненавиждам ги! — Пъхна стиснатите си юмруци в джобовете. — Понякога си мисля, че би трябвало да се върнем там, откъдето започнахме — кръчмите, където хората слушаха или танцуваха нашата музика. Не знам. — Той прокара пръсти през косата си. — Струва ми се, че никога не съм осъзнавал колко щастливи сме били тогава. Но назад не можеш да се върнеш.

— Не знаех, че се чувстваш така. Защо не си ми казал?

— Много съм объркан. Просто не се чувствам повече като Брайън Макавой. — Как можеше да обясни, че чувството, което възкръсна в Уудсток, избледняваше все повече през изтеклата година. — Не съм знаел, че толкова ще се разстроя, защото не мога да изляза с приятели да пийна по чашка или да лежа на пясъка, без хората да се тълпят наоколо ми. Искам да ме оставят на спокойствие.

— Можеш да спреш. Можеш да се оттеглиш и само да пишеш.

— Не мога да спра. — Погледна надолу към кротко спящата Ема. — Трябва да правя записи, трябва да изнасям концерти. Всеки път, когато съм на сцената или в студиото, знам дълбоко в себе си, че точно това искам да върша. Но останалото... Останалото ме изтощава. Не подозирах, че ще стане така. Може би и начинът, по който умряха Хендрикс и Джоуплин. Такава загуба! След това — разпадането на „Бийтълс“. Като че ли нещо приключва, но аз не съм приключил още.

— Не край. — Тя постави ръка на рамото му, масажирайки напрегнатите мускули. — Просто промяна.

— Но ако не продължаваме напред, ние се връщаме назад, не разбираш ли? — Знаеше, че тя не може да разбере и се опита да изрази чувствата си с по-разбираеми думи. — Може би е в натиска на Пит да започнем ново турне или в приказките на Стиви да се присъединим към други състави за студийни записи и да пишем музика за филми. Единственото, което знам, е, че вече не можем просто да се съберем четиримата и да свирим с цялото си сърце: по-важни са имиджът и търговският успех.

Ема се размърда.

— Сигурно се тревожа за това, че Ема тръгва на училище и че Дарън ще тръгне някой ден. Как ще се почувстват, ако хората започнат да се ровят в живота им заради мен? Не бих искал да имат отвратителното детство, което имах аз, но дали биха искали да живея така, както им предлагаме.

— Твърде много мислиш. — Тя погали нежно лицето му. — Това най-много ми харесва. Децата са щастливи. От пръв поглед е ясно. Може би детството им не е нормално, но все пак са щастливи. И ние ще се погрижим никога да не страдат. Какъвто и да си, който и да си — ти си техният татко. Останалото ще се нареди.

— Обичам те, Бев. Може би е глупаво, че се притеснявам за всичко това. Имаме всичко. — Притисна я до себе си. Искаше му се да разбере защо всичко беше станало толкова сложно.

Той забрави угризенията си след две цигари с марихуана. Къщата беше пълна с хора, които Брайън мислеше, че разбират какво прави и до къде иска да стигне. Музиката беше силна, наркотиците — много и разнообразни: марихуана, хероин, хашиш, амфетамини. Разтърсващата балада на Джанис Джоуплин се лееше, докато гостите му се забавляваха. Искаше му се да я слуша отново и отново, да чуе нейната

„Бол енд Чейн“. По някакъв начин тя му помагаше да осъзнае факта, че все още е жив и че все още това има значение.

Гледаше към Стиви, който танцуваше с червенокосо момиче с къса поличка. Стиви не се притесняваше, че е просто лице или плакат на стената в стаята на кое да е момиче, размишляваше Брайън, докато отпиваше от ирландското уиски. Стиви весело прескачаше от жена на жена, без да се замисля. Разбира се, повечето време беше дрогиран. Взе още една цигара и реши, че е време и той да се натъпче достатъчно.

Джоно го видя да сяда отново и да си избира една „Галоаз“ с марихуана. Помисли си, че това се случва все по-често напоследък. Може би като най-близък на Брайън той единствен го забелязваше. Всъщност Брайън имаше настроение само когато двамата сядаха да пишат: мелодия, контра мелодия, фрази, връзки.

Знаеше, че е разстроен от смъртта на Хендрикс и Джоплин. Той — също. Беше по-различно, но също толкова ужасно, колкото и убийството на Кенеди: обикновено хората остаряват, грохват и тогава умират. Макар и потресен, не мислеше толкова често за това, колкото Брайън. Но пък приятелят му винаги се вълнуваше повече, винаги изискваше повече.

Джоно погледна и към Стиви. Не му пукаше дали той се люби с всяка срещната жена, въпреки че според него беше липса на вкус. Тревожеха го наркотиците и фактът, че Стиви бързо губеше контрол върху себе си. Безпокоеше се от имиджа, който започваха да си създават: вкаменени дрогирани рок музиканти.

Помисли си и за П.М. Тук също имаше малък проблем. О, не с наркотици! Бедното момче едва ли би могло да се движи нормално само от една доза. Тревожеше го едро гърдата блондинка, която се беше залепила за барабаниста преди два месеца. П.М. не правеше никакъв опит да се отърве от нея.

Джоно я разгледа: блондинка с продълговато лице и очи като маслини, само крака и гърди, в опъната червена рокля. „Не е толкова глупава, колкото се представя“ — отбеляза той. Достатъчно хитра бе, за да знае как да каже онова, което П.М. иска да чуе. Ако не го наблюдаваха, щеше да го накара да се ожени за нея. А тя нямаше да се държи настрана както Бев. Не, тази не!

Тримата, всеки по свой начин, бяха на път да разрушат групата. А за Джоно нищо друго нямаше голямо значение.

Когато Ема се събуди, подът вибрираше от ударните. Лежеше и се опитваше да познае долавящата се от време на време мелодия.

Беше свикнала с партитата. Татко обичаше да има гости около себе си: много музика, много смях. Когато порасне и тя ще ходи на партита.

Бев държеше къщата да е добре почистена, преди да пристигнат гостите. Ема си помисли, че това е глупаво, защото на сутринта къщата беше ужасно мръсна, с купища вонящи чаши и препълнени пепелници. Понякога двама-трима от гостите осъмваха проснати на кушетки и кресла наред бъркотията.

Момиченцето си помисли, че сигурно е много приятно да прекараш нощта в разговори, смях, да слушаш музика. Когато порасне, никой няма да ѝ казва кога трябва да си ляга и кога да се изкъпе.

Тя въздъхна и се обърна по гръб. Сега музиката беше побърза, чувстваше се пулсацията на ритъма в стените. Но имаше и още нещо. Усети, че някой ходи по коридора. Мис Уолингсфорд? Готвеше се да затвори очи и да се престори на заспала, но си помисли, че може да минава татко или мама, за да провери как са с Дарън. Ако беше така, можеше да каже че току-що се е събудила и ще ги помоли да ѝ разкажат за партито.

Но стъпките отминаха. Тя седна в леглото, здраво стиснала Чарли. Искаше да има хора около нея поне за минута две: да поговорят за партито или за пътуването до Ню Йорк; да разбере коя е песента. Постоя така за момент — малко полузаспало дете в розова нощничка, окъпано от светлината на нощната лампа във вид на Мики Маус.

Стори ѝ се, че чува Дарън да вика. Изправи се и се послуша напрегнато. Беше сигурна, че през шума чува плача му. Веднага се измъкна от леглото с Чарли под мишницата. Ще поседи с братчето си, докато се успокои и ще остави Чарли да го пази до сутринта.

Изненада се, когато видя, че цареше тъмнина. Там винаги светеше, в случай че Ема ходи през нощта до тоалетната. Застанала на вратата, тя се разтрепери, представяйки си скритите по тъмните ъгли същества. Може би трябва да се върне в стаята с усмихнатия Мики.

И тогава Дарън изпищя.

„Няма нищо в ъглите — каза си Ема и тръгна през тъмния коридор. — Няма нищо. Нито чудовища, нито призраци, нито лепкави и хлъзгави същества.“

Сега бяха пуснали песен на „Бийтълс“.

Ема облиза устни. „Просто е тъмно, просто е тъмно“ — успокояваше се тя. Докато стигне вратата на Дарън, очите ѝ привикнаха с тъмнината. Беше затворена. В това също имаше нещо необичайно. Вратата му стоеше винаги отворена, за да го чуят, ако се събуди. Протегна ръка, но след това подскочи, защото ѝ се стори, че нещо се раздвижи зад нея. Сърцето ѝ биеше уплашено. Тя се обърна и погледна тъмния коридор. Неясните сенки се превръщаха в чудовища, а по челото и гърба ѝ започна да се стича пот.

„Няма нищо, няма нищо“ — повтаряше си тя, а Дарън пищеше.

Завъртя топката на вратата и я отвори.

„Съберете се — пееше Ленън. — Над мен.“

В стаята имаше двама мъже. Единият стискаше Дарън, който пищеше от страх и ярост. Другият държеше нещо в ръка, нещо, което проблясваше на светлината на нощната лампа с форма на жираф.

— Какво правите?

Човекът рязко се обърна. „Не е доктор“ — помисли си Ема, когато видя, че държи спринцовка в ръка. Позна го и беше сигурна, че не е доктор. А и Дарън не беше болен.

Другият мъж изруга с грозни и мръсни думи, борейки се да задържи Дарън в ръцете си.

— Ема — обърна се към нея познатият със спокоен, приятелски глас. Усмихна ѝ се. Сърдита усмивка, гневна усмивка. Пристъпи към нея със спринцовката в ръка. Тя се обърна и побягна.

Зад гърба ѝ Дарън викаше:

— Ма-ма!

Втурна се по коридора с писък. „Чудовищата“ — нашепваха страхливите ѝ мисли. Чудовищата и озъбените същества от тъмните кюшета. Сега те вървяха след нея.

Някой си опита да хване края на нощницата ѝ, но не успя. Изруга и отново се пресегна. Ръката му се плъзна по глезена ѝ и го изпусна. Тя пищеше. Когато се добра до стълбището, завика баща си. След това се спъна и се претърколи по стълбите надолу.

В кухнята някой поръчваше петдесет пици. Бев поклати глава и потърси в хладилника лед. Никой не употребяваше повече лед от американците. След известно колебание пусна едно кубче в позатопленото си вино. Когато си в Рим, прави като римляните, реши тя и тръгна към вратата.

На прага се сблъска с Брайън.

Ухилен, той я прегърна през кръста и започна да я целува.

— Ей!

— Ей. — С чашата вино в ръка тя го прегърна през врата. —

Бри!

— Мм?

— Кой са всички тези хора?

Той се засмя и потърка носа във врата ѝ.

— Желая те. — Парфюмът ѝ го възбуждаше. Движейки се в бързия ритъм на парчето на Ленън и Макартни, той я притегли към себе си.

— Какво ще кажеш да се качим горе и да зарежем гостите.

— Невъзпитано е. — Но се притисна по-силно към него. — Порочно, невъзпитано и най-смисленото нещо, което съм чула от часове насам.

— Добре тогава... — Опита се да я вдигне, но и двамата политнаха. Виното се разля по гърба му, а Бев се кискаше. — Може би ти ще ме носиш — предложи той и тогава чу писъците на Ема.

Обърна се и се удари силно в малка масичка. Зашеметен от наркотиците и алкохола, той се спъна, изправи се и изхвъркна във фойето. Там вече се бяха насъбрали хора. Разбутвайки ги, той я видя като малка купчина в подножието на сълбището.

— Ема! Господи! — Страхуваше се да я докосне. В ъгълчето на устата ѝ имаше кръв. Обърса я с треперещия си пръст. Погледна към стената от лица, към неясно очертаните цветове, всичко беше неузнаваемо. Стомахът му се сви, а след това усети, че се качва в гърлото му.

— Повикайте линейка — едва успя да изговори и се наведе отново над нея.

— Не я мести. — Лицето на Бев, коленичила до него, беше бяло като платно. — Не бива да я местиш. Трябва ни одеяло.

Някой вече пъхаше в ръцете ѝ разкошно плетено одеяло.

— Ще се оправи, Бри. — Тя внимателно покри детето с одеялото.
— Ще се оправи.

Той затвори очи и поклати глава, за да прогони кошмара. Но когато ги отвори отново, Ема все още лежеше смъртнобледа на пода. Имаше твърде много шум. Музиката отекваше в тавана, гласове се чуваха наоколо. Почувства нечия ръка на рамото си: бързо успокояващо стисване.

— Линейката е на път — каза му П.М. — Дръж се, Бри.

— Изхвърли ги — пошушна му той. Погледна нагоре и видя ужасеното, пребледняло лице на Джоно. — Изхвърли ги оттук.

Джоно кимна и започна да подтиква хората. Вратата беше отворена, нощта — светла от прожектори и автомобилни фарове и тогава се чу воят на сирените.

— Ще се кача горе — тихо каза Бев. — Ще предупредя Алис да наглежда Дарън. Ще дойда с вас в болницата. Ще се оправи, Брайън. Сигурна съм.

Можа само да кимне и се загледа в неподвижното бледо лице. Не можеше да я остави. Ако посмееше, щеше да отиде в банята, да бръкне с пръст в гърлото си и да се опита да освободи тялото си поне от някои химикали, с които се беше натъпкал тази нощ.

„Всичко изглежда като сън“ — мислеше си той. Но когато погледна лицето на Ема, разбра, че беше реалност, твърде страшна реалност.

Песента от албума „Аби Роуд“ продължаваше; по ирония на съдбата в нея също се говореше за убийство.

— Бри. — Джоно постави ръка на рамото му. — Отдръпни се сега, за да могат да се погрижат за нея.

— Какво?

— Отдръпни се. — Внимателно го изправи на крака. — Трябва да я видят.

Замаян, наблюдаваше придружаващите линейката да влизат и да се навеждат над дъщеря му.

— Трябва да е паднала от горе до долу по стълбите.

— Ще се оправи. — Джоно хвърли безпомощен поглед към П.М., докато подкрепяха Брайън. — Малките деца са по-издръжливи, отколкото изглеждат.

— Така е. — Малко несигурен на краката си, Стиви стоеше зад Брайън, поставил и двете си ръце на раменете му. — Нашата Ема няма да позволи едно падане по стълбите да я задържи дълго.

— Ще дойдем в болницата с теб — присъедини се към тях Пит. Всички гледаха как внимателно поставят Ема на носилка.

В този миг Бев изпищя... и пищя, и пищя, докато писъкът ѝ не изпълни цялата къща.

[1] Ударен инструмент — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Лу Кесълринг хъркаше като заклан. Ако си позволеше удоволствието да изпие една бира преди лягане, хъркаше още по-силно. Заради това жена му от седемнадесет години насам спеше с тапи на ушите. Лу знаеше, че Мардж го обича безрезервно, а себе си считаше за успял хитрец. За щастие не беше спал с нея преди женитбата. Така си бе спестил тази малка тайна. Когато тя я откри, той вече беше поставил халка на пръста ѝ.

Тази нощ той хъркаше така, сякаш рендосваше дъски. Почти тридесет и шест часа не беше спал в леглото си. Сега, когато случаят Каларми приключи, щеше не само да се наспи, но и да мързелува през целия уикенд.

Сънуваше, че подрязва розите в двора и се боричка със сина си. Няколко хамбургера се печеха на скарата навън и Марджи щеше да приготви картофената си салата.

Преди дванадесет часа трябваше да убие човек. Не беше за пръв път, но слава Богу не му се случваше и често. Когато се налагаше да стреля и да убие някого, след това имаше нужда да се скрие в обикновеното ежедневие: картофи и печени хамбургери, стегнатото тяло на жена си до своето през нощта, смеха на сина си.

Беше ченге. Добро ченге. През шестте години в отдел „Убийства“ за втори път стреляше. Ежедневието на полицаия беше твърде еднообразно — много ходене, много бумацина и телефонни обаждания. И само понякога, мигове на ужас.

Знаеше също така, че като ченге му се налага да се сблъсква с неща, за които по-голямата част от света не подозираше — убийствата, войните на гетата, намушкванията в тъмни алеи, кръвта, останките.

Лу познаваше всичко това, но не мислеше за работата си. Беше четиридесетгодишен и откакто на двадесет и четири постави полицейската си значка, никога не се занимаваше с работата си вкъщи.

Понякога обаче тя го следваше и тук.

Обърна се, хъркането му спря, когато телефонът извъня. Механично протегна ръка и все още със затворени очи вдигна слушалката.

— Да. Кесълринг.

— Лейтенант. Тук е Бъстър.

— Какво, на майната си, искаш? — Знаеше, че може спокойно да ругае, тъй като Мардж не го чува.

— Съжалявам, че ви събуждам, но имаме инцидент. Нали познавате Макавой, Брайън Макавой, певеца?

— Макавой? — потърка с ръка лицето си, борейки се със съня.

— „Девъстейшън“. Рокгрупата.

— Да, да! Добре. — Не беше много по рока — освен ако беше Пресли или Евърли Брадърс. — Какво се е случило? Някакви хлапета са надули стереоуредбата много високо и мозъците им са се пръснали?

— Някой е убил момченцето му. Изглежда като неуспешен опит за отвличане.

— А, по дяволите! — Напълно събуден, Лу запали осветлението. — Дай ми адреса.

Светлината събуди Мардж. Огледа се и видя Лу гол, седнал на края на леглото да записва нещо в бележника си. Стана, мушна ръцете си в джобовете на памучната роба и без да се оплаква, слезе долу да приготви кафе.

Лу намери Брайън в болницата. Не знаеше какво да очаква. Виждал го беше няколко пъти по вестниците или по телевизията, когато певецът правеше изявления против войната. Наричаха го „борец срещу войната“. Лу нямаше високо мнение за групичките, които манифестираха, дрогираха се, пускаха дълги коси и раздаваха цветя по ъглите. Но и той беше против войната. Беше загубил брат си в Корея, а момчето на сестра му замина за Виетнам преди три месеца. Но в момента Лу не се интересуваше от политическите възгледи на Макавой, нито от косата му.

Спря, изучавайки Брайън, отпуснат в кресло с дамаска на цветя. На живо изглеждаше по-млад: слаб и изключително красив. Беше замаян след шока. В стаята имаше и други хора, а димът от няколкото пепелници се издигаше нагоре.

Брайън механично сложи цигарата в устата си, дръпна, постави я долу отново и издиша.

— Мистър Макавой.

Погледна нагоре и видя висок, суховат човек с внимателно сресана назад тъмна коса с продълговато, все още сънено лице. Носеше сив костюм, старомодна вратовръзка с почти същия цвят и снежнобяла риза. Черните му обувки бяха като полирани. На брадичката си имаше лека драскотина от скорошно бръснене.

„Странни неща забелязва човек“ — помисли си Брайън и продължи да пуши.

— Да?

— Аз съм лейтенант Кесълринг. — Извади значката си, но Брайън продължаваше да разглежда лицето му, а не полицейския знак. — Налага се да ви задам няколко въпроса.

— Не можете ли да почакате, лейтенант? — Пит Пейдж хвърли неприязнен поглед към значката. — Мистър Макавой не е в състояние да се занимава с това сега.

— За всички ще е от полза, ако приключим с предварителните процедури. — Лу седна. Прибра значката и постави ръце на коленете си. — Съжалявам, мистър Макавой. Не бих желал да увелича болката ви. Искам да открия кой е виновникът.

Брайън запали цигара от фасата на друга и не отговори.

— Какво бихте ми казали за това, което се е случило тази нощ?

— Убиха Дарън. Малкото ми момченце. Измъкнали са го от креватчето и са го оставили на пода.

С болка в сърцето Джоно стисна пластмасовата си чаша с кафе и се обърна. Лу бръкна в джоба си за бележника и подострения си молив.

— Познавате ли някого, който би искал да причини зло на момчето?

— Не. Всички обичаха Дарън. Беше толкова очарователен и забавен. — Усети, че гърлото му се свива на топка и потърси чашата си кафе.

— Знам, че е мъчително. Можете ли да ми разкажете за вечерта?

— Имахме парти. Всички трябваше да заминем за Ню Йорк и иммахме парти.

— Бих желал да видя списъка на гостите.

— Не зная. Бев би могла... — Замлъкна, защото си спомни, че и тя, замаяна от приспивателни, лежи в някоя болнична стая.

— Ние, между нас, ще можем да направим доста точен списък — намеси се Пит. Опита се да отпие от кафето, но се изгори. — Трябва да знаете, че никой от поканените в дома на Брайън не би го извършил.

Лу възнамеряваше сам да се убеди в това.

— Познавахте ли всеки човек от гостите, мистър Макавой.

— Не знам. Вероятно не. — Притисна силно с длани очите си. Болката като че ли го успокояваше. — Приятелите и приятели на приятелите и тъй нататък. Отваряш вратата и хората влизат. Просто така става.

Лу кимна, като че ли разбрал. Припомни си как Мардж планираше своите партита: внимателно изготвения списък на гостите, на приелите поканата, детайлното проучване на менюто. Партито за петнадесет годишнината от сватбата им беше така планирано, сякаш беше правителствен прием.

— Ще поработим над списъка — реши Лу. — Дъщеря ви — Ема се казва, нали?

— Да, Ема.

— Била е горе по време на партито?

— Да. Спеше. — Децата му бяха легнали здрави и живи. — И двете бяха заспали.

— В една и съща стая?

— Не, имат самостоятелни стаи. Алис Уолингфорд, нашата бавачка, беше горе при тях.

— Да. — Вече знаеше от доклада, че бавачката е била намерена вързана, със запушена уста и полумъртва от страх в леглото си. — И малкото момиче е паднало по стълбите?

Ръката на Брайън стисна конвулсивно чашата, пръстите му пробиха крехката пластмаса. Кафето протече през дупките.

— Чух я да ме вика. Излизах от кухнята с Бев. — Спомняше си до болка онази бърза, сладострастна целувка преди писъка. — Ние се затичахме и я видяхме на пода, в подножието на стълбите.

— Видях я да пада. — П.М. присви зачервените си очи. — Погледнах нагоре и тя летеше надолу. Стана толкова бързо.

— Казахте, че е викала. — Лу погледна отново към П.М. — Преди да падне ли викаше, или след това?

— Аз... преди това. Да, заради виковете погледнах нагоре. Тя викаше, а след това, изглежда, е загубила равновесие.

Лу си записа. Ще трябва да поговори с малкото момиче.

— Надявам се, че не се е ударила лошо?

— Лекарите. — Цигарата на Брайън беше изгоряла до филтъра. Остави я в пепелника и посегна към горчивото, студено кафе, останало в разкъсаната чаша. — Не са излезли оттам. Не са ми казали. Не мога да загубя и нея. — Кафето се разплиска в треперещата му ръка. Джоно приседна до него.

— Ема е издръжлива. Децата падат непрекъснато. — Хвърли злобен поглед към Лу. — Не можете ли да го оставите на мира?

— Само още няколко въпроса. — Свикнал беше на такива погледи. — Вашата жена ли, мистър Макавой, намери сина ви?

— Да. Тя се качи горе, след като чухме линейката. Искаше да погледне... Разбирате ли, искаше да се увери, че той не се е събудил. Чух я да крещи, да крещи, да крещи... Затичах се. Когато стигнах в стаята на Дарън, тя седеше с него на пода. И виеше. Трябваше да й дадат нещо, за да я отведат.

— Мистър Макавой, имало ли е заплахи срещу вас, жена ви или децата?

— Не.

— Никакви?

— Не. Е, имаше писма от време на време. Главно политически. Пит ги държи отделно.

— Бихме искали да видим всичко, което се е получило през последните шест месеца.

— Голяма купчина писма са, лейтенант — обясни Пит.

— Ще се справим.

Брайън се надигна, защото влезе докторът.

— Ема! — Беше единственото, което можа да каже.

— Тя спи. Има мозъчно сътресение, счупена ръка и няколко натъртени ребра, но няма вътрешни наранявания.

— Ще се оправи ли?

— През следващите няколко дни ще трябва внимателно да се наблюдава, но, разбира се, изгледите са добри.

Едва сега заплака. Не беше в състояние, когато видя безжизненото тяло на сина си, не можа, когато взеха цялото му семейство и той остана в чакалнята. Закри лицето си с ръце и през пръстите му се процеждаха горещи сълзи.

Лу внимателно затвори бележника си и отиде в коридора при доктора.

— Аз съм лейтенант Кесълринг от отдел „Убийства“. — Отново извади значката си. — Кога ще мога да говоря с момиченцето?

— Може би след ден или два.

— Трябва да я разпитам колкото е възможно по-скоро. — Извади визитна картичка и я подаде на доктора. — Бихте ли ми позвънили, щом бъде в състояние да говори. Жената, Бевърли Макавой?

— С приспивателни е. Ще се събуди след десет или дванадесет часа. Но и тогава не мога да ви гарантирам, че ще е в състояние да говори или пък че аз ще ѝ разреша.

— Просто позвънете. — Погледна към чакалнята. — И аз имам син, докторе.

Сънищата на Ема бяха кошмарни. Искаше да извика татко, мама, но като че ли ръка притискаше устата и очите ѝ. Някаква огромна тежест лежеше върху нея.

Бебето викаше. Викът отекваше в стаята, в главата ѝ. Сякаш Дарън беше вътре в главата ѝ и пицеше, за да излезе. Искаше и трябваше да отиде при него, но около леглото ѝ имаше двуглави змии и ръмжащи озъбени чудовища. Всеки път, когато се опитваше да стане, те се хвърляха към нея, като съскаха и се хилеха злобно.

Ако останеше в леглото, щяха да си отидат, но Дарън я викаше.

Трябваше да събере смелост и да изтича до вратата. Когато я достигна, змиите изчезнаха. Под краката ѝ подът като че ли оживяваше, движеше се, пулсираше. Погледна назад. Беше в своята стая, с играчките и куклите, подредени на рафтовете, със светеция засмян Мики Маус. Докато го гледаше, усмивката му стана злобна.

Изтича в коридора, беше тъмно.

Отнякъде долиташе музика. Сенките като че ли танцуваха. Чуваха се звуци, тежко, влажно дишане, ръмжене и движение на нещо сухо и плъзгащо се по дървото. Когато се, затича при виковете на Дарън, почувства горещ дъх по ръцете си и захапвания по глезените.

Беше заключено. Тя дърпаше и удряше по вратата, а писъците на брат ѝ се издигаха все по-високо, но музиката ги поглъщаше. Под натиска на юмручетата ѝ вратата се отвори. Видя мъжа, но той нямаше лице. Забеляза само блясъка на очите и зъбите му.

Той тръгна към нея и тя се уплаши много повече от него, отколкото от змиите и чудовищата, зъбите и ноктите. Ослепяла от страх, побягна. В ушите ѝ отекваха писъците на Дарън.

След това падаше, падаше... в тъмна яма. Дочу някакъв звук като от чупене на клони и се опита да извика. Но можеше само да пада — безшумно, безкрайно, безпомощно. Останаха само музиката и писъците на брат ѝ.

Когато се събуди, беше светло. Нямаше кукли по рафтовете. Нямаше никакви рафтове, а само голи стени. Запита се дали не е в хотел. Опита се да си припомни, но веднага почувства болката — горещата, тъпа болка, която като че ли пулсираше навсякъде по тялото ѝ. Стенейки, обърна главата си.

Баща ѝ спеше на един сол. Главата му беше клюмнала малко настрана. Лицето му бе бледо под наболата брада. Ръцете му, свити в юмруци, лежаха в скута му.

— Татко.

Току-що беше заспал, но веднага се събуди. Сред белите болнични завивки видя отворените ѝ и малко уплашени очи. Сълзи отново стегнаха гърлото му и изгаряха очите му. С последни сили успя да се овладее.

— Ема. — Тръгна към нея, седна на ръба на леглото и зарови измъченото си лице в рамото ѝ.

Искаше да го прегърне, но ръката ѝ лежеше гипсирана. Страхът я сграбчи отново. Отново чуваше звука от онова сухо изпращяване и страшната болка, която го последва.

Не е било сън — а ако е било истина, тогава и останалото...

— Къде е Дарън?

„Най-напред попита за него“ — помисли си Брайън и стисна затворените си очи. Как би могъл да ѝ каже? Как би могъл да ѝ обясни нещо, което самият той не беше проумял или повярвал? Тя беше само дете. Единственото му дете.

— Ема. — Целуна я по бузата, слепоочието, челото, като че ли по такъв начин щеше да намали болката и за двамата. Взе ръката ѝ. —

Спомняш ли си приказката, която ти разказах за ангелите — как живеят на небето.

— Летят и пеят и никога не си причиняват болка един на друг.

„О, добре, че измислих тази хубава приказка“ — помисли Брайън горчиво.

— Да, точно така. Понякога избрани хора стават ангели. — Трябваше да се върне много назад, за да си припомни католическата си вяра и да разбере, че не беше успял да се освободи от нейното влияние. — Понякога Господ обича толкова много тези хора, че ги взема при себе си на небето. Дарън е сега там. Той е ангел на небето.

— Не! — За пръв път, откакто се беше измъкнала изпод мръсната мивка преди около три години, тя отблъсна баща си. — Не искам да е ангел!

— И аз не искам.

— Кажи на Господ да го върне! — каза тя гневно. — Веднага!

— Не мога. — Сълзите му потекоха; не можеше да ги спре. — Отишъл си е, Ема.

— Тогава и аз ще отида на небето и ще се грижа за него.

— Не! — Страх прониза сърцето му и пресуши очите му. Пръстите му се забиха в раменете ѝ, оставяйки ѝ за пръв път белези. — Не можеш. Нужна си ми, Ема. Не мога да върна Дарън, но не бих искал да загубя и теб!

— Мразя Господ! — извика тя яростно.

„И аз го мразя — помисли Брайън и я притисна по-силно. — И аз го мразя!“

— Над сто души са влезли и излезли от къщата на Макавой в нощта на убийството. Бележникът на Лу беше изпълнен с имена, бележки и впечатления. Но не беше напреднал в разрешаването на загадката. И прозорецът, и вратата на стаята на момченцето бяха намерени отворени въпреки твърдението на бавачката, че е затворила прозореца, след като е сложила детето да спи. Тя твърдеше още, че прозорецът е бил затворен. Но следи от насилствено влизане нямаше.

Намериха следи от стъпки под прозореца — номер 41. Но липсваха отпечатъци, каквито би оставила стълба, или следи от въже върху перваза на прозореца.

Бавачката не беше от голяма полза. Беше се събудила от ръка, която запушвала устата ѝ, с превръзка на очите, със запушена уста и завързана. В двете срещи, които Лу имаше с нея, тя промени твърдението си за времето, през което е била вързана, от тридесет минути на два часа. Не беше сред заподозрените, но изчакваше поръчаната проверка на близките ѝ.

Сега Лу трябваше да се срещне с Бевърли Макавой. Беше отлагал разпита, колкото е възможно по-дълго. Отлагаше и след като получи полицейските снимки на малкия Макавой.

— Колкото можете по-кратко — каза докторът на Лу пред вратата. — Дадено ѝ е слабо успокоително, но мисълта ѝ е ясна. За съжаление прекалено ясна.

— Не бих го направил по-трудно, отколкото е. — Нима имаше нещо по-страшно от това, питаше се той и в съзнанието му се появи образът на малкото момче. — Трябва да разпитам и момиченцето. В състояние ли е?

— В съзнание е. Но не говори с никого освен с баща си.

Лу кимна и влезе в стаята. Жената седеше в леглото. Очите ѝ бяха отворени, но не го погледна. Изглеждаше много малка и толкова млада, че едва ли би могла да има син, а още повече да го загуби. Носеше бледосин халат, а ръцете ѝ безжизнено лежаха на белите чаршафи.

На стол до нея седеше Брайън: небръснат, кожата на лицето му сивееше. Очите му бяха уморени, зачервени и подути от сълзи и безсъние, замъглени от мъка. Когато срещна погледа му, Лу видя още нещо в очите му — ярост.

— Съжалявам за безпокойството.

— Докторът ни предупреди, че ще дойдете. — Брайън нито се надигна, нито го покани да седне. Просто продължи да го гледа. — Разбрахте ли кой го е направил?

— Все още не. Бих искал да говоря със съпругата ви.

— Бев. — Постави ръка върху нейната, но отговор нямаше. — Това е полицаят, който се опитва да открие... да открие какво се е случило. Извинете — обърна се отново към Лу, — не си спомням името ви.

— Кесълринг. Лейтенант Кесълринг.

— Лейтенантът трябва да ти зададе някои въпроси. — Тя не се помръдна. Дори дишането ѝ едва се забелязваше. — Бев, моля те!

Може би отчаянието в гласа му достигна някъде дълбоко в нея, някъде, където самата тя се опитваше да се скрие. Ръката ѝ се раздвижи неспокойно в неговата. Затвори очи и си пожела да е мъртва. След това ги отвори и погледна право към Лу.

Какво бихте желали да знаете?

— Всичко, което можете да ми кажете за онази нощ.

— Синът ми е мъртъв — каза тя безизразно. — Всичко останало няма значение.

— Може би нещо от онова, което кажете, ще ми помогне да открия кой е убил сина ви, мисис Макавой.

— Ще ми върне ли това Дарън?

— Не.

— Вече нищо не чувствам. — Тя го погледна с огромни, уморени очи. — Не чувствам нито краката си, нито ръцете си, нито главата си. Когато се опитам да се раздвижа, ме боли. По-добре е да не опитвам, нали?

— Може би за известно време. — Той придърпа стол до леглото. — Бихте ли ми разказали какво си спомняте от онази нощ?

Тя отпусна главата си назад и се загледа в тавана. Монотонното описание на партито приличаше на това на съпруга ѝ и на другите, които Лу беше разпитал. Познати лица, непознати лица, идващи и отиващи си хора. Някой беше телефонираше от кухнята за пици.

Това беше нещо ново и Лу си го записа.

Разговор с Брайън, след това писъците на Ема, Ема в подножието на стълбите.

— Хората се трупаха наоколо — прошепна тя. — Някой, не зная кой, повика линейка. Не я местихме, страхувахме се да я местим. Чухме воя на линейката. Исках да отида в болницата с нея, с нея и с Брайън, но преди това трябваше да погледна Дарън, да събудя Алис и да ѝ обясня какво се е случило. Спрях, за да взема халата на Ема. Не знам всъщност защо, просто си помислих, че ще ѝ трябва. Продължих по коридора. Тъмнината ме обезпокои. Коридорът е винаги осветен заради Ема, защото се страхува. Дарън — не — изрече почти усмихната. — Той никога не се е страхувал от нищо. Оставяме само нощната лампа в неговата стая, в случай че се събуди през нощта. Все

още често го прави. Обича компания. — Вдигна ръка към лицето си. Гласът ѝ започна да трепери. — Не обича да е сам.

— Знам, че е много тежко, мисис Макавой. — „Била е първа на местопроизшествието — казваше си Лу, — открила е и е преместила тялото.“ — Трябва да знам какво намерихте, когато влязохте в неговата стая.

— Намерих моето бебе. — Издърпа ръката си от ръката на Брайън. Не можеше да понася дори да я докосват. — Лежеше на пода, до креватчето. Помислих си, помислих си, о, Боже, че се е изкатерил и е паднал. Лежеше толкова кротко на малкото синьо килимче. Не можех да видя лицето му. Вдигнах го. Но той не искаше да се събуди. Разтърсих го и извиках, но той не се събуди!

— Видяхте ли някого горе, мисис Макавой?

— Не. Горе нямаше никого. Само бебето, бебето ми! Те го отнесоха и не ме оставиха с него. Брайън, за Бога, защо не ми го оставихте?

— Мисис Макавой. — Лу се изправи. — Ще направя всичко, за да открия кой го е направил. Обещавам ви.

— Какъв е смисълът? — От очите ѝ потекоха сълзи. — Какво ще промени това?

„Има смисъл — помисли си Лу, когато излезе отново в коридора. — Трябва да има.“

Ема напрегнато изучаваше Лу и това го караше да се чувства неловко. За пръв път му се случваше заради едно дете да се притеснява дали няма петна по ризата си.

— Виждала съм полицаи по телевизията — каза тя, когато той ѝ се представи. — Те стрелят по хората.

— Понякога. — Опита се да каже нещо. — Обичаш ли да гледаш телевизия?

— Да. С Дарън най-много харесваме „Улица «Сезам»“.

— Кой ти е любимец — Биг Бърд или Кермит?

— Оскар, защото е много силен — засмя се тя.

Спусна преградата на леглото. Ема не се възпротиви, когато седна на края му.

— Напоследък не съм гледал „Улица «Сезам»“. Оскар още ли живее в кофата за боклук?

— Да. И крещи на всички.

— Предполагам, че крещенето понякога помага да се почувстваш по-добре. Знаеш ли защо съм тук, Ема?

Тя не отговори, но притисна до гърдите си овехтяло черно куче.

— Трябва Да поговоря с теб за Дарън.

— Татко казва, че сега той е ангел на небето.

— Сигурен съм, че е ангел.

— Не е честно, че си отиде. Дори не се сбогува.

— Не е можел.

Знаеше го, защото дълбоко в сърцето си разбираше какво трябва да се случи с теб, за да станеш ангел.

— Татко казва, че Господ го е повикал, но аз мисля, че е сбъркал и трябва да го върне.

Лу я погали по косата, затрогнат от детската логика, както преди малко бе потресен от мъката на майката.

— Било е грешка, Ема, ужасна грешка, но Господ не може да го върне.

Устната ѝ увисна по-скоро предизвикателно, отколкото нацупено,
— Господ може да направи всичко, което поиска.

Лу пристъпваше трудно по несигурния терен.

— Не винаги. Понякога хората правят неща, които Господ не е нареждал. Мисля, че ти би могла да ми помогнеш да разкрием как е станала тази грешка. Би ли ми разказала за онази нощ, когато падна по стълбите.

Тя погледна Чарли и подръпна козината му.

— Счупих си ръката.

— Знам. И много съжалявам. Имам син. По-голям е от теб. Почти на единадесет. Счупи си ръката, когато се опитваше да кара летни кънки на терасата на покрива.

Впечатлена, тя погледна към него с широко отворени очи.

— Наистина ли?

— Да. И носа си счупи. Скочи от покрива направо в азалиите.

— Как се казва?

— Майкъл.

На Ема ѝ се прииска да се срещне с него и да го попита как се пада от покрив, Звучеше много смело. Нещо, което и Дарън би опитал... След това отново започна да скубе козината на Чарли.

— Дарън щеше да стане на три години през февруари.

— Знам. — Взе ръката ѝ, след малко пръстите ѝ се вплетоха в неговите.

— Обичах го най-много от всички — каза тя протичко. — Умрял ли е?

— Да, Ема.

— И няма да се върне, дори ако е станала грешка?

— Не. Много съжалявам.

Трябваше да го попита, да го попита това, за което не смееше да пита баща си. Той щеше да плаче и може би нямаше да ѝ каже истината. Този човек със свели очи и спокоен глас не би заплакал.

— Моя ли е грешката? — В очите ѝ се четеше отчаяние.

— Защо мислиш така?

— Аз избягах. Не се погрижих за него. Бях обещала, че винаги ще се грижа, но не го направих.

— От какво избяга?

— Змии — отговори без колебание, спомняйки си кошмара. — Имаше змии и чудовища с големи зъби.

— Къде?

— Около леглото. Те се крият в тъмното и обичат да ядат лошите момичета.

— Разбирам. — Извади бележника си. — Кой ти го каза?

— Майка ми — майка ми преди Бев. Бев казва, че въобще няма змии, но тя просо не ги вижда.

— А ти видя ли змии през нощта, когато падна?

— Те се опитваха да ме спрат, за да не отида при Дарън, когато той извика.

— Дарън е викал?

Доволна, че не я коригираха за змиите, Ема кимна.

— Аз го чух. Понякога той се събужда нощем, но след като си поговорим и му занеса Чарли, бързо заспива.

— Кой е Чарли?

— Кучето ми. — Тя го протегна към него, за да го разгледа.

— Много е хубаво — каза Лу и потупа мръсната глава на Чарли. — През онази нощ занесе ли Чарли на Дарън?

— Отивах да му го занеса. — Лицето ѝ помръкна, докато се опитваше да си спомни. — Носех го с мен, за да прогони змиите и

другите същества. В коридора беше тъмно. Там никога не е било тъмно. Те бяха там.

Пръстите му стиснаха молива.

— Кой беше там?

— Чудовищата. Чувах ги как вият и съскат. Дарън плачеше толкова високо. Нуждаеше се от мен.

— Влезе ли в стаята му, Ема?

Тя поклати глава. Виждаше се ясно, изправена пред вратата в тъмния коридор и чуваше съскането и плющенето навсякъде около нея.

— Стигнах до стаята му, имаше светлина под вратата. Чудовищата го държаха.

— Видя ли ги?

— В стаята на Дарън имаше две чудовища.

— Видя ли лицата им?

— Те нямаха лица. Едното го държеше много здраво и го караше да пици. Той ме извика, но аз избягах. Избягах и оставих Дарън при чудовищата! И те го убиха. Убиха го, защото аз избягах!

— Не. — Привлече я към себе си, за да поплаче на гърдите му, и я погали по главата. — Не, Ема, ти си търсела помощ.

— Исках моят татко да дойде.

— Точно така е трябвало да постъпиш. Те не са били чудовища, Ема. Били са мъже, лоши мъже. И ти не би могла да ги възпреш.

— Аз обещах, че ще се грижа за Дарън и че никога няма да позволя нещо да му се случи.

— Опитала си се да удържиш на обещанието. Никой не те вини, детенце.

Ема си помисли, че той не разбира. Тя самата се обвиняваше. И винаги щеше да се обвинява.

Лу се прибра къщи почти в полунощ. Прекарал бе часове над бюрото си, прехвърляйки всяка бележка, всяко късче информация. Като полицаи знаеше, че най-доброто му оръжие е обективността. Убийството на Дарън Макавой обаче се бе превърнало в личен проблем. Не можеше да забрави черно-бялата снимка на момченцето — почти бебе. Образът се беше запечатал в съзнанието му.

Спомняше си добре и детската стая: стените в бяло и синьо, разхвърляните играчки, някои още неразопаковани, малкото гащеризонче, внимателно сгънато на люлеещия се стол, подпетените гуменки под тях.

И спринцовката, все още пълна с фенобарбитал, захвърлена на няколко крачки от креватчето.

„Дори не са я употребили — помисли Лу мрачно. — Не са успели да я вкарат във вените и да го приспят дълбоко. Дали са мислили да го изнесат през прозореца? Дали няколко часа по-късно щяха да позвънят на Брайън Макавой и да поискат откуп за момчето?“

Сега нямаше позвъняване, никой не искаше откуп.

Лу се заизкачва, като разтъркваше възпалените си очи. „Аматьори — си помисли. — Некадърници! Убийци! Къде, по дяволите, бяха? И кои, по дяволите, бяха?“

„Какво значение би имало това?“

„Има значение — каза си той и ръката му се сви в юмрук. — Справедливостта винаги има значение.“

Вратата на детската стая беше отворена и Лу се загледа в спящия Майкъл. На слабата лунна светлина се виждаха изпочупените играчки и дрехи, разхвърляни на пода, струпани върху леглото или на масичката. Обикновено това го караше да въздъхне. Двамата с жена си обичаха реда и той се дразнеше от небрежността на сина си. Майкъл беше като ураган; оставяше след себе си опустошение и хаос.

Да, обикновено щеше да въздъхне и да се подготви да му поговори на сутринта. Но тази нощ страшният безпорядък предизвика сълзи на благодарност в очите му. Момчето му е здраво и читаво.

Проправяйки си път сред препятствията, той отиде към леглото. Трябваше да отстрани струпаните автомобилчета „Мач-бокс“, за да си намери място за сядане. Майкъл спеше по корем: дясната страна на лицето му бе притисната във възглавницата, ръцете му — разперени, а чаршафите — изритани в краката.

Известно време Лу просто стоя, загледан в детето, което той и Мардж бяха създали. Наследената от майка му гъста черна коса беше разрошена. Кожата му беше потъмняла, но все още пазеше детската си мекота. Гърбавият нос придаваше характер на лицето, което иначе би било твърде красиво за момче. Тялото му беше стегнато и набито и вече започваше да се развива. Целият беше в синини и драскотини.

Мислите на Лу се насочиха към миналото — за шест години два аборта. И накрая с Мардж бяха успели да създадат това силно и жизнено дете: най-доброто и най-светлото от двама им.

Лу си припомни лицето на Макавой. На него бяха изписани мъка, ярост и безпомощност. Да, разбираше го. Майкъл се размърда, когато го погали по бузата.

— Татко?

— Да. Само исках да ти кажа „Лека нощ“. Заспивай.

Майкъл се обърна и изрита количките, които шумно паднаха на пода.

— Нямах намерение да ги чупя — измърмори той.

С лека усмивка Лу притисна с ръце очите си: Не знаеше какво е това, но и не се интересуваше.

— Окей. Обичам те, Майкъл.

Но синът му отново беше заспал дълбоко.

ГЛАВА 10

Беше слънчево и топло. Бризът на Атлантика люлееше високата зелена трева. Ема се вслушваше в тайнствените звуци, които той ѝ нашепваше. Над тази музика се издигаше ниският, тържествен глас на свещеника.

Той беше висок и червендалест, със снежнобяла коса, силно контрастираща с черните му одежди. Въпреки че гласът му звучеше подобна на бащиния ѝ, Ема не разбираше добре какво казва. Тя и не искаше. Предпочиташе да слуша шепнещата трева и шума от добитъка, който слизаше от хълма зад гробището.

В края на краищата Дарън щеше да има своята ферма в Ирландия, въпреки че никога нямаше да кара трактор или да гони мързеливите крави.

Мястото беше прекрасно, с толкова зелена трева, че изглеждаше като нарисувана. По-късно щеше да си я спомня, а също и свежия аромат на прясно разорана земя, въздуха, галещ лицето ѝ, въздух, толкова влажен от морето, че приличаше на сълзи.

Наблизо беше църквата: малка каменна постройка с бяла камбанария и цветни прозорци. Бяха влезли вътре, за да се помолят, преди малкият полиран ковчег да бъде изнесен навън. Миришеше силно и малко сладникаво на цветя и тамян. Горяха свещи, въпреки че слънцето блестеше през цветните стъкла.

Тя се загледа в кървящия човек, разпънат на кръст. Брайън беше ѝ казал, че това е Исус, който се грижи за Дарън на небето. Обаче Ема не можеше да си представи, че толкова тъжен и уморен човек би могъл да се грижи за Дарън и да го размива.

Бев безмълвно стоеше е лице, бледо като свещ. Стиви свири на китара както на сватбата, но този път бе облечен в черно и мелодията беше тъжна и тиха.

Ема не искаше да е в църквата и се зарадва, когато излязоха навън на слънце. Джоно и П.М., със зачервени от плач очи, понесоха ковчега заедно с четирима други мъже, които вероятно бяха

братовчеди. Учудваше се защо толкова много хора трябваше да носят Дарън, който беше толкова малък. Но не смееше да попита.

Само гледката на кравите, високите треви и прелитащите над главите им птици я успокояваше.

Дарън би харесал фермата си, помисли тя. Но не беше справедливо, нито честно да не може да застане до нея, готов да се надбягва, да тича и да се смее.

Тя не искаше той да лежи в ковчега. Не искаше да е ангел, дори ако това означаваше той да има крила и наоколо да се носи музика. Ако беше силна и храбра, ако беше удържала на обещанието си, той нямаше да е там. Помисли си, че тя трябваше да е на неговото място и сълзите ѝ потекоха. Беше допуснала лоши неща да се случат на Дарън. Не беше го спасила от чудовищата.

Когато започна да плаче, Джоно я вдигна на ръце. Залюля я леко и тя се поуспокои. Отпусна глава на рамото му и се заслуша в думите, които той повтаряше заедно със свещеника.

„Господ е моят пастир, аз не ще поискам...“

Но тя искаше. Искеше Дарън. Примигвайки от сълзите в очите си, тя се опита да гледа към полюшваната от вятъра трева. Гласът на баща ѝ се отдели, изпълнен с тъга.

„...ще премина през долината на смъртта и не ще се уплаша от злото...“

Но зло има, искаше да изкреци тя. Злото съществува и то уби Дарън. Злото няма лице.

Загледа се в прелитащата над главата ѝ птица и проследи полета ѝ. На близкия хълм видя човек. Стоеше високо над малкия гроб и снимаше.

„Никога няма да е същият — помисли Брайън и отпи от бутилката ирландско уиски близо до лакътя му. — Нищо няма да е същото.“ Пиенето не облекчаваше болката, както се надяваше. Само корените ѝ потъваха по-дълбоко.

Не можеше дори да утеши Бев. Господ знаеше, че се бе опитал. Искеше. Искеше да я утеши и да бъде утешен от нея. Но тя се беше затворила в черупката си — бледа, непозната жена, потънала в мълчание, която стоя до него, докато погребваха детето им в земята.

По дяволите, тя му беше необходима. Трябваше му някой, който да му каже, че има логика в това, което се случи, че има надежда дори сега, в най-черните дни от живота му. Заради това беше донесъл Дарън тук, в Ирландия, заради това беше настоявал за литургия, за свещеници и целия ритуал. Помисли си, че човек се обръща към църквата най-вече по време на смърт. Но дори познатите думи, цветята, надеждата, която свещеникът раздаваше убедено като нафора, не облекчиха болката му.

Вече никога нямаше да види Дарън, никога нямаше да го държи в ръцете си, да го види как израства. И всички думи за вечен живот не значеха нищо, щом не можеше да вдигне момченцето си на ръце.

Искаше да се ядоса, но беше твърде уморен за каквото и да е чувство. Така че ако няма успокоение, мислеше и си наливаше уиски, ще трябва да се научи да живее с мъката.

В кухнята миришеше на сладкиши и печено месо. Роднините му си бяха отишли преди няколко часа. Бяха дошли — трябваше да им е благодарен. Дошли, за да застанат до него, да приготвят ядене, което странно защо щяло да нахрани душата. Скърбяха за смъртта на момчето, въпреки че повечето от тях не бяха го виждали. Твърде много се бе отчуждил от семейството, но бе създал свое. Сега тези, които бяха останали от семейството му, спяха горе. Няколко мили по-далеч спеше Дарън, под сянката на хълма, до баба си, която никога не беше виждал.

Брайън пресуши чашата и разсеяно си наля друга.

— Сине?

Вдигна поглед и видя, баща си да стои нерешително на прага. Щеше да се разсмее: бяха разменили ролите си. Спомняше си съвсем ясно как като момче се вмъкваше в кухнята, докато баща му седеше на масата и се напиваше.

— Да. — Брайън вдигна чашата си и погледна през нея.

— Трябва да се опиташ да поспиш.

Видя, че баща му е приковал поглед в бутилката. Побутна я мълчаливо към него. Тогава Лайъм Макавой, който изглеждаше твърде стар за петдесетте си години, влезе. Лицето му беше кръгло и червено от мрежата спукани капиляри. Сините мечтателни очи беше предал на сина си, както и светлорусата коса — сега прошарена със сиво. Сух, с крехки кости, вече не беше онзи едър, силен мъж, какъвто изглеждаше

в детските години на Брайън. Когато се пресегна към бутилката, Брайън усети, че трепва. Ръцете на баща му, елегантни и с дълги пръсти, бяха като неговите. Защо никога не го бе забелязал преди това?

— Хубаво погребение беше — каза Лайъм, опипвайки почвата. — Майка ти би била доволна, че го доведе тук, за да лежи до нея. — Наля си и жадно отпи половината от чашата.

Отвън заваля спокоен ирландски дъжд.

За пръв път пиеха заедно. Наля още уиски и в двете чаши. В края на краищата може би с помощта на бутилката щяха да намерят общ език.

— Това е фермерският дъжд — отбеляза Лайъм, успокоен от шума и от уискито, — тих и напоителен.

Фермерски дъжд. Малкото му дете мечтаеше да стане фермер. Толкова ли много се беше предало от Лайъм Макавой на Дарън.

— Не исках да бъда сам. Помислих, че трябва да се върне в Ирландия, при Семейството.

— Така е добре. Постъпил си правилно.

Брайън запали цигара, след това бутна пакета към баща си. Бяха ли си говорили някога двамата? Дори и да се беше случвало, Брайън не си спомняше.

— Не биваше да се случва,

— Има твърде много неща на този свят, които се случват, а не би трябвало. — Лайъм запали цигарата и вдигна чашата си.

— Ще ги хванат копелетата, които са го направили, момче. Ще ги хванат.

— Мина една седмица. — Струваше му се, че са минали години. — Не са открили нищо,

— Ще ги хванат — повтори Лайъм. — И мръсните копелета ще гният в ада. Тогава и бедното малко хлапе ще почива в мир.

Не му се мислеше за отмъщение сега. Не искаше да повярва, че сладкото му малко момче почива в мир под земята. Времето му изтече и то си беше отишло. Нямаше логика в това.

— Защо нито веднъж не дойде? — Брайън се наведе напред.

— Изпратих ти билет за сватбата, за раждането на Дарън, за рождения ден на Ема, за неговия. За Бога, видя го едва преди погребението, Защо не дойде?

— Фермерството е сериозна работа — отвърна баща му, докато отпиваше от чашата. Лайъм беше човек, който непрекъснато се оплакваше от живота си. — Не мога да пътувам винаги, когато ти решиш,

— Нито веднъж. — Изведнъж му се стори извънредно важно да получи отговор, но истински. — Можеше да изпратиш мама. Преди да умре, трябваше да я пуснеш да дойде,

— Мястото на жената е при съпруга ѝ. — Баща му наклони чашата си към него. — Ще направиш добре, ако запомниш това, момче.

— Винаги си бил егоистично копеле.

Ръката на Лайъм, неочаквано силна, сграбчи ръката на Брайън.

— Внимавай какво говориш!

— Този път няма да избягам и да се крия, татко. — Очите и гласът му бяха спокойни. В тях се четеше жажда. Щеше да изпита удоволствие да бие — тук и сега.

Лайъм бавно отпусна ръката му и вдигна чашата си.

— Не искам днес да се пердашим. Не в деня на погребението на внука ми.

— Никога не ти е бил внук. Видял си го след смъртта му. — Брайън се олюля назад. — Пукната пара не си давал за него. Осребряваше билетите, които ти пращах, за да си купиш още уиски.

— А ти къде беше през последните години? Къде беше, когато умря майка ти? Някъде далеч свиреше проклетата си музика.

— Проклетата музика ти даде покрив над главата.

— Татко.

Здраво стиснала кучето, Ема стоеше на прага с широко отворени, уплашени очи и трепереща долна уста. Преди да влезе в стаята, беше чула сърдитите гласове и подушила миризмата на алкохол.

— Ема. — С несигурна стъпка Брайън отиде и я взе на ръце, като внимаваше да не докосва гипсираната ѝ ръка. — Какво правиш долу?

— Сънувах страшен сън. — Змиите и чудовищата се бяха върнали. Още чуваше виковете на Дарън.

— Трудно се спи в чуждо легло. — Лайъм се изправи. Непохватно, но леко я потупа по главата. — Дядо ще ти стопли мляко.

— Мога ли да остана при теб? — попита баща си и подсмъркна.

— Разбира се. — Занесе я до един стол и седна заедно с нея.

— Събудих се и не можах да те намеря,
— Тук съм, Ема. — Разроши косата ѝ и погледна към баща си. —
За теб винаги ще съм тук.

„Дори тук — помисли си Лу. — Дори в такова време.“
Разглеждаше във вестника неясната снимка от погребението на Дарън
Макавой. Беше я видял на излизане от супермаркета, където го беше
пратила Мардж за хляб, Както всичко, свързано със семейство
Макавой и тази снимка го заинтересува. Доста се смути, че я купува от
обществено място и то от стоящата на изхода Сали.

У дома той се почувства почти като воайор. За някакви дребни
стотинки той и хиляди като него ставаха свидетели на дълбока
човешка мъка. Тя бе изписана на всички лица, въпреки че бяха
замъглени и неясни. Различи и малкото момиче с висяща на превръзка
гипсирана ръка.

Питаше се какво беше видяла, какво би могла да си спомни.
Всички лекари, с които се беше консултирал, бяха единодушни, че ако
е видяла нещо, то е блокирано. Би могла да си спомни, утре, след пет
години или никога.

Девъстейшън на гробищата

Имаше и десетки други заглавия. Лу вече имаше пълно чекмедже
с изрезки.

Дали Ема Макавой е била свидетел на ужасната смърт на брат
си? Смъртта на Дарън Макавой разтърси „Девъстейшън“

Дете умира по време на оргия на родителите.

Убито дете на прочут рок певец.

„Колко отвратително! — помисли си Лу. — Всичките са гнусни.“
Питаше се дали Пит Пейдж беше успял да спаси семейство Макавой
от най-злобните. Разстроен, подпря главата си с ръка и продължи да
разглежда снимката.

Не можеше да се откаже от случая. Сега носеше работата си
вкъщи: досиета, снимки, бележки бяха разхвърляни по бюрото му,
сгущено в ъгъла на спретнатата всекидневна на Мардж. Въпреки че му
бяха дали добри помощници, той проверяваше цялата им работа.
Лично беше разпитал всеки един от списъка на гостите, който му бяха

дали. Задълбочено изучи медицинската експертиза и се връща много пъти да претърсва стаята на Дарън.

Беше минало повече от две седмици от убийството, а Лу нямаше абсолютно нищо, за което да се хване.

За аматьори твърде умело бяха прикрили следите си. А че бяха аматьори, в това беше сигурен. Професионалисти никога не биха удушили дете, което би им донесло милиони откуп, нито толкова неумело щяха да инсценират влизане с взлом.

Били са в къщата. Влезли са направо през главния вход. В това беше сигурен. Но и не означаваше, че имената им са в списъка, който Пейдж беше успял да състави. През онази нощ половината Южна Калифорния би могла да влезе в къщата — щеше да получи питие или марихуана, или каквито наркотици бяха под ръка.

Не се намериха никакви пръстови отпечатьци в стаята на момчето, както и по спринцовката. Отпечатьците бяха на семейството и на бавачката. Личеше, че Бевърли Макавой е превъзходна домакиня. Безпорядъкът на първия етаж след такова парти не го учудваше, но вторият светеше от чистота и ред. „Мардж би го одобрила“ — си помисли той, като си представяше стаите. Нямаше отпечатьци, нямаше прах, нямаше следи от борба.

Борба обаче беше имало, борба на живот и смърт, и в някакъв момент една ръка беше запушила устата на Дарън Макавой и може би по невнимание — и носа му.

Всичко се беше случило някъде между времето, в което Ема беше чула вика на брат си — ако наистина го беше чула — и отиването на Бевърли Макавой да види сина си.

Колко ли време беше продължило? Пет, десет минути? Не повече. Това е сигурно. Според лекаря Дарън Макавой беше умрял между два и два и половина през нощта. В два и седемнадесет са повикали линейката.

Това, което бе открил досега, не му вършеше работа. А бяха изписани безброй бележки и натрупани купища папки с досиета. Необходимо беше да открие само едно нещо не на място, нелогично, едно име, което да не пасва, нечий несъгласуван разказ.

Трябваше да открие убийците на Дарън Макавой. Ако не ги откриеше, цял живот щяха да го преследват лицето на момчето и

изпълненият със сълзи въпрос на малката му сестричка: „Моя грешка ли беше?“

— Татко?

Лу трепна и се обърна към сина си, който бе застанал зад него и подхвърляше топка.

— Майкъл, престани да ме дебнеш.

— Не те дебна. — Детето се изненада от думите на баща си. Ако тръскаше вратите и ходеше като нормален човек — бил много шумен. Ако се опиташе да е тих — дебнел. Не можеше да угоди. — Татко — повтори той.

— Хмм?

— Каза, че ще ми подадеш няколко паса днес следобед.

— Когато свърша, Майкъл.

Запристъпва от крак на крак с черните си износени гуменки. Напоследък „когато свърша“ беше дежурният отговор на баща му.

— Кога ще свършиш?

— Не знам, но ще свърша по-бързо, ако не ме безпокоиш.

„По дяволите — помисли си Майкъл. — Никой няма време за нищо.“ Единият от приятелите му беше при глупавата си баба, а другият лежеше от някакъв тъп грип или нещо подобно. И за какво е съботата, ако поне не поиграеш.

Опита се да изпълни съвета на баща си. Заразглежда коледното дърво и подредените под него подаръци. Вдигна един от пакетите с неговото име, обвит с хартия с танцуващи джуджета. Внимателно го разклати. Тракането беше едва доловимо, но предизвика страшно задоволство.

Искаше самолет с дистанционно управление. Беше под номер първи в коледния му списък, написан с главни букви и подчертан три пъти. Така майка му и баща му трябваше да разберат, че е много важно. Беше сигурен, съвсем сигурен, че самолетът е в тази кутия.

Върна я на мястото ѝ. Ще минат дни, преди да може да я развърже, дни, преди да го изнесе навън и да го накара да прави лупинги и спускания,

Трябваше да върши нещо сега.

От кухнята идваше приятна миризма на сладкиши. Но знаеше, че ако влезе там, майка му ще го накара да ѝ помага за бисквитените гълъбчета и човечета. Женска работа!

А как би могъл да се надява, че ще играе полузащитник в отбора на Лос Анжелес, ако никой не му подава пасове?

Какво път беше толкова интересно в онази купчина скучни листа и снимки? Приблужи се отново до бюрото, като прекара език по нащърбения зъб, ударен миналата седмица, когато пробваше колелото си. Приятно му беше, че баща му е полицай и непрекъснато се хвалеше с него. Разбира се, според него баща му стреляше още щом се докоснеше до пистолета и арестуваше луди като Чарли Мансън. Какво щяха да си помислят другите, ако знаеха, че баща му попълва на машина формуляри и изучава досиета. Та така би могъл да бъде и библиотекар.

Стиснал топката под мишница, той се наведе над рамото на баща си. Надяваше се, че ако досажда, той ще отмести книгата и ще излезе навън, Погледът му попадна на снимката на Дарън Макавой.

— Господи! Това дете умряло ли е?

— Майкъл! — Лу се обърна, но готовата нравоучителна лекция застина на устните му, щом погледна шокираното и впечатлено лице на сина си. Сложи ръка на рамото на Майкъл. — Да.

— Какво се е случило? Болно ли е било, или друго нещо?

— Не. — Питаше се дали да се чувства виновен, че използва трагедията на едно дете като урок за друго. — Беше убито.

— Но то е съвсем малко. Хората не убиват малки деца.

— За съжаление понякога го правят.

Загледан в снимката, Майкъл за пръв път разбра, че хората се смъртни.

— Защо?

Лу си спомни как обясняваше на Ема, че няма чудовища. Но колкото по-дълго се занимаваше със случая, толкова по-убедено започваше да вярва, че ги има.

— Не знам. Опитвам се да открия. Такава ми е работата, да откривам.

Въпреки че познаваше ежедневието на полицая, Майкъл предпочиташе идеалния образ на ченгето от филмите.

— Как ще го откриеш?

— Като говоря с хора, като изследвам доказателствата, с много мислене.

— Звучи скучно. — Но не можеше да отдели очи от снимката.

— Повечето време е така.

В този момент Майкъл беше доволен, че е решил да става астронавт. Погледна встрани от снимката и забеляза вестника, който баща му току-що беше донесъл.

— Това е малкото момче на Брайън Макавой. Някой се е опитал да го отвлече, но вместо това го е убил. Всички хлапета говорят за това.

— Вярно е. — Лу пхна снимката на Дарън обратно в папката.

— И ти работиш по този случай! Успя ли да се срещнеш с Брайън Макавой и другите?

— Срещнах се с него.

Баща му се беше срещал с Брайън Макавой! Майкъл го загледа с възторг.

— Страхотно! Видя ли и останалите от групата? Говори ли с тях?

Лу кимна с глава и започна да подрежда книжата си. Колко прост е животът, когато си на единадесет. „И колко прост би трябвало да бъде“ — добави мислено, като разроши тъмната коса на Майкъл.

— Да. Говорих с тях. Изглеждаха много приятни.

— Приятни? — Майкъл се ококори. — Те са най-добрите. Единствените. Само почакай да кажа на момчетата!

— Не искам да казваш на никого.

— Да не казвам? — Майкъл зарови пръсти в рошавата си коса. — Как? Момчетата направо ще изпопадат. Трябва да им кажа.

— Не. Не трябва. Искам да запазиш това за себе си, Майкъл.

— Но защо?

— Защото някои неща са лични. — Погледът му се насочи към крещящите заглавия. — Или би трябвало да са лични. Това е едно от тях. — Взе топката, намести я в ръката си. — Хайде да видим колко си добър.

ГЛАВА 11

П.М. съзерцаваше как морето залива пясъка. Все още не можеше да повярва, че къщата е негова. Къщата в Малибу^[1], неговата къща в Малибу притежаваше всичко, което обещаваше агенцията за недвижими имоти. Беше с високи тавани, огромна каменна камина и много прозорци. Горе в спалнята, където любовницата му още спеше, имаше две капандури, още една камина и балкон, който опасваше целия втори етаж.

Дори и Стиви беше впечатлен, когато я видя. Докато показваше стаите, с вкус подбраните мебели, вградената стереоуредба — последна техническа новост — П.М. изпитваше задоволство от постигнатата цел. Но сега Стиви беше в Париж, Джоно — в Ню Йорк, Брайън — в Лондон и П.М. се чувстваше много самотен.

Когато през пролетта бе пуснат новият им албум, все още се говореше за турне, но П.М. не беше сигурен, че Брайън може да го понесе. Почти два месеца изминаха от онази ужасна нощ, а той не напускаше дома си. Питаше се дали Брайън знае, че „Лав лост“ беше на първо място между малките плочи. И дали това все още има значение за него.

П.М. знаеше, че полицията все още няма нищо за убиеца на Дарън. Считаше за свой дълг да държи връзка с Кесълринг. Това бе най-малкото, което би могъл да направи за Брайън и за Бев.

Мислеше за Бев — колко бледа и съкрушена изглеждаше на погребението. Не проговори дума, на никого. Ужасно му се искаше да я успокои. Не знаеше как. Представяше си как я носи до леглото, как нежно я люби, докато премине мъката ѝ. Тогава мисълта го беше шокирала толкова много, че можа единствено да потупа леко студената ѝ, вдървена ръка.

Енджи Паркс в розова тениска, която едва покриваше бедрата ѝ, слезе по виещата се стълба. Беше отделила време да се гримира леко. Дългата ѝ руса коса, сресана внимателно, сега ѝ придаваше небрежния вид на току-що излязла от леглото.

Най-добрият начин да постигнеш нещо, което искаш от един мъж, е чрез секса. А тя искаше доста от П.М.

Огледа просторната, светла всекидневна. Реши, че е добре за начало. Много добро начало. Искаше да си го запази като място за уикенди, щом убеди П.М. да живеят в Бевърли Хилс.

Там бе царството на кинозвездите, а тя имаше твърдото намерение да стане звезда.

П.М. беше само трамплин. Романтичната ѝ връзка с него вече беше довела до няколко рекламни клипа и нелоша второстепенна роля в телевизионен филм. Трябваша ѝ по-добри, по-големи роли и затова искаше да накара П.М. да се чувства щастлив, че ѝ е помогнал.

Беше му благодарна. Без пресата, която раздуха техните отношения и насочи интереса към нея, тя би могла да изпадне дотам, че да прави порно филми. На момичетата се плаща издръжка. Енджи изви китката си, така че светлината да падне върху диамантите и сапфирите на гривната, която П.М. ѝ беше подарил. Няма защо да се тревожи повече за издръжка.

Обърна се към остъклената врата и го видя изправен пред бюрото. На ярката светлина той ѝ се стори толкова самотен. Въпреки че бе коравосърдечна, усети някакво съчувствие. Откакто малкото момче умря, той не беше същият. Тя наистина съжаляваше за детето, но пък трагедията беше направила П.М. още по-зависим от нея. А пресата просто беше неоченима. Умната жена използва всяка възможност, която ѝ се предлага.

Погали с ръка гърдите си, доволна, че бяха достатъчно твърди, за да не носи сутиен. Застана зад него, притисна ги в гърба му и обви с ръце врата му.

— Липсваше ми, мили.

Той хвана ръцете ѝ, гузен, че първата му мисъл беше за Бев.

— Не исках да те събудя.

— Знаеш, че ми харесва да ме събуждаш. — Ръцете ѝ плътно го прегърнаха. С лека, възбуждаща въздишка притисна устни към неговите.

— Не искам да те виждам толкова тъжен.

— Мислех за Бри. Тревожа се за него.

— Ти си добър приятел, мили. — Тя покри лицето му с леки целувки. — Едно от нещата, които обичам най-много в теб.

Привлече я по-силно към себе си, както винаги учуден и възхитен, когато заявяваше, че го обича. Толкова беше красива! Гласът ѝ бе като музика, изпълнявана само за него.

Енджи се притисна още по-силно, когато ръцете му се плъзнаха по нейното издължено и сочно, със златист тен тяло. Когато тя потрепери страстно, той се почувства на седмото небе.

— Желая те, скъпа.

— Вземи ме тогава.

Отметна назад глава и го изгледа изпод умело почернените си ресници. Бавно, без да откъсва очи от него, посегна и повдигна края на тениската си и я свали. На ярката слънчева светлина тялото ѝ бе безкрайно привлекателно — розовите връхчета на гърдите ѝ се открояваха на златистия тен. Едва се въздържа, докато я внесе вътре и я положи на пода.

Позволи му да прави каквото иска и общо взето, ѝ беше приятно. От време на време тихо стенеше, за да ме покаже, че го желае. Не че не я възбуждаше. Но тя предпочиташе да е малко по-груб. Силните ръце на барабаниста ставаха безкрайно нежни, когато се докоснеха до нея. Дори когато дишането му се учестяваше, той се отнасяше с нея като с кристална ваза. Стараеше се да не се отпуска изцяло върху нея и дори в страстта си се въздържаше да я обладае по-грубо.

Любеше я нежно и тя почти изпита задоволство. Остана само за момент върху нея, колкото да се овладее, а тя изучаваше тавана. Като се страхуваше да не ѝ натези, той се отмести и мушна ръка под главата ѝ.

— Беше чудесно! — Тя погали влажните му светли гърди. — Ти си най-добрият, мили.

— Обичам те, Енджи. — Започна да си играе с косата ѝ. Помисли си, че точно това искаше. Никога не му е харесвал случайният секс с непознати жени. Нуждаеше са някой да го чака вкъщи или в отвратителните хотелски стаи. Искаше това, което Брайън имаше.

Разбира се, не Бев! П.М. почувства угризения за своята нелоялност. Мечтаеше за жена, семейство, дом. С Енджи би могъл да има всичко.

— Енджи, ще се омъжиш ли за мен?

Тя замръзна. Това беше всичко, което очакваше и то се случи. Вече виждаше как филмовите агенти я засипват с предложения, както и голямата бяла къща в Бевърли Хилс. Усмивка озари лицето ѝ. След това пое дълбоко дъх и стана сериозна. Когато отново го погледна, в очите ѝ имаше сълзи.

— Наистина ли ме искаш?

— Ще те направя щастлива, Енджи. Разбираш ли, знаем, че не е лесно да си омъжена за човек като мен — турнетата, почитателите, пресата. Но можем да направим и нещо за себе си, само за нас двамата, нещо само наше.

— Обичам те какъвто си — отвърна тя съвсем честно.

— Тогава? Ще се омъжил ли за мен? Искам да създадем семейство.

— Ще се омъжа за теб. — Прегърна го. „Семейството е съвсем отделен въпрос“ — помисли тя и отново се отпусна на пода. — Но като жена на П.М. Фергюсън кариерата ѝ беше осигурена.

Брайън не знаеше колко още би издържал да спи нощ подир нощ до жена, която се отдръпваше и от най-лекия допир с него.

Телефонираше почти всеки ден с надеждата, че Кесълринг би могъл да му каже нещо, каквото и да е. Трябваше да излее върху някого безсилната си ярост.

Единственото, което му остана, беше празната детска стая, сянката на жената, която обичаше.

И Ема. Да благодари на Бога за Ема.

Той се отдръпна от масата, на която се опитваше да композира, като разтърка с ръце лицето си. През последните седмици единствено присъствието на Ема му помогна да не полудее.

Тя също тъгуваше, тихо, отчаяно. Седяха често двамата. Дълго след часа за лягане той ѝ разказваше приказки или пееше. Когато се усмихваха един на друг, малко им олекваше.

Щом тя излезеше от къщата, той изпадаше в паника. Дори наетите бодигардове, които я съпровождаха до училище и обратно, не можеха да прогонят задушавания го страх.

А как щеше да се чувства, когато самият той започне да излиза от къщи? Въпреки огромната загуба трябваше да се върне на сцената, в студиото, към музиката. Едва ли би могъл да води навсякъде със себе си едно шестгодишно момиченце.

А живот с Бев нямаше. Не сега, не и в близко бъдеще.

— Мистър Макавой, извинете.

— Да, Алис.

Въпреки че Ема беше голяма, задържаха бавачката. Брайън бръкна за цигара в смачкания пакет на масата.

— Мистър Пейдж иска да ви види.

Брайън погледна към масата, на която цареше хаос.

— Доведи го тук.

— Здравсти, Бри. — На Пит бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че той прави безуспешни опити да композира: смачкани на топка листове, димяща цигара върху препълнен пепелник, бутилката с алкохол, въпреки че беше още обед.

— Нямах нищо против, че се отбих, нали? Имах работа наоколо и реших да те видя.

— Заповядай. — Посегна към бутилката, която напоследък му беше постоянно под ръка. — Ще пийнеш ли?

— Ще се въздържа, благодаря. — Седна и с усилие се усмихна. Никой не знаеше как да се държи с Брайън, какви въпроси да му задава, какви да отбягва. — Как е Бев? — реши да попита.

— Не знам. — Спомняйки си за цигарата, Брайън я измъкна от фасовите. — Не говори много, не иска въобще да излезе навън. — Издуха дима с дълга въздишка. Когато погледна към Пит, в очите му имаше и молба, и предизвикателство.

— Пит, тя седи понякога с часове в стаята на Дарън. Дори нощем, понякога се събуждам и я намирам там: просто седи в проклетия люлеещ се стол. — Отпи глътка от чашата, след това втора — по-голяма. — Не знам какво да правя, по дяволите.

— Мислил ли си за лечение?

— Имаш предвид психиатър? — Брайън рязко се отдръпна от масата. Пепелта от цигарата му падна на килима. Той беше обикновен човек, с обикновен произход. С личните проблеми хората се справяха сами. — Какво би й помогнало, ако говори за сексуалния си живот или защо мрази баща си и за разни други глупости?

— Само идея, Бри. — Пит протегна ръка, след това я отпусна върху облегалката на креслото.

— Дори и да смятам, че ще й помогне, едва ли ще се съгласи.

— Може би се нуждае от още малко време. Изминали са само два месеца.

— Станаха три, миналата седмица. Ох, Господи!

Пит стана, за да долее уиски в чашата на Брайън. Подаде му я и му помогна да седне в креслото.

— Нищо ли не си чул от полицията?

— Говоря често с Кесълринг. Не са напреднали. Това сякаш влошава нещата. Да не знаеш кой го е направил.

Пит седна отново. Трябваше да приключат със случая и да вървят напред.

— Как е Ема?

— Кошмарите спряха. След няколко седмици ще свалят и гипса. Надявах се, че училището ще ѝ помогне, но тя непрекъснато мисли за това.

— Не си ли е припомнила още нещо?

Брайън поклати глава.

— За Бога, Пит, не знам дали е видяла нещо, или просто е сънувала лош сън! За Ема всичко е чудовища. Искам да го забрави. По някакъв начин и ние ще трябва да го забравим.

Пит замълча за момент, обмисляйки как да продължи.

— Това е една от причините, поради която съм тук. Не искам да те насилвам Бри, но компанията за грамофонни плочи много би желала турнето да започне с пускането на новия албум. Отказах им, но се питам дали няма да е добре за теб?

— Турнето ще означава да оставя Бев и Ема.

— Ясно ми е. Не ми отговаряй сега. Помисли си. — Извади цигара и я запали. — Ако ти и момчетата желаете, можем да направим турне в Европа, Америка и Япония. Може би точно работата ще ти помогне.

— И плочите ще се продават.

Пит се усмихна.

— Така си е. Няма да достигнете топлистата, ако с пускането на албума не тръгнете на турне. Като говорим за плочи — подписах договор с новото момче — Робърт Блекпуул. Мисля, че ти споменах.

— Да. Каза, че очакваш много от него.

— Точно така. Ще ти хареса стила му, Бри и заради това те моля да му позволиш да запише „Полет“.

Брайън изненадано го погледна.

— Винаги сами изпълняваме нашите песни.

— Това беше досега. Но би било добре за бизнеса, ако включите и други изпълнители. — Пит изпитателно го наблюдаваше. Усети, че е по-отзивчив и настоя. — Ти не включи това парче в последния албум, а то е подходящо за Блекпуул. Нищо лошо няма, ако друг запише песен, написана от теб и Джоно.

— Не знам. — Потърка очите си. Изглежда, че нямаше значение. — Ще го обсъдим с Джоно.

— Вече го направих. — Пит се усмихна. — Няма нищо против, ако ти си съгласен.

Брайън откри Бев в стаята на Дарън. Влезе вътре, въпреки че му костваше много. Опита се да не гледа към празното креватче, към подредените играчки по рафтовете, към голямото мече, което бяха купили заедно още преди раждането на Дарън.

— Бев. — Постави ръка върху нейната. Тя дори не го погледна.

Беше ужасно слаба. Лицето ѝ бе загубило част от красотата си. Скулите ѝ бяха силно очертани, блясъкът на очите ѝ, косите и свежестта на кожата бяха изчезнали. Едва се сдържа да не я сграбчи и да я разтърсва дотогава, докато възвърне живота в нея.

— Бев, мислех, че ще слезеш долу за чаша чай.

Тя усети миризмата на алкохол. Доповръща ѝ се. Как можеше да седи, да пие и да съчинява музика? Отдръпна ръката си от неговата и я сложи в скута си.

— Не искам чай.

— Има новини. П.М. се е оженил.

Погледна го с безразличие.

— Надява се да му погостуваме. Исква да ни покаже къщата си на Крайбрежието и самоуверената си жена.

— Никога няма да се върна там. — В гласа ѝ прозвуча такава ярост, че той почти отстъпи назад. Смая го обаче не толкова реакцията, колкото отвращението, което прочете в очите ѝ.

— Какво искаш от мен? — Наведе се и хвана с две ръце люлеещия се стол. — Какво, по дяволите, искаш?

— Просто да ме оставиш на мира.

— Оставил съм те! Оставих те да седиш тук часове наред. Оставих те на мира, когато така страшно се нуждаех от подкрепата ти.

Поне веднъж да се беше обърнала към мен. Дявол да го вземе, Бев, той беше и мой син!

Тя безмълвно заплака. Когато посегна към нея, рязко се отдръпна.

— Не ме докосвай! Не мога да го понеса.

Той се изправи, а Бев се промъкна от стола към креватчето.

— Не можеш да понасяш докосването ми. — Гневът му нарастваше. — Не можеш да понасяш да те гледам или да ти говоря. С часове седиш тук, като че ли си единствената, която скърби. Време е да престанеш, Бев.

— На теб ти е лесно, нали? Грабна одеялото от креватчето и го притисна към гърдите си, Можеш да си седиш, да пиеш и да пишеш песните си, сякаш нищо не се е случило. За теб е толкова лесно!

— Не. — Уморено притисна с пръсти очите си. — Но не мога да спра да живея. Той умря и аз нищо не мога да променя.

— Не, не можеш. — Отчаянието отново се надигна и раздразни кървящата рана. — Ти настояваше за онова парти. Постоянните тълпи в дома ни. Семейството никога не ти е било достатъчно. И сега той е мъртъв. Непрекъснато ти трябваше нещо: повече хора, повече музика. Винаги повече. И един от твоите гости уби моето бебе.

Той занемя. Едва ли би изпитал такава остра болка, ако бе изтръгнала с нож сърцето му. Бяха се изправили един срещу друг, разделени от празното креватче.

— Той не е пускал чудовищата вкъщи.

Ема стоеше на прага с потъмнели от ярост очи и преbledняло лице, а в ръката ѝ се полюляваше ученическата чанта.

— Татко не е пускал чудовищата.

Преди Брайън да успее да отговори, тя изтича по коридора ридаейки.

— Добре я свърши — процеди през зъби той. — Щом искаш да те оставя на спокойствие ще взема Ема и ще замина.

Опита се да извика след него, но не можа. Изморена, твърде изморена, се отпусна отново в стола люлка.

Наложи се дълго да успокоява Ема. Когато най-после заспа, изтощена от сълзите, той започна да телефонира. Взел веднъж решение, потърси Пит.

— Утре тръгваме за Ню Йорк — съобщи накратко. — Двамата е Ема. Ще останем при Джоно за няколко дни. Трябва да й намеря добро училище и да уредя охраната. Щом свърша с това, отиваме в Калифорния и започваме репетиции. Уреди турнето, Пит и нека бъде продължително. — Отпи жадно. — Готови сме да продължим рока.

[1] Крайбрежна местност в щата Калифорния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Не иска да се връща обратно. — Брайън наблюдаваше Ема, която се разхождаше с фотоапарат в ръка из репетиционната зала. Беше ѝ я подарил при мъчителното сбогуване в девическото училище „Сейнт Кетрин“, на север в щата Ню Йорк.

— Едва от месец е там? — напомни му Джоно. Усети съжаление към малкото момиче, което фотографираше китарата на Стиви, поставена на стойка в ъгъла. — Дай ѝ малко време да се приспособи.

— Изглежда, че само това прави — приспособяваме се. — Бяха минали осем седмици от раздялата с Бев. Той тъгуваше непрекъснато за нея. Жените, с които преспиваше, му действаха като наркотик, а наркотиците — като жени. И двете само временно облекчаваха болката.

— Защо не ѝ телефонираш? — Толкова отдавна бяха приятели, че Джоно четеше мислите му.

— Не. — Беше го обмислял неведнъж. Вестниците коментираха раздялата им и новите му връзки. Питаше се какво още биха могли да си кажат с Бев, без да влошат нещата. — Безпокоя се за Ема и турнето.

— Всичко ще е наред. — Джоно се загледа в Енджи. — С някои изключения.

Брайън само сви рамене и започна да натиска безразборно клавишите на пианото.

— Ако получи роля в киното, ще престане да ни се пречка.

— Гадна малка кучка! Не вижда ли, че го прави на маймуна! — Джоно наклони глава и започна да имитира превзетия ѝ говор: — Много, много сладко, миличко!

— Успокой се! Докато П.М. е луд по нея, ние ще трябва да я понасяме. А имаме и по-сериозни грижи от малката Енджи. — Загледа се в Стиви, който се връщаше в залата.

Брайън беше забелязал, че той твърде много се задържа в тоалетната. Причината едва ли бе в бъбреците му. Независимо какво си бе инжектирал или погълнал този път, беше силно дрогиран. Заблъска

струните на китарата, но не се чу никакъв звук, тъй като усилвателите бяха изключени.

— Ще трябва да изчакаш, докато премине действието на наркотика, ако искаш да говориш с него — каза Джоно. — Разбира се, ако можеш да го хванеш недрогиран. — Искаше да добави още нещо, но реши, че Брайън има достатъчно грижи. И едва ли Щеше да го зарадва, ако му кажеше какво бе чул, преди да напусне Ню Йорк.

Джейн Палмър пише ла книга. Разбира се, някой друг щеше да свърши работата — да свърже думите в изречения. За нея бяха важни парите. А каквото и да е казала, вероятно нямаше да се хареса на Брайън. Реши, че е по-добре Пит да се заеме с това и да не го занимава поне докато свърши турнето.

Ема почти не обръщаше внимание на репетицията, която беше в разгара си. Десетки пъти беше слушала всички песни. Повечето бяха от албума, който нейният Татко и другите записваха предишния път в Калифорния. Тогава ходи в студиото няколко пъти. Веднъж Бев доведе и Дарън.

Не искаше да си спомня за Дарън, твърде много я болеше. След това обаче я обхвана чувство за вина от това, че се опитваше да го зачеркне от мислите си.

Чарли също ѝ липсваше. Беше го оставила в Лондон, в креватчето на Дарън. Надяваше се, че Бев ще се грижи за него. И може би един ден, когато се върнат вкъщи, тя ще ѝ говори отново и ще се смее, така както се смееше преди.

Не разбираше много от покаяние, но си мислеше, че беше справедливо да остави Чарли.

Тревожеше я и училището. Беше уверена, че щом ще бъде разделена от всички, които обичаше, това е мястото за наказание, задето не изпълни обещанието си да се грижи за Дарън.

Спомняше си как я наказваше майка ѝ — виковете и ударите. Но нищо не можеше да се сравни с терзанията, които преживяваше сега.

„Татко не го нарича наказание“ — размишляваше тя. Каза ѝ, че отива в добро училище, където ще получи добро образование. И където ще бъде на сигурно място. Бодигардовете непрекъснато щяха да я наблюдават. Ема ги ненавиждаше: едри, мълчаливи мъже. Не приличаха на Джоно и другите. Искаше да пътува от град на град със състава, дори и със самолет. Харесваше и хотелите: можеше да скача

по леглата и да си поръчва чай от хотелските офиси. Но трябваше да се върне отново в училището при сестрите с ласкави очи и решителни ръце, към сутрешните молитви и уроците по граматика.

Погледна баща си, който започваше „Солджър блус“. Още една песен за войната: груби стихове, остър и насечен ритъм. Не разбираше защо песента я привлича. Може би заради чинелите на П.М. или страстната китара на Стиви. Когато започна дуетът на Джоно и Брайън, тя вдигна фотоапарата си. С огромно удоволствие правеше снимки и се справяше с лекота за дете на нейната възраст. Може би за да заглуши угризенията си, че я изпраца в това мрачно училище, Брайън бе избрал твърде скъп и сложен фотоапарат.

— Ема.

Обърна се и видя висок мургав мъж. Не беше от охраната, но ѝ се стори познат. И тогава си спомни. Усмихна се, защото в болницата той беше толкова внимателен с нея.

— Помниш ли ме? — попита Лу.

— Да. Вие сте полицаят.

— Правилно. — Хвана момчето до него, стараейки се да отвлече вниманието му от репетиращата група. — Това е Майкъл. Говорихме за него.

Погледна го с интерес, но беше прекалено срамежлива, за да го попита за летните кънки и падането от покрива.

— Здравей.

— Здравсти. — Погледна я, усмихна се, а очите му отново се приковаха в четиримата мъже в центъра на залата.

— Трябва да включим и валдхорни — започна Брайън след сигнала за почивка. — Не мога да получа пълна звучност без тях.

Когато забеляза човека до Ема, сърцето му сякаш спря да бие.

— Лейтенант?

— Мистър Макавой. — Лу погледна предупредително сина си ѝ прекоси залата. — Съжалявам, че прекъсвам репетицията ви, но исках да поговоря отново с вас и с вашата дъщеря, ако е възможно.

— Дали...

— Не. За съжаление мога да добавя съвсем малко към това, което вече знаете. Но бих ли могъл да разполагам с няколко минути от времето ви?

— Разбира се. Момчета, не желаете ли да отидете на обяд?

— Да те изчакам — предложи Джоно.

— Не. — Брайън го потупа по рамото. — Благодаря.

Ема улови израза в очите на Майкъл. Беше го виждала толкова пъти в очите на момичетата от училището, когато узнаеха кой е баща ѝ. Сви леко устни. Харесваше лицето му, леко гърбавия му нос и светлите сиви очи.

— Искаш ли да се запознаеш с тях? — попита го тя.

Момчето изтри потните си длани в джинсите.

— Да. Би било върхът.

— Надявам се, че няма да имате нищо против — каза Лу на Брайън, като разбра, че Ема му е спестила молбата. — Доведох и сина си. Не е съвсем по правилата, но...

— Разбирам. — Погледна със завист момчето, докато Майкъл възторжено изучаваше Джоно. Дали и Дарън щеше да е такъв жив и як на единадесет? — Ще му изпратя новия албум. Започват да го продават едва след две седмици. Ще стане героят на училището.

— Много любезно от ваша страна.

— Няма нищо. Убеден съм, че вие отделихте повече време за Дарън, отколкото се изисква от вас.

— Службата и на мен, и на вас не е от девет до пет, мистър Макавой.

— Вярно е. Но винаги съм мразил ченгетата. — Усмихна се леко. — Предполагам, че с всеки е така, докато не му потрябва полиция. Наел съм местна детективска фирма, лейтенант.

— Да, знам,

Брайън за пръв път от дълго време се засмя непринудено.

— Да, предполагам, че знаете. Те ми докладваха, че сам сте свършили много повече, отколкото петте ченгета през последните месеци. А това е единственото нещо, което те успяха да ми кажат, че не знаете. Човек би помислил, че имате личен интерес да ги откриете.

— Такова хубаво момченце беше, мистър Макавой.

— Да, за Бога, беше хубав! — Погледна китарата, която все още държеше. Испита огромно желание да я захвърли и вероятно заради това я остави с подчертано внимание на стойката. — За какво бихте желали да говорите с мен?

— Само няколко детайла, които искам да обсъдим отново. Знаем, че се повтарям.

— Няма значение.

— Бих желал да поговоря отново и с Ема.

— Нищо не може да ви каже.

— Може би все още не съм задал точните въпроси.

Брайън прокара пръсти през косата си. Беше я намалил доста.

— Дарън е мъртъв, а не искам да рискувам душевното състояние на Ема. В момента то е деликатно. Тя е само на шест години и за втори път през живота си се разделя с близки хора. Сигурно сте прочели, че с жена ми се поделихме.

— Съжалявам.

— За Ема е по-тежко. Не искам отново да я разстройвам.

— Няма да настоявам. — Трябваше да отложи предложението за хипноза.

Доволна от ролята си на домакиня, Ема заведе Майкъл при баща си.

— Татко, това е Майкъл.

— Здравей, Майкъл.

— Здравейте. — Момчето се смути и само се усмихна.

— Обичаш ли музиката?

— О, да. Имам много ваши плочи. — Искаше да помоли за автограф, но се страхуваше, да не изглежда смешен. — Страхотно беше да ви чуя да свирите! Няма по-велики от вас!

— Благодаря.

Ема им направи снимка.

— Татко ще ти изпрати снимката — обеща тя, загледана в нацърбения му преден зъб.

Когато Лу си тръгна от репетицията заедно с Майкъл, той почувства първите признаци на главоболие, придружено от болезнено чувство за безсилие. Удържа обещанието си да не настоява. Нямахте и такава възможност. Още в момента, в който спомена нощта, през която беше убит брат й, погледът на Ема стана празен и тялото й се вкамени. Беше убеден, че тя е видяла или чула нещо, но споменът за това вече беше изличен. Помнеше само чудовища и ръмжащи сенки.

Не искаше да признае, че делото зависи от уплашеното до смърт шестгодишно момиченце. Психиатрите, с които се консултира, не му

даваха големи надежди. Те смятаха, че е възможно детето никога да не си спомни какво се е случило в онази нощ.

„Остава ни само човекът с пиците“ — помисли си Лу мрачно. Два дни им бяха необходими, за да открият магазина и продавача. Той веднага си спомни поръчката, защото я бе сметнал за шега. За щастие си спомни и името на клиента.

Човекът, поръчал толкова пици през онази нощ — Том Флетчър, свиреше на алт и тенор саксофон с различни групи. Изминаха седмици, докато успеят да го открият, след това още седмици, за да изготвят необходими документи и върнат музиканта от турнето му в Джамайка.

Лу предпочете да заложи на тази карта. Който и да е бил в стаята на Дарън, не беше слязъл по главното стълбище, нито бе скочил от прозореца. Тогава оставаше стълбището към кухнята, където Том Флетчър се е опитвал да убеди продавача да изпрати петдесет пици.

— Ей, татко, това беше върхът! — Майкъл повлече бавно крака по тротоара, за да продължи удоволствието още малко. Отвори вратата на бащиния си Чевъл-68 и се загледа в горните прозорци на сградата зад гърба си. — Всички момчета ще ми завиждат, като разберат. Нали мога да им кажа? Вече знаят, че ти се занимаваш със случая.

— Да. — Лу замислено притисна основата на носа си. Не беше сигурен дали главоболието се дължи на напрежението, или на оглушителната музика в залата. — Всички знаят. — Нали беше успял да се пребори с три пресконференции.

— Защо имат охрана? — Пожела да узнае Майкъл.

— Каква охрана?

— Тази. — Докато баща му седнаше на шофьорското място, Майкъл посочи към четирима мъже с тъмни костюми и широки рамене, близо до входа на сградата,

— По какво разбра, че са охрана?

— Хайде, де! Можеш да ги наречеш и ченгета. Дори ченгета под наем.

Лу не знаеше дали да се намръщи, или да се засмее. Как ли би се почувствал капитанът, ако научи, че единадесет годишни хлапета разпознават цивилните ченгета.

— За да не допускат хората да правят скандали и за да не ги нападат. А и малкото момиче — добави Лу. — Някой може да го

отвлече.

— Искаш да кажеш, че ги охраняват през цялото време?

— Да.

— Кошмар — промърмори Майкъл. Вече не беше сигурен, че желае да стане рокзвезда. — Мразя да ме наблюдават хора през цялото време. Как би могъл да имаш някакви тайни?

— Трудно е.

Докато баща му се отдалечаваше от тротоара, Майкъл хвърли последен поглед назад.

— Ще отидем ли в закусвалните Макдоналд?

— Да. Разбира се.

— Предполагам, че тя не би могла да отиде там.

— Коя?

— Малкото момиче. Ема. Предполагам, че тя не би могла да отиде в Макдоналд.

— Не. — Лу разроши косата му. — Предполагам, че не може.

Само след няколко минути Майкъл седеше с хамбургер със сирене, пържени картофи и шейк. Лу отиде до телефонната кабина. През прозореца на кабината виждаше Майкъл да добавя кетчуп на хамбургера си.

— Кесълринг — каза той. — Връщам се след час.

— Лоша новина те кача, Лу.

— Какво се е случило?

— Флетчър — твоят човек с пиците.

— Не се ли е върнал в Лос Анджелис?

— Пристигнал е. Изпратих двама униформени полицаи тази сутрин. Изглежда, са закъснели с шест часа. От толкова време е бил мъртъв.

— Мамка му!

— Изглежда като от свръх доза наркотици. Намерихме у него висококачествен героин. Очакваме доклада на следователя.

— По дяволите! — Удари силно с ръка по стената на кабината, така че минаващата отвън майка накара трите си деца да се разбързат.

— Момчетата от лабораторията прегледаха ли хотелската му стая?

— Огледаха всичко.

— Дай ми адреса. — Порови за бележника си. — Ще оставя момчето си вкъщи и после ще се отбия там.

Лу си записа, изруга отново и окачи слушалката. Отвори вратата и за да се успокои поне малко, се облегна на нея. През прозореца виждаше как синът му се справя с хамбургера.

ГЛАВА 13

Девическо училище „Сейнт Кетрин“, 1977

„Още две седмици! — мислеше си Ема. — Още две дълги, скучни, отвратителни седмици!“ След това започва лятната ваканция. Ще се види с баща си, Джоно и останалите. Щеше да диша, без да ѝ се напомня, че дишането е дар от Бога. Щеше да мисли, без да я предпазват от нечисти помисли. Доколкото можеше да разбере, монахините имаха твърде много нечисти помисли, защото иначе не биха били толкова сигурни, че всеки друг ги има.

За няколко безценни седмици щеше да се върне в реалния свят. Ню Йорк! Ема затвори очи и се опита да си представи от тихата си стая грохота и напрежението на този град. С въздишка се отпусна на бюрото. Ако я видеше сестра Мери Алис, би счупила линията на гърба ѝ. Не залягаше над спреженията на френските глаголи, както би могло да се предположи, а гледаше към зелените поляни ѝ високите каменни стени, които отделяха училището от грешния свят.

Помисли си, че частица от тоз грешен свят бе проникнала и тук. Тя беше грешна. Мариан Картър, с която деляха стаята, беше също такава грешница. Без Мариан дните ѝ в „Сейнт Кетрин“ биха били истинско мъчение.

Като си помисли за своята забавна червенокоса съквартирантка и най-добра приятелка, Ема се засмя. Тя със сигурност беше грешница и дори в момента се покайваше за последното си прегрешение. Карикатурата, която Мариан беше нарисувала на игуменката, ѝ струваше два часа чистене на баните.

Ако не беше това момиче, тя вероятно би избягала, въпреки че едва ли имаше къде да отиде.

Искаше ѝ се да замине при баща си, но той веднага щеше да я върне обратно.

Не беше честно. Щеше да навърши тринадесет години, а бе затворена в това допотопно училище да спряга глаголи, да зубри катехизис и да прави дисекции на жаби. Отвратително.

Не мразеше монахините. Може би само надзирателката — сестра Имакюлита^[1]. Но коя от ученичките не я мразеше — заради синкавите устни, голямата брадавица ѝ удоволствието, с което им възлагаше допълнителна работа и за най-дребното провинение. Обаче, когато сподели с татко за сестра Имакюлита, той само се засмя.

Тъгуваше за баща си. Липсваха ѝ и останалите. Искаше да се прибере вкъщи. Но не знаеше къде точно е нейният дом. Често си спомняше за къщата в Лондон, където бе толкова щастлива. Мислеше си за Бев и не разбираше защо баща ѝ никога не говори за нея. Щом толкова я мрази, защо не се разведат. Родителите на някои момичета в училището бяха разведени, но не драматизираха нещата.

Понякога си мислеше и за Дарън — сладкото малко братче. Едва си спомняше лицето и гласа му. Но в сънищата ѝ той оживяваше.

Почти бе забравила преживяното през нощта, в която беше умрял. Монахините се стремяха да прогонят от главите на малките момичета разни езически глупости, като чудовищата. Но когато беше болна или разтревожена, отново имаше кошмари — припомняше си ужаса, който бе изпитала, докато вървеше по тъмния коридор, страшните звуци, черните чудовища, сграбчили Дарън.

Мариан бавно влезе в стаята и протегна напред ръцете си,
— Съсипани! — Отпусна се на леглото си. — Кой френски граф би ги целунал?

— Тежко ли беше? — попита Ема развеселена,

— Пет бани! От-вра-ти-тел-но. Уф! Когато напусна това заведение, ще си взема икономка. — Легна по корем на леглото.

Ема само се засмя, забавлявайки се от странния ѝ американски акцент.

— Чух разговора на Мери Джейн Уитърспуун с Тереза О'Мали. Тя щяла да го направи с приятеля си това лято, когато се прибере вкъщи — продължи Мариан.

— Кой щял да го направи?

— Какво? Мери Джейн или Тереза?

— Мери Джейн, глупачке. Тя е на шестнадесет и е добре развита.

Ема погледна намръщено към плоските си гърди. Питаше се дали на шестнадесет щеше да има гърди като на Мери Джейн. И дали

ще си има приятел, който да се интересува от тях.

— А ако забременее както Съюзън миналата пролет?

— О, родителите на Мери Джейн ще се погрижат. Те са страшно богати. Във всеки случай тя е взела предпазни средства. Диафрагма.

— Всеки има диафрагма.

— Не такава, глупаче. Противозачатъчна.

— О! — Както винаги, Ема беше впечатлена от големите познания на Мариан.

— Слагаш си я нали, вътре в онова място и тя убива сперматозоидите. От умрели сперматозоиди не се забременява. — Мариан се обърна и се прозя. — Чудя се дали сестра Имакюлита някога го е правила.

Това окончателно прогони тъжните мисли на Ема.

— Не вярвам. Сигурна съм, че се къпе в монашеските си одеяния.

— По дяволите, щях да забравя. — Мариан се претърколи отново, започна да рови в джоба на измачканата си униформа и измъкна половин пакет „Марлборо“. — Открих съкровището в клозета на втория етаж. — Бързо скочи, за да потърси кибрит в чекмеджето с бельо. — Някой ги беше скрил зад казанчето.

— Ти ги взе?

— Помогни си сам, за да ти помогне и Господ. Аз си помогнах. Заклучи вратата, Ема.

Разменяха си запалената цигара и малки кълбенца дим заизлизаха от отворения прозорец. Вкусът не им харесваше особено, но продължиха упорито да пушат. Цигарите ги караха да се чувстват пораснали — нещо, за което копнееха.

— Още две седмици — каза Ема замечтано.

— Ти отиваш в Ню Йорк. Мен отново ме пращат на лагер.

— Щом сестра Имакюлита не е там, не може да е толкова лошо.

— И това е нещо. — Мариан се опита да държи цигарата като изтънчена дама. — Надявам се да прекарам две седмици при баба. Тя поне е от спокойните.

— Ще направя много снимки.

Мариан кимна, докато разсъждаваше за бъдещето.

— Когато завършим и напуснем това място, ще си намерим апартамент или в Гринидж Вилидж^[2], или в Лос Анжелес. Някакво

спокойно място. Аз ще съм художник, а ти — фотографка.

— Ще даваме партита.

— Най-големите. Ще имаме страхотни дрехи. — Тя погледна униформата си. — И никакви карета.

— Да пукна, ако нося карета.

— Само още четири години.

Ема се загледа през прозореца. Трудно ѝ беше да мисли за години, когато не знаеше как да издържи през следващите две седмици.

На хиляди мили от Ема, Майкъл Кесълринг се оглеждаше в тога и академична шапка. Не можеше да повярва. Беше свършил. Гимназията беше зад гърба му и животът започваше. Разбира се, след това идваше колежът. Но дотогава имаше цяло едно лято.

Вече бе възрастен, на осемнадесет години — може да пие, да гласува и благодарение на президента Картър, нямаше да получи повиквателна от военните, която да обърка плановете му. Каквито и да бяха те.

Все още нямаше никакви планове за бъдещето си. Работеше в магазина за тениски на Бъзард. Но, разбира се, нямаше намерение да прекара целия си живот там.

Страхуваше се от момента, когато щеше да съблече тогата и свали шапката. Сякаш се разделяше с детството. Поддържа ги в ръка и отгледа стаята си. Цареше пълен хаос — нахвърлени дрехи, купища плочи. Откакто майка му се бе отказала да подрежда стаята, бе донесъл и списания „Плейбой“. Тук бяха и грамотите, спечелени на бейзбол и бягане. Спомни си, че точно те бяха убедили Роз Ан Марковиц да седне зад гърба му на старичкия мотоциклет и да му се отдаде на мелодията на Джо Кокър „Чувствам се добре“.

Имаше здраво, атлетично тяло, дълги крака и бързи рефлексии. Съвсем като баща си, както подчертаваше майка му. Той също мислеше, че в някои отношения прилича на стареца. С него често имаха разпавии — заради дългите коси, дрехите, политиката, ученическия час. Капитан Кесълринг беше педант.

Майкъл предполагаше, че причината е в професията на баща му. Спомни си, че когато по невнимание внесе цигара с марихуана вкъщи,

той цял месец не му позволи да излезе. А и няколкото квитанции за превишена скорост също му костваха скъпо.

Законът е закон, обичаше да повтаря стария Лу. Слава Богу, че той самият няма намерение да става полицай.

Измъкна пискюла от шапката, преди да я захвърли заедно с тогата в неоправеното си легло. Може да е твърде сантиментално да я запази, но нали никой нямаше да знае. Изрови от чекмеджето си за бельо стара кутия от пури, където пазеше някои от най-ценните си неща. Любовното писмо, което Лори Спайкър му беше написала още в първата година на гимназията, докато не го замени с татуиран велосипедист. Контролата от билета за концерта на „Ролинг Стоунс“: толкова ценна, защото едва успя да склони родителите си да го пуснат. Погледна с усмивка капачката на първата бира, която бе изпил тайно и стигна до снимката си с Брайън Макавой.

Малкото момиченце беше удържало думата си. Снимката беше пристигнала по пощата само две седмици след незабравимия ден, в който баща му го заведе на репетиция на „Девъстейшън“. Тогава получи и новия им албум — още топла от пресите плоча. Съучениците му завиждаха седмици наред.

Майкъл се върна мислено към този ден. Спомни си колко бе развълнуван и почти усети потта, която си стичаше под мишниците му. За пръв път се замисли, че за баща му това е било ужасно тежка задача. И нехарактерна за него. Не че старецът не би могъл да оцени такива върховни неща. Просто той трябваше да отиде в репетиционната зала по полицейска работа. А капитан Лу Кесълринг никога не смесваше полицейските и личните дела.

Но този ден го беше направил.

Той си представи как баща му седеше над досиетата нощ след нощ. Доколкото Майкъл можеше да си спомни, преди или след този случай баща му никога не беше носил работа вкъщи.

Малкото момче, момченцето на Брайън Макавой беше убито. Имаше го във всички вестници и от време на време все пишеха за случая, защото полицията не успя да открие убийците.

Убийството се разследваше от баща му.

Беше в годината, когато Майкъл получи МВП^[3] в своя отбор от малката лига^[4]. Тогава баща му пропусна повечето от мачовете, както и много от вечерите си.

Майкъл си помисли, че беше много отдавна. Все пак дали баща му понякога се сецаше за Брайън Макавой и за умрелия му син. Или за малкото момиче, направило снимката. Някои хора казваха, че тя е полудяла, когато е видяла какво се е случило с брат ѝ. Но когато Майкъл се запозна с нея, тя не беше луда. Спомняше си я смътно: слабичко момиченце със светла коса, големи тъжни очи, мек глас и приятен акцент. Толкова приличаше на баща си.

Докато поставяше пискюла върху снимката, се запита какво ли е станало с нея.

[1] Immaculate (англ.) — неопетнен, чист. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в Ню Йорк, част от Манхатън, център на артисти и писатели. — Б.пр. ↑

[3] Най-добър играч — спортно съкращение. — Б.пр. ↑

[4] Спортни шампионати в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

На Ема не ѝ се вярваше, че ваканцията вече свършва. След по-малко от седмица щеше да се върне в „Сейнт Кетрин“. Вярно, че сега ѝ липсваше Мариан. Щеше да им отнеме седмици, за да споделят всичко, случило им се през лятото. Най-хубавото лято в живота ѝ, въпреки че бяха прекарали само две седмици в Ню Йорк.

Бяха и в Лондон, защото групата трябваше да заснеме част от своя репетиция за нов документален филм. Пиха чай в „Риц“. Спомни си, че за пръв път бе ходила там с Бев. Присъстваше на репетициите, а докато те разговаряха за новия си албум, ядеше риба и пържени картофи в кухнята.

Направи много снимки и сега едва изчакваше да ги постави в албума си. Те щяха да ѝ напомнят за ваканцията.

Баща ѝ я заведе във фризьорски салон за възрастни. Това бе нещо като предварителен подарък за рождения ден. Сега дългата ѝ до раменете коса падаше на къдрици, от което тя се чувстваше съвсем като възрастна. Тялото ѝ се развиваше.

Ема се загледа в горницето на банския си. Гърдите ѝ бяха малки, но едва ли щяха да я помислят за момче. И беше почерняла. Ема скучаеше през последните седмици в Калифорния, но поне щеше да се върне в училището почерняла.

А и сърфа. Предприе цяла военна акция, за да получи разрешение от баща си. Знаеше, че само на Джоно дължи яркочервения борд. Ако не беше убедил баща ѝ, тя все още щеше да стои на брега и да гледа със завист как другите се носят по вълните.

Отначало само падаше, но поне бе по-далеч от охраната. Не разбираше защо трябва да я следват, тъй като едва ли някой подозираше коя е.

Всяка година баща и обещаваше да освободи охраната и всяка година те оставаха със сериозните си физиономии и широките си рамене. Добре, че не я последваха във водата. Излегна се на дъската и започна да гребе в студената вода. Макар и за знаеше, че я наблюдават

с бинокъл, въобразяваше си, че е сама, или още по-добре с някоя от групите тийнейджъри, които се въртяха по брега.

Всеки път, когато дъската се издигаше, стомахът ѝ се свиваше от страх. В ушите ѝ ревът на океана се смесваше с музиката от десетки транзистори. Загледа се във високо момче с морскосин бански, което се издигна на вълната и плавно се понесе към брега. Завидя му за умението и за свободата.

Ако второто е непостижимо, реши Ема, поне ще се опита да овладее първото.

Изчакваше нетърпеливо подходящата вълна. Пое дълбоко дъх надигна се на борда, след това се изправи и смело се понесе. Задържа се около десет секунди, преди да изгуби равновесие. Когато се показа на повърхността, забеляза, че момчето в морскосиния бански я поглежда и отмята мократа си тъмна коса. Упорито се изправи на дъската.

Опита отново и отново. И всеки път само за секунди, преди вълната да изтръгне дъската изпод краката ѝ и да я събори във водата. Всеки път се извличаше обратно на борда и с отмалели мускули гребеше и чакаше.

Представяше си как бодигардовете се забавляват от нейната несръчност. Всяко падане беше публично унижение и това я амбицираше да успее. Искаше поне веднъж да възседне вълната и да се задържи по цялото разстояние до брега.

Когато се изправи, краката ѝ трепереха. Виждаше зеленикавата вълна с гребен от бяла пяна да завива към нея. Очакваше я с нетърпение. Беше ѝ необходима. Да успее да се изкачи за нея щеше да бъде такъв успех.

Хвана я! Сърцето ѝ биеше в гърлото, докато се плъзгаше. Изведнъж брегът се втурна срещу нея, видя проблясването на бинокли. Възприемаше шума на водата като музика. Свобода! За миг тя вкуси от нея.

Вълната зад гърба ѝ я обгърна, изтласка я от дъската и я подхвърли. За един миг беше на слънце, в следващия потъна във водата. Остана без дъх, преобърна се и размаха краката и ръцете си.

Задушаваше се, но се опита да изплува. Водата над нея проблясваше, но течението я завличаше все по-надолу. Загреба

безпомощно с ръце, след това потъна, завъртя се, докато повърхността оставаше над нея все така недостижима.

Докато силите я напускаха, тя се питаше замаяно дали би трябвало да се помоли. Мисъл за покаяние премина смътно през съзнанието ѝ: „О, Господи, искрено се разкайвам за греховете си!“

Докато се премятеше безпомощно, вместо молитва в главата ѝ зазвуча някаква песен: „Елате заедно. Точно сега. Над мен.“

Обзе я паника. Беше тъмно и чудовищата се бяха върнали. Усилията ѝ да достигне повърхността сега бяха само безразборни размахвания. Отвори уста, за да извика, и остана така.

Усети ръце, които я обгръщаха, ужасена започна да ги отблъсква, да ги удря, както водата я удряше. Това е чудовището, което ѝ се усмихна, което искаше да я убие, както уби Дарън. Нечия ръка обхвана врата ѝ и червени кръгове заиграха пред очите ѝ, когато излезе на повърхността, те избледняха до сиво.

— Отпусни се — казваше някой. — Ще те измъкна. Само се дръж и се отпусни.

Задушаваше се. Ема започна да дърпа ръката около врата си, преди да разбере, че не тя ѝ отнема въздуха. Сега видя слънцето и когато мъчително си пое дъх, въздухът раздра гърлото ѝ. Беше жива. Сълзите ѝ бяха колкото от срам, толкова и от благодарност.

— Ще се оправяш.

Тя постави ръката си върху ръката около нея.

— Беше глупаво — успя да каже.

— Но отначало беше страхотна. — Бързо и малко задъхано се изкиска той.

Така беше, установи и тя и реши поне да не се унижава повече, като показва, че ѝ е лошо. Най-после стигнаха пясъка — горещия, груб пясък. Спасителят ѝ я положи на него. Първите лица, които видя обаче, бяха на бодигардовете. Твърде отпаднала, за да говори, тя само ги изглежда яростно. Не можа да ги накара да се върнат, но поне нямаше да дойдат по-близо.

— Ще трябва да полежиш известно време.

Ема обърна главата си и изплю малко морска вода. Разпозна песента, която се носеше наоколо — „Хотел «Калифорния»“ на Игълс. Във водата също бе чула музиката, но не можеше да си припомни нито

думите, нито мелодията. Изкашля се отново, присви очи от блясъка на слънцето и се загледа в спасителя си.

Сети се, че това е момчето с морскосиния бански и му се усмихна благодарно. От тъмната му коса се стичаше вода. Очите му бяха тъмносиви, но бистри като езера.

— Благодаря.

— Разбира се. — Седна долу до нея, чувствайки се неловко в ролята на спасител. Момчетата със седмици щяха да му се подиграват. Но и не мажеше просто да я остави така. Беше още дете. „Красиво дете“ — помисли си той и се почувства още по-непохватно. Потупа я по рамото и установи, че имаше най-огромните и най-сините очи, които беше виждал.

— Сигурно съм загубила сърфа си.

Той погледна към морето.

— Не. Фред го изважда. Хубав сърф.

— Знам. Имам го от две седмици.

— Да. Виждал съм те наоколо. — Погледна я. Тя се бе подпряла на лакът и мокрите къдрици падаха върху гърба ѝ. Гласът ѝ беше приятен, успокояващ и мелодичен.

— Англичанка ли си?

— Ирландка. Тук сме още няколко дни. — Въздъхна, когато момчето Фред извлече борда ѝ. — Благодаря. — Като не знаеше какво още да добави, тя се зае да почиства влажния пясък от коляното си.

Момчето с морскосиния бански махна с ръка на Фред и останалите и те се отдалечиха.

— Щом баща ми научи за това, ще ми забрани да излизам със сърфа.

— Защо пък трябва да научи?

— Винаги разбира. — Стремеше се да не поглежда към бодигардовете си.

— Всеки е падал. — „Хубави очи“ — помисли си отново и обърна погледа си към океана. — Много добре се справяше.

— Наистина ли? — Тя се изчерви. — Ти си чудесен. Гледала съм те.

— Благодаря. — Усмихна се и откри счупения си зъб. Ема се загледа в него и изведнъж си спомни.

— Ти си Майкъл.

— Да. — Учуди се той. — Откъде знаеш?

— Не си ли спомняш? — Тя се изправи. — Аз съм Ема. Ема Макавой. Баща ти те доведе в репетиционната зала един следобед.

— Макавой? — Майкъл прокара ръка през мократа си коса. — Брайън Макавой? — При споменаването на името Ема се огледа неспокойно, за да се увери, че никой не го е чул. — Помня те. Изпрати ми снимка. Още я пазя. — Очите му се присвиха, когато погледна зад рамото си. — Значи заради това са тук — измърмори той, като изгледа бодигардовете. — Мислех, че са от отдела за наркотици.

— Бодигардове — унило каза, след това сви рамене. — Баща ми се тревожи.

— Да. Сигурно. — В съзнанието му изплува снимката на малкото момче. Не знаеше какво да каже.

— Спомням си баща ти. — Каза тя, като чертаеше кръгове по пясъка. — Беше дошъл в болницата да ме види след смъртта на брат ми.

— Сега е капитан — обясни Майкъл.

— Чудесно. — Бе възпитана да се държи любезно. — Ще му предадеш поздрав, нали?

— Разбира се. — Темите за разговор бяха изчерпани и в настъпилата тишина се разнесе шумът на прибоя. — Искаш ли кока-кола или нещо друго? — попита Майкъл.

Погледна го изненадано. За пръв път в живота си приказваше с момче повече от пет минути, въпреки че бе израснала сред мъже. Но да ти предложи кола момче, само няколко години по-голямо, беше изключително преживяване. Щеше да приеме с удоволствие, но изведнъж се сети за бодигардовете.

— Благодаря, но по-добре да вървя. Татко трябваше да ме вземе след два часа, но не мисля, че съм в състояние да изляза повече със сърфа. Ще му се обадя да дойде по-рано.

— Аз мога да те закарам. — Непокойно раздвижи рамене. Глупаво бе да се притеснява за едно дете. Но не си спомняше да е бил по-нервен. — Ще те закарам вкъщи. — Продължи, защото Ема го гледаше. — Ако искаш.

— Вероятно имаш други планове.

— Не. Не, наистина.

Ема се зарадва, но после си помисли, че той сигурно иска да види баща ѝ. Момче като него — сигурно е на осемнадесет — не би могло да се интересува от нея. Но дъщерята на Брайън Макавой е друго нещо. Пресилено се усмихна и се изправи на крака. Беше спасил живота ѝ. Ако можеше да му се отплати чрез нова среща с баща си, ще трябва да го направи.

— Ще ми бъде приятно да ме закараш.

— Не е голяма работа. — За малко да падне от вълнение и си каза: „Ще ме помисли за мухльо.“

— Тук съм след минута. — Ема се втурна към бодигардовете, събирайки по пътя плажната си хавлия в торба.

— Приятелят ми ще ме откара вкъщи — заяви им твърдо тя.

— Мис Макавой. — Бодигардът на име Мастърс се покашля. — По-добре ще е да се обадите на баща си.

— Не е необходимо.

Вторият бодигард, Суини, избърса потното си чело.

— На баща ви няма да хареса, ако се возите с непознати.

— Майкъл не ми е непознат. — Не ѝ беше приятно да им говори с такъв тон, но не можеше да се остави да я унижават пред Майкъл. — Баща ми също го познава. Баща му е капитан в полицията. — Нахлузи си тениската с цветовете на небесната дъга над банския. — Вие и без това ще ни следвате. — Тя се обърна и се върна при Майкъл, който чакаше със сърфове в ръце.

— Не се тревожи. — Суини постави ръка на рамото на Мастърс. — Нека да дадем на детето малко свобода.

Бензинът му беше на свършване, когато се изкачи пред високата желязна ограда в Бевърли Хилс. Видя изненадата, изписана върху лицето на пазача, преди да включи автомата и вратите да се отворят. Когато потегли по широката алея, съжали, че е само по сандали и старата фланела върху банския си.

Къщата беше от розов камък и бял мрамор, четирите високи етажа заемаха повече от един акр^[1]. Входните врати бяха с двойни сводове и стъклописи. Не знаеше дали да се разсмее, или да се учуди на пауна, който пристъпваше важно по тревата.

— Хубаво място.

— То е на П.М. Или на жената на П.М. — И самата Ема се почувства неловко от мраморните лъвове в естествен ръст, които

очертаваха входа. — Принадлежало е на някого от киното... никога не можах да запомня кой... но Енджи го повтаря непрекъснато. Тя снима филм в Европа, така че ние останахме няколко седмици. Имаш ли време да влезеш вътре?

— Тъ, да. Имам време. — Погледна намръщено пясъка по краката си. — Ако мислиш, че е добре.

— Разбира се. — Тя излезе от колата — същият Чевъл-68, с който Лу някога беше карал сина си до репетиционната зала.

Изчака Майкъл да свали сърфа от багажника и се заизкачва по стълбите. — Ще трябва да кажа на татко какво се случи. Нали нямаш нищо против, ако омаловажа нещата. Нали разбираш?

— Да. — Усмивката му накара сърцето ѝ да забие. — Родителите винаги драматизират нещата. Но мисля, че не могат иначе.

Отвори вратата и отвътре се разнесе музика. Някой свиреше на пиано. Ема пое борда си от него и го опря на стената.

— Те са тук отзад. — Неуверено хвана ръката на Майкъл и го поведе по широкия бял коридор.

Никога не беше виждал такава къща, макар че не смееше да го признае. Сводести портали водеха от стая в стая, в които абстрактни рисунки се връзваха като налудничави петна върху белите стени. Дори подът беше бял и Майкъл не можеше да се освободи от усещането, че се движи в параклис.

Изведнъж над камината от бял камък видя портрет на една богиня: руса, с глезено издадени напред устни, с бяла дреха на пайети, плъзгаща са предизвикателно над пицните ѝ гърди.

— Страхотна е.

— Това е Енджи — обясни му Ема. Неволно присви устни. — Жената на П.М.

— Да. — Обзе го странното усещане, че очите на портрета са живи и са насочени жадно към него. — Аз, тъъ, гледах последния ѝ филм. — Без да добави, че след това го измъчваха еротични сънища. — Върховна е.

— Да, така е. — Въпреки че не бе навършила и тринадесет години, Ема разбра какво искаше да каже с това „върховна“. Нетърпеливо дръпна ръката му и го поведе нататък.

Влязоха в единствената стая, в която тя се чувстваше уютно. В тази огромна къща-мавзолей това бе единственото място, обзаведено

по вкуса на П.М. Бе боядисана в топли тонове — умело се съчетаваха червено, синьо и златисто. Върху камината бяха наредени музикалните награди, а по стените висяха златни плочи. На перваза имаше саксии с цветя. А за двете лимонови дръвчета П.М. се грижеше сам.

Баща ѝ седеше пред красив стар малък роял, с който беше сниман филмът, чието заглавие не си спомняше. Джоно беше до него, пушейки обичайната френска цигара. По пода бяха разпилени нотни листове, върху масичката за кафе имаше голяма кана с лимонада. Чашите с топящи се парчета лед бяха оставили вече два кръга върху дървото.

— Ще запазим ритъма в целия преход — заяви Брайън. — Ще задържим бързо темпо, включват се струните и духовите, но китарата ще бъде доминиращата.

— Чудесно, но ритъмът все още не е верен. — Джоно избута ръцете на Брайън. Диамантите на двете му кутрета проблеснаха над клавишите.

Брайън измъкна цигара.

— Когато си прав, не мога да те понасям.

— Татко.

Той погледна към нея. Усмихна се, но щом съзря Майкъл, усмивката му се стопи.

— Ема. Мисля, че трябваше да ми телефонираш, щом си искала да се прибереш по-рано.

— Знам, но срещнах Майкъл. Паднах във водата и той ми помогна да прибера сърфа. — И понеже искаше да приключи с обясненията, продължи бързо: — Мисля, че ще ти е приятно да се срещнете отново.

Когато видя дъщеря си, малката си дъщеря, хванала за ръка едно момче, почти мъж, той изпита ревност.

— Отново?

— Не си ли спомняш? Баща му го доведе веднъж на репетиция. Баща му е полицаят.

— Кесълринг. — Стомахът на Брайън се сви. — Вие сте Майкъл Кесълринг?

— Да, сър. — Не знаеше как да се държи с една рокзвезда, затова остана така, търкайки длани в банските си гащета. — Когато се срещнахме с вас, бях на около единадесет. Беше страхотно.

Благодарение на сценичния си опит Брайън умело прикри болката си. Погледна към Майкъл — висок, тъмнокос, здрав и си помисли, че точно така би изглеждал и неговият син. Обаче, когато се изправи, той се усмихваше.

— Радвам се да ви видя отново. Джоно, спомняш ли си Майкъл?

— Разбира се. Успя ли да навиеш баща си за електрическа китара?

— Да. — Майкъл се усмихна, доволен, че не са го забравили. — Вземах известно време уроци, но се оказах безнадежден. Свиря все пак малко на хармоника.

— Ема, предложи кола на Майкъл. — Брайън се отпусна върху страничната облегалка на креслото и посочи към канапето. Светлината се отрази във венчалната му халка. — Седни.

— Не искам да прекъсвам работата ви.

— Това е смисълът на живота ни — отвърна Джоно, като смекчи сарказма си с усмивка. — Какво мислиш за песента?

— Върховна, както всичко, което правите.

Веждата на Джоно се повдигна сега не толкова саркастично, колкото развеселено.

— Ето едно интелигентно момче, Бри. Може би ще го задържим.

Майкъл се усмихна, без да знае дали да се чувства притеснен.

— Не, наистина харесвам целия ви репертоар.

— Не си падаш по диско.

— То не струва.

— Много интелигентно момче — реши Джоно. — А как се случи, че срещна нашата Ема на брега? — Продължи да разговаря, защото знаеше, че на Брайън му трябва време, за да се съвземе.

— Стучи й се малка неприятност с една вълна и аз й помогнах да излезе. — Той омаловажи инцидента с ловкостта на тийнейджър, свикнал за заблуждава възрастните. — Тя е в много добра форма, мистър Макавой. Просто й е необходим повече опит.

Брайън успя да се усмихне и се загледа в чашата си с лимонада.

— Често ли караш сърф?

— Винаги, когато имам време.

— Как е баща ти?

— Добре. Сега е капитан.

— Чух. Трябва да си завършил гимназия вече?

— Да, сър. Дипломирах се през юни.

— Ще продължиш ли?

— Е, да. Мисля да опитам в колеж. Баща ми държи на това.

Джоно измъкна цигарите си и предложи на Майкъл. Той си взе една, но при първото дръпване силният, екзотичен дим го задави.

— Мислиш ли да поемеш пътя на баща си? — попита Джоно развеселен.

— О! — Майкъл направи нов опит да дръпне от цигарата. — Мисля, че от мен не става полицай. Баща ми е добър. Спокоен — нали разбирате? Години работи върху случая с вашия син, дори след като департаментът го приключи. — Млъкна, ужасен, че спомена за това. — Посветил се е на работата.

— Да, така. — Поуспокоен, Брайън се усмихна с онази очарователна сърдечна усмивка, която караше почитателите му да го обожават. Изпитваше силно желание да си сипе малко ром в лимонадата. — Ще го поздравя, нали?

— Разбира се. — Майкъл почувства огромно облекчение, когато видя Ема да внася на табла разхладителна напитка. Един час по-късно тя го изпрати до колата.

— Трябва да ти благодаря, че не каза на татко колко глупава бях днес.

— Не е голяма работа.

— Напротив. — Той се... разстройва. — Погледна към високите каменни стени, които ограждаха имението. Където и да отидеше, винаги имаше стени. — Ако можеше, би ме затворил въобще.

Вдигна ръка, защото изпита силно желание да я погали по косата, но се усети и приглади своята коса.

— Сигурно се безпокои след това, което се случи на брат ти.

— Страхува се, постоянно се страхува, че някой ще се опита да ме отвлече.

— А ти?

— Не. Не вярвам, при тази охрана.

Поколеба се, преди да седне в колата. И си каза, че е невъзможно да е лапнал по нея. Боже Господи, та тя е още дете.

— Може би ще се видим утре на брега.

В детските гърди сърцето ѝ трепна съвсем по женски.

— Може би.

— Бих могъл да ти обясня някои неща за сърфа.

— Би било чудесно.

Той влезе в колата и си поигра с ключовете, преди да запали.

— Благодаря ти за всичко. Наистина беше вълнуващо да се срещна отново с баща ти.

— Няма защо. Довиждане, Майкъл,

— Да. До скоро. — Подкара на три лентовата алея и едва не навлезе в поляната, докато я гледаше в огледалото.

След това ходеше всеки ден на брега, но тя повече не се появи.

[1] Около 4000 кв. м. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Имаше на разположение един час до вечерната проверка. Един час преди сестра Имакюлита да тръгне тихо по коридорите с черните си удобни обувки, да пъхне покрития си с брадавици нос във всяка стая, за да е сигурна, че навсякъде цари тишина, а дрехите са подредени в гардеробите.

Ема се страхуваше, че времето няма да им стигне.

— Готови ли са вече?

— Мисля, че не са=

Мариан присви очи. Отмерваше с крак ритъма, докато слушаше последния албум на Били Джоел. Той беше прав — момичетата католички започваха много късно.

— Ема, ледът на ухото ти седи от двадесет минути. Досега би трябвало да си замръзнала,

Ледът се топеше и течеше по китките ѝ, но тя здраво го притискаше към ушите си.

— А ти сигурна ли си какво ще правиш?

— Разбира се, че съм. — Бедрата на Мариан се полюшнаха под памучната нощница, когато тръгна към огледалото. — Огледа се, като се любуваше на златните топчета в наскоро продупчените си уши. — Наблюдавах внимателно братовчедка си, докато пробиваше моите. — Започна да имитира немския ѝ акцент. — Унд имаме всички инструменти. Игла, лед. — Тържествено размаха иглата, която проблесна на електрическото осветление. — Плюс откраднатите от кухнята картофи. Две бързи мушвания и простите ти, скучни уши ще станат изтънчени.

Ема не откъсваше очи от иглата. Опитваше се да намери изход, като запази и ушите, и гордостта си.

— Не съм питала татко дали е съгласен.

— За Бога, Ема, това е личен въпрос! Имаш мензис, имаш цици. Е, каквито и да са! — С усмивка добави тя. — Вече си станала жена.

Не бе сигурна, че изпитва огромно желание да е жена, щом най-добрата ѝ приятелка трябва да продупчи ушите ѝ.

— Нямам никакви обици.

— Казах ти, че можеш да вземеш някои от моите. Имам купища. Хайде, нека видим прочутата английска гордост.

— Добре. — Ема пое дълбоко дъх и свали леда от едното ухо. — Не върти иглата.

— Аз! — Мариан коленичи до стола, за да отбележи мястото с химикалка. — Слушай, ако намушкам иглата в мозъка ти, ще получа ли колекцията ти от плочи?

Весело се засмя, постави картофа зад ухото на Ема и натисна.

Не се знае коя от двете са уплаши повече.

— Господи! — Мариан завря глава между коленете си. — Поне майка ми и баща ми няма защо да се тревожат, че бих могла да стана наркоманка. Инжектирането е отвратително.

Ема се свлече разтреперана от стола.

— Не ми каза, че ще боли. — Повръщаше ѝ се и тя трябваше да не мърда и да диша дълбоко. — Гадост! Не ми каза, че ще чуя.

— Не съм. Двете с Марша бяхме задигнали бутилка бърбън от барчето на татко. Мисля, че нито сме усещали, нито пък сме чували нещо. — Вдигна глава и се загледа. На ухото на Ема видя капка кръв и се сети за филма на ужасите, който бяха гледали с братовчедка си.

— Ще трябва да се заемем и с другото ухо.

Ема само затвори очи.

— О, Боже!

— Не можеш да останеш само с едно пробито ухо, Ема. — Когато отреза конеца от иглата и я приготви, ръцете ѝ бяха потни. — Моята задача е по-тежка. Ти само си стоиш.

Мариан стисна зъби и заби иглата. Ема изохка и се отпусна на пода.

— Свърши се. Само трябва да ги дезинфекцираш с кислородна вода. Пусни си косата, за да не забележи някоя от сестрите.

Когато вратата се отвори, двете момичета уплашено скочиха. Обаче не беше сестра Имакюлита. Влезе Тереза Алкот — умно и досадно момиче в розов халат и красиви пантофи.

— Какво става?

— Правим оргия. — Мариан отново се тръшна пода. — Никога ли не чукаш?

Тереза само се ухили. Тя бе от онези наперени досадници, които винаги знаеха всичко, старателно изпълняваха задачите си и се обливаха в сълзи по време на църковните служби през Страстната седмица... Мариан я ненавиждаше. Беше толкова нахална, че дори смяташе неучтивостта като форма на приятелство.

— Страхотно. Пробивате си ушите. — Тя коленичи, за да разгледа конците, висящи от ушите на Ема. — Игуменката ще си има котка.

— А ти защо не си вземеш, Тереза? — попита Мариан. — В твоята стая.

Но тя само се засмя и седна.

— Болеше ли?

Ема отвори очи и мислено я прати до края на дните ѝ в ада.

— Не. Чудесно беше. Мариан ще ми пробие и носа. Може да погледаш.

Тереза не показа, че се е засегнала от думите ѝ и заразглежда с голям интерес току-що лакираните си нокти.

— И аз искам. Може би ще ми ги пробиеш след проверката на сестра Имакюлита.

— Не знам, Тереза. — Мариан се изправи, за да смени плочата с Брус Спрингстийн. — Не съм завършила реферата си за „Сайлъс Марнър“^[1]. Ще работя по него цялата нощ.

— Моят е готов. — Тя се изсмя нахално. — Ако ми пробиеш ушите, ще ти дам бележките си.

Мариан се престори, че се колебае.

— Добре тогава.

— Страхотно! Щях да забравя защо дойдох. — Бръкна в дълбокия джоб на халата си и измъкна откъсната страница от списание. — Сестра ми я изпрати, защото знае, че сме съученички, Ема. Отрязала я е от „Пийпъл“. Вижда ли си въобще това списание? Направо е върхът. Публикуват снимки на кого ли не. На корицата са Робърт Редфорд, Бърт Рейнолдс... Всички по-известни личности.

— Виждала съм го — прекъсна я Ема, защото знаеше, че това е единственият начин да се спре Тереза.

— Сигурно, защото често има снимки и на баща ти. Помислих, че ще ти е интересно, затова ти я донесох.

Тъй като стомахът ѝ се бе поуспокоил, Ема се понадигна и взе страницата. Обаче от това, което видя, отново започна да ѝ се повръща.

Вечният триъгълник

На снимката Бев се бореше на земята с друга жена, а Брайън, наведен над нея, я гледаше с някаква смесица от гняв и почуда. Роклята ѝ бе разкъсана, а в очите ѝ имаше ярост. Изражение, което видя и при последната им среща.

— Знаех си, че ще я поискаш — изрече Тереза доволна, — и затова ти я донесох. Това е майка ти, нали?

— Майка ми — измърмори Ема, загледана в Бев.

— Русата жена с великолепната рокля. Направо умирам за такава рокля. Джейн Палмър. Тя е майка ти, нали?

Джейн! Загледа се в другата жена. Страхът се върна, все така реален, все така жив, както преди десет години. Отново бе ужасена, както когато друго момиче ѝ беше показало екземпляр от романа на майка ѝ „Девъстейтет“^[2] със снимката на Джейн.

Беше Джейн. Бев се биеше с нея и баща ѝ беше там. За какво ли беше всичко? Надежда проблесна сред страха ѝ. Може би татко и Бев са заедно. Може би всички ще са отново заедно.

Тръсна глава и започна да чете:

Хората от висшето общество в Англия, които дадоха по двеста лири на човек за съомга, хайвер и шампанско на благотворителната вечеря в Мейфеър в Лондон, получиха повече от това, за което бяха заплатили. Бевърли Уилсън, преуспяваща декораторка, която не живее със съпруга си Брайън Макавой от „Девъстейшън“, се спречка с Джейн Палмър, бивша любовница на Макавой и авторка на романа бестселър „Девъстейтет“.

Не се знае какво предизвика състезанието по скубане на коси, но някои източници твърдят, че старото

съперничество никога не е угасвало. Джейн Палмър е майка на тринадесетгодишната дъщеря на Макавой — Ема, която учи в частно училище, някъде в Щатите.

Бевърли Уилсън е майка на единствения син на Макавой. Детето бе убито преди седем години — случай, все още неразрешен от полицията.

Макавой е бил на вечерята с последното си увлечение, певицата Дори Кейтс. Именно той раздели борещите. Съпрузите размениха само няколко думи, преди тя да си тръгне с приятеля си П.М. Фергюсън от „Девъстейшън“. Нито Макавой, нито Уилсън пожелаха да коментират инцидента, а Палмър заяви, че ще го опише в новата си книга.

Ако цитираме една от песните на Макавой, „старият огън тлее дълго“.

Следваха коментарите на свидетелите, както и описание за състоянието на дрехите на двете жени след инцидента. Но тя не желаше да чете повече.

— Добре са излезли, нали, как си късат дрехите направо пред всички? — Очите на Тереса светеха от възбуда. — Мислиш ли, че са се били заради баща ти? Толкова е хубав, обзалагам се, че е било заради него. Също като на кино.

— Да. — Би могла да удуши Тереза, но щяха да я изхвърлят от училище. Обаче тя знаеше и други, по-изтънчени начини за справяне с идиоти. Вдигна иглата. Ако забрави за леда, когато пробива клепналите уши на Тереза, това би било простима грешка. — По-добре си върви, Тереза. Сестра Имакюлита ще се появи всеки момент.

Момичето веднага скочи на крака. Не искаше да развали удоволствието си от постижението с изрезката.

— Ела към десет и ще ти дам бележките. Тогава ще можеш и да ми ги пробиеш.

— Чудесно.

Тереза сложи ръце на ушите си.

— Нямам търпение.

— Нито пък аз. — Изчака вратата да се затвори. — Кучка — измърмори, след това обгърна раменете на Ема. — Добре ли си?

— Това няма да свърши никога. — Погледна снимката. „Добра е — помисли си безстрастно, — на фокус, с добро осветление.“ Лицата не бяха размазани, чувствата личаха съвсем ясно. Омразата в очите на майка ѝ беше съвсем очевидна.

— Мислиш ли, че ще стана като нея?

— Като кого?

— Като майка си.

— Хайде, Ема. Та ти почти не я познаваш.

— Но има гени, наследственост.

— Всичко това са глупости.

— Понякога се държа подло. Понякога искам да съм подла като нея.

— Е и какво? — Стана, за да махне Спрингстийн от грамофона. Сестра Имакюлита мажеше да влезе всеки момент и да конфискува плочата. — Всеки е подъл понякога — плътта е слаба и ние сме обременени с грехове.

— Мразя я. — Докато изричаше думите, изпита облекчение — огромно облекчение. — Мразя я! Мразя и Бев, защото не ме иска, и татко, че ме затвори тук! Мразя хората, които убиха Дарън! Мразя всички! Тя също мрази всички. Вижда се в очите ѝ.

— Добре. Понякога и аз мразя всички. А дори не се познавам с майка ти.

Това я накара да се засмее. Не можеше да каже защо, но я развесели.

— И аз също, предполагам. — Тя подсмъркна и въздъхна. — Едва си я спомням.

— Ето, виждаш ли? — Мариан се отпусна отново на пода. — Ако не си я спомняш; не можеш и да станеш като нея.

Звучеше логично, а и на нея ѝ беше необходимо да повярва.

— Приличам ли на нея.

За да бъде убедителна, Мариан взе страницата и внимателно разгледа снимките.

— Никак. Приличаш на баща си. Послушай един художник.

Ема докосна с ръце ушите си.

— Наистина ли ще пробиеш ушите на Тереза?

— Разбира се... с най-тъпата игла, която мога да намеря. Ще изтърпам ли някоя?

Ема се засмя.

[1] Роман от английската писателка Джордж Елиън (1819 — 1880). — Б.пр. ↑

[2] Опустошените (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Стив не си спомняше някога да е изпитвал такъв ужас. Навсякъде около него имаше решетки, равномерно капеше кран в дъното на коридора. От време на време се чуваха гласове, провлачени стъпки, а след това се възцаряваше проклетата тишина.

Нуждаеше се от една доза. Тялото му трепереше и се потеше. Повръщаше му се, а не можеше да използва порцелановия клозет в ъгъла. Носът и очите му течаха. „Грип е“ — каза на себе си. Хванал е грип, а те са го затворили. Трябваше му доктор, а те го бяха оставили да изгние тук. Седнал на болничното легло, той прибра коленете си до гърдите и опря гръб в стената.

Той е Стиви Нимънс — най-големият китарист от своето поколение. И те го бяха натикали в клетка като животно. Заклучили са го и са си отишли. Не знаеха ли кой е той?

Нуждаеше се от една доза. О, Господи, само една доза! След това ще може да се изсмее на всичко.

Студено е. Дяволски студено. Издърпа одеялото и се сгуши под него. И е жаден. Устата му е пресъхнала и не може дори да преглътне.

„Някой ще дойде“ — помисли си той и очите му се насълзиха. Някой ще дойде и ще оправи всичко. Някой ще му даде наркотик. Господи, толкова се нуждаеше от него! Майка му ще дойде и ще каже, че се е погрижила за всичко.

Болеше го. Започна да плаче, когато болката стана нетърпима. Дишането му причиняваше режеща болка. Въпреки че тялото му гореше, кожата му бе ледена.

Само една доза и ще се почувства по-добре.

Не знаеха ли кой, по дяволите, беше?

— Стиви.

Чу името си. Със замъглени от сълзи очи погледна към вратата на килията. Докато притискаше с опакото на ръката си устата, той се опита да фокусира погледа си. Искеше да се засмее, но от устата му излезе само хрипливо ридание. Пит! Пит ще му помогне.

Като се опитваше да се изправи, се спъна в одеялото и за миг остана прострян на пода. Пит го наблюдаваше невъзмутимо. Стиви беше станал кожа и кости. Краката му се подаваха някак непохватно от тялото и завършваха с боти от змийска кожа за петстотин лири. Лицето му сивееше, прорязано от дълбоки бръчки. Очите му бяха силно зачервени. Тънка струйка кръв течеше от устната му от удара в пода. И вонеше.

— Човече, болен съм. — Започна да се изправя, държейки се с изпотените си ръце за решетките. — Сигурно е грип.

„Глупости, грип“ — помисли си Пит равнодушно.

— Трябва да ме измъкнеш оттук. — Стиви обхвана с треперещи пръсти железата. Въпреки зловонния му дъх Пит не се отдръпна. — Гадна история. Дойдоха в къщата ми. В проклетата ми къща, като глутница проклети нацисти. Размахаха под носа ми някаква хартия и започнаха да вадят чекмеджетата. Господи, Пит, докараха ме тук, като че ли бях някакъв ненормален убиец. Сложиха ми белезници. — Разплака се отново и обърса носа си с опакото на ръката. — Хората гледаха как ме измъкнаха с белезници от собствената ми къща. Снимаха ме. Това е несправедливо, Пит. Дяволски несправедливо. Трябва да ме измъкнеш оттук.

Пит го изслуша спокойно. Когато заговори, гласът му беше тих и лишен от всякакво чувство. С кризи се беше справял и преди това и знаеше как да извлече полза от тях.

— Намерили са хероин, Стиви. Ще те обвинят за притежание на наркотици.

— Само ме измъкни от проклетото място.

— Слушаш ли ме? — Въпросът изплющя студен и спокоен. — Намерили са достатъчно, за да те тикнат в затвора.

— Било е поставено. Някой ме е натопил. Някой...

— Не ме баламосвай. — Погледът му беше леден, но умело прикриваше отвращението си. — Имаш две възможности: да отидеш в затвора или да постъпиш в клиника.

— Има право...

— Нямаш никакви права тук. Затънал си, Стиви. Ако искаш да ти помогна, ще правиш точно каквото ти казвам.

— Само ме измъкни. — Стиви се отпусна и се сви на пода. — Само ме измъкни.

— Колко време ще остане там? — Бев наля изстудената напитка в чашите.

— Три месеца. — Джоно бе щастлив да установи, че Бев си бе останала същата. — Не знам как е успял Пит, нито пък искам да знам, но ако Стиви издържи в клиниката „Уайтхърст“, ще се спаси от съда.

— Радвам се. Нужна му е помощ, а не присъда. — Тя седна на дивана до него. Не разбираше защо е толкова нервна. — Чух съобщението по радиото. Тъкмо се чудех какво да направя, когато ти се появи на вратата. След няколко седмици ще отида да го видя.

— Не съм сигурен, че ще бъде приятна гледка.

— Той ще се нуждае от приятелите си — каза тя и остави чашата си, без да отпие.

— А ти още ли си приятел?

Тя го погледна и нежно го погали по бузата.

— Добре изглеждаш, Джоно. Винаги съм се питала какво криеш зад тази брада.

— Шестдесетте години приключиха. Жалко! Миналата седмица дори носих вратовръзка.

— Моля?

— Е, беше от бяла кожа, но все пак вратовръзка. — Наведе се и я целуна. — Липсваше ми, Бев.

— Колко бързо отлетяха годините!

— Само за някои от нас. Чух за теб и П.М.

Тя отпи от чашата с вино и попита:

— За клюки ли си дошъл, Джоно?

— Знаеш, че обожавам клюките, мила. Дали да се престоря, че не съм виждал в пресата снимки на теб и П.М.? — Познатият сарказъм се появи отново, лек, но остър като бръснач. — Разбира се, предпочитам снимката, на която си с Джейн, точно след като си разкървала устната й. — Грабна ръката на Бев, преди тя да успее да се изправи, и я целуна. — Героинята ми!

Засмя се и въпреки че си отдръпна ръката, сега беше спокойна.

— Нямах намерение да се бия с нея, но не съжалявам, че го направих.

— Това се казва дух. Ти си амазонка.

— Говореше нещо за Дарън — измърмори Бев.

— Съжалявам. — Усмивката му угасна. Когато взе отново ръката ѝ, тя я остави спокойно в неговата.

— Причерня ми пред очите. Знам, че звучи като клише, но беше точно така. В следващия момент вече се бях хвърлила върху нея — за Дарън, за себе си и за Ема. Струваше ми доста усилия да защитя Ема след всичко, което ѝ причиних.

— Бев.

— Не, няма да се връщам към миналото — прекъсна го тя. — Всичко приключи. Предполагам, че Джейн ще напише нещо гадно за мен в следващата си книга, но поне ще е реклама за бизнеса ми. — „Смени темата“ — си каза мислено. — П.М. ми каза, че ще основеш фирма за грамофонни плочи.

— Ще стане официално след две седмици. Къде по-точно е нашето момче?

— Трябваше да отлети за Калифорния преди два дни. Заради развода. Очаквам го да се върне вече.

— Очакваш го да се върне тук?

Тя отпи отново, но срещна погледа му спокойно.

— Да, тук. Това проблем ли е, Джоно?

— Не знам. А проблем ли е?

Следа от стария огън светна в очите ѝ — упорити и отбраняващи се.

— Той е много мил човек, добър човек.

— Така е. Аз самият многото обичам.

— Знам. — Тя въздъхна и очите ѝ помръкнаха. — Нека да не усложняваме нещата, Джоно. Ние просто търсим малко щастие и спокойствие.

— Глупости! П.М. е влюбен в теб от години.

— И какво от това? — попита тя. — Не заслужавам ли някой да ме обича? Някой, който да ме поставя на първо място.

— Да. А не заслужава ли и той същото?

Тя стана и започна да се разхожда нервно пред прозореца. Дъждът се стичаше по стъклата.

— Ще се опитам да не го нараня. Нуждае се от някого точно сега. Както и аз. Какво толкова лошо има в това?

— Брайън — отвърна той.

— Какво общо има той с това? Ние приключихме отдавна.
Изправи се бавно.

— Не искам да те обиждам, като те нарека лъжкиня или глупачка. Ще каза само, че държа на теб, на П.М и на Бри. И държа на групата, на това, което сме, което сме направили и което все още можем да направим.

— Аз не съм Йоко Оно. Няма да застана между вас. Прави ли съм го някога? Бих ли могла?

— Не, никога. Може би защото никога не си знаела колко лесно би могла. През целия си живот Брайън никого не е обичал така, както обичаше теб, Бев. Повярвай ми! Аз знам.

— Няма нужда да ми го казваш.

Искаше да продължи, но в това време външната врата се отвори и се чуха нечии припрени стъпки по коридора.

— Бев! Бев! — П.М. се втурна в стаята с раздърпано и мокро от дъжда сако. — Джоно! Благодаря ти, Господи. Току-що чух за Стиви по радиото. Какво, по дяволите, става!

— Седни, синко. — Джоно се разположи отново на дивана. — Ще ти кажа.

Толкова мило я любеше. С огромна нежност я докосваше. Свещите примигваха, а пламъците им танцуваха в тъмнината. Бев плъзна ръка по гърба на П.М. Тихо ѝ шепнеше сладки думи. Толкова бе лесно да му се отдаде, да се остави във властта на чувствата му. Никога няма да се съмнява в тях и да се пита дали е достойна за него. Никога няма да прекара изпълнени със съмнения и болка нощи. Но за нея той винаги ще бъде чужд.

Даваше му всичко, на което е способна. Обаче тялото ѝ не потръпваше както неговото, сърцето ѝ не биеше до пръсване в гърдите. Но все пак той я задоволяваше и тя му беше благодарна.

Би трябвало да знае обаче, че това не решава проблема ѝ.

Свещите продължаваха да потрепват. Той я привлече към себе си, за да сподели топлината ѝ. Обичаше спокойствието, което я обземаше, след като се любят, пълната неподвижност на крехкото ѝ тяло.

С премрежени очи и покорни устни тя се изтягаше в леглото. Ако отпуснеше, както често правеше, глава на гърдите ѝ, чуваше ударите

на нейното сърце.

Понякога си говореха така, както никога не бе правил със съпругата си за седемте години брачен живот. Споделяха случилото се през деня или пък лежаха и слушаха радиото. И така заспиваха — спокойни и доволни. А сутринта той се събуждаше смаян и щастлив, че тя е до него.

Погали косата ѝ.

— Делото по развода е в ход.

Тя отвори очи и се загледа в рисунката от светлини и сенки на стената.

— Радвам се.

— Така ли?

— Разбира се. Знам колко ти беше трудно през последните седмици. Искаш вече всичко да е приключило, нали?

— Права си. Бракът ми с Енджи беше грешка. Мечтаех да създам семейство да имам дом, жена, деца. Разбира се, претенциозната къща в Бевърли Хилс никога не е била дом, а Енджи винаги разполагаше с правдоподобни обяснения за нежеланието си да има деца. Толкова по-добре. Не бях подходящ за нея, както и тя за мен.

Тя преплете пръсти с неговите.

— Много си жесток към себе си.

— Не, истина е. Чрез мен Енджи се надяваше да успее в киното. Жалко, щях да ѝ помогна и без да се женим, но ние се оженихме и когато всичко започна да се руши, по инерция продължихме да живеем заедно.

Той галеше дългите ѝ, тънки пръсти.

— Сега виждам съвсем ясно всички грешки. И няма да ги допусна, Бев... ако ми дадеш шанс.

— П.М. — Тя се отмести. Беше развълнувана и уплашена.

Обхвана раменете ѝ и решително я обърна към себе си.

— Искам да се омъжиш за мен, Бев и ми се струва, че този път няма да сгреша.

Тя се поколеба, изненадана от себе си. Кой знае защо не успя да изрече думите, които бе намислила. Не го обичаше. Въпреки че от сърце желаше да го направи щастлив. Постава ръцете си върху неговите.

— Не мога. Съжалявам много, но не мога,

Онемял, той се втрени в нея. Прочете съжаление в очите ѝ и от това бе готов да закрепне.

— Заради Брайън ли?

Понечи да се съгласи, но изведнъж осъзна, че отговорът е друг.

— Не, заради мен. — Облече халата си и стана от леглото. Не мога да се променя. — Обърна се с гръб към него. Лицето ѝ остана в сянка. От думите ѝ лъхаше тъга. — Да бъда с теб, бе най-хубавото нещо, което ми се е случвало от дълго време насам. Почувствах се отново щастлива. За пръв път от много години започнах да виждам ясно нещата.

— Все още го обичаш.

— Да. Но мисля, че мога да се примиря с това чувство и да започна нов живот с теб или с някой друг. Но аз съм тази, която го пропъди, разбираш ли?

— За какво говориш?

— Никога ли не ти е казал? — Усмихна се тъжно, като седна на края на леглото. По-лесно ѝ беше да говори по този начин, да мисли за него като за приятел, а не като за любовник. — Не, мисля, че не би го споделил. Дори и с теб. След убийството на Дарън аз отстраних Брайън от живота си. Наказах го, П.М, него и Ема. Нараних Брайън тогава, когато се нуждаеше най-много от мен, обвиних го, защото се страхувах да обвиня себе си.

— За Бога, Бев, никой от вас не е виновен!

— Не съм сигурна. Не му позволих да сподели скръбта си. И когато той страдаше, когато двамата страдахме, аз го прогоних. Той не ме е напуснал, П.М., аз го напуснах. И бедната малка Ема! Предполагам, че ние и двамата, всеки по свой начин, я изоставихме. Когато те срещнах отново, особено откакто сме заедно, аз осъзнах какво съм направила. На всички нас. Не си заслужил жена, която не те обича достатъчно и която винаги ще се измъчва от това.

— Бих могъл да те направя щастлива, Бев.

— Да, мисля, че би могъл. — Обхвана с две ръце лицето му. — Но аз няма да те направя щастлив поне за още дълго време. Винаги щеше да си повтаряш, че след Брайън никога няма да обикна друг.

Той предварително знаеше, че това ще бъде отговорът ѝ. Само ако можеше да я намрази и нея, и Брайън. Но той ги обичаше.

— Защо не се опиташ да поговориш с него?

— Дарън би бил почти на десет години сега. Твърде късно е за връщане, П.М.

Ема бързо мина през двора. Ако се престореше, че върви с определена цел, никоя от сестрите не би я спряла и разпитала. Имаше и готово извинение — реферат по ботаника.

Толкова искаше да е сама. Готова беше на всичко да се скрие от другите. Не желаше дори компанията на Мариан. Неприятно ѝ бе, че лъже най-добрата си приятелка, и щеше да признае греха си на отец Преленски следобед. Но се нуждеше да остане сама поне час, за да мисли.

Хвърли бърз поглед назад, след това заобиколи оградата от жив плет. Мушна бележника, който носеше за по-сигурно, под мишница и потъна в малка горичка.

Беше събота и се разрешаваше носенето на джинси и кецове. В сянката на зелените дървета беше доста хладно и тя беше доволна, че е Облякла яке. Щом се увери, че не могат да я видят от прозорците на училището, тя се отпусна на земята. Вътре в бележника имаше над десетина изрезки, повечето от които ѝ бяха дадени от Тереза или други зловни съученички.

На първата тя беше заедно с Майкъл от предишното лято. Приглади я внимателно, потискайки срамежливо задоволството си, докато изучаваше на снимката лицето и тялото си. Беше мокра и разрошена и за съжаление банският ѝ не подчертаваше нищо интересно.

Майкъл изглеждаше чудесно.

„Майкъл Кесълринг“ — помисли си тя. Разбира се, във вестника липсваше неговото име, не си бяха направили труда да го открият. Пресата се интересуваше от нея. Но момичетата се разцвърчаха за Майкъл, искаха да знаят кой е и дали това е бил летният роман на Ема.

От разговорите за него тя се почувства съвсем пораснала. Разбира се, разкраси доста разказа: как я носи на ръце, изкуствено дишане уста в уста, клетвите му за вечна любов. Не мислеше, че той би имал нещо против, тъй като едва ли някога щеше да узнае за това.

С въздишка остави изрезката и извади друга. Онази, която Тереза беше донесла в нощта, когато Ема си пробиваше ушите. Колко пъти я

беше изваждала, гледала, изучавала. Очите ѝ постоянно се спираха на лицето на майка ѝ в търсене на някаква прилика. Знаеше, че тя не винаги е външна. Когато изучаваха въпроса за наследствеността, тя прояви особен интерес.

Това беше нейната майка: бе зачената от тази жена, тя я бе родила. Дори и сега Ема още усещаше миризмата на джин, болката от оципванията и шамарите, чуваше ругатните.

Ужасяваше я — ужасяваше я така, че само гледката на снимката я караше да впива нокти в дланите си, а самите длани да се изпотяват.

Сподави плача си, откъсна поглед от лицето на Джейн и погледна към баща си. Всяка нощ се молеше да прилича на него — добър, мил, забавен, почтен. Как я беше погледнал, когато изпълзя изпод мивката, добротата на гласа му, когато я заговори. Беше ѝ дал дом и живот без страхове. Дори, когато я изпрати далеч, тя не забрави годините, които ѝ беше дал. Които двамата с Бев ѝ бяха дали.

Още по-трудно беше да погледне към Бев. Толкова красива, толкова съвършена. Ема толкова я обичаше. А когато я гледаше, беше невъзможно да не мисли за Дарън. Дарън — със същата гъста черна коса и меки зелени очи. Дарън, когото се беше заклела да закриля. Дарън, който умря.

„Вината е моя“ — за кой ли път си казваше Ема. Затова не би трябвало да ѝ се прости. Бев я беше изгонила. Баща ѝ я беше изгонил. Никога няма да има отново семейство.

Остави настрана снимката и зарови в по-старите изрезки. Снимки на нея като дете, снимки на Дарън, големите отворителни заглавия за убийството. Тях бе скрила добре в чекмеджето си, защото ако монахините ги откриеха и кажеха на баща ѝ, той щеше да добие тъжния, наранен вид от онези дни. Не искаше да го наранява, но и не можеше да забрави.

Тя препречете статиите, въпреки че ги знаеше наизуст. Всеки път се опитваше да открие нещо, което би ѝ подсказало защо се случи това с Дарън и дали би могла да го предотврати.

Отново нищо.

Беше прибавила нови снимки и статии, този път за Бев и П.М. Някои казваха, че Бев в края на краищата ще се разведе и ще се омъжи за П.М. Други разработваха благодатната тема за двамата мъже, които се обичали като братя, но ги разделила любовта към една и съща жена.

Имаше съобщение за нова фирма „Призи“ на „Девъстейшън“ и снимки, от партито в Лондон по случай официалното ѝ откриване: на една от тях баща ѝ бе с поредната приятелка, на друга — заедно с Джоно, П.М. и Пит. Но без Стиви. Ема въздъхна и извади друга изрезка от списание.

Стиви беше в клиника за наркомани. Някои го наричаха наркоман, други — престъпник. Спомни си, че някога го беше помислила за ангел. На снимката изглеждаше толкова уморен: уморен, слаб и уплашен. В някои вестници пишеше, че това е трагедия, в други — че е престъпление. Съученичките ѝ се подхилваха.

Но никой не пожела да ѝ обясни. Когато попита баща си, той само каза, че Стиви е загубил контрол и му се помага. Нямащо защо да се безпокои. Но тя се безпокоеше. След смъртта на Дарън те бяха нейното семейство. Искаше да е сигурна, че няма да ги загуби.

Внимателно започна да пише писмата си до тях.

ГЛАВА 17

Стиви прочете своето писмо, седнал на каменната скамейка в градината. Мястото беше приказно, осеяно с чайни рози и ружи, пееха птици. Малки павирани пътечки се виеха под беседки, обвити с глицинии и телефончета. Както персоналът, така и пациентите на „Уайтхърст“ тук бяха на свобода. Но само до здравата каменна стена.

Ненавиждаше клиниката, докторите, другите пациенти. Не понасяше терапевтичните сеанси, режима и дежурните усмивки на персонала. Но правеше това, което изискваха от него и им казваше онова, което искаха да чуят.

Вече не можеше да се откаже от наркотиците. Щеше да кара ден за ден.

Научи се да се преструва. Само след четири седмици и три дни ще излезе от тук. Този път ще бъде по-внимателен с наркотиците. Ще се усмихва на докторите и репортерите. Ще проповядва срещу злото от наркотиците и ще лъже нагло. Когато излезе, ще живее както си иска.

Никой няма право да му казва, че е болен, никой няма право да му казва, че се нуждае от помощ. Ако иска да се дрогира, ще се дрогира. Знаят ли те за напрежението, в което живее ден след ден? Могат ли да разберат стремежа му да бъде винаги най-добрият.

Може би преди това е бил твърде непредпазлив. Може би. Сега ще понаблегне на външните признаци. Щом проклетите доктори смучеха бърбън, той ще изпуши малко хашиш, като има желание. И ще ги прати по дяволите. Всички.

Разкъса плика. Зарадва се на Еминото писмо. Не съществуваше друго създание от женски пол, към което да изпитва толкова чисти и искрени чувства. Запаля цигара, облегна се на пейката и вдъхна аромата а дим и рози.

Скъпи Стиви,

Разбрах, че си в болница и съжалявам, че не мога да те посетя. Татко казва, че изглеждаш по-добре. Искам да знаеш, че мисля за теб. Когато се справиш, може би ще можем да отидем на почивка всички заедно, както миналата година в Калифорния. Много ми липсваш и все така мразя училището. Утешавам се с мисълта, че ми остават три години и половина. Спомняш ли си, че когато бях малка, ти винаги ме питаше кой е най-добрият? Аз винаги отговарях „татко“, а ти се преструваше на вбесен. Досега никога не съм признавала, но ти свириш по-добре на китара. Не го казвай пред татко. Изпращам ти снимка, на която сме двамата с теб. Татко ни снима в Ню Йорк преди две години. Помниш ли? Затова е малко размазана. Мисля си, че ще се зарадваш. Очаквам да ми пишеш, но ако нямаш желание, няма да ти се разсърдя. Знаем, че в писмото трябва да има нови редове и други глупости, но забравих. Обичам те, Стиви! Оздравявай бързо.

С любов, Ема

Остави писмото в скута си. Остана на пейката, за да допуши цигарата си. Накрая се разплака.

П.М. отвори писмото си, докато седеше в празната къща, която току-що бе купил в предградията на Лондон. В стаята имаше само стереоуредба. Той седеше на пода с бутилка бира и слушаше тъжния блус на Рей Чарлз. Не му беше лесно да се раздели с Бев, но още по-трудно му бе да остане с нея. Тя му помогна да намери къщата, както бе обещала. Щеше и да я декорира. От време на време щяха да се любят в нея. Но нямаше да му стане жена.

Нямаше значение какво му бе казала Бев, той обвиняваше Брайън за това. Мислеше си с ожесточение за него и това донякъде го успокояваше. Ако беше истински мъж, би останал с нея през тежкия период. И не би й позволил да си отиде. Още от самото начало Брайън се отнасяше зле с Бев. Доведе й дете от друга жена, накара я да го отгледа като собствено. Заради турнетата я оставяше сама, понякога

със седмици. Предложи ѝ живот, какъвто никога не е търсила — наркотици, фенове и клюки.

Докато отпиваше от бирата, П.М. си помисли как ли биха реагирали, ако им заяви, че напуска групата. Брайън Макавой можеше да върви по дяволите заедно с „Девъстейшън“.

Писмото на Ема отвори по-скоро по навик. Тя му пишеше през няколко месеца. Мили писма, на които той отговаряше с картичка или малък подарък. „Не е виновна, че баща ѝ е копеле“ — каза си П.М. и започна да чете.

Скъпи П.М.,

Предполагам, че би трябвало да изразя съжаление за развода ти, но аз не съжбявам. Не харесвах Енджи. Сестрите казват, че разводът е грях, но според мен е по-голям грях да се преструваш, че обичаш някого. Надявам се, че вече не си тъжен както през миналото лято.

Във вестниците често пише за теб и Бев. Може би не е прието да се говори за такива неща, но не мога да се въздържа. Ако двамата с Бев се ожените, аз няма да се сърдя. Тя е толкова красива и добра и ти нищо не би могъл да направиш, ако я обичаш. Знам, че не мразиш татко, както пишат някои вестници. Би било глупаво да го обвиняваш, че обича Бев, ако ти също я обичаш.

Намерих тази снимка, която някога направих на теб и на татко. Знам, че ще започнете скоро нов албум, така че ще можеш да му а покажеш. Искам да си щастлив, защото те обичам. Може би ще се видим в Лондон през лятото.

С любов, Ема

П.М. дълго се вира в снимката, след това я пхна в сгънатото писмо, а писмото в плика. Едно беше да се разведеш с жена си и съвсем различно — със семейството.

След завръщането си в Ню Йорк Джоно спа през целия ден. Беше доволен, че в момента живее сам. Последният му любовник го беше докарал до лудост с маниакалната си чистота. Джоно също

държеше на чистотата и реда, но когато се стигна дотам, да се мият всички бутилки и консерви, купени от магазина, дори и той се смая.

Жената, която се грижеше за домакинството, си отиде и тишината му достави удоволствие. Помисли си дали да не прекара навън вечерта, но бе твърде уморен. Причината не бе само в часовата разлика. Последните няколко седмици бяха твърде напрегнати: всички проблеми, които възникнаха около създаването на новата фирма, срещата със Стиви в клиниката, а най-големи грижи имаше с Брайън — приятелят му се пристрастяваше към бутилката.

Обаче песните на Брайън бяха по-добри от всякога: хапливи, лирични, меланхолични. Пред никого не признаваше гнева и болката си от връзката на П.М. с Бев. За чувствата му говореха песните.

„Разбира се, Пит е щастлив — помисли Джоно, като събличаше ризата си. — Докато «Девъстейшън» продължава да произвежда рок, за него всичко ще бъде наред.“

Извади салатата от скариди, отпуши бутилка вино и започна да преглежда натрупалата се кореспонденция. Когато видя писмото на Ема, лицето му се озари от усмивка.

Скъпи Джоно,

Измъкнах се за малко от монахините. Предполагам, че ще ме накажат за това, но чувствах, че ще закрепця, ако не остана малко сама. Днес повечето от сестрите са сърдити. Вчера изгониха три момичета от горните класове. Има правило, според което се забранява пушенето в униформа на училището. Карен Джонс, Мери Алис Плесинджър и Томазина Гибралти се съблекли, останали само по пликчета в гардеробната и запалили цигари. Ние си помислихме, че им е било много студено, но игуменката няма чувство за хумор.

Джоно отмести чинията със салатата, разсмя се, отпи от виното и продължи да чете:

Напоследък непрекъснато мисля за татко, за теб и за другите. Прочетох разни истории за Стиви и съм потресена от това, което пишат за него. Виждал ли си го? Добре ли е? На снимката в „Лъндън Таймс“ изглежда толкова стар и болен. Не мога да повярвам, че е наркоман, но не съм дете. Татко не иска да говорим за него, затова моля теб. Винаги си ми казвал истината. Някои момичета твърдят, че всички рок певци са наркомани. Но мисля, че те са глупачки.

Ключките проникват и през стените на училището. Има статии и снимки на Бев, татко и П.М. от „Пийпъл“. И Джейн я имаше на снимка. Не искам да я наричам „майка ми“. Моля те, не казвай на татко, че съм ти писала за това. Той много се разстройва. Отначало аз също се разстроих, но мислих доста време. Може би е добре, че Бев обича П.М. По този начин тя ще се върне отново в семейството.

Искам да те помоля да се грижиш за татко. Знам, че се преструва на безразличен към Бев. Но той я обича. Сигурна съм. Когато завърши училище, сама ще мога да се грижа за него. Ще живеем в Ню Йорк с Мариан и аз ще обикалям света с него като фотограф.

Изпращам ти снимката си от миналата седмица. Обърни внимание на обиците. Мариан продупчи ушите ми, а аз почти загубих съзнание. Още не съм съобщила новината на татко, но пролетната ваканция е само след девет дни и той сам ще види промяната. Татко казва, че ще прекараме Великден в Мартиника. Моля те, Джоно, ела с нас! Моля те!

Обичам те, Ема

Джоно се замисли. Не знаеше как да постъпи. Да покаже писмото на Брайън и да каже: „Слушай, прочети го и си стегни задника. Дъщеря ти се нуждае от теб.“ Но ако го направи, нито Брайън, нито Ема ще му простят.

Тя расте толкова бързо: пробива ушите си, носи сутиен и философия. Докога Брайън ще живее с представата, че Ема е още

дете. Усещаше, че много скоро между бащата и дъщерята ще избухне конфликт.

Е, добре, той ще се постарее да бъде там — заради двамата. Вдигна чашата и изпи виното. Изглежда, ще се наложи да прекара няколко дни в Мартиника.

Излегнат на горещия бял пясък с чаша затоплил се ром, Брайън наблюдаваше дъщеря си да се носи със сърфа. С какво ли се надбягва? Защо така се е устремила напред? Можеше да я увери, че когато достигне финала, славата е мимолетна. Но не би го послушала.

Девойка. Господи, кога беше пораснала! А той кога бе станал на тридесет и три?

На тринадесет години всичко беше много просто. Целта беше ясна: да се измъкне от мизерията, да стане прочут музикант. Това се осъществи. Но защо не чувстваше радост и удовлетворение? Вдигна чашата и отпи жадно. Къде, по дяволите, беше радостта от постигнатото?

Ема се гмурна под вълната и след това изскочи, лъскава като видра. Искеше му се да не плува толкова навътре, за да не я изпуска от погледа си. Докато тя беше в пансиона, той не се страхуваше. Монахините твърдяха, че е добра ученичка, възпитана, спокойна и послушна. След това идваха ваканциите и тя отново се появяваше в живота му. Всеки път му се струваше пораснала и по-красива. В погледа ѝ долавяше ожесточението, което му напомняше за неговото детство. И това го плашеше.

— Господи, това дете не се спира нито за миг! — Джоно се отпусна до него.

— Не. Остаряваме, Джоно.

— Шшт. — Джоно намести панамената си шапка и отпи от чашата на Брайън. — Рокзвездите не остаряват, синко. Свирят в Лас Вегас. — Направи гримаса и завъртя чашата в пясъка. — Още не сме стигнали дотам. — Опря се на лакът. — Разбира се, не сме ѝ Шон Касиди.

— Да благодарим на Бога.

— Имай предвид това и снимката ти никога няма да излезе в „Тайгър Бийт“. — Известно време останаха мълчаливи, заслушани в

прибоя. Джоно беше доволен, че е тук. Спокойствието на вилата и брега бяха в пълен контраст с ужасното стълпотворение на Ню Йорк или с дъждовната пролет на Лондон. Вилата беше триетажна с тераси, издадени над морето. Бе обградено с високи стени и жив плет от трите страни и бялата извивка на брега от четвъртата. Красиви камъни в пастелни тонове блестяха на слънцето. Навсякъде миришеше на водорасли и южни цветя.

Доволен беше, че е тук — не само заради слънцето, но и заради спокойните дни, които прекарваха с Брайън и Ема. Знаеше, че те много скоро ще свършат.

— Пит ми позвъни преди малко.

Брайън наблюдаваше Ема, която бе влязла във водата до бедрата, вдигнала лице към слънцето. Кожата ѝ бе с цвят на кайсия. Той си помисли с болка, че много скоро някое жадно момче ще поиска да я вкуси.

— И?

— Нещата са уредени за следващия месец. Започваме записи.

— А Стиви?

— Ще му назначат някакво лечение. Той вече е регистриран като наркоман. — Джоно сви рамене. — Програма „метадоун^[1]“. Ако не можеш да си намериш наркотици от улицата, получаваш ги от правителството. Във всеки случай ще бъде във форма. А ти?

Брайън изпразни чашата на един дъх. Ромът се беше стоплил от слънцето и приятно потече в гърлото му.

— Аз съм готов.

— Радвам се да го чуя. Нали нямаш намерение да се биеш с П.М.?

— Остави ме на мира, Джоно!

— Предпочитам да му разбиеш носа, отколкото непрекъснато да мислиш как да му пречиш или да кроиш планове как да го убиеш, докато спи.

— Проблемът си е на П.М. — отвърна Брайън.

— И на жена ти.

Той го изгледа злобно, но успя да се овладее и не му възрази.

— Бев отдавна не ми е жена.

Джоно се огледа, за да се увери, че Ема няма да го чуе.

— Думите ти могат да заблудят другите, но не и мен, Бри. — Хвана китката на ръката му и я стисна. — Знам, че ще ти бъде много трудно. Просто исках да се убедя, че си готов.

Брайън вдигна чашата си, но видя, че е празна и отново я сложи на пясъка. Въпреки лекия ветрец горещината му се стори нетърпима.

— Не можеш да върнеш времето назад, Джоно. Нито да го задържиш. Така че продължаваш напред, независимо дали си готов, или не.

— Вълшебно беше! — Ема коленичи между баща си и Джоно. От косата ѝ се стичаше вода. — Трябваше да влезете и вие.

— Във водата? — попита Джоно, смъквайки надолу тъмносините си слънчеви очила. — Ема, мила, във водата има „същества“. „Лигави същества!“

Тя се засмя и го целуна по бузата, а след това и баща си. Усети силната миризма на ром и едва успя да задържи усмивката си.

— Хората на средна възраст стоят на плажа — каза тя безгрижно.

— На средна възраст? — Брайън я дръпна за косата. — Кои според теб са на средна възраст?

— Тези, които цяла сутрин седят под чадърите. — Засмя се тя. — Защо не си останете така, за да си починете. Ще ви донеса разхладителни напитки и ще си взема апарата. Ще ви фотографирам, за да си спомняте хубавата и тиха ваканция.

— Доста е устата, а, Бри?

— Забелязах.

— Ще я оставим ли да мине метър? Брайън погледна към приятеля си.

— В никакъв случай. Двамата се пуснаха към нея и тя изпищя. Лесно можеше да се изплъзне, но се престори, че се бори с тях — баща ѝ я хвана за краката, а Джоно под мишниците.

— Да я хвърлим във водата. — Джоно отметна главата си назад и шапката му падна на пясъка. След това с Брайън я понесоха към водата. Ема задържа дъха си и ги повлече със себе си.

Никога не се бе чувствала толкова щастлива. Всичко беше прекрасно. Прекарваше дните си на плажа, вечер слушаше как Джоно и баща ѝ свирят, забавляваше се, докато „мамеше“ Джоно на карти и се

разхождаше с баща си по плажа. Бе заснела безброй фотографии, които щяха да ѝ напомнят за щастливите дни.

Как да заспи — това бе последната ѝ нощ в Мартиника, последната нощ с баща ѝ. Последната ѝ нощ на свобода, преди да бъде затворена в пансиона. Утре ще я качат на самолета и ще я върнат в училището, където царяха досадните правила: кога да стане, кога да заспи, какво да носи, какво да мисли.

Поклати глава с въздишка. Припомни си, че скоро ще бъде лято. И ще отиде до Лондон. Тогава ще види Стиви и П.М. Ще може да присъства на записите.

Докато се приспособи, ще минат няколко седмици. „За татко е толкова важно — помисли си тя — да получа образование, да съм на сигурно място, да се грижат за мен.“ Е, добре, монахините го вършеха. Едва ли е имало момент от деня, в който да не са я следели зорко.

Дочу шума на вълните и долови мирис на водорасли. Бързо грабна шортите си. Късно е. Дори охраната спи. Ще отиде сама на брега в последната нощ. Сама. Ще седне, ще гледа водата, необезпокоявана от никого.

Бързо премина по коридора на вилата, след това по стълбите. Внимателно отвори високата остъклена врата и изтича навън.

Постоя само един час. После се върна на пръсти във вилата. От нея се стичаше вода, тъй като не устоя на изкушението да се изкъпе. Влезе тихо с намерение да изтича в стаята си. Но чу гласа на баща си и се спря.

— Тихо, мила. Всички спят.

Женско кискане, след това шепот, неясен френски.

— Тиха съм като мишле.

Брайън влезе в стаята заедно със закръглена дребна брюнетка, притисната към него. Носеше ярко розов саронг и сандали с високи токчета.

— Много съм щастлива, че дойде тази нощ, cher.

Тя плъзна ръце по тялото му, след това обви врата му и вдигна устни към неговите.

Объркана, Ема затвори очи, но чуваше кратките, страстни простенвания.

— Ммм. Бързаш. — Французойката се засмя и пхна ръка под ризата му. Ще получиш всичко за парите, cher, не се грижи. Но си ми

обещал да си устроим парти.

— Правилно. — Косата ѝ бе тъмна и права и това му помагаше. Обаче очите ѝ не бяха зелени, а кафяви, но след две дози нямаше да има значение. Нищо нямаше да има значение. Отиде до масичката, отключи чекмеджето и извади малко бяло шишенце. — Партието започва.

Брюнетката изръкопляска. Полюлявайки ханша си, тя тръгна към стъклената масичка за кафе и коленичи.

Ужасена, Ема наблюдаваше как баща ѝ спокойно изсипва кокаин, изважда тръбичка, огледала, самообръсначка. Личеше си, че не го прави за пръв път. Наклони глава към брюнетката.

— Ах! — Французойката отметна назад глава с искрящи очи. Топна с пръст в прашеца върху огледалото, след това го разтри върху венците си. — Божествено!

Брайън я дръпна за саронга ѝ и я привлече към себе си. Чувстваше се млад, силен, несъкрусим. Беше възбуден и я желаше. Искаше първия път да я обладее бързо. В края на краищата беше си платил за цяла нощ.

— Татко.

Вдигна глава. Погледна я, но тя му се стори нереална. Дъщеря му, изправена в сянката, с бледо лице, с потъмнели от мъка влажни очи, с мокра коса, падаща по раменете ѝ.

— Ема?

— Ема. — Французойката измърка името. — Коя е Ема? — Недоволна, че вниманието на Брайън се е отклонило, тя се обърна. Загледа я с явен интерес. — Значи харесваш деца. Са va!^[2] Хайде, хубавице. Включи се в партието.

— Млъкни, по дяволите! Това е дъщеря ми. — Изправи се. — Ема... мислех, че си в леглото.

— Да. — Гласът ѝ беше безизразен. — Разбирам.

— Какво правиш тук. — Пристъпи към нея и хвана ръката ѝ. — Мокра си, ще изстинеш — каза той, борейки се с остро бучене в главата си. — Къде беше?

— Слязох долу на брега. — Отправи се към стълбите, без да го поглежда.

— Сама? Ходила си на брега сама? Нощем?

— Да. — Рязко се обърна към него, стиснала зъби от парфюма на французойката. — Отидох на брега сама. А сега ще си легна.

— Знаеш много добре. — Хвана я с двете си ръце и я разтърси. — Знаеш много добре, че не трябва да ходиш никъде без охрана. И си плувала, за Бога. А ако ти се беше схванал крак?

— Тогава щях да се удавя.

— Ела, cher , остави детето да си легне. — Брюнетката приготвяше друга доза. — Това е парти.

— Млъкни, пачавро — извика ѝ той. Тя само сви рамене. — Забранявам ти да излизаш сама — обърна се той отново към Ема. — Разбираш ли?

— О, да. Разбрах. — Отдръпна се от него с потъмнели от гняв очи. — Господ ми е свидетел, че не бих желала, но разбрах.

— Ще си поговорим по-късно.

— За моята разходка по брега или за това? — Тя посочи жената, все още на колене пред масичката.

— Това не е твоя работа.

— Не. — Устните ѝ трепереха, но гласът ѝ бе спокоен. — Не, прав си. Просто ще си легна и ще те оставя с проститутката и наркотиците.

Замахна и преди да осъзнае какво прави, дланта изплющя върху лицето ѝ. Видя белега върху бузата, знака на насилието, което толкова ненавиждаше. Смаян, погледна ръката си... стори му се, че вижда ръката на баща си.

— Ема...

Тя рязко отстъпи назад и тръсна глава. Той дори не ѝ бе повишавал тон, а сега — за пръв път го попита, за пръв път го критикува и той я удари. Обърна се и хукна по стълбите.

Мина покрай Джоно, който се бе заковал на стълбите без риза, със свлечени памучни панталони. Косата му бе разчорлена, очите — уморени.

— Нека аз да говоря с нея — каза той на Брайън, който се опита да я последва. Хвана го здраво за ръката. — Сега няма да те слуша, Бри. Нека аз я успокоя.

Той кимна. Ръката, с която я бе ударил, гореше.

— Джоно... непременно ще ѝ се извиня!

— Разбира се. — Потупа го по рамото и посочи наоколо. — По-добре е да оправиш бъркотията долу.

Очите ѝ бяха сухи. Ема седеше с мокрите дрехи на ръба на леглото. Но не плачеше. Светът, красивият свят, който беше построила около баща си, се беше разпаднал. Отново беше загубила.

Когато вратата се отвори, тя се изправи, но щом видя Джоно се отпусна обратно на леглото.

— Добре съм — каза тя. — Нямам нужда някой да ме целуне, за да се почувствам по-добре.

— Окей. — Той влезе и седна до нея. — Не искаш ли да ми покрешиш?

— Не.

— Успокоява. Защо не се преоблечеш? — Закри с ръка очите си, после разтвори пръстите си и се засмя. — Няма да надничам.

Понеже ѝ предлагаха да свърши нещо, тя стана и отиде до гардероба за халат.

— Ти знаеше, нали?

— Че баща ти харесва жени? Да. Предполагам, че за пръв път го заподозрях, когато бяхме на дванадесет години.

— Не се шегувам, Джоно.

Нямаше да му позволи да се измъкне лесно.

— Добре. Разбери, мило дете, мъжът има нужда от секс. Но баща ти изпитва неудобство от тебе.

— Той ѝ плаща. Тя е проститутка.

— Какво очакваш да кажа? — Когато тя се върна, загърнатата с бял халат, той взе ръцете ѝ. Сега изглеждаше толкова уязвима, с мократа, прилепнала коса, с потъмнелите от мъка очи. — Може би очакваш да ти кажа, че монахините са прави и че това е грях? Може и да е така. Но хората в реалния свят са грешни. Брайън е самотен.

— Нима искаш да кажеш, че когато човек е самотен, трябва да се люби с непознати?

— За щастие Господ се погрижи никога да нямам деца! — Измърмори Джоно. — Най-добрият отговор бе истината. — Сексът е празна работа, независимо колко вълнуващо е в момента. Съвсем различно е, когато обичаш някого. Един ден сама ще разбереш.

— Не разбирам. И не мисля, че искам да разбера. Излязъл е, намерил е тази жена и ѝ е платил. Имаше кокаин. Видях го. Знам за

Стиви... но никога не бих повярвала, че и татко... Никога.

— Има различни видове самота, Ема.

— А ти, ти правиш ли го?

— Да, правил съм го. — Неприятно му беше да си признава слабостите пред нея. Странно, но до този момент, когато трябваше да изповяда недостатъците си, не беше разбрал колко много я обича. — Но не мисля, че съм пропуснал много. Шестдесетте години, Ема. Трябва да си живял тогава. — Позасмя се и я придърпа до себе си. — Спрях, защото не ми харесваше. Не исках да оставам без контрол над себе си заради някакво краткотрайно опиянение. Но от това не съм станал герой. За мен е по-лесно. Брайън взема всичко присърце. А аз — както се случува. За мен е важна групата, разбираш ли? За Бри е важен светът. И така е било винаги.

Пред очите ѝ все още бе баща ѝ, наведен над белия прашец.

— Това не го оправдава.

— Не. — Допря глава до нейната. — Мисля, че не.

Едва сега сълзите потекоха.

— Не съм искала да го видя такъв. Аз още го обичам.

— Знам. Той също те обича. Ние всички те обичаме.

— Ако не бях излязла навън, нищо нямаше да се случи.

— Нямаше да го видиш, но това не би променило нещата. — Той я целуна по косата. — Просто трябва да приемеш, че той не е свършен.

— Но няма да е същото, нали, Джоно? — С въздишка тя се облегна на него. — Никога вече няма да бъде същото.

[1] Метадоун — синтетичен наркотик, използван да успокоява болките и да детоксикира наркоманите. — Б.пр. ↑

[2] Става, върви (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Ню Йорк, 1982

— Какво мислиш, че ще каже? — Мариан взе куфара си от таксито, докато Ема плащаше на шофьора.

— Ще каже „Здравей“.

— Хайде, Ема.

— Ема оправи косата си, поразрошена от вятъра.

— Ще ни попита какво, по дяволите, правим тук и аз ще му отговоря.

— Тогава ще се обади на баща ти и ще ни окачат на бесилката.

— В този щат вече не бесят. — Ема вдигна куфара си и след това пое дълбоко дъх. Колко бе хубаво, че е в Ню Йорк. Този път имаше намерение да остане.

— Газова камера, разстрел — има ли значение? Баща ти ще убие и двете ни.

Ема хвана дръжката на входната врата.

— Искаш ли да се откажем?

— Не, дори с цената на живота ти. — Мариан се усмихна, след това разреса с пръсти късо подстриганите си червени коси. — Хайде да започваме.

Ема влезе и спря в преддверието, за да се усмихне на охраната.

— Здравейте, Карл.

— Ми... ах, мис Макавой. — Остави сандвича си и засия срещу нея. — Повече от година, нали? Много сте пораснала.

— Колежанка. — Засмя се. — Запознайте се с приятелката ми мис Картър.

— Радвам се да се запозная с вас, мис Картър. — Карл махна трохите от ръката на униформата си. — Знае ли мистър Донован, че пристигате?

— Разбира се — излъга убедително и с усмивка. — Не ви ли е казал? Е, такъв е Джоно. Ще останем само няколко дни. — Тя тръгна към асансьора. Не искаше той да позвъни горе.

— Мислех, че ще заминете в някой скъп университет в Лондон.

— Премествам се. — Тя му намигна. — Нали знаете, че сърцето ми е в Ню Йорк.

Щом вратите след тях се затвориха, Мариан завъртя очи.

— Много хитро, Макавой, много хитро.

— Почти е истина. — Тя се засмя, но след това нервно въздъхна.

— Преди два месеца навърших осемнадесет. Време е да стана самостоятелна.

— Аз навърших осемнадесет преди седем месеца, а баща ми все пак щеше да получи удар, когато реших да се преместя в Нюйоркския университет. Е, направихме го. Утре започваме да търсим апартамент. И след това ще заживеем така, както планирахме.

— Да. Преодоляхме първото препятствие. — Излязоха от асансьора и тръгнаха по широкия, тих коридор към апартамента на Джоно. — Аз ще говоря — предупреди Ема. Пред неразбиращия поглед на Мариан тя въздъхна. — Точно това имам предвид. Последния път, когато ти разговаря, трябваше да лъскаме пейките в църквата три поредни съботи.

— Аз съм художник, а не адвокат — промърмори тя.

В това време вратата се отвори.

— Джоно! Изненада. — Ема се хвърли на врата му и го целуна.

— Задръж. — Полуоблечен и замаян от виното след вечеря, хвана с ръце раменете на Ема и я огледа. През последните осемнадесет месеца беше станала стройна, грациозна и елегантна. Светлата ѝ коса беше прибрана назад с гребенчета, така че падаше гъста и права на раменете ѝ. Носеше тесни избелели джинси и риза, от същия плат. Големи златни халки висяха на ушите ѝ.

— За Бога, изглеждаш като манекенка след работно време.

— Погледна към Мариан. — А това е любимата ми червеночоса. Какво си направила с косата си? — Погали я по късата коса.

— Това е модерно — отвърна му тя и подаде бузата си за целувка. — Събудихме ли те?

— Да. Мисля, че трябва да ви поканя вътре, преди да съм ви попитал какво, по дяволите, правите тук. — Той погледна надолу. — С куфари?

— Джоно, толкова е хубаво, че сме тук. В момента, в който се качих на таксито от летището, се почувствах у дома.

Тя остави куфара и се завъртя в стаята. Тръшна се на дивана, погали оранжево-червените възглавници и скочи отново.

— Ти как си?

— Ъхъ. — Познаваше я твърде добре и усети, че е напрегната. — Въпросите ще задавам аз. Ще пиете ли нещо?

— Да, моля.

Той отиде до въртящия се стъклен бар и взе пепси.

— Да няма някакъв училищен празник, за който аз не знам?

— Денят на освобождението. Двете с Мариан се прехвърлихме в Нюйоркския университет.

— Сега ли? — Той наля пепси в две чаши. — Странно! Брайън нищо не спомена.

— Той не знае. — Ема взе чашите и подаде едната на Мариан, като я погледна предупредително. — Преди да кажеш каквото и да било, ще те помоля да ме изслушаш.

В отговор той я дръпна леко за ухото.

— Как се промъкнахте покрай Суини и другия?

— Накуцвайки, с перука и очила с рогови рамки.

— Много умно! — Джоно взе чашата ѝ и отпи, без да е убеден, че му е приятна ролята на доверения чичо. — Даваш ли си сметка колко ще се разтревожи баща ти?

За момент в погледа ѝ проблесна съжаление, но отново стана решителен.

— Смятах да му се обадя и да му обясня всичко. Вече съм решила, Джоно. И никой не може да ми повлияе.

— Дори не се опитвам. — Обърна се към Мариан. — Ти си подозрително тиха.

— Имам горчив опит. Всичко това вече го преживях с родителите си. Не са във възторг от решението ми, но се примириха. Вече сме на осемнадесет години и знаем какво искаме.

Стана му неприятно. Изведнъж се почувства остарял.

— И според вас това означава, че можете да правите каквото искате?

— Вече не сме деца — започна Мариан, но Ема я прекъсна.

— Мариан седни и мълчи. — Ема взе чашата си от Джоно. — Знам колко много дължа на баща си и на теб. От тригодишна възраст изпълнявам всяко негово желание. Не само от благодарност, Джоно, ти

знаеш това, но защото го обичам повече от всичко на света. Но вече съм голяма и не мога да живея под стъклен похлупак. Вие сте искали да постигнете нещо и сте го направили. Е, добре, аз също искам.

Отиде до куфара си, отвори го и извади папка. Вече не беше толкова нервна.

— Това са снимки, които съм правила. Ще се опитам да се издържам с тях и да ходя на училище. С Мариан ще наемем апартамент. Ще имам приятели, ще ходя в клубове и ще се разхождам в парковете. За разнообразие ще стана част от света, вместо да стоя отстрани и да го гледам. Моля те, искам да ме разбереш!

— Много ли беше нещастна?

— Не искам да говоря за това. — Усмихна се тя.

— А може би трябваше.

— Опитах се. — Обърна се за момент. — Той не разбира. Не може. Исках само да бъда с него, с теб. Понеже това не беше възможно, аз се опитах да стана това, което той искаше. Онази нощ в Мартиника... — Тя замълча, обмисляйки внимателно думите си. Дори Мариан не знаеше какво беше видяла. — Нещата между мен и татко се промениха. Завърших това, което бях започнала, Джоно. Дължах му го — и много повече от това. Но сега вече става въпрос за моя живот.

— Ще говоря с него.

— Благодаря ти.

— Не бързай да ми благодариш. Способен е да прелети над Атлантика и да ми отреже главата. — Разтвори папката, без да бърза. — Винаги сте били умни — измърмори. — Кимна към скицата на „Девъстейшън“, която висеше на стената. — Нали ти казах, че ще я сложа в рамка.

Мариан извика и скочи. Беше я нахвърлила по време на празненството по случай дипломирането им. Къщата, която Брайън нае тогава на Лонг Айланд, беше пълна. Мариан нареди на четиримата мъже да ѝ позират.

— Не съм предполагала, че ще ги направиш.

— Ти сигурно ще рисуваш, докато Ема ще снима.

— Така е. Едва ли ще бъдем убедителни в ролите на гладуващи артисти с наследството, което получих от баба си, но поне ще опитаме.

— Като говорим за гладуване, яли ли сте?

— Изядох един хот-дог на летището, докато чаках самолета на Ема да кацне — засмя се Мариан. — Не ми беше достатъчно.

— Тогава да ядем, преди да позвъня на Брайън. — Джоно заобиколи бара. — Може да е последното ни ядене.

— Хей, Джоно. Не може ли да спиш? — Момичетата се обърнаха. Видяха мъж, страхотен мъж, да слиза по извитото стълбище. Беше само по спортни гащета.

— Чудя се къде изчезна. Ох! — Той се спря, приглади с ръка черната си разрошена коса и се усмихна на момичетата. — Здравейте, не знаех, че имаме компания.

— Люк Крарутърс, Ема Макавой и Мариан Картър. — Джоно напъха ръце в джобовете си. — Люк пише за списание „Ню Йорк“. — Поколеба се, след това сви рамене. Живее тук.

— О! — Това беше единственото, което Ема успя да измисли за отговор. Беше виждала доста любовници, за да може да ги разпознае. — Здравей.

— Значи ти си Ема. Толкова много съм слушал за теб. — Той се усмихна, протягайки ръка. — Но очаквах малко момиче.

— Вече не съм.

— А ти си художничката. — Отправи ослепителна усмивка към Мариан. — Чудесна работа.

— Благодаря. — Тя наклони глава и се усмихна кокетно.

— Тъкмо предлагам на дамите да хапнат. Пътували са.

— Среднощна вечеря — звучи добре. Нека аз да я приготвя. Джоновите ястия са отрова.

Въпреки че беше омаяна, Мариан се подвоуми, разкъсвана между възхищението и еснафското възпитание.

— Аз ще... ох... аз ще ти помогна. — Погледна Ема и изхвъркна след Люк към кухнята.

— Изглежда, сме дошли в неудобно време — започна Ема. — Е знаех, че имаш квартиранти. — Въздъхна шумно и седна върху облегалката на креслото. — Не съм предполагала, Джоно.

— Най-добре опазената тайна в рокендрола — отвърна спокойно, но здраво стискаше ръце в джобовете. — Ако искаш, ще измислим нещо и ще направя резервация в „Уолдорф“?

Не отместваше поглед от ръцете си, а страните ѝ се бяха зачервили.

— Не. Разбира се, че не. Татко знае ли? Разбира се, че знае — каза тя бързо. — Глупав въпрос. Не знам какво да кажа. Той, ох, Люк е много привлекателен.

В очите на Джоно се мярна весело пламъче.

— И аз така мисля.

Червенината ѝ се усили, но тя го погледна решително.

— Шегуваш се.

— Не, мило. — Гласът му беше мек. — Никога с теб.

Тя го огледа внимателно, опита се да разбере дали изглежда някак по-различен — дали можеше да открие нещо странно в лицето, което познаваше толкова добре. Нямаше нищо. Това бе същият Джоно. Леко сви устни.

— Добре, предполагам, че плановете ми ще трябва да се променят.

Заболя го много по-силно, отколкото от юмруците на момчетата през младостта му.

— Съжалявам, Ема.

— Аз — много повече — отвърна тя. — Ще трябва да се откажа от мечтите си да те съблазня. — За пръв път през живота си видя лицето му да става безизразно.

— Моля?

— Е, добре, винаги съм си мислила, че като порасна... — Тя се изправи и смутено разпери ръце. — Ще ти дойда на гости, ще вечеряме на свещи, ще слушаме музика и след това ще те прелъстя. — Тя измъкна една верижка изпод блузата си. На нея висеше пластмасово пръстенче с евтино червено камъче. — Винаги съм си мислила, че ще ми бъдеш първият.

Взря се безмълвно в пръстенчето, след това я погледна в очите. В тях прочете любов за цял живот. Осъзна, че тя го разбира и не го обвинява. Пристъпи към нея и взе ръцете ѝ в своите. Прошепна:

— Понякога, както в този случай, съжалявам, че съм хомосексуалист. — Повдигна ръцете ѝ до устните си и ги целуна.

— Обичам те, Джоно.

Притисна я към себе си.

— И аз те обичам, Ема. — Един Господ знае защо, тъй като си такава грозотия. — Засмя се, притисна я към себе си и я целуна. — Хайде, Люк не е само красавец, но е и дявол в готвенето.

Ема се събуди рано и се запъти към кухнята, откъдето ухаеше на кафе и се дочуваше приглушеният звук на телевизора. Почти не бе спала и главата ѝ бе замаяна. Почувства леко неудобство, докато стоеше на прага на кухнята и наблюдаваше как Люк маже препечени филийки пред телевизора.

Почти беше успяла да го възприеме вечерта, когато всички ядоха супа и топли сандвичи в кухнята.

Той бе добре възпитан, духовит, интелигентен и страшно привлекателен. И хомосексуалист! „Както и Джоно“ — напомни си Ема и опита да се усмихне.

— Добро утро.

Люк се обърна. Изглеждаше различен тази сутрин — с гладко сресана коса и обръснат. Носеше сиви памучни панталони, синя риза и тънка вратовръзка в по-тъмен тон. „Типичен кариерист — помисли си тя. — Пълна противоположност на Джоно.“

— Здравей. Мислех, че ще те видя следобед. Кафе?

— Благодаря. Не можах да спя. С Мариан следобед ще си търсим апартамент. А се тревожа и от реакцията на баща ми, когато Джоно му телефонира.

— Джоно се справи. — Постави кафето пред нея. — Защо не се успокоиш? Препечен хляб?

— Не. — Притисна с ръка стомаха си. — Знаеш ли какво е станало?

— Спориха дълго. — Люк погледна часовника си, след това седна до нея. — Джоно го нарече с доста имена, но не съм сигурен дали ще му е приятно, ако ги повторя.

— Ужасно. — Тя закри лицето си с ръце.

— И се закле, мисля, че каза „проклет да съм“, ако не те наглежда.

— Благословен да е.

— Накрая, и то след дълги увещания, Брайън се съгласи да посещаващ колеж тук, но... ще трябва да запазиш охраната.

— По дяволите! Няма да позволя на двете грамадни копелета да вървят по петите ми навсякъде. Тогава по-добре да се върна в „Сейнт Кетрин“. Кога ще разберете, че зад всеки храст не ме дебнат похитители? Хората дори не знаят коя съм и не ги е грижа.

— Той се тревожи. — Хвана ръката ѝ. — Ема, понякога се налага да правим компромиси.

— Искам само да водя нормален живот — започна тя.

— Всеки от нас го иска. — Усмихна се отново, когато момичето го погледна и се изчерви. — Виж, двамата с теб държим на Джоно, така че можем да станем приятели. Така ли е?

— Така е,

— Тогава послушай първия ми приятелски съвет. Съгласи се с това, което ти предлагат. Искаш да си в Ню Йорк, нали?

— Да.

— Да посещаваш Нюйоркския университет?

— Да.

— Искаш и собствено жилище?

Тя въздъхна безсилно.

— Да.

— Е, добре, имаш ги.

— Ти си прав — каза тя след малко. — Ти си абсолютно прав. А и мога да се отърва от охраната, когато си поискам.

— Това не съм го чул. — Погледна отново часовника си. — Слушай, трябва да вървя. Кажи на Джоно, че ще напазарувам. — Грабна дипломатическото си куфарче, след това се спря. — Забравих. Тези твои ли са? — Посочи към отворената папка на кухненския шкаф.

— Да.

— Добри са. Имаш ли нещо против да ги взема и да ги покажа тук-там?

— Не си длъжен да го правиш. Само защото съм приятелка на Джоно, не означава...

— Стига. Забелязах ги, докато седях в стаята. Разгледах ги внимателно и ми харесаха. Джоно не ме е молил да ти помогна. Не би го направил.

— Наистина ли ги харесваш? — Тя изтри дланите си.

— Да. Познавам някои хора. Ако искаш, мога да те въведа в тези среди.

— Много искам. Знам, че трябва още много да уча... за това съм тук. Участвала съм в конкурси и изложби. Благодаря. Много съм ти задължена.

— До скоро. — Взе папката и излезе.

Тя остана сама, като дишаше дълбоко. Тръгваше по своя път, помисли Ема. Най-последно по своя път.

ГЛАВА 19

— Наш е.

Ема и Мариан стояха прегърнати през рамо и гледаха през прозорците на току-що купеното жилище в Сохо^[1]. Гласът на Ема звучеше тържествено.

— Още не мога да повярвам — измърмори Мариан.

— Вярвай. Шестдесет квадратни метра, лоша канализация. — Ема се изсмя и се завъртя. — Ние сме собственици, Мариан. Ти, аз и Манхатън.

— Купихме го. — Мариан седна на изподраскания дъсчен под. Шумът от търговската част се чуваше и на третия етаж. Нещо навън се счупи и дори през затворените прозорци се чуха викове и ругатни. Стори им се като музика.

Помещението бе просторно, заемаше целия етаж, а дясната стена бе остъклена.

Бащата на Мариан неохотно я беше нарекъл „солидно капиталовложение“.

А оценката на Джоно беше — лудост!

Капиталовложение или лудост — тяхна беше. Все още в строги костюми, които носеха при уреждането на сделката, те оглеждаха новия си дом, плод на седмици търсене, безкрайни разговори с посредници и безбройни преговори с банките. Може и да беше огромно празно пространство с петна по тавана и мръсни прозорци, но за тях беше сбъдната момичешка мечта.

Погледнаха се. По лицата им се четеше престорен ужас. Напрежението изчезна и те избухнаха в смях. Хванаха се за ръце и изпълниха импровизирана полка.

— Наше — изрече Ема задъхано.

— Наше. — Ръкуваха се делово и след това се изсмяха отново.

— О кей, собственичке — започна Мариан. — Нека вземем някои решения.

Седнаха на пода със скиците на Мариан, топла пепси-кола и препълнен пепелник между тях. Тук им трябваше стена, там — стълбище. Пространство за студио горе, за тъмна стаичка — долу.

Те нареждаха, пререждаха, конструираха, разрушаваха. Накрая Мариан махна с цигара в ръка.

— Край. Отлично.

— Прекрасно е. — Ема взе цигарата от ръцете ѝ. — Гениална си.

— Да, гениална съм. — Подпря се на лакът. — Не докато... Ох, идиот!

— Идиот. Какво искаш да кажеш с това идиот?

— Няма баня. Забравихме за банята.

Мариан помисли малко и после каза:

— Ще използваме у-образното пространство за баня.

Покатерена на подвижна стълба, Мариан рисуваше на стената между двата прозореца портрети в цял ръст на себе си и на Ема. Ема се беше хванала с домакинствате и покупки и в момента трупаше храна в хладилника.

— Звъни се. — Мариан надвика радиото.

— Знам. — Ема крепеше два грейпфрута, шест опаковки пепси и буркан със сладко от ягоди. Когато отново прозвуча звънецът, тя стовари всичко на полицата. Отправи се към стената и натисна копчето на домофона.

— Да?

— Макавой и Картър?

— Да.

— Доставка от „Легла, легла, легла“.

Ема освободи входната врата и нададе вик.

— Какво? — попита Мариан, докато разглеждаше рисунката си.

— Легла — извика Ема. — Имаме си легла.

— Не се шегувай с такива неща, Ема. Поне като рисувам, или ще ти излезе брадавица.

— Не се шегувам. Качват ги.

Мариан спря с капеща четка в ръка.

— Истински легла?

— Матраци, Мариан — обясни Ема.

— Господи! — Мариан затвори очи и потрепери драматично. — Мисля, че получих оргазъм.

При звънването на асансьора Ема полетя като стрела. Когато вратата се отвори, можа да види само огромния матрак, покрит с найлон,

— Къде да го оставя? — попита някой.

— О, можете да го занесете нагоре по стълбите в далечния ъгъл. — Човекът, на чиято шапка пишеше „Бъди“, се огледа наоколо, намести матрака над главата си и започна да се качва.

— Не могат да се пренесат наведнъж с асансьора. Колегата чака долу.

— О, добре. — Тя натисна копчето отново. — Матраци — каза на дошлата при нея Мариан и заподскача.

— Моля те, не докато имаме компания. По дяволите, телефонът. Аз ще се обадя.

Асансьорът пристигна. Ема упъти втория мъж — Рико според надписа на шапката — след това се усмихна на Бъди, който слизаше. Когато асансьорът се отвори отново, тя се усмихна и каза:

— Едните са за горе, другите — за долу. Искате ли нещо разхладително?

Брайън се промъкна между матраците.

— Да.

— Татко!

— Мистър Макавой! — изкрещя Мариан, като се надвикваше с радиото. — Здравейте.

— Бихте ли отстъпили? — помоли Бъди, след това направи маневра с матрака към стълбите.

— Татко — каза Ема отново. — Не знаехме, че си тук.

— Очевидно. Господи, Ема, всеки може да се качи и да влезе вътре с асансьора. Винаги ли оставяте входа незаключен?

— Докараха ни легла. — Тя посочи към Рико, който се бореше с товара си. Усмихна се и целуна баща си. — Мислех, че си в Лондон.

— Реших, че е време да видя къде живее дъщеря ми. — Влезе по-навътре в помещението и го заразглежда намръщено. По-голямата част от пода беше покрита с парчета плат. Дървеният сандък от печката служеше и за маса, и за стол, а в момента беше покрит със стари вестници, върху които имаше лампа, полупразна чаша и кофа с

боя. Радиото стоеше на перваза. Подвижната стълба, малката масичка и един сгъваем стол представляваха останалата част от мебелировката.

— Господи!

Това бе всичко, което Брайън, можа да изрече.

— Правим ремонт — обясни Ема с престорен оптимизъм. — Може би не си личи, но почти свършихме. Дърводелците имат още малко работа, а мистър... искам да кажа плочкаджията ще дойде в понеделник, за да свърши с банята.

— Изглежда като склад.

— Всъщност е било фабрика — намеси се Мариан. — Ние я разделихме със стъклени тухли. Идеята беше на Ема. Много шик, нали? — Тя посочи полустената, която разделяше всекидневната от кухнята. — Намерили сме страхотни стари уреди. — Тя го хвана за ръка и го разведе из помещението. — Спалнята на Ема ще е тук. Стъклените тухли не само я изолират, но прониква и светлина. Аз съм горе — там ще бъде и студио, и спалня. Тъмната стаичка на Ема вече е наредена, а до понеделник ще бъде готова и банята.

Дразнеше се, защото си представяше как ще изглежда жилището. Мразеше го, защото Ема вече не беше неговото малко момиче, а жена и се бе отчуждила от него.

— Решили сте да карате без мебели?

— Изчакваме да свърши ремонтът. — Ема знаеше, че гласът ѝ е рязък, но не можеше да се овладее. — Нямаме причина да бързаме.

— Ще подпишете ли тук? — Бъди ѝ подаде папка с документи. — Всичко е направено. — Изсекна носа си в червена носна кърпа и погледна към Брайън. — Ама вие не сте ли... сигурно сте! Проклет да съм, Макавой. Вие сте Брайън Макавой. Ей, Рико, това е Брайън Макавой. От „Девъстейшън“.

— Не се будалкаш, нали?

Брайън машинално се усмихна, сякаш бе пред публика.

— Радвам се да се запозная с вас,

— Невероятно! — продължи Бъди. — Жена ми никога няма да повярва. — Докато търсеше в джобовете си нещо за писане, Ема вдигна един бележник и го подаде на баща си.

— Как се казва жена вя? — попита Брайън.

— Дорийн. Човече, тя направо ще хвърли топа!

— Надявам се, че няма. — Брайън продължи да се усмихва, докато подаваше автографа.

Още десет минути отидоха за автограф на Рико, преди да останат сами. Мариан съобразително изчезна нагоре по виещата се стълба от ковано желязо.

— Имате ли бира? — попита Брайън.

— Не, само безалкохолни.

Той сви рамене и се отправи към прозорците. Толкова е беззащитна. Не можеше ли да разбере? Големите прозорци. Самият град. И дори фактът, че беше купил апартамента на първия етаж и беше настанил в него Суини и другия човек, не можеше да го успокои. А опасностите, които криеше улицата?

— Надявах се, че ще изберете нещо в центъра на града, с алармена инсталация.

— Като в Дакота? — Веднага съжали за въпроса си. — Извини ме, татко. Знам, че Ленън ти беше приятел.

— Да, беше. — Обърна се. — Това, което му се случи, би трябвало да те накара да разбереш как се чувствам. Застреляха го на улицата — нито за да го ограбят, нито от омраза. Само заради това, че бе Ленън. Ти си моя дъщеря, Ема. И затова никога няма да си в безопасност.

— А ти? — парира го тя. — Не си ли беззащитен всеки път, когато излизаш на сцената. Само един болен човек между хиляди, с цената на един билет е достатъчен. Мислиш ли, че това никога не ми е минавало през ума?

Той поклати глава.

— Не съм и помислял дори! Никога не си казвала.

— Щеше ли да бъде по-различно? — Седна на перваза и извади цигара.

— Не. Не можеш да избягаш от съдбата си, Ема. Но аз загубих едно дете. — Драсна клечка кибрит и загледа пламъка. — Не бих преживял да загубя и другото.

— Не искам да говорим за Дарън. — Почувства старата болка и гласът ѝ прозвуча глухо.

— Говорим за теб.

— Добре тогава. Не мога да живея повече заради теб, или ще те намразя. Издържах в „Сейнт Кетрин“, татко и още една година в

колеж, който ненавиждам. Трябва да започна да живея за себе си. Точно това правя тук.

Той запали цигарата и усети, че има нужда от алкохол.

— Мисля си, че по-скоро ме мразиш. Ти си всичко, което имам.

— Това не е вярно. — Приблужи се към него, Възмущението и разочарованието бяха отстъпили пред любовта. — Никога не съм била всичко и никога няма да бъда. — Седна до него и взе ръката му. Колко красив изглеждаше. Дори без любещите очи на дъщерята. Годишите, напрегнатия живот не бяха го докоснали. Поне не видимо. Може би малко беше отслабнал, но времето не беше набраздило одухотвореното му лице, нито светлорусата му коса беше посивяла. Каква беше магията, питаше се тя, че тя растеше, а той не остаряваше? Задържа ръката си върху неговата и внимателно подбра думите си. — Това се случи, че почти през целия ми живот ти си бил всичко, което съм имала. — Пръстите на ръката ѝ се преплетоха с неговите. — И почти всичко, от което съм се нуждаела. Сега искам нещо друго, татко. И всичко, което искам, е да имам шанса да го намеря.

Той се огледа в стаята.

— Тук?

— Като начало.

Невъзможно беше да спори за нещо, което разбираше отлично.

— Поне ме остави да сложа алармена система.

— Татко...

— Ема — прекъсна я той, стискайки ръката ѝ. — Искам да съм сигурен, че си в безопасност.

Тя се засмя леко и се отпусна.

— Добре. Ще я приема като подарък по случай новото жилище. — Целуна го. — Ще останеш ли за вечеря?

Огледа помещението още веднъж. Припомни си как подреждаха с Бев първото си жилище, старите мебели, които купиха, боята, която се стичаше по стените, как се любеха на пода.

— Не. — Изведнъж разбра, че не би могъл да остане тук при младостта, надеждата, невинността. — А защо да не ви заведе на вечеря?

Мариан се надвеси опасно над перилата.

— Къде?

— По ваш избор — усмихна ѝ се той.

Принуден да приеме решението на Ема, Брайън влезе в ролята на угаждащия баща. Купи ѝ литография от Уорхол^[2], изящна лампа от Тифани^[3] със знаците на зодиака и обюсонов килим в бледосиньо и розово. През цялата седмица той се отбиваше всеки ден с подарък. Като видя удоволствието, което му доставяше, тя не се възпротиви.

Дадоха първото си парти вечерта преди отпътуването му за Лондон. Дървени сандъци стояха на скъпия килим. Лампата от „Тифани“ бе поставена върху малката масичка. Храната беше подредена както в пластмасови купи, така и във фин лиможки порцелан, подарък от майката на Мариан. Благодарение на Джоно радиото беше заменено от стереоуредба, от която стените трепереха.

Няколко състуденти се губеха между музиканти и звезди от Бродуей. Облеклото варираше от дочено до коприна и пайети. Споровете и смеховете потъваха сред гърма на стереоуредбата.

Това накара Ема с тъга да си спомни за онези партита от детството — хора, насядали по пода на възглавници, оживените им дискусии за изкуството. Отпи глътка минерална вода и както винаги се зае да наблюдава.

— Прекрасно соаре — заяви Джоно, прегръщайки я през раменете. — Остана ли бира?

— Хайде да видим.

Тя го поведе към кухнята. В хладилника беше останала само бутилка вино и няколко бири. Ема отвори една и му я подаде.

— Точно като едно време — припомни му тя.

— Горедолу. — Помириса чашата в ръката ѝ. — Какво разумно момиче.

— Не съм много по пиенето — отвърна тя.

— Няма защо да се извиняваш за това. Бри сам си се забавлява. — Посочи над плота към седналия на пода Брайън, който като министрел^[4] — дрънкаше на акустична китара.

Когато видя как пее и си акомпанира, усети колко много обича.

— С удоволствие свири и за компания, и на стадион, и в студиото.

— Много повече — каза Джон, допивайки бирата си. — Въпреки че не го съзнава, предполагам.

— Струва ми се, че сега по-добре оценява всичко тук. — Огледа хората, събрани в дома ѝ. Нейният дом. — В края на краищата

алармената система, която постави, може да засрами кралската охрана на Бъкингамския дворец.

— Притеснява ли те?

— Не. Разбира се, много често забравям номера на кода. — Отпи от чашата, доволна, че е в кухнята, отделена от тълпата.

— Каза ли ти Люк, че е изпратил папката със снимките ми на Тимоти Ръниън?

— Спомена ми. Проблеми ли имаш?

— Не знам. Предлага ми се работа на час, като асистент.

— Много рядко някои успяват да започнат направо на върха, Еми. — Подръпна я за косата, вързана на конска опашка.

— Не е това. Съвсем не е това. Ръниън е един от първите десет във фотографията в Щатите. Да започнеш да чиракуваш при него, е просто като да ти се сбъдне мечта.

— Е, и?

Тя се обърна и го погледна в очите.

— И защо ми предлага работа, Джоно? Заради снимките или заради теб и баща ми?

— Може би трябва да попиташ Ръниън.

— Опитах се. — Остави чашата, а после отново я взе. — Знам, че „Американ фотографър“ отпечата моя снимка, защото Люк им я е предложил.

— Така ли? — попита Джоно невинно. — Предполагам, че снимката не е заслужавала такава чест?

— Ами! Беше страхотна, но...

Джоно се облегна хладилника и отпи.

— Успокой се, Ема. Не можеш да прекараш живота си в постоянно питане защо се е случило нещо — добро или лошо.

— Не съм неблагодарна към Люк. От самото начало беше толкова внимателен. Но не е същото като уроците по готварство, които ни дава с Мариан.

— Права си — каза сухо Джоно.

— Искам да започна работа при Ръниън. — Отхвърли назад косата си. Златните обици проблеснаха. — Това, което е за теб музиката, Джоно, за мен е фотографията.

— А бива ли те?

— Много съм добра.

— Тогава всичко е наред. — За него въпросът беше приключен и той погледна към гостите. — Страхотно парти.

Помисли да продължи, но след това прекара ръка през косата си и изостави темата.

— Съжалявам, че П.М. и Стиви не са тук.

— Може би следващия път. Виждам познати лица. Къде откри Блекпуул?

— Всъщност татко го е видял вчера. Следващия уикенд ще пее в Медисън. Всички билети били продадени. Ще отидеш ли?

— Изключено! — Повдигна подигравателно вежди. — Не съм от почитателите му.

— Но той е записал три ваши песни.

— Това е бизнес — отвърна Джоно.

— Защо не го харесваш?

Джоно сви рамене и отново отпи.

— Не знам, може би заради самодоволната му усмивка.

Ема се обърна, за да вземе още чипс.

— Предполагам, че има право да е доволен от себе си. Четири златни албума, две награди „Грами“ и очарователна жена.

— Очарователна, но казват, че са се разделили. Дошъл е вероятно заради червенокосата ни любимка.

— Мариан? — Като остави пликите с чипс, Ема се обърна, огледа се и забеляза приятелката си в прегръдките на Блекпуул в тъмния ъгъл до прозореца. Чувството, което изпита, беше смесица от ревност и тревога.

— Дай да запаля цигара — измърмори тя с желание да се освободи от неприятното чувство.

— Ема, тя е голямо момиче.

— Разбира се, че е. — Пое дима на силната френска цигара и потрепери. — Би могъл да ѝ бъде... — Тя не довърши, защото си спомни, че Джоно е четири пет години по-възрастен от Блекпуул.

— Лошо момиче — пошегува се той. — Отхапи си езика.

Но тя не се усмихна.

— Тя е възпитавана толкова строго.

— Разбира се, майко игуменке.

— Млъкни, Джоно. — Взе чашата си и се загледа в Блекпуул^[5]. „Името му подходжда“ — помисли си тя. С черна гъста коса и черни

дрехи — кожени, велурени, копринени. С меланхолично и чувствено изражение. Същински Хийтклиф^[6], както Ема винаги си го беше представяла. Персонажите на Бронте винаги ѝ се бяха стрували повече фатални, отколкото героични. Застанала до него, Мариан изглеждаше като нова, все още незапалена свещ.

— Просто казвам, че по-голямата част от живота си е прекарала в проклетото училище.

— И то в съседно на твоето легло — уточни Джоно.

Тя не беше настроена за смях.

— Добре де, вярно е. Но в същото време аз бях и около всички вас, виждах неща, бях част от нещата. Мариан от училище заминаваше на лагер и след това в имението на баща си. Има вид на нахална, но всъщност е много наивна.

— Не се тревожи за нашата червенокоса любимка. Блекпуул е неприятен, но не е чудовище.

— Разбира се, че не е. — Но въпреки това щеше да държи под око Мариан. Взе цигарата и застана неподвижно.

Някой беше пуснал плочата на „Бийтълс“ „Аби Роуд“.

— Ема! — Джоно разтревожено хвана китката ѝ. Пулсът ѝ биеше учестено, а кожата бе ледена. — Какво, по дяволите? Ема, погледни ме!

„Той каза едно и едно и едно е три.“

— Спри плочата.

— Какво?

— Спри плочата! — Струваше ѝ се, че се задушавя. — Джоно, моля те. Спри я.

— Добре. Стой тук.

Като прикриваше безпокойствието си, за да не го разпитват, бързо си проправи път през тълпата.

Ема се опря на стената, а пръстите ѝ се вдървиха. Вече не виждаше гостите: хората, смеховете над пластмасовите чаши, пълни с бяло вино, или ледените бутилки вносна бира. Виждаше само сенките в коридора, съскането и зъбенето на чудовищата. И виковете на малкото ѝ братче.

— Ема. — Брайън беше дошъл заедно с Джоно. — Какво става с теб? Лошо ли ти е?

— Не. „Татко — помисли си тя. — Татко ще ги прогони.“ Не, това е Дарън. Чух Дарън да вика.

— О, Господи! — Хвана я за раменете и я разтърси. — Ема, погледни ме!

— Какво? — Повдигна глава. От очите ѝ потекоха сълзи. — Съжалявам. Толкова съжалявам. Аз избягах.

— Всичко е наред. — Притисна я към себе си. Измъченият му поглед срещна очите на Джоно. — Трябва да я изведем от тук.

— Да я отведем в спалнята ѝ — предложи Джоно и започна да проправя път. Затвори внимателно зад тях вратата с матирано стъкло.

— Хайде, легни си, Ема — гласът на Брайън звучеше успокоително. — Ще остана при теб.

— Добре съм. — Всичко отново се бе объркало. Не знаеше как и какво чувства — скръб или смущение. — Не разбирам как стана това. Изведнъж нещо щракна и аз сякаш отново бях на шест години. Извинявай, татко.

— Шшт. — Целуна я по слепоочието ѝ. — Няма значение.

— От песента е — каза Джоно и седна до нея. — Песента те разстрои.

— Да. — Навлажни сухите си устни. — Да, музиката беше.

— Слушах същата песен през онази нощ, когато се събудих и чух Дарън. Беше точно когато тръгнах по коридора. Бях забравила. Винаги съм мразела това парче, но не знаех защо. Тази вечер, предполагам от партито, всичко ме връхлетя отново.

— Време е гостите да си ходят.

— Не. — Взе ръката на Джоно, преди да успее да се изпроводи. — Не искам да развалям партито заради Мариан. Сега съм добре, наистина. Изведнъж ми се стори, че отново съм в онази къща. Питам се дали съм стигнала до вратата, дали съм видяла.

— Не. — Брайън сграбчи ръката ѝ. — Всичко е минало и приключено. Но не искам да мислиш за това, Ема.

Беше твърде изтощена, за да спори.

— Мисля, че просто малко ще си почина. Няма да липсвам на никого.

— Ще остана при теб — заяви Брайън.

— Не. Сега съм добре. Само ще поспя. След няколко седмици е Коледа и аз ще дойда в Лондон, както обещах. Ще имаме на

разположение цяла седмица.

— Ще остана, докато заспиш — настоя Брайън.

Когато се събуди от кошмара — така реален и ужасен, както преди дванадесет години — баща ѝ си бе отишъл, протегна ръка да запали осветлението и усети, че кожата ѝ лепне от пот. Трябваше ѝ светлина. Колко много неща можеха да се скрият в тъмното.

Беше тихо. Видя, че е пет часът сутринта. Партито беше свършило и тя беше сама зад стъклените стени на стаята си. Мъчително, като стара жена, стана от леглото, за да съблече дрехите си и да облече халата. Излезе от спалнята си и запали лампа.

В стаята цареше пълен безпорядък. Носеха се най-различни миризми — на бира, цигари, парфюм и пот. Погледна нагоре към стълбите, където спеше Мариан. Не искаше да я събуди, като започне да чисти. Можеше да почака до сутринта.

Имаше и още нещо, което трябваше да направи и искаше да го свърши бързо, преди малодушието да надделее. Седна до телефона и набра номера за информация.

— Да. Бих искала номера на Американ, ТВА и Пан Ам^[7].

[1] Квартал в Ню Йорк, в Манхатън, където много фабрични сгради са превърнати в ателиета и студиа на хора на изкуството. — Б.пр. ↑

[2] Американски художник (1931–1987), основател на движението поп арт през 60 те години. — Б.пр. ↑

[3] Американски художник (1848–1923), създал „Тифани студиос“ в Ню Йорк за вътрешна декорация. — Б.пр. ↑

[4] Пътуващ музикант през Средновековието. — Б.пр. ↑

[5] Черна локва (англ.) — Б.пр. ↑

[6] Герой на Емили Бронте от романа ѝ „Брулени хълмове“. — Б.пр. ↑

[7] Авиокомпаниии в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Не се чувстваше виновна. Всъщност в момента Ема въобще не искаше да чувства нещо. Знаеше, че ако баща ѝ разбере, че е летяла до Калифорния без охрана, ще побеснее. Можеше само да се надява, че няма да научи. Ако има късмет, ще прекара два дни в Калифорния, ще хване самолета в неделя през нощта, ще бъде в Ню Йорк отново за часовете в понеделник сутрин и само Мариан щеше да знае.

„Добрата Мариан — помисли си тя, когато самолетът се приземи. — Не зададе никакви въпроси, щом като разбра, че отговорите ще бъдат мъчителни.“ Стана на разсъмване, сложи си руса перука, тъмни очила и палтото на Ема и взе такси, за да отиде на утринната служба в катедралата „Сейнт Пат“, а охраната я следваше.

В това време Ема отиде на летището и хвана самолета за крайбрежието. А Суини и колегата му си мислеха, че тя ще прекара спокоен уикенд вкъщи. Мариан трябваше да избърбори нещо набързо, ако Брайън или Джоно се обадеха, но тя поначало си говореше бързо.

„Във всеки случай — каза си Ема, когато слезе от самолета — заровете са хвърлени.“ Сега е тук и ще направи онова, за което е дошла.

Трябваше да види отново къщата. Тъй като е продадена отдавна, едва ли ще може да влезе вътре. Но трябваше да я види.

— „Бевърли Уилшаир“ — каза на таксиметровия шофьор. Уморено отпусна глава и затвори очи зад тъмните очила.

Толкова горещо беше за зимното ѝ палто, но нямаше сили да го сваля. Необходима ѝ бе кола под наем. Тя се ядоса, че не е помислила за това предварително. Каза си, че ще уреди въпроса с портиера, веднага щом подреди нещата, натъпкани в чантата ѝ.

„Духове“ — помисли си тя. Срещаше ги по булеварда на Холивуд, в Бевърли Хилс, по брега на Малибу и високо на хълмовете над Лос Анджелис. Сенки от миналото — Ема като малко момиченце при първото си пътуване до Америка, младият ѝ баща, носещ я на раменете си в Дисниленд. Бев, усмихната с ръка над утробата, в която

носеше детето си, засменяят Дарън, който кара трактора си по персийското килимче.

— Мис?

Ема се стресна и погледна униформения портиер, който чакаше до таксито, за да ѝ помогне.

— Тук ли ще отседнете?

— Да, благодаря. — Механично плати на шофьора, влезе във фойето и отиде на рецепцията. Взе ключа и за момент забрави, че за пръв път отсяда сама в хотела.

В стаята отвори елегантната си малка пътна чанта и по навик грижливо подреди бельото, окачи дрехите и разположи тоалетните си принадлежности. Щом като свърши, вдигна телефона.

— Тук е мис Макавой от 312. Бих искала кола под наем за два дни. Да, колкото е възможно по-бързо. Благодаря. Ще слеза долу.

Трябваше да свърши още нещо, въпреки че се страхуваше. Взе телефонния указател, отвори го и стигна до буква К — Кесълринг, Л.

Ема си записа адреса. Още живееше тук.

— Цяла сутрин ли ще закусваш, Майкъл, или ще косиш? В отговор той се ухили на баща си и натъпка в устата си още палачинки.

— Поляната е голяма, ще ми трябват много сили. Нали, мамо?

— Откакто живее отделно, момчето не се храни добре. — Доволна, че на масата са и двамата ѝ мъже, Мардж напълни чашите с кафе. — Ти си само кожа и кости, Майкъл. Имам чудесно парче месо.

— Няма да даваш на този мошеник от яденето ми — възпротиви се Лу.

Майкъл повдигна вежди и след това поля със сладко останалите палачинки.

— Кого наричаш мошеник?

— Ти загуби баса, но не виждам и тревата си окосена.

— Ще стигнем и дотам — измърмори Майкъл и продължи да яде. — Мисля, че мачът беше нагласен.

— Ориолите спечелиха честно и почтено, и то преди месец. Плащай!

Майкъл махна с ръка. Този разговор се водеше всеки уикенд от започването на мачовете за участие в Световното първенство и щяха да

го продължат до края на годината.

— Като капитан от полицията трябва да знаеш, че залаганията са незаконни.

— Като сержант в моя район би трябвало да имаш повече мозък и да не приемаш такъв глупав бас. Косачката е в бараката.

— Знам къде е. — Стана, прегърна майка си през раменете. — Как живееш с това момче?

— Не е лесно. — Мардж се усмихна и потупа Майкъл по бузата. — Внимавай с розовите храсти, мили.

Проследи го с поглед, докато затръшваше вратата както обикновено. За момент ѝ се прииска да бъде отново десетгодишно дете.

— Добра работа свършихме, Лу.

— Да. — Занесе на мивката чиниите. Остаряваше прилично, през последните двадесет години почти не бе напълнял. Косата му бе посивяла, но не беше оредяла много. От време на време с нежелание си признаваше, че гони шестдесетте. Чувстваше се много добре благодарение на грижите на жена си.

Мардж здраво бе заседнала в средната възраст. Фигурата ѝ беше елегантна както в деня на сватбата им. Не пропускаше часовете по аеробика. Косата си боядисваше в светло кестеняв цвят.

Преди пет години ѝ беше влязла „муха в главата“, както беше се изразил Лу, да започне собствен бизнес. Той снизходително разреши на „малката си женичка“ да отвори книжарница. Държеше се мило и внимателно като възрастен, потупващ насърчително дете. След това тя просто го удиви, защото се оказа, че се справя чудесно с търговията. Малкият ѝ магазин се разшири. А сега притежаваше три — в Холивуд, Бел Еър и Бевърли Хилс, които процъфтяваха.

„Животът е пълен с изненади“ — помисли си той, когато чу шума на косачката. Жена му, която с години се бе задоволявала да бъде само домакиня, стана бизнесдама. Синът му, който едва изкара колежа, след това почти осемнадесет месеца бездействия, накрая сам реши и се записа в полицейската академия. А колкото до себе си, Лу сериозно обмисляше нещо, за което винаги му се е струвало, че има много време — пенсионирането.

„Хубав е животът“ — помисли Лу и вдиша миризмата на наденички и рози. Поддал се на чувствата си, той завъртя жена си и я

целуна силно.

— Момчето ще е заето най-малко един час — измърмори той и погали гърдите ѝ. — Хайде да се качим горе.

Мардж отметна назад глава и се засмя.

Майкъл косеше. Физическото усилие му доставяше удоволствие и леката пот, която избиваше по кожата му беше приятна. Не че обичаше да губи басове. Мразеше да губи каквото и да е.

Апартаментът му го устройваше — басейнът бе с размери на пощенска марка, а съседите — шумни. Липсваше му обаче поляната. Тук, в предградията, с големи, гъсти дървета и спретнати дворове с барбекю отзад и фургончета той се чувстваше у дома. Тук винаги си оставаше дете. Спомни си разходките с велосипед в събота сутрин, Рики Джоуинс и скейтборда му надолу по улицата. Минават хубави момичета в тънки памучни рокли, а ти си приказваш на бордюра и се правиш, че не ги забелязваш.

Кварталът не се бе променил много от детските му години. Той все още беше място, където вестникарчетата караха велосипеди. Съседите продължаваха да се съревновават за най-добре поддържана поляна, за най-хубава градина. Вземаха назаем инструменти и забравяха да ги върнат.

Той бе част от този квартал. Разбра, че му липсва едва когато се премести.

Нещо привлече вниманието му и той погледна нагоре навреме, за да види как се спускат транспарантите на спалнята. От изненада спря да коси, а косачката вибрираше в ръцете му. Все още не беше получил служебната си значка, но не беше необходимо да е детектив, за да си представи какво ставаше зад транспарантите. В девет часа сутринта. Продължи още известно време да гледа, като не знаеше как трябва да се чувства: развеселен, смутен или възхитен. Накрая реши, че ще е най-добре въобще да не мисли за това. Има нещо нечестиво да си представяш, че родителите ти се любят.

Като направляваше косачката с една ръка, разкопча ризата си. Коледни осветителни тела можеше и да са нанизани по стрехите на къщите, но още преди обяд температурата ще стигне осемдесет градуса^[1]. Майкъл махна с ръка на мисис Бакстър, която беше излязла да полее гладиолите си. В отговор тя само се понамръщи, така че той продължи да си пее заедно с Брус Спрингстийн. Преди повече от десет

години беше ритнал топка в прозореца на мисис Бакстър, но тя още не му прощаваше.

Беше окосил задния двор и половината от предния и взе да се пита защо баща му не е купил по-удобна косачка. Елегантен мерцедес спря до бордюра. Майкъл хвърли само един поглед, но забеляза, че зад кормилото седи блондинка. Тя поседя в продължение пет минути. Тъмни очила криеха очите ѝ.

После бавно излезе от колата. Беше елегантна и фина като мерцедеса, с дълги крака. Направиха му впечатление деликатните и нежни ръце, които стиснаха кожена чанта.

Майкъл си помисли, че е красива, но твърде напрегната. И богата. Чантата и обувките бяха от много скъпа кожа. А пръстенът и обиците ѝ бяха златни. Начинът, по който се движеше, говореше за богатство и привилегии. Ръцете издаваха нервността ѝ, но движенията ѝ бяха плавни като на балерина.

Решително тръгна по пътеката право към него. През аромата на прясно окосена трева той усети парфюма ѝ.

Когато му се усмихна, сърцето му почти спря. С едната ръка изключи мотора, а с другата измъкна слушалките и я погледна. В настъпилата тишина се чува импровизациите на Спрингстийн.

— Здравейте. Съжалявам, че прекъсвам работата ви.

Устата му пресъхна. Глупаво беше. Смешно беше. Но той не можеше да го преодолее. Този глас го преследваше от години. Дочуваше го в сънищата, пред телевизора, при разговори с други жени. Свали тъмните си очила и ѝ се усмихна.

— Е, Ема! Има ли подходящи вълни напоследък?

Изненадано го изгледа. Когато го позна, радостно се усмихна.

— Майкъл? — Прииска ѝ се да се хвърли на врата му. Мисълта за това я накара да се изчерви и тя само протегна ръка. — Колко е хубаво да се видим отново.

Ръката, която пое нейната, беше здрава и потна.

— Ти... не дойде нито веднъж на брега.

— Не. — Продължаваше да се усмихва, но трапчинката изчезна. — Не можах да се науча да карам сърф. Не знаех дали още живееш тук.

— Вече не живея тук. Обзаложих се с баща ми и загубих. Затова сега работя в градината. — Бе смутен и не знаеше как да продължи

разговора. Бе толкова красива и крехка, с развени от слабия бриз светли коси. — Иначе как си? — успя най-после да попита.

— Чудесно. А ти?

— Добре съм. Виждам те на снимки в някои списания. Веднъж беше на едно от местата за ски.

— Сейнт Мориц.

— Предполагам. — „Очите й са същите — помисли си. — Големи, сини и дружелюбни.“ Само като ги видеше, усещаше тръпки. — На посещение ли си тук някъде?

— Не. Да. Всъщност.

— Майкъл. — Чу гласа на майка си и се обърна. Изправена на вратата, спретната и елегантна. — Няма ли да поканиш приятелката си вътре за нещо разхладително?

— Разбира се. Имаш ли малко време? — обърна се към Ема.

— Да. Надявах се да поговоря с баща ти.

Надеждите му отлетяха като въздуха от спукан балон. Откъде накъде беше решил, че е дошла да го види?

— Татко е вътре. — Успя да се усмихне. — Злорадства.

Ема го последва до вратата, която Мардж остави отворена.

Пръстите й стискаха здраво чантата и нищо не беше в състояние да ги отпусне.

Коледното им дърво беше украсено. Ема го зърна, обсипано с гирлянди и блестящи топки, близо до прозореца. Под него бяха подредени подаръци. Пръснатите тук-там елхови клончета изпълваха с аромата си къщата.

Мебелите бяха стари, но солидни. Тя си помисли: „Семейството ги е ползвало толкова дълго, че сега едва ли ги забелязваха, но ден след ден, вечер след вечер са свикнали с удобството на дивана или на стола.“ Пердетата бяха дръпнати, за да влиза светлина. Три африкански виолетки цъфтяха на източния прозорец.

Беше свалила очилата и си играеше с тях, докато разглеждаше стаята.

— Ще седнеш ли?

— Да, благодаря. Няма да стоя дълго, не искам да ви преча.

— Цяла седмица мечтаех да окося тревата. — Той се засмя и посочи към креслото. — Ще повикам баща ми.

В това време влезе Мардж с поднос с леден чай, чаши и чиния с домашни бисквити.

— Моля, заповядайте. Майкъл закопчей копчето на ризата си — подхвърли тя и постави подноса на масичката за кафе. — Много ми е приятно, когато приятелите на Майкъл се отбиват.

— Ема, това е майка ми. Мамо — Ема Макавой.

Мардж веднага си спомни и едва успя да прикрие съчувствието си.

— О, да, разбира се. — Разля чая. — Все още пазя вестника... от срещата ви с Майкъл на брега.

— Мамо...

— На майките е позволено — каза тя невинно. — Много ми е приятно, че най-накрая се запознахме, Ема.

— Благодаря ви. Извинете ме, че не се обадох предварително.

— Глупости. Приятелите на Майкъл са винаги добре дошли тук.

— Ема е дошла да се види с татко.

— О! — Нещо бързо се появи и изчезна в погледа ѝ. — Е, той е в задния двор, за да провери дали Майкъл не е унищожил някой от розовите му храсти. Ще го повикам.

— Една роза и то, когато съм бил на дванадесет... и от тогава все се страхувам — каза Майкъл и си взе бисквита. — Опитай от бисквитите. Мама прави най-хубавите в квартала.

Взе една от учтивост.

— Къщата ви е много хубава.

Той си спомни огромното имение в Бевърли Хилс, където беше прекарала онова лято.

— Винаги ми е харесвала. — Наклони се към нея и постави ръка върху нейните. — Случило ли се е нещо, Ема?

Не би могла да каже защо този въпрос, зададен така внимателно и тази нежна ръка премахнаха и последните остатъци от самоконтрола ѝ. Бе толкова лесно да сподели с него тревогите и мъката си и да ѝ олекне. Но това не решаваше нищо.

— Не съм сигурна.

Тя се изправи, когато Лу влезе. Смутената ѝ усмивка трогна Майкъл.

— Здравейте, капитане.

— Ема. — Доволен, че я вижда, той прекоси стаята и взе двете ѝ ръце. — Толкова си пораснала.

Едва се сдържа да не зарови глава в гърдите му и да не заплаче както някога в болницата. Вместо това се взря внимателно в лицето му.

— Въобще не сте се променили.

— На един мъж му е необходим точно такъв комплимент от една красавица.

Тя се засмя.

— Не, наистина. Тъй като се занимавам с фотография, се стремя да наблюдавам и да запомням лица. Много сте любезен, че ме приемате.

— Не ставай глупава. Седни, седни. — Забеляза студения чай и си взе чаша, като ѝ даваше време да се успокои. — Баща ти в града ли е?

— Не. — Държеше чашата в ръка, но не пиеше. — В Лондон е — или някъде на път. Аз живея в Ню Йорк, посещавам Нюйоркския университет.

— От години не съм бил в Ню Йорк. — Той се отпусна в креслото с висок, удобен гръб, което толкова му подходеше. Ема реши, че той рядко сяда на друго място в тази стая. — Каза фотография. Спомням си, че последния път, когато те видях, ти имаше фотоапарат.

— Все още имам. Татко често казва, че е създал чудовище в момента, в който ми е подарил този „Никон“.

— Как е Брайън?

— Добре е. — Въпреки че съвсем не беше сигурна. — Зает е. — Поне в това беше сигурна. След това пое дълбоко дъх и започна с истинската причина за посещението си. — Той не знае, че съм тук. И не искам да знае.

— Защо?

Повдигна ръка, след това безпомощно я отпусна надолу.

— Ако разбере, че съм дошла да ви видя заради Дарън, ще се разтревожи и ще се почувства ужасно нещастен.

— Майкъл, би ли ми помогнал? — Мардж се надигна, но Ема поклати глава.

— Не, моля. Няма нужда да излизате. Това наистина не е нещо лично. Предполагам, че никога не е и било. — Развълнувана, тя остави

чашата си. — Само се питам дали е имало нещо, което вие знаете, до което пресата не е успяла да се добере. Нещо, което са премълчали пред мен. За дълги години от време успях да не мисля за това. Но то никога не ме е напускало напълно. И тази нощ си спомних.

— Какво? — Лу се наведе напред.

— Просто една песен — прошепна тя. — Песен, която чух онази нощ. Спомням си, че звучеше, когато тръгнах към стаята на Дарън. Толкова ясно чух песента, думите, виковете на Дарън. Но не можах да стигна до вратата, разбирате ли. Когато се опитам да си спомня, виждам само себе си в коридора.

— Може би това е всичко. — Лу се загледа в чашата си. — Както Ема и той успяха за известно време да не мисли за случая. Но в края на краищата винаги се връщаше. Лицето на момченцето щеше да го преследва цял живот. — Ема, ние никога не разбрахме със сигурност дали си влязла в стаята и дали си видяла нещо. По онова време мислехме, че си видяла нещо, но ти беше много объркана. Като че ли беше чула нещо, което те беше изплашило, изтичала си да извикаш баща си и си паднала. Била си само на шест години и си се страхувала от тъмнината.

„И сега се страхувам“ — помисли си тя.

— И за не успях да разбера. Измъчва ме това, че не можах да предотвратя нещастieto. Да го спася.

— В това отношение мога да те успокоя. — Остави чашата си настрана. Искаше да го възприеме като ченге, като длъжностно лице. — Онази нощ в стаята на брат ти е имало двама мъже. Бавачката твърдеше, че е чула двама души да шепнат, докато са я завързвали. Намерената на пода спринцовка съдържаше приспивателно, дозата бе за дете. Успяхме да установим, че времето от връзването на бавачката до падането ти по стълбите е било най-малко двадесет минути. Било неуспешен опит за отвличане, Ема, с трагични резултати, но добре обмислен. Случило се е нещо, което е объркало плановете им, объркало е и тях. Може би никога няма да узнаем какво е било. Но ако беше влязла в онази стая и се бе опитала да спасиш Дарън, по всяка вероятност щеше да бъдеш убита и ти.

Надяваше се да е прав. Молеше се да е прав. Но това едва ли би могло да я успокои. Когато си тръгна, тя си обеща да се опита да му повярва.

— Имаш чудесни родители — каза на Майкъл, докато я изпращаше до колата.

— Да. Почти съм ги опитомил. — Сложи ръка на дръжката. Този път нямаше да я остави да си отиде така бързо. Припомни си я на брега. Дали беше преди пет години? Изглеждаше тъжна и прекрасна. Тогава тя бе докоснала някаква струна в сърцето му. И сега отново се развълнува.

— Дълго ли ще останеш в града?

Тя погледна към улицата. Беше приятен квартал. Деца играеха и се чуваше бръмченето на друга косачка. Помисли си с тъга колко добре ще се чувства, ако живее на такова място.

— Утре си заминавам.

Искаше му се да изругае.

— Много кратко посещение.

— Имам часове в понеделник. — Погледна го и също се почувства неловко. Изглеждаше ѝ по-хубав, отколкото си го спомняше — Нацърбения зъб, леко гърбавия нос. — Бих искала да имам повече време.

— Какво ще правиш сега.

— Аз... смятам да се разходя с колата.

Разбра за какво става дума и не беше съвсем сигурен дали идеята му харесва.

— Искаш ли компания?

Мислеше да му откаже любезно, както я бяха учили, но вместо това изрече:

— Да, много.

— Почакай само момент. — Той изхвърча, преди да се е отказала от намерението си. Входната врата на къщата се затръшна зад него и на влизане, и на излизане. Когато се настани на седалката до нея, той ѝ се усмихна. — Спести ми един час косене. Татко няма да издържи и ще окоси тревата, докато се върна.

— Радвам се, че съм ти помогнала.

Известно време шофираше безцелно, доволна, че вятърът развява косата ѝ, че слуша музика от радиото и че води приятен разговор. Когато чу гласа на баща си, чист и силен, леко се усмихна.

— Все още ли те вълнува? — попита той.

— Когато го слушам? Не, вече не. Познавах гласа му, преди да познавам него. Не мога да мисля непрекъснато за песните му. Може би и с теб е същото. Искам да кажа — той ти е баща, но е и полицай. И сигурно за теб е съвсем естествено, че носи пистолет и полицейска значка.

— Така е. И все пак за мен бе много странно, когато започнах да работя при него.

— Работиш при него!

— Да. Предадох се. — Усмихна ѝ се. — Както някога се изрази Джоно, тръгнах по стъпките на баща си.

[1] По Фаренхайт или около 25 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

— Ти си полицай? — Ема спря пред знака „Стоп“ и го загледа изненадано.

— По-скоро онова, което баща ми нарича „заек“. — Засмя се отново. — Какво? Да не ми е пораснал хобот?

— Не. „Глупаво е — помисли си тя — да си създадеш представа за полицията, от една страна, от Лу, а, от друга — от разни глупави шоупрограми като «Старски и Хъч»“. — Не вярвах, че ще станеш полицай.

— И това е нещо. Не допусках, че ще си мислиш за мен.

Тя се засмя.

— Разбира се, че съм мислила. Когато снимката ни се появи във вестниците, седмици наред бях най-популярното момиче в училище. Е, малко поукрасих случката.

— Аз също. — Сложи ръка на облегалката ѝ, за да докосва краищата на косите ѝ. — Снимката ми помогна да си уредя среща със Сю Елън Коди.

— Наистина ли?

— Това бяха петнадесетте ми минути слава. Надявах се, че ще се върнеш.

— Суини се раздрънка пред татко. — Тя сви рамене. — И това сложи край на всичко. Харесва ли ти да си полицай?

— Да. До момента, в който постъпих в Академията, бях сигурен, че ненавиждам полицията. И ето на! Някои неща просто са предопределени. Тръгваш към къщата, в която живеете някога.

— Как разбра?

— Баща ми често идваше тук. Понякога и аз го придружавах. Просто свиреше и гледаше. Трябва да знаеш, че той не е забравил случая и не може да се примири, че остана неразкрит.

— Предполагах — каза тя. — Ето защо исках да го видя, да поговорим още веднъж. — Въздъхна. — Знаел си значи какво съм имала предвид, когато казах, че ще се поразходя с колата.

— Бях сигурен.

— Защо дойде с мен?

— Не исках да отиваш сама.

Тя се напрегна. Движението беше едва забележимо, но той забеляза как раменете ѝ се изопват.

— Не съм дете, Майкъл.

— Добре. Исках да съм с теб.

Тя се обърна. Гледаше я с добри очи като баща си, но в неговите все още се виждаше момчето, което я беше откарало от брега до дома ѝ. Постепенно напрежението ѝ изчезна.

— Благодаря.

Направи завой и последва указанията му. Имаше чувството, че никога не е минавала по този път. Осъзна, че без него не би могла да открие къщата. Почти не разговаряха, а от радиото се носеше приятна музика.

Веднага позна къщата. Нищо не се бе променило — изолирана от дърветата и живия плет и заобиколена от заснежени хълмове. Къща, какво само богатите могат да си позволят. Бе от червено дърво, с грамадни прозорци.

И двамата забелязаха табелата, на която пишеше, че се продава.

— Можем да го наречем съдба — каза Майкъл и докосна ръката ѝ. — Искаш ли да влезем?

Стискаше здраво ръцете си в скута. Виждаше прозореца на стаята си, където някога стояха с Дарън и весело гледаха как една лисица се шмугва между дърветата.

— Не мога.

— Добре. Ще постоим толкова, колкото искаш.

Видя се нагазила в потока, чу смеха на Бев при вида на Дарън, който шляпа и пръска с босите си крачета. Спомни си и за пикника, който си устройха четиримата, проснатото под дървото одеяло, баща ѝ тихо свиреше на китарата, Бев четеше книга, а Дарън спеше в скута ѝ.

Беше забравила този ден. Как е могла да го забрави? Толкова хубав, толкова щастлив ден! Тревата беше хладна, топлото слънце лениво проблясваше между листата. Където то достигаше, сянката беше мека и сивкава. Сякаш чуваше гласа на баща си и думите, които произнасяше:

„Никога не е много късно да потърсиш любовта. Никога не е много рано да я откриеш.“

„Бяхме толкова щастливи — помисли си Ема. — Едно истинско семейство. А на другия ден, след партито, всичко се промени.“

— Искам да вляза — решително произнесе тя.

— Добре. Слушай, може би е по-добре да не знаят коя си, искам да кажа, че си живяла тук.

Тя кимна и потегли с колата по пътеката. Когато се изправиха пред вратата, Майкъл хвана ръката ѝ. Тя беше ледена. Щом се отвори вратата, той се усмихна.

— Здравейте. Минавахме с колата и видяхме обявата. От седмици търсим къща. След един час трябва да огледаме друга, но тази ни хареса. Не е продадена още, нали?

Жената, около четиридесетгодишна, облечена спортно, ги изгледа внимателно. Отбеляза си работната риза на Майкъл, износените джинси „Левис“ ѝ изпокъсаните обувки. Но зоркото ѝ око не пропусна семплите, но скъпи сандали, всекидневната пола и блуза от „Лоран“, както и мерцедеса на пътеката. Тя се усмихна. Къщата бе обявена за продажба от пет месеци, но досега нямаше изгодно предложение.

— Е, в момента очакваме купувач, но договорът ще се сключи едва в понеделник.. Погледът ѝ се насочи към красивия пръстен с диамант и сапфири на Ема. — Ако искате, можете да огледате.

Отвори по-широко вратата и се почуди, когато Ема се поколеба да пристъпи прага.

— Аз съм Глория Щайнбренер.

— Приятно ми е да се запознаем — Майкъл протегна ръка и се ръкува. — Майкъл Кесълринг. Това е Ема.

Мисис Щайнбренер им отправи ослепителна усмивка. Помисли си: „Посредникът да върви по дяволите!“ Беше открила подходящ клиент и възнамеряваше да се възползва от това.

— Къщата е в прекрасно състояние. Обожавам я. — Ненавиждаше всяка дъска и тухла. — Сърцето ми се къса, че я продаваме, но ще бъда откровена — причината е, че се развеждаме със съпруга ми.

— О! — Майкъл си придаде вид на много заинтересуван. — Съжалявам.

— Не е необходимо. — Ръката ѝ описа полукръг. — Оттук ли сте?

— Всъщност не, ние сме от... от града — бързо отговори той. — Вече не издържаеме — тълпата, смога. Нали, Ема?

— Да. — Усмихна се пресилено. — Къщата е много хубава.

— Благодаря. Сами ще видите, че стаите са великолепни: високи тавани, истински дъбови греди, много прозорци и открити пространства. И с камини, разбира се.

„Разбира се“ — помисли си Ема. Та не беше ли седяла пред камината? Мебелите бяха нови, модерни и тя ги намрази от пръв поглед. Както и претенциозните скулптури. Къде бяха възглавниците, кошниците, пълни с кълбата прежда и панделки, които Бев беше подредила?

— Трапезарията е нататък, но това място срещу терасата е чудесно за малки уютни вечери.

„Не, не беше така — си каза тя, докато следваше жената. — Бев беше поставила цветя пред тези прозорци. Цяла растителна джунгла в пръстени купи и кашпи, Стиви и Джоно бяха докарали веднъж цяло дърво и го вкараха с пъхтене и сумтене. Беше шега, но Бев го остави и дори купи гипсова червеношийка, за да я постави на един клон.“

— Ема?

— Какво? — Изненадано се върна в действителността. — Извинявайте.

— Няма нищо. — Жената беше очарована, че Ема изглеждаше като хипнотизирана. — Тъкмо питах дали готвите?

— Не, не много добре.

— Кухнята е последна дума на модата. Поднових я преди две години. — Тя бутна и задържа крилото на летящата врата, за да я покаже. — Всичко е вградено: микровълнова печка и обикновена печка, разбира се, шкафчета. Помещението е просторно, има и килер.

Ема разглеждаше модерно обзаведената, но бездушна кухня, цялата в бяло и неръждаема стомана. Нямаше ги медните съдове, лъснати до блясък от Бев, които висяха на куките. Нямаше ги саксиите с цветя по прозорците. Нямаше го високият стол на Дарън, нито разхвърляните готварски книги или шарените бурканчета с подправки.

Жената продължаваше да говори — явно кухнята бе нейната гордост, и тя стоеше и с тъга си спомняше миналото.

Телефонът иззвъня и жената затвори бялата врата на килера.

— Извинете ме за момент.

— Добре ли си? — тихо попита Майкъл.

— Да — отвърна Ема. — Нека да се качим горе.

— Слушай, Джак. — Гласът на мисис Щайнбренаер беше загубил кадифените нотки. — Не ме интересуват оплакванията ти или заплахите на адвоката ти. Разбра ли?

Майкъл се покашля.

— Извинете ме. — Усмихна се съчувствено на жената. — Ще разрешите ли да огледаме къщата?

Тя им махна и изръмжа в телефона:

— Слушай, говедо.

— Явно ще е заета известно време — каза той развеселено. — сигурна ли си, че искаш да се качиш горе?

Не, не беше сигурна. Всичко друго, но не и сигурна.

— Щом съм стигнала дотук, не мога да не продължа докрай.

— Правилно. — Въпреки твърденията ѝ, че се чувства уверена, той я прегърна през раменете, когато се заизкачваха нагоре.

Вратите на стаите бяха отворени. Първата бе спалнята на баща ѝ и Бев. Понякога късно нощем Ема бе чувала смеховете им. Следваше стаята на Алис — винаги чиста и подредена. Сега беше превърната във всекидневна със стани, покрити с книги, и телевизор на поставка. Нейната стая. Тя се спря и надникна вътре.

Куклите бяха изчезнали, а също и нощната лампа Мики Маус, и розовите пердета. Сега очевидно беше стая за гости: изкуствени цветя, модерно легло с възглавници в ярки цветове, подредени книги и списания. Римски транспаранти бяха заменили щорите, а мокет — малкото килимче.

— Това беше моята стая — прошепна тя. — Имаше тапети на малки розички, розови пердета на прозорците и голяма бяла кувертюра на леглото. Рафтовете бяха отрупани с кукли и играчки. Предполагам, че е била стая, за каквато всички малки момиченца мечтаят. Бев разбираше от това. Кой знае защо си бях въобразила, че нищо не се е променило.

Спомни си една мисъл: „Всички неща се променят; нищо не загива.“ Присмя си се мислено. Не беше човек, който си служи с цитати.

— За теб не се е променило. И това е важното.

Тя не отговори, обърна се и погледна към стаята на Дарън. Вратата беше отворена както в онази нощ.

— Спях — каза тя тихо. — Нещо ме събуди. Песента. Мислех, че е песента. Не можех фактически да я чувам, но я усещах. Опитах се да разбера коя е песента и да си представя как се забавляват долу. Искях да съм голяма, за да мога да стоя с гостите. Чух някакъв шум — измърмори, като разтриваше слепоочието си. — Не знам какво. Но аз... стъпки! — Внезапно си спомни сърцето ѝ започна да бие. — Чух, че някой върви по коридора. Искаше ми се да е татко или Бев, да си поговорим малко. Може би щяха да ми разрешат да сляза при тях. Но не беше нито татко, нито Бев.

— Спокойно. — Видя потта по челото ѝ и притисна ръката ѝ между своите ръце. — Само не се вълнувай.

— Дарън плачеше. Чух го да плаче. Сигурна съм. Не е сън. Чух го да плаче. Станах. Алис ми беше казала да не му давам Чарли, но Дарън обичаше да спи с него и плачеше. Реших да го занеса в стаята на Дарън и да му поговоря, докато заспи отново. Но коридорът беше тъмен.

Тя се огледа наоколо. Сега слънцето надничаше през прозорците на стаята.

— Цареше мрак. И това бе необичайно, защото коридорът бе винаги осветен заради мен. Толкова се страхувам от тъмнината. Тогава се появяват разни същества.

— Същества! — повтори той учудено.

Тогава тя тръгна като насън към вратата.

— Чувах съскането им от ъглите, шума от боричкането им край стените и от стъпките им по килима.

— Чула си какво? — попита той тихо. — Какво си чула?

— Чудовищата. — Обърна се и го погледна. — Чувах чудовищата. И... не си спомням. Не си спомням дали отидох до вратата. Тя беше затворена, сигурна съм, че беше затворена, но не знам дали я отворих.

Тя застана на прага. За миг видя стаята, така както я помнеше: разхвърляните играчки на Дарън, леглото му, люлеещия се стол, новичкото колело с три колела. След това всичко изчезна и тя се върна

в реалността. Имаше дъбово бюро и тапициран с кожа стол; картини в рамки, стъклени полици, претрупани с дреболии.

Кабинет. Стаята на брат ѝ се беше превърнала в кабинет.

— Изтичах — каза след малко. — Единственото, което си спомням, е, че тичах и паднах.

— Отишла си до вратата. Казала си го на баща ми, когато е бил при теб в болницата, че си отворила вратата.

— Беше като в сън. А сега не си спомням нищо. Всичко изчезна.

— Може би така трябва.

— Беше красив. Толкова го обичах. Всички го обичаха. — Сълзи замрежиха погледа ѝ. — Трябва да изляза оттук.

— Хайде. — Поведе я по коридора. После по стълбите, по които беше паднала в онази нощ преди години. Хвърли бърз, извиняващ се поглед на Глория Щайнбренаер, която изтича от кухнята. — Съжалявам, но жена ми не се чувства добре.

— О! — В първия момент почувства раздразнение и разочарование, но след това — надежда. — Нека да си почине малко. Както виждате, къщата е много удобна. Нали не искате да отгледате детето си в града.

— Не. — Не си направи труда да я поправи и изведе Ема навън. — Ще се обадим — извика той и зае шофьорското място. — Ако не се вълнуваше от състоянието на Ема и перспективата да кара кола за тридесет хиляди долара, щеше да забележи тъмносиния седан, който ги последва.

— Извинявай — измърмори тя, щом потеглиха по виещия се път надолу.

— Не ставай глупава.

— Не, глупава съм. Не се справих добре.

— Справи се много добре. — Наведе се и я потупа несръчно по ръката. — Слушай, въпреки че никога не съм губил близък човек, разбирам какво чувстваш. Но не бива да се измъчваш непрекъснато, Ема!

— Да престана да мисля за онази нощ? — Успя да се усмихне слабо. — Надявам се един ден да мога. Вярвах, че ако се върна в къщата, ще успея да си спомня случилото се. И тъй като не стана... — Сви рамене и сложи отново тъмните очила. — Държа се като истински приятел.

— Аз съм — измърмори. — Винаги другарче. Гладна ли си? Машинално поклати глава, но осъзна колко е гладна и каза:

— Умирам от глад.

— Какво не бих дал за един хамбургер — заяви той като трескаво се мъчеше да си спомни с какво разполага.

— Хамбургер — с удоволствие. И след като си приятел, аз черпя.

Спря пред закусвалнята и като откри, че в портфейла му има само три едно доларови банкноти и телефонен номер на една червенокоса, за която едва си спомняше, се освободи от онова, което наричаше „тъпа мъжка гордост“. Ема не се възпротиви, нито когато поиска да ги опаковат, нито на предложението му да продължи да шофира.

— Ако искаш да отидем на брега.

— Идеята ми харесва. — Затвори отново очи и се облегна назад. Изпитваше някакво спокойствие от това, че дойде, че изкачи тези стълби, че Майкъл е до нея, а топлият вятър развява косата ѝ. — В Ню Йорк вали сняг.

— Има университети и в слънчевата Калифорния. — Усмихна се, радвайки се на бриза, който галеше лицето ѝ.

— Обичам Ню Йорк. Винаги съм го обичала. С приятелката ми си купихме жилища. Казва се Мариан. Докато учехме в „Сейнт Кетрин“, мечтаехме да живеем в Ню Йорк. Сега сме там. Тя учи изобразително изкуство.

Реши, че Мариан му е симпатична.

— Добра ли е?

— Да, много. Един ден галеристите ще се бият за нейните картини. Какви карикатури правеше на калугерките! — Погледна го и забеляза, че се е намръщил.

— Какво има?

— Може би е само инстинкт на новоизпечен полицай. Виждаш ли оня седан, точно зад нас?

Погледна през рамото си.

— Да. И?

— Откакто купихме хамбургерите, се движи след нас. — Сви в тясна уличка. Седанът ги последва. — Странно, но мисля, че ни следи.

Тя се обърна и се загледа в колата.

— Вероятно е Суини.

— Суини?

— Бодигардът. Той винаги ме открива. Понякога си мисля, че татко е имплантирал под кожата ми сигнално устройство.

— Да, сигурно е така. — Но не държеше да го следят толкова любителски и то, както му се струваше, на първата среща с дългогодишната си любов. — Ще му се изплъзна.

Ема сложи очилата си. За тях очите ѝ се оживиха.

— Наистина ли?

— Мога да приложа най-добрите си хватки и ще го оставя да гълта праха.

— Направи го — извика тя и се засмя.

Майкъл натисна газта, засече един фургон и увеличи на осемдесет.

— Свикнали сме да се състезаваме на такива отсечки в безгрижното ми детство. — Отклони се отново, като се промъкна между един пикап и едно БМВ, след това рязко зави, хвърли се право срещу един кадилак и мерцедесът полетя с деветдесет.

— Добър си. — Ема се изкикоти, завъртя се на седалката и се загледа назад. — Не го виждам.

— Отново е зад нас, опитвайки се да задмине кадилака. А сега виж како ще направя, дръж се! — Завъртя вляво волана и се включи в обратното движение. Профучаха край седана и с умерена скорост се отправиха към следващата бариера.

— Страхотен си — извика тя. — В Академията ли ви учат на такива неща?

— С някои умения човек се ражда. — Спря и погали кормилото. — Каква кола!

Ема се наведе и го целуна по бузата.

— Благодаря ти. Отново. — Преди да успее да ѝ отговори, тя вече бе грабнала пакета с хамбургерите и тичаше към пясъка.

— Харесва ми! — Завъртя се, като се смееше. — Толкова е приятно тук на брега. Обичам шума на вълните и мириса на водорасли. Ако само можеше да докарат океана близо до Бродуей, щях да се чувствам в рая.

Изведнъж изпита желание да я целуне и да види дали е толкова сладка, колкото изглежда. След това тя седна на пясъка и се зае с пакета.

— Това също мирише прекрасно. — Тя му подаде един хамбургер и забеляза, че той я гледа. — Какво има?

— Нищо. — Но устата му беше пресъхнала. — Знаеш ли, спомням си, че веднъж се питах дали въобще си ходила в Макдоналдс. Това беше, когато татко ме доведе на репетицията. После ходихме с него в закувалните и аз се попитах дали би могла да отидеш с цялата тази охрана.

— Не, не можех, но получавах други неща. Не ме съжaliaвай! — бръкна в пакета отново. — Поне не днес.

— Добре. Подай пържените картофи.

Изядоха всичко, без да оставят и троха за чайките. Вятърът се беше усилил и носеше лека мъгла от морето. Имаше и други хора — няколко семейства, млади момичета, демонстриращи тен и елегантни фигури, неизбежното радио, от което се носеше музика, но за нея това беше един от най-спокойните и уединени промеждутъци в живота ѝ.

— Лесно се свиква на такива удоволствия — въздъхна тя и разпери ръце. — Да седиш на брега, да слушаш шума на вълните. — Поклати глава и косата ѝ се разпиля и падна като златен водопад на гърба ѝ. — Бих искала да остана по-дълго.

— И аз — промълви Майкъл. Жадуваше да я докосне. Винаги го бе искал. Прокара пръст по бузата ѝ, тя се извърна и се усмихна. Онова, което видя в очите му, накара сърцето ѝ да се разтупка. Устните ѝ леко се разтвориха.

Не се възпротиви, когато той я целуна. Изстена тихо и инстинктивно се притисна към него. Той нежно ухапа устните ѝ и те пламнаха. Езикът му проникна в устата ѝ, той изстена от удоволствие и ръцете му се напрегнаха.

Питаше се дали би ѝ повярвал, че за пръв път я целуват по този начин? Че за пръв път се чувства така? Испита страстно желание, което ѝ причини болка. Нима го бе очаквала? Затвори очи, за да задържи мига.

— Така е — промърмори той и нежно я целуна.

— Какво е така?

— Действително си толкова сладка, колкото изглеждаш.

Тя преглътна и рязко се отдръпна. В гърдите ѝ бушуваха непознати чувства. Очите ѝ се насълзиха. Объркана, стана и тръгна към водата.

Един мъж лесно обърква смущението с безразличието. Майкъл седеше неподвижно и се опитваше да подреди мислите си. Не бе безразличен към нея. Може би звучеше глупаво, но бе влюбен до уши. Тя бе красива, елегантна и сигурно е свикнала мъжете да я ухахват. Богати мъже, от висшето общество. А той беше само начинаещо ченге от буржоазно семейство. Въздъхна дълбоко, изправи се и се опита да прикрие чувствата си.

— Стана късно.

— Да. — Полудяваше ли? Готова бе едновременно да плаче и да се смее. Искаше да му се довери, но утре ще бъде на три хиляди мили далеч от тук. Каза си, че той само я съжалява. Тя бе „бедното малко богато момиче“, титла, която ненавиждаше, а той, макар и млад, вече беше човек с професия.

— Трябва да се връщам. — Усмихна се тя. — Наистина съм щастлива, че дойде с мен днес. Че се забавлявахме.

— Винаги на вашите услуги. — Подаде ѝ ръка и изведнъж си каза: „По дяволите, стига съм прикривал чувствата си!“ — Искам да се видим пак, Ема! Трябва да те видя!

— Не знам...

— Непременно ми се обади, когато се върнеш.

От начина, по който я гледаше, усети, че ѝ става ту горещо, ту студено.

— Ще се обадя. Бих искала... не знам кога ще дойда тук отново.

— Може би за филма?

— Какъв филм?

Бяха тръгнали към колата, но сега той спря.

— След две седмици започват снимки в Лондон и след това предполагам тук. Ще поставят допълнителна охрана. Филма — повтори той, когато забеляза, че тя го гледа озадачено. — „Девъстейтет“^[1], нали се сещаш по книгата на майка ти. Енджи ще изпълнява главната роля. Енджи Паркс. — По израза на лицето ѝ разбра, че е направил много голяма и много глупава грешка. — Извинявай, Ема, мислех, че...

— Не — каза тя, почувствала се изведнъж безкрайно изтощена. — Не знаех.

Грабна слушалката на телефона още при първото позвъняване. От часове чакаше и се потеше.

— Да?

— Открих я. — Добре познатият му глас леко потреперваше.

— И?

— Отиде да види ченгето, Кесълринг. Остана там около час. След това отиде до къщата, влезе в проклетата къща, където стана онова. Трябва да направим нещо и то бързо. Казах ти го тогава, казвам ти го и сега. Не мога да си позволя провал.

— Стегни се. — Говореше спокойно, но ръката му слабо трепереше, когато посегна за цигара. — Тя е отишла до къщата. Влизала ли е вътре?

— Шибаното място се продава. Тя и младежът влязоха направо вътре.

— Какъв младеж? С кого беше?

— Някакъв младеж. Мисля, че е синът на ченгето.

— Добре. — Отбеляза си го на бележника, поставен до телефона. — После къде отидоха?

— В едно шибано заведение за хамбургери.

Върхът на молива се счупи.

— Не разбрах?

— Казах, че отидоха за хамбургери, а след това тръгнаха по магистралата. Но ги изпуснах. Знам къде е отседнала тази вечер. Мога да намеря някой, който да свърши работата бързо и лесно.

— Не ставай идиот. Няма нужда.

— Казах ти, че се срещна с ченгето, че отиде в къщата.

— Да, разбрах те. — Ръката му сега беше съвсем сигурна. — Мисли, за Бога! Ако си е спомнила нещо, каквото и да е, щеше ли най-спокойно да отиде да си купува хамбургери?

— Не мисля...

— Мисленето си е твой проблем и винаги е бил. Тя не си спомни тогава и сега не си е спомнила. Може би това неочаквано пътешествие е било последно усилие за възвръщане на паметта или по-вероятно — само сантиментално пътуване. Няма нужда да се случи нещо на Ема, да ѝ се случва нещо изобщо.

— А ако си е спомнила?

— Не е възможно. Слушай ме сега и то внимателно. Първият път беше нещастен случай, трагичен и непредсказуем инцидент, за който си виновен.,

— Идеята беше твоя, ти го организира.

— Точно така, щом от двама ни само аз съм способен да мисля. Но това беше нещастен случай. Нямам намерение да извършвам предумишлено убийство. — Помисли си за музиканта, който беше поръчал пиците, но не си спомни името му. — Освен ако не може да се избегне. Разбра ли?

— Студенокръвно копеле.

— Да. — Ухили се. — И ти препоръчвам да го запомниш.

[1] Унищожената (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

В Лондон валеше сняг — мокри, гъсти парцали, които падаха по яките, разтопяваха се и потичаха по гърба. Хубав сняг, само да не се налага да се бориш с трафика на Кингс Роуд.

Ема предпочиташе да ходи пеш. Суини сигурно е вбесен, но сега не ѝ се мислеше за него. Адресът беше записан на парче хартия, пъхнато в джоба на дебелилото ѝ палто. Едва ли ѝ беше необходим, тъй като го знаеше наизуст.

Завръщаше се след толкова години в Челси. Сега бе голяма и свободна да прави каквото пожелае. Кварталът ѝ се стори непознат. Въпреки че бе родена в Лондон, тя се чувстваше като туристка. Челси — свърталище на пънкари, ѝ се стори чужд, все едно се намираще примерно във Венеция.

Улиците бяха осеяни с бутици и антикварни магазинчета, където закъснели купувачи търсеха подаръци. Срещаше засмени млади момичета, с перли и анцузи, загърнати в якета. Младежи, мъчещи се да изглеждат едновременно груби, отегчени и светски.

Въпреки снега на Слоан скуеър продаваха цветя. Дори през декември пролетта можеше да се купи на разумна цена. За миг се изкуши, но си отмина. Би било доста странно да се изправи с букет пред вратата на майка си.

Майка ѝ. Нито отричаше, нито приемаше Джейн Палмър като майка. Дори името ѝ звучеше непознато. Смътно си спомняше лицето ѝ. То се появяваше случайно в сънищата ѝ, зачервено от ярост, преди да я удари или разтърси. Лицето от статиите в „Пийпъл“, „Енкуайърър“ и „Поуст“.

„Лице от миналото — помисли си Ема. — А какво общо имат миналото и настоящето?“

Тогава защо беше дошла? Непрекъснато си задаваше този въпрос, докато вървеше по тясната, добре поддържана улица. За да разбере нещо, което я измъчваше толкова години.

Ема си каза: „Каква ирония на съдбата, че се бе преместила в този луксозен и богат квартал, където са живели Оскар Уайлд, Уистлър^[1] и Търнър^[2].“ Писатели и художници винаги биваха привлечени от Челси. Както и музикантите. Мик Джагър има къща тук. Или е имал. Но това бе без значение. Беше дошла само заради Джейн.

А може би контрастите бяха привлекли майка ѝ. Челси беше убежище за хората на изкуството, същевременно тук живееха и обикновени хора. В него цареше спокойствие и трескава забързаност. Може би Джейн бе избрала квартала, защото и Бев живееше тук.

Това също едва ли беше от значение.

Тя спря, ръката ѝ нервно мачкаше чантата, а снежинките полепваха по косата и раменете ѝ. Стоеше пред дома на Джейн — претенциозно и претрупано копие на викторианска къща. Някой бе решил да добави кулички и високи, тесни прозорци. Пердетата бяха плътно спуснати и пътеката още не бе почистена от снега. Не си бяха направили труда да окачат гирлянди или наниз крушки.

Това я накара да си спомни с тъга за къщата на Кесълринг. В Калифорния не валеше сняг, но в къщата цареше уют и празнично настроение. Ема отново си помисли, че нямаше дом, в който да празнува Коледа.

Пое дълбоко дъх, бутна вратата и нагази в снега по пътеката. На дървената врата с орнаменти висеше чукче. Стори ѝ се, че лъвската месингова глава ще се превърне в чудовище. Може би причината бе в атмосферата на приближаващия празник или призраците от детството подтикваха въображението ѝ.

С премръзнали ръце въпреки кожените ръкавици тя вдигна лъвската глава и я пусна да се удари върху дървото.

Никой не се показа. Удари втори път, като се надяваше, че няма да ѝ отворят. Така би могла да си каже, че е направила всичко възможно и ще заличи Джейн от главата и сърцето си. Отчаяно ѝ се искаше да избяга от тази къща, която претендираше да е нещо, което не беше, от месинговата лъвска глава, от жената, която сякаш винаги щеше да я преследва. Беше решила да си тръгне, когато вратата се отвори.

Занемяла гледаше жената в червен копринен халат, смъкнат от едното ѝ рамо, опънат по широкия ѝ ханш. Невчесаната ѝ руса коса ограждаше широко, безхарактерно лице. Лицето ѝ се стори съвсем

чуждо. Позна само очите, присвитите, сърдити очи, сега почервенели от пиене, наркотици или недоспиване.

— Е? — Тъй като ѝ стана студено, Джейн загърна халата си. На пръстите ѝ проблеснаха диаманти. За ужас на Ема вонеше на джин. — Виж какво, хубавице, има и по-интересни неща от стоенето на вратата в събота следобед.,

— Кой, по дяволите, е? — От втория етаж се чу раздражен мъжки глас.

Джейн хвърли отегчен поглед зад себе си.

— Млъкни, разбра ли! — изкрещя му тя. — Е? — Обърна се към Ема. — Виждате, че съм заета.

„Върви си — помисли си с ужас. — Обърни се и просто си тръгни.“

— Бих искала да поговоря с вас. — Ема чу собствения си глас, но ѝ звучеше като на друг човек. — Аз съм Ема.

Джейн не трепна, само очите ѝ се присвиха още повече. Пред нея стоеше млада, висока и елегантна жена, с бледо и фино лице и дълга руса коса. Видя Брайън — след това дъщеря си. За момент изпита нещо като съжаление. След това устните ѝ се изкривиха.

— Ах, ах, ах! Малката Ема е дошла вкъщи при мама. Искаш да ми говориш? — Смехът ѝ я накара да подскочи. Очакваше майка ѝ да се нахвърли върху нея с плесници, но Джейн само отстъпи от входа. — Заповядай, мила. Да си побъбрим.

Поведе я през мрачния коридор към салона, в който цареше безпорядък. „Мирише — помисли си момичето — на алкохол и дим, но не от цигари.“ Атмосферата не се различаваше много от стария апартамент.

Брайън скоро ще престане да ѝ праща ежегодния чек и никакви заплахи или измами не биха измъкнали от него още някое пени. Но оставаше дъщеря ѝ. Нейната малка Ема. Жената трябва да мисли за бъдещето си, реши тя. Особено когато вкусовете и навиците ѝ са скъпи.

— Ще пийнем ли? За да отпразнуваме срещата.

— Не, благодаря.

Джейн сви рамене и наля на себе си. Когато се обърна, червената коприна се опъна по налетия ханш.

— За семейните връзки — предложи тя и вдигна чашата си. Ема се загледа в ръцете си и Джейн избухна в смях. — Да те намеря пред вратата си след толкова години. — Жадно отпи, след това още веднъж и седна на покритото с пурпурно кадифе канапе. — Седни, Ема, сладурче и ми разкажи всичко за себе си.

— Няма нищо за разказване. — Седна вдървено на крайчеца на стола. — В Лондон съм за ваканцията.

— Ваканцията? А, Коледа. — Усмихна се и почука с изпочупените си нокти по чашата. — Е, донесе ли на мама подарък?

Поклати глава. Чувстваше се отново дете. Уплашено и самотно.

— Най-малкото, което би могла да направиш за майка си след всичките тези години, е да ѝ донесеш малък подарък. — Облегна се назад. — Няма значение. Никога не си била внимателно дете. Вече си пораснала. — Забеляза обиците ѝ с диаманти. — И добре се грижиш за себе си. Модни училища, модни дрехи.

— Сега съм в колеж — отвърна Ема безпомощно. — И работя.

— Работиш? За какво, по дяволите, ти е работа? Дъртият ти баща е пълен с пари.

— Харесва ми. — Ядоса се, че не може да контролира заекването си. — Искам да работя.

— Никога не си била умно дете. — Джейн се намръщи и си наля още джин. — Като си помисля за всичките онези години, когато икономисвах, спестявах, лишавах се, за да те облека и нахраня. И ни най-малка благодарност от твоя страна. — Взе бутилката и допълни чашата си. — Само рев и сополи, а след това тръгна с баща си, без дори да се обърнеш. Нависоко хвърчиш, нали, момиченцето ми? Малката принцеса на татко. Въобще не си се сетила за мен.

— Мислила съм за теб — прошепна Ема.

Отново забарабани с пръсти по чашата. Трябваше ѝ една доза, за да се ободри, но се страхуваше, че ако излезе от стаята, дъщеря ѝ ще изчезне и тя ще изгуби всякакъв шанс.

— Настроил те е срещу мен. — Сълзи на самосъжаление протекоха. — Иска те само за себе си, докато аз преживях мъките на раждането, отглеждането ти. Можех да се отърва от теб, знаеш ли? Дори тогава беше лесно, ако познаваш подходящи хора.

Тогава Ема вдигна очи. Потъмнели от мъка, те се впиха в лицето на майка ѝ.

— Защо не го направи?

Джейн стисна чашата с ръка. Те започваха да треперят. Не бе взимала наркотик от часове, а джинът беше слаб заместител. Никога не би си признала, че криминалният аборт я плашеше много повече, отколкото раждането.

— Обичах го. — И защото си вярваше, звучеше като истина. — Винаги съм го обичала. Нали знаеш, израснахме заедно. И ме обичаше, беше ми предан. Ако не беше музиката му, смрадливата му кариера, щяхме да сме заедно. Но той ме изостави. Интересуваше го само музиката му. Мислиш, че го е грижа за теб? — Малко затруднена от джина, тя се изправи. — Не дава и пукната пара. Всичко беше заради кариерата му. Не искаше шибаната му публика да мисли, че Брайън Макавой е човек, който би изоставил дъщеря си.

Старите съмнения и страхове така бързо я обзеха, че тя с усилие произнесе думите.

— Той ме обича. Направил е всичко за мен.

— Той обича само себе си. — Подпря се върху облегалките на креслото на Ема и се надвеси над нея. Нещо светна в очите ѝ. След толкова години трудно би наранила Брайън, а Господ знаеше, че беше използвала всичко, за което се беше сетила, за да му причини болка. Но можеше да нарани Ема, а то е почти същото.

— Той би изоставил и теб, ако не се страхуваше от скандал. Добре, че го заплаших с вестниците.

Не спомена за заплахите да я убие и да се самоубие. Беше толкова маловажно, че не го помнеше.

— Той знаеше, знаеше го и неговият негодник мениджър какво би станало, ако пресата разтръбеше, че най-известната рокзвезда изоставя незаконното си копеле в мизерия. Знаеше го и затова те взе и ми плати доста прилична сума, за да изчезна от живота ти.

Доповръща ѝ се — от думите, от лошия дъх, който усещаше, когато Джейн ѝ говореше.

— Платил ти е?

— Аз си ги спечелих. — Джейн хвана с пръсти брадичката на Ема и я стисна. — Спечелих си всяка лира и дори повече. Той те купи, искаше да си купи душевно спокойствие. Цената беше твърде ниска за него, но и не можа да го получи, нали? Не можа да си купи душевното спокойствие.

— Остави ме. — Хвана ръката ѝ и я отмести настрана. — Не ме докосвай!

— Ти си точно толкова негова, колкото и моя.

— Не. — Скочи от стола, молейки се краката да я удържат. — Не, продала си ме и нямаш никакви права. Може да ме е купил, Джейн, но той също не ме притежава. — Бореше се със сълзите. Няма да се разплаче тук, не пред тази жена. — Дойдох тук, за да те помоля да спреш филма по твоята книга. Надявах се, че у теб е останало някакво майчинско чувство и ще уважиш единственото ми желание. Но съм си губила времето.

От горния етаж се чуха псувни.

— Аз все още съм ти майка! — изкрещя Джейн. — Не можеш да ме смениш.

— Не, не мога. Просто ще трябва да се примиря с това. — Обърна се и тръгна към вратата.

— Искаш да спра филма? — Посегна към ръката ѝ. — Много ли искаш да го спра?

С ледено спокойствие Ема ѝ обърна гръб.

— Да не мислиш, че ще ти платя? Този път си, си направила лошо сметката, Джейн. От мен никога няма да измъкнеш и пени.

— Кучка! — Ръката на Джейн се стовари върху бузата ѝ. Ема дори не се опита да избегне удара. Отвори вратата и си тръгна.

Дълго се разхожда, като избягваше купувачите и хората, извели на разходка кучетата си. Не обръщаше внимание на смеховете, на рева на моторите и коледното настроение около себе си. Сълзите така и не потекоха: може би заради студа или пък от шума.

Не разбра как се намери пред вратата на Бев. Почука бързо, преди да е размислила. Каза си, че е време да приключи с миналото и да продължи живота си.

Вратата се отвори. Почувства домашния уют: беше топло, чуваха се коледни песни, миришеше на елхови клонки. Видя пред себе си Алис. Снегът и студът останаха зад гърба ѝ. „Колко странно — помисли си тя, — че виждам старата си бавачка.“ През изминалите години Ема бе пораснала, а Алис — остаряла. Бавачката я позна и се усмихна.

— Здравей, Алис. — Устните ѝ бяха посинели от студ. — Хубаво е, че се виждаме отново.

Жената не помръдна, а сълзите потекоха по бузите ѝ.

— Алис, не забравяй да дадеш този пакет на Тери, ако мине от тук. — Бев се втурна по коридора с праметната върху ръката си норка. — Ще се върна около... — Спря се и малката черна чанта се изплъзна от ръцете ѝ. — Ема! — прошепна тя.

Стояха неподвижно една срещу друга, а Алис хълцаше между тях. Бев се зарадва. Искаше ѝ се да притисне момичето към гърдите си, но не посмя.

— Трябваше да телефонирам — започна Ема. — В града съм и си помислих, че...

— Толкова се радвам. — Бев се съвзе, усмихна се и пристъпи. — Алис. — Гласът ѝ звучеше толкова нежно. — Би ли приготвила чай.

— Но ти излизаше — бързо се намеси Ема. — Не искам да обърквам плановете ти.

— Няма значение. Алис? — повтори тя. Жената кимна и забърза по коридора. — Колко си пораснала — измърмори Бев. С усилие се въздържа да не я докосне. — Не мога да повярвам... Но ти сигурно си измръзнала. — Хвана ръката ѝ. — Влизай по-скоро вътре.

— Но нали излизаше?

— Не е важно. Парти на един клиент. Ще ми е приятно, ако останеш. — Пръстите ѝ стискаха ръката ѝ, докато очите ѝ не се окъсваха от ли нето на момичето. — Моля те.

— Добре, но само за няколко минути.

— Съблечи палтото си.

Те седнаха в просторния светъл салон. И двете бяха твърде напрегнати.

— Колко е приятно! — усмихна се Ема. — Чух, че си станала много търсен дизайнер. Сега виждам защо.

— Благодаря ти. „О, Господи, какво би трябвало да кажа? Какво да премълча?“ — питаше се Бев.

— С една моя съученичка купихме студио в Ню Йорк. — Покашля се и погледна към огъня в камината. — Нямах представа, че обзавеждането е толкова сложно нещо. При теб винаги е изглеждало съвсем лесно.

— Ню Йорк — изрече Бев, като неспокойно скръстваше и отпускаше ръцете си. — Значи сега живееш там?

— Да. Записах се в университета. Фотография.

— О! Харесва ли ти?

— Много.

— Дълго ли ще останеш в Лондон?

— До първи януари.

Последва дълга и неловка пауза.

Погледнаха с облекчение към Алис, когато влезе да поднесе чая.

— Благодаря, Алис. Аз ще наля. — Бев хвана ръката на бавачката и леко я стисна.

— Останала е при теб — отбеляза Ема.

— Да. Или по-точно, останахме двете заедно. — Докато сервираше чая, тя се успокои. — Все още ли слагаш много сметана и захар в чая?

— Не, американизирах се! — В синята ваза имаше лалета. Питаше се дали Бев си ги беше купила от цветарницата на площада, или сама ги беше отгледала. — Сега вече не слагам толкова много.

— Двамата с Брайън много се страхувахме, че ще надебелееш и че ще останеш без зъби. — Бев трепна и се помъчи да намери приемлива тема за разговор. — Каж ми нещо за твоята фотография. Какви снимки обичаш да правиш?

— Предпочитам да снимам хора — портретна фотография. Надявам се да направя кариера в тази област.

— Чудесно. Много бих се радвала да видя нещо от работите ти. — Тя отново замълча. — Може би, когато дойда в Ню Йорк.

Ема се загледа в красивото коледно дърво. Не беше купила подарък на Бев, който да сложи под дървото. Но може би все пак имаше нещо, което да ѝ подари.

— Защо не ме попиташ как е той, Бев? Би било по-лесно и за двете ни.

Бев погледна Ема в очите — красивите, тъмносини очи, същите като на Брайън.

— Как е той?

— И аз бих искала да знам. Кариерата му върви по-добре от всякога. Последното турне... вероятно ти знаеш всичко.

— Да.

— Композира музика за филм и готви албум с най-добрите си песни. Ще направи и видеоклип. — Тя замълча, после бързо изрече: — Много пие.

— И това знам — промълви Бев. — П.М. много се тревожи. Но те... през последните няколко години отношенията ни се пообтегнаха.

— Ако можех да го убедя да се лекува... — Нервно сви рамене. — Видя какво се случи със Стиви... но толкова е трудно да се говори с татко за това. Пиенето не се е отразило на работата, на композирането, дори и на здравето му. Но...

— Ти се тревожиш.

— Да. Да, тревожа се.

Усмивката на Бев вече не бе така пресилена. Като че ли се появи призракът на онази, която Ема си спомняше.

— Заради това ли дойде?

— Не знам. Може би. Изглежда, че причините са доста.

— Ема. Кълна ти се, че ако знаех как бих могла да помогна, ако съм сигурна, че мога да направя нещо, щях да го направя.

— Защо?

Тя взе чашата си, за да спечели време и да подбере думите.

— С Брайън сме споделяли много неща. Няма значение колко е продължило, колко бях наранена — тези чувства не се забравят.

— Мразиш ли го?

— Не. Разбира се, че не го мразя.

— А мен?

— Ох, Ема!

Момичето рязко разтърси глава и се изправи.

— Нямах намерение да те питам за това. Не исках да говорим за миналото. Просто изведнъж почувствах, че... нещо не е довършено. Не знам какво съм си мислила, че трябва да изпълня днес. Погледна към огъня в камината. — Ходих да видя Джейн.

Чашата на Бев издрънча върху чинийката.

— Ох!

Ема се засмя нервно и зарови пръсти в косата си.

— Да. „Ох!“ Чувствах, че трябва да отида, че ако я видя, ще успея да изясня чувствата си. Толкова беше глупаво да се надявам, че като я помоля, ще спре филма, който правят по нейната книга. — Наведе глава. — Не можеш да разбереш какво означава да я видиш и да осъзнаеш какво представлява майка ти.

— Не знам какво да ти кажа, Ема, освен истината. — Загледа я внимателно. Може би имаше нещо, което би могла да направи, нещо

много малко, за да поправи грешката. Когато заговори, гласът ѝ беше спокоен и сигурен. — Ти си толкова различна от нея. Не ѝ приличаше, когато дойде при нас, не ѝ приличаш и сега.

— Тя ме е продала на татко.

— Ох, Господи! — Притисна ръце към лицето си, след това ги отпусна. — Не е вярно, Ема.

— Той ѝ е дал пари. Тя ги е взела. Като някаква стока, която са си разменили и са я пробутали на теб.

— Не! — Тя скочи. — Това е жестоко. Да, той ѝ плати. Щеше да ѝ плати, колкото и да бе поискала, за да си в безопасност.

— Тя каза, че е заради кариерата.

— Лъжа. — Приблужи се и хвана ръцете на Ема. — Изслушай ме. Когато баща ти те доведе вкъщи, беше нервен, дори изплашен, но решен да направи това, което според него е правилно. Не заради проклетата кариера, а защото си негова дъщеря.

— И всеки път, когато сте ме поглеждали, сте виждали нея?

— Брайън — не. Брайън — никога. — Тя въздъхна, седна на дивана и прегърна Ема. — Може би в началото да е било така за мен. Но аз бях млада. Исусе, на същата възраст, на която си ти сега. Бяхме лудо влюбени, готвехме се за сватба. Бях бременна с Дарън. И изведнъж се появяваш ти — част от Брайън, с която нямах нищо общо. Бях уплашена. Може би дори съм била обидена. Истината е, че не исках да чувствам нищо към теб, освен известно съжаление. — Отдръпна се, но Бев я задържа за раменете. — Неочаквано и за самата мен аз разбрах, че те обичам като своя дъщеря.

Тогава Ема не издържа, отпусна глава върху рамото ѝ и се разрида. Огъня прашеше в камината, а Бев галеше косата ѝ.

— Съжалявам, детето ми. Толкова съжалявам, че през всичките тези години не бях с теб. Сега ти си голяма и аз пропуснах тази възможност завинаги.

— Мислех, че ме мразиш... заради Дарън.

— Не! О, не!

— Обвинявала си ме...

— Не! — Отдръпна се назад ужасена. — Господи, Ема! Ти беше дете. Аз обвинявах Брайън, но съм грешила. Обвинявах себе си и се моля да съм сгрешила. Но каквито и неппростими неща да съм направила или мислила, теб никога не съм обвинявала.

— Аз го чух, че вика...

— Шшт! — Хвана ръцете ѝ и ги вдигна до страните си. Ако знаеше, че Ема е страдала толкова. Само ако знаеше... Може би щеше да намери сили да преодолее болката си и да се посвети на другото дете. — Изслушай ме. Това беше най-ужасното, най-трагичното нещо в живота ми. Нахвърлих се върху хората, на които държах. След смъртта на Дарън, аз бях... Почти не знаех какво и къде съм. Непрекъснато мислех за самоубийство. О, Ема, имаше нещо в него... Понякога не вярвах, че аз съм го родила. И когато си отиде така внезапно, като че ли някой изтръгна сърцето ми. Отдала се на скръбта си, аз измених на другото си дете. И те загубих.

— Аз също го обичах. Толкова много!

— Знам. — Усмихна ѝ се нежно. — О, знам.

— И теб. Ти ми липсваше, Бев!

— Мислех си, че няма да ми простиш и че няма да те видя отново.

Това я учуди. Да ѝ прости! А Ема мислеше, че именно на нея няма да простят никога. След този разговор болката, която бе изпитвала през целия ден, изчезна и тя се усмихна.

— Когато бях малка, си мислех, че си най-красивата жена света. — Притисна бузата си до нейната. — И все още мисля така. Мога ли отново да те наричам „мама“?

Ема усети леката въздишка, когато Бев я прегърна силно.

— Почакай, имам нещо за теб!

Останала сама, бръкна в чантата си за кърпичка. Облегната на възглавниците, тя избърса очите си. Нейната майка винаги е била и ще бъде Бев. Може би това бе отговорът на въпроса, който толкова години я измъчваше.

— Запазих го заради теб — каза Бев, като се върна в стаята. — А може би съм го запазила заради себе си. Помагаше ми през много самотни нощи.

Извика радостно и скочи.

— Чарли!

[1] Американски художник (1834–1903). — Б.пр. ↑

[2] Английски художник, пейзажист (1771–1851). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Двадесет и двама оркестранти — цигулари, челести, флейтисти, фаготисти и арфисти — се тълпяха в звукозаписното студио. Двама асистент режисьори доста се бяха потрудили за украсата. От тавана висяха блестящи червени топки, елхови клонки украсяваха стените, а коледното дърво се въртеше в ъгъла.

Джоно беше забъркал нещо, което наричаше уосеил^[1]. Едва след като изпи две чаши и все още не беше паднал мъртъв, другите се прстрашиха да опитат.

Близо четири часа записваха една песен и Брайън беше почти доволен от резултата. Сега слушаше последния вариант. И до днес се учудваше, че песента, появила се като мъглява мелодия в главата му, накрая заживяваше собствен живот. В такива моменти все още изпитваше трепета, с който композира първата си песен.

Погледна към кабината на звукорежисьора, където беше Пит, изнервен и нетърпелив както винаги от перфекционизма му. После се потопи отново в музиката и забрави за него.

Нахлузил на челото си зелена козирка, Джоно играеше покер с един от флейтистите и с красивата арфистка. Непрекъснато се шегуваше, нахално лъжеше и се обзалагаше.

П.М. четеше някакъв криминален роман. Зловещ, ако се съдеше по корицата. В момента, изглежда, предпочиташе собствената си компания и тази на един двама убийци.

Стиви отново се бе затворил в тоалетната. Последният му престой в клиниката продължи по-малко и от седмица.

„Доволни са — помисли си Брайън, — доволни от добре свършената работа.“

Заслуша се във финала.

— Искам да запишеш отново вокалите.

Джоно събра купчината с пари.

— Кой казва, че не може да се печели и по почтен начин?

Намигна на арфистката. Тя се изкикоти и му подаде банкнота от пет лири.

— Откъде знаеше, че ще иска още един запис?

— Просто знам, момичето ми — отвърна Джоно. Изправи се и се закани с юмрук към кабината на звукорежисьора. Той също забеляза раздразнението на Пит, но не му обърна внимание. — Още веднъж ще сядаме на задниците си.

— Не бива да искаш още един запис, синко. — Стиви влезе залитайки в студиото. Сега се беше надрусал яко — чист кокаин и малко хероин. — Не знаеш ли какъв празник е днес? Шибаната Бъдни вечер!

— Има още няколко часа. — Брайън потисна раздразнението си. За съжаление имаха още двадесет минути, преди Стиви да се е строполил. — Хайде да свършваме, за да си отидете вкъщи и да закачите чорапите си.

— Я, виж кой е тук! — Извика Стиви, когато Ема влезе в студиото. — Нашето малко момиче. — Прегърна я през рамо. — Добре, Ема, сладурче, кой е най-добрият?

Едва се усмихна и целуна измършавялата му буза.

— Татко.

— Само възглица^[2] ще намериш в чорапа си, момиченце.

— Предполагам, че още сте тук. — Ръката му беше още на рамото ѝ и двамата тръгнаха към микрофона. Усещаше го, че трепери като силно опъната струна. — Нали мога да послушам малко?

— Билетите са по два шилинга и пет пенса. — Джоно я освободи от Стиви, защото забеляза, че състоянието му я потиска. — Но тъй като е Коледа, няма да настояваме за шилингите.

— Приключваме — заяви Брайън.

— Същото каза преди два часа. — Джоно я прегърна, за да я успокои. — Човекът е маниак. След записа ще го вкараме в правилния път.

Брайън остави цигарата и направи гаргара с вода.

— Само вокалите на „Загубил слънцето“.

— Двадесето записване на вокалите — обади се и П.М. Стана му приятно, когато Ема го докосна с устни по страната.

— Съжалявам, че попречих на литературните ти занимания — остро изрече Брайън.

Ема веднага застана между тях и съблече палтото си.

— „Загубил слънцето“? Имала съм късмет, тя ми е любимата.

— Чудесно. Можеш да се включиш и ти.

Тя се усмихна Джоно, след това си потърси място.

— Не, почакай. — Усмихнат, Брайън хвана ръката ѝ. — Точно това ни трябваше. — Вече даваше знак за още едни слушалки. — Ще се включиш във втория куплет.

— Татко, не мога.

— Разбира се, че можеш. Знаеш текста, мелодията.

— Да, но...

— Прекрасно! Как не съм се сетил за това по-рано. Тази песен има нужда от женски глас, за да ѝ придаде мекота и тъга.

— Няма смисъл да спориш — каза Джоно, като нахлузваше слушалките на главата ѝ. — Вече го е решил.

Ема въздъхна. После се пошегува:

— Какъв ще бъде процентът ми? Ще изпишат ли името ми на обложката? А авторското право?

Брайън дръпна носа ѝ.

Помисли си, че малко му трябва да бъде щастлив. Всяка нова идея го възпламеняваше: даваше нареждания, като от време на време се съветваше с Джоно, държеше под око Стиви и се стараше да стои настрана от П.М.

Тя чу в слушалките тъжните цигулки и флейтите. Звучеше почти класически. „Като дъжд — каза си тя, — ромолящ есенен дъжд.“

Дочу гласа на баща си, ясен и оптимистичен, въпреки тъжните думи.

*„Търсих лицето ти,
виках името ти.
Ти беше светлината.
Но ме покриха сенки
и аз загубих слънцето.“*

Тя слушаше поразена от изключителната хармоничност, която постигаха двамата с Джоно. Гласът на баща ѝ галеше слуха ѝ. Тъжните, безнадеждни стихове я разчувстваха.

„Но това е Бев“ — каза си тя. Той пееше за Бев. На Бев. Тя не откъсваше поглед от Брайън. Как не беше забелязала по-рано? Как не беше разбрала?

Той все още беше влюбен. Нито обиден, нито сърдит, но безнадеждно влюбен.

Забрави за всичко, когато присъедини гласа си към неговия.

Дори не забеляза, когато Джоно престана да пее. Импулсивно хвана ръката на баща си. Не усещаше, че очите ѝ са насълзени. Гласовете и сърцата им се сляха.

*„Моят живот е сянка без теб.
Сънувам светлината,
но се събуждам в мрак.
Аз загубих слънцето.“*

Когато свършиха, тя допря ръката му до бузата си,
— Обичам те, татко.

Той докосна с устни нейните, опитвайки се да задържи сълзите си и извика:

— Да чуем записа.

След около час оркестрантите си тръгнаха. Изминаха шестдесет минути, преди Брайън да одобри записа. Ема наблюдаваше как баща ѝ пълни голяма чаша с уиски и я пресуши, докато уточнява нещо със звукорежисьора. Не искаше да се разстройва от това, не сега, не когато беше почувствала болката му. Но не можеше спокойно да наблюдава как се налива с уиски.

Тръгна към банята, за да пооправи грима си. Споменаваха, че ще ходят в някакъв клуб. Въпреки умората щеше да отиде с тях, за да държи под око баща си.

Отвори вратата и се вкамени. Белите плочки бяха в кръв. Блъсна я отвратителната воня на кръв и повръщано. Отстъпи назад, спъна се и хукна към студиото.

— Татко!

Брайън държеше с една ръка чашата, а с другата се опитваше да навлече палтото си. Все още възбуден от успеха, той се усмихваше на

Джоно, който разказваше нещо, но лицето му помръкна, когато видя Ема.

— Какво се е случило?

— В тоалетната. Бързо. — Повлече го със себе си. — Целите стени. Не... не мога да вляза там.

Тя остана навън, стиснала ръката на Джоно, а баща ѝ отвори вратата и влезе.

— По дяволите! Огледа набързо и затръшна вратата. — Намери някой да почисти — извика на Пит. Опита се да отведе Ема в студиото.

— Да почисти? — Тя се отдръпна от него. — Татко, за Бога, по стените има кръв! Някой е ранен. Трябва...

— Вземи си палтото и да си вървим.

— Да вървим? Трябва да извикаме полиция или доктор, или...

— Успокой се, Ема — измърмори Пит. — Няма нужда от полиция.

— Няма нужда? — Обърна се към него, а след това и към баща си. — Трябва да я повикаме.

— Никого няма да викаме, а ти трябва да забравиш.

— Но...

— Това е Стиви. — Вбесен, Брайън я хвана за раменете и я обърна към ъгъла, където клюмаше Стиви. — Когато си слагаш венозни инжекции, не можеш да не загубиш кръв.

— Господи! — Отново си представи ужасната картина. — Сам ли си ги прави? Но той се самоубива.

— Сигурно.

— Но защо не направиш нещо?

— Какво, по дяволите, мислиш, че мога да направя? — Грабна палтото ѝ и го хвърли върху раменете. — Животът си е негов.

— Как можеш да говориш така! — прошепна тя.

Пит докосна рамото ѝ.

— Не обвинявай Брайън, Ема. Уморен е, казвам ти. Всички сме уморени. Веднага щом привършим албума, ще го убедим да отиде отново в болница.

— Щом свършите албума! О, да, разбира се, албума! — Възмутена, тя изкрещя на баща си: — Та той ти е приятел!

— Да, приятел ми е. — Трябваше ли да ѝ обяснява колко пъти бе молил Стиви да потърси помощ, колко пъти го бе прикривал, като

унищожаваше инжекциите и избърсваше кръвта. — Не можеш да разбереш, Ема.

— Не, не разбирам. Отивам си вкъщи — заяви тя.

— Ема... — Обърна се и загледа безпомощно Стиви.

— Хайде, върви — обади се П.М. и поизправи Стиви на крака.
— Ще го закарам до леглото.

— Добре. — Брайън настигна Ема. Снегът беше спрял и луната хвърляше синкава светлина. Вдигна яката на палтото си, за да се предпази от острия вятър.

— Ема. — Сложи ръка на рамото ѝ, но тя не се обърна. — Знам, че се разстрои, че е истински шок да видиш Стиви в такова състояние.

— Да. — Пое дълбоко дъх, преди да се обърне с лице към него. Очите ѝ бяха съвсем светли. — Да, така е.

— Аз не се боцкам, Ема. Никога не съм го правил. За миг почувства облекчение.

— И всичко останало е наред?

Объркан, прокара ръка през косата си.

— Не казвам, че е наред. Това е действителността.

— Но не и моята действителност.

— Знам и се радвам. — Взе лицето ѝ в ръце. — Ема, искам да те предпазя от всичко, което те наранява или огорчава.

— Не желая да ме предпазваш. Нямам нужда от това. — Двамата се обърнаха, когато П.М. и Джоно изнесоха Стиви към колата. — Това ли е животът, към който си се стремил? За това ли си работил, за това ли си мечтал?

Засрами се и едновременно се разгневи, тъй като не бе сигурен в отговора.

— Не мога да ти го обясня, Ема. Единственото, което знам, е, че не получаваш всичко, което искаш и за което си мечтаеш.

Тя извърна глава и баща ѝ нежно я целуна по косата.

Сетне се отправиха безмълвно към колата. Суини ги последва като сянка.

Като всеки друг младеж и Майкъл се захласваше по кинозвездите. Затова бе доволен, че е на снимачната площадка на „Девъстейтет“. Разочарован беше, че Енджи Паркс не участва в

първите снимки. Но с удоволствие наблюдаваше близначките, избрани за ролята на Ема.

Снимачният екип доста се беше потрудил, докато открие две деца, които да приличат на нея. „Разбира се, Ема беше по-хубава — си каза той. — Очите ѝ бяха по-сини и по-големи. А устните ѝ...“ Но не бива да мисли за устните ѝ.

По-добре да се концентрира върху работата си, която „ветераните“ подигравателно наричаха „женска работа“. Почитателите на „Девъстейшън“ непрекъснато прииждаха. А най-заклетите от тях не харесваха нито книгата на Джейн Палмър, нито факта, че ще послужи като сценарий за филм. Някои носеха знамена и плакати, други просто освиркваха. Неколцина с кожени якета и колани с шипове като че ли изгаряха от желание да се противопоставят на ченгетата.

Около тях се въртяха млади момичета, които пищяха и се кикотеха всеки път, щом видеха Мат Холдън. Младият актьор, който играеше ролята на Брайън Макавой, бе обект на техните мечти.

Майкъл непрекъснато получаваше ритници и удари. Развълнувани момичета лееха сълзи върху униформата му. „И ако това е славата“ — помисли той, застанал на снимачната площадка.

Обедното слънце нетърпимо припичаше. Смогът бе надвиснал над Лос Анджелис. Продуцентите бяха решили, че ще подпомогнат рекламата на филма, ако поканят част от почитателите на групата да наблюдават снимките. Можеха да ги използват и за масовите сцени. Охраната и без това си имаше неприятности с развилнялата се тълпа, а сега трябваше да се справя и с непознатите участници в първите епизоди на филма.

И тогава се появи тя. Енджи Паркс — истинска секс богиня. В пресата бяха съобщили, че по ирония на съдбата бившата жена на П.М. Фергюсън играе ролята на бившата любовница на Брайън Макавой.

Мъжете се изпотяваха, когато минаваше покрай тях с впитата си тясна пола и прилепналата тениска. Косата ѝ беше тупирана, каквато беше модата в началото на шестдесетте. Тя се усмихваше на почитателите си и приятелски им помаха с ръка.

Снимаха епизод, в който Джейн и Брайън вървят по мръсна уличка, прегърнати през кръста. Цяла сутрин повтаряха разходката за

различните ъгли на камерата или за близките планове, когато лицето на Джейн се вдигаше нагоре към любовника ѝ.

Едва по време на обедната почивка Майкъл забеляза погледите на Енджи. Внезапно яката му се стори твърде тясна, а на челото му избиха капчици пот.

Тя говореше тихо на един от асистентите, а след това тръгна нанякъде под ръка с директора на продукцията.

Едва късно следобед озвучаваха епизода. Повтаряха същата разходка, същите движения. И с цената на живота си Майкъл не би могъл да си спомни какво си казваха: сигурно нещо за безсмъртна любов, обещания за вярност, планове за бъдещето. Между всеки дубъл Енджи го поглеждаше и всеки път стомахът му се свиваше от напрежение.

„Тя се приближава към мен“ — помисли Майкъл с туптящо сърце и с чувство, граничещо със страх. Енджи дори не се опита да го прикрие. Майкъл забеляза завистливите погледи и чу грубите забележки на момчетата от охраната.

— Моят бодигард, тук — повика го с пръст тя, когато приключиха работата за деня.

— Моля?

— Ти ще ми бъдеш охрана. — На устните ѝ се появи предизвикателна усмивка, толкова позната от екрана. Червилото ѝ бе розово заради снимките. Докато го гледаше, навлажни устните си. — Трябва да се преоблека и да махна грима. Почакай ме отвън.

— Но...

— Ще ме придружиш до вкъщи — каза тя и тръгна.

— Мис Паркс, аз съм на служба.

— Разбира се. Сега си на служба при мен. — Усмихна се отново. — Получих няколко заплашителни писма заради ролята. Ще се чувствам много по-сигурна, ако един силен мъж е край мен. — Тя спря и раздаде същата усмивка и няколко автографа. — Продуцентите ще уредят въпроса с началниците ти. — Изгледа го с премежен поглед, след това тръгна към фургона си, заобиколена от група асистенти.

Майкъл остана на мястото си.

— Кесълринг.

Примигна и видя широкото зачервено лице на сержант Коен.

— Сержант?

— Ще придружите мис Паркс. Задачата ти е да я охраняваш. — Това явно не се харесваше на Коен, ако се съдеше по начина, по който отсичаше думите. Майкъл си помисли, че ако човекът не беше в униформа би го ударил насред улицата.

— Да, сър.

— Надявам се, че ще се държиш прилично.

— Да, сър. — Майкъл внимаваше да не се разхили.

Тя излезе от фургона след половин час, облечена в червен джемпър, пристегнат в кръста с кожен колан. Тежкия ѝ парфюм се носеше наоколо. Косата ѝ бе леко разрошена, очите ѝ — скрити зад огромни слънчеви очила. Изглежда отново Майкъл, а след това изчака, докато той отвори вратата на патрулната кола.

Тя му даде адреса, след това затвори очи и потъна в ледено мълчание. Преди да стигнат вратите на имението, Майкъл реши, че е изтълкувал погрешно намеренията ѝ. Това го успокои, но същевременно го накара да се почувства като глупак. Нима не знаеше за скандалната връзка с последния ѝ партньор? Разбира се, част от историята е била измислица и реклама, но много по-логично би било да се насочи към звездата Мат Холдън, отколкото към някакво ченге.

Когато стигнаха пред вратите от ковано желязо, те се отвориха величествено. Майкъл си спомни, че бе идвал тук със старата кола, с Ема и сърфове на багажника. Усмихна се тъжно: тя никога нямаше да стане част от живота му.

Той излезе, заобиколи колата и отвори вратата.

— Заповядай вътре, сержант — покани го Енджи.

— Госпожо, аз...

— Влез — каза тя и се заизкачва по стълбите.

Енджи остави вратата отворена и тръгна през фойето, без да се обръща. Не се съмняваше, че той ще я последва. Мъжете винаги ѝ се подчиняваха. Свали тъмните си очила и влезе в стаята, която наричаше всекидневна. Отвори един бюфет Луи XV и извади две чаши.

— Скоч или бърбън? — Знаеше, че стои на прага нерешително.

— На служба съм — отвърна той. Загледа се в портрета ѝ в цял ръст над камината. Беше го виждал преди, застанал на същото място, но тогава бе заедно с Ема.

— Разбира се. Радвам се, че се отнасяш сериозно към служебните си задължения... — Тя се обърна към бара, взе кока-кола и

сипа в чаша. — Гледаш сериозно на службата си, нали?

— Да.

Усмихната, вдигна чашата.

— Разрешават ви кола, нали? Бих искала да поговорим. — Тя отпи с очи, приковани в ръба на чашата. — Нали ще се грижиш за мен известно време, трябва да те опозная. — Прокара език по горната си устна. Обмисляше всяка дума, всяка бримка от паяжината, която плетеше. Едва ли имаше нещо по-вълнуващо за нея от залавянето на мъж в меката, лепкава паяжина на секса. — Хайде, няма да те ухапя.

Подаде му чашата и се отпусна на дивана. Излегна се в ъгъла върху възглавниците, коприната леко прошумоля, когато кръстоса краката си.

— Седни. — Отпи от питието си. Възбудата ѝ нарастваше. Той ще е ненаситен. Веднъж да се освободи от смущението — самото то я привличаше — той ще бъде прекрасен. Реши, че е най-много на двадесет и пет години и ще може да се люби с часове. Енджи погали с пръсти възглавницата.

— Разкажи ми за себе си.

Той седна, защото се чувстваше твърде глупаво така, изправил се в средата на стаята с чаша кола в ръка. Явно не се бе излъгал, но не беше сигурен в собствените си намерения.

— Второ поколение ченге — започна той. — Роден в Калифорния. — Отпи, като си казваше, че се отпуска. За Бога, на двадесет и четири е. Ако изумителната мис Паркс иска да флиртува, услугата ще ѝ бъде извършена. — И ваш голям почитател. — Той се усмихна.

— Наистина ли? — Енджи почти измърка.

— Гледал съм всичките ви филми. — Погледът му още веднъж се отправи към портрета.

— Харесва ли ти?

— Да. Поразителен е.

Лениво се пресегна, взе цигара от кутията и го загледа, докато той се сети да посегне към запалката.

— Вземи си — предложи му тя.

Вече си представяше как ще се хвали пред момчетата в службата. Ще им изтекат слюнките при мисълта, че е седял на дивана на Енджи.

— Виждал съм го и друг път.

— Какво?

— Портрета. Бях тук преди седем или осем години. С Ема.

— Очите ѝ заблестяха остро.

— Макавой?

— Да. Срегнахме се на брега едно лято. А се запознахме няколко години по-рано. Аз я докарах дотук. Мисля, че вие бяхте в Европа за някакъв филм.

— Ммм. — Замисли се върху казаното и се усмихна. Ставаше все по-интересно. Значи съблазнява един от приятелите на малката Ема Макавой и в същото време играе майката на Ема във филма, който вероятно ще е сред най-скандалните за годината. А още по-интересно ще бъде да се мисли за Джейн, когато се любят.

— Светът е малък. — Остави чашата, приведе се напред и започна да си играе с копчетата на ризата му. — Често ли се виждаш с Ема?

— Не. Всъщност я видях миналия месец, когато беше в града.

— Колко интересно. — Тя разкопча първото копче. — Вие... гаджета ли сте?

— Не. Това е... Не. Мис Паркс.

— Енджи. — Духна леко дима в лицето му и загаси цигарата. — А твоето име, скъпи?

— Майкъл. Майкъл Кесълринг. Аз се... — Рязко се отдръпна.

— Кесълринг? Полицаят, който разследва убийството на Дарън, не се ли казваше така?

— Той ми е баща. Мис...

Тя започна да се смее.

— Става все по-интересно. Нека го наречем съдба, Майкъл. — Ръката ѝ се плъзна по бедрото му. — Отпусни се.

Той не беше от желязо. Когато го обгърна с ръце, удоволствието го прониза като нагорещено острие на сабя. Не разбираше защо изпита вина. „Смешно е — каза си. — Тя е красива, опасна — мечтата на всеки мъж.“ Беше имал и други жени, като се започне от Карълайн Фицджералд, с която в нощта преди седемнадесетия му рожден ден заедно изгубиха девствеността си — нежно и непохватно. Много неща беше научил след добрата стара Карълайн...

Ейнджи измъкна цигарата от пръстите му и я остави да дими в пепелника. Усети твърдостта му под дланта си. „Ще бъде нежен —

помисли си тя. — Много нежен. Каква ирония — да се любя с приятелчето на Ема.“

Едва успя да си поеме дъх. Разтърси глава и за миг видя себе и Ема, застанали на брега. Енджи се изправи, разкопча колана си и бързо свали дрехите си. Тялото ѝ беше бяло, сочно и голо. Тя се погали с ръце с наслаждението на любовник. Хвърли се върху Майкъл и със сладострастно стенание притисна устата му към изваяната си гърд.

— Хайде — прошепна тя. — Прави каквото поискаш.

[1] Ароматизирано вино или бира, което се пие по някакъв случай — празник — Б.пр. ↑

[2] На непослушните деца Дядо Коледа слага въглища в чорапите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

За вестниците беше голям ден.

Начинаещо ченге — любовник на Енджи Паркс
Историята отвътре
Триъгълник от страст и убийство в Холивуд

Бяха направили връзка с Макавой и с удоволствие разнищваха историята. Ема се опитваше да не обръща внимание на това, което пишеха вестниците и се молеше да не е истина.

Докато проявяваше филмите в тъмната стаичка, тя си повтаряше, че това не я засяга. Майкъл ѝ бе само приятел. Нищо не ги свързваше. Освен целувката. Но тя просто преувеличаваше. Какво значение имаше една целувка. Ако Майкъл наистина се е оплел в мрежите на Енджи, тя можеше само да го съжалява. Не разбираше защо трябва да се чувства предадена.

Всеки си има собствен живот: той — на един бряг, тя — на друг. Ето че тя за пръв път правеше нещо полезно. Работеше при Ръниън като асистент. През последните два три месеца беше научила от него повече, отколкото през годините в училище или от книгите. На светлината на червената лампа тя внимателно раздвижи отпечатъка в проявителя. Ставаше все по-добра. И един ден щеше да покаже на Ръниън на какво е способна.

Професионално се занимаваше точно с това, което искаше. В личен план животът ѝ беше претърпял дълбока промяна.

Майка ѝ. Какво означаваше за нея жената, пред която се беше изправила в задимената лондонска стая? Ще бъде ли някога в състояние да разбере чувствата си? А страховете си? Думите на Бев едва ли можеха да я успокоят, защото тя никога нямаше да се освободи от най-големия си страх, че един ден може да стане като Джейн. Алкохоличка! Отвратителна, озлобена алкохоличка! Но само майка ѝ

ли беше такава? Ами баща ѝ, дядо ѝ? Трябваше да признае, че човекът, когото боготвори, е също такъв роб на алкохола като жената, която ненавижда. Това я ужасяваше. Как би могла да избегне съдбата си?

Каза си, че няма полза постоянно да се измъчва за това. Закачи мокрия отпечатък да съхне и го разгледа критично.

Върна се при увеличителния апарат и се замисли за Мариан. Ема знаеше, че след часовете по резбарство приятелката ѝ се среща с Робърт Блекпуул. Често се отбиваха в любимите му клубове „Елайнс’с“, „Студио 54“, „Дансетерия“. Мариан често се прибираше призори със сенки под, очите и гореше от желание да разговарят. Понякога той оставаше в стаята... в леглото на Мариан и това ѝ бе неприятно.

Ема искрено желаше щастието на приятелката си. И тя наистина беше щастлива. За пръв път бе безумно влюбена. Бе се впуснала в оня блестящ, неспокоен живот за който въздишаха, затворени между стените на „Сейнт Кетрин“.

Ема не разбираше защо изпитва недоверие към Блекпуул и се безпокои за приятелката си. Загледа се в снимките, които му бе направила след дълги увещания от страна на Мариан. Да, той бе толкова привлекателен и талантлив. Непринуден, забавен, внимателен — едва ли имаше по-подходящ любовник за съученичката ѝ.

Любовник! Ема тъжно въздъхна. Може би това бе отговорът. Повече от десет години двете бяха споделяли всичко. За пръв път имаше нещо, което ги отдалечаваше. Щастието на Мариан постоянно ѝ напомняше, че тя никога не е изпитвала подобни чувства. Казваше си, че сигурно малко ревнува и завижда на приятелката си. Но не беше само това. С течение на времето тя бе успяла да опознае Блекпуул. Той бе твърде хитър и пресметлив, твърде опитен, твърде обичаше клубовете и жените. Очите му потъмняваха, когато се спираха на нея и ставаха дръзки, когато гледаше Мариан.

Джоно също не го харесваше и непрекъснато подхвърляше иронични забележки за кожените панталони, и сребърните верижки, с които не се разделяше.

Но тяхното мнение нямаше никакво значение. Мариан бе влюбена.

Включи осветлението и изправи гърба си. През целия ден бе работила и сега изпитваше вълчи глад. Надяваше се, че Ръниън и

хората от списание „Ролинг Стоун“ ще харесат снимките, които беше направила на „Девъстейшън“ в звукозаписното студио.

Тя търсеше в хладилника нещо за ядене, когато чу вратата на асансьора да се отваря.

— Надявам се да носиш нещо за ядене — извика тя. — Запасите са на привършване.

— Съжалявам.

Рязко се извърна, стресната от гласа на Блекпуул.

— Мислех, че е Мариан.

— Даде ми ключ. — Усмихна се и ѝ го показа. — Ако знаех, че ще намеря гладна жена, щях да се отбия в някой магазин.

— Мариан има часове. — Ема погледна часовника си. — Скоро ще се върне.

— Не бързам. — Отиде до нея и надникна през рамото ѝ. Тя веднага се отдръпна. — Трогателно — заяви той и се пресегна към английската бира, която Мариан купуваше за него. Отварачката бе закачена на стената.

Докато отваряше бирата си, заоглежда Ема. Косата ѝ беше прибрана, за да не ѝ пречи, докато работи. Смутена, тя си помисли, че джинсите ѝ са много тесни, а тениската — огромна. Придърпа я, защото се беше свлякла от рамото ѝ.

— Съжалявам, че не мога да ти предложа нищо друго.

Той се засмя и отпи.

— Не се безпокой. Смятай ме за член на семейството.

Присъствието му в мъничката кухня ѝ беше неприятно.

Тръгна към вратата, той едва се отместил и телата им се докоснаха. Това я шокира, защото беше приятел на Мариан. Рязко се отдръпна, а той се изсмя.

— Притеснявам ли те, Ема?

— Не. — Не беше искрена. Опитваше се да не мисли за него като за мъж, по-точно не както една жена би мислила за мъж. Но бедрата му бяха дълги и стегнати, когато се докосна до тях. — Ще излизате ли с Мариан?

— Да — Имаше навик да минава с език по върха на зъбите си, преди да се усмихне, като човек, който предвкусва удоволствието от апетитно ястие. — Искаш ли да дойдеш с нас?

— Заета съм. — Веднъж бе отстъпила пред настояванията на Мариан и това ѝ бе достатъчно. Не изпитваше никакво желание да се влачи от клуб на клуб, преследвана от нахалните фоторепортери.

— Не излизаш достатъчно, сладурче.

Когато той посегна към косата ѝ, тя рязко се отдръпна.

— Имам работа.

— Като говорим за работа, готови ли са снимките, които ми направи?

— Да. Сега съхнат.

— Ще имаш ли нещо против, ако им хвърля един поглед?

Тя го поведе неспокойно към тъмната стаичка. „Не се страхувам от него“ — успокояваше се тя. Ако опитваше почвата, за да разбере дали ѝ се иска да станат тройка, ще го постави веднага на място.

— Мисля, че ще останеш доволен — започна тя.

— Изискванията ми са големи, Еми.

Галеното име, с което я нарече, я накара да настръхне, но тя продължи:

— На снимките лицето ти излъчва меланхолия и арогантност.

Дъхът му топлеше врата ѝ.

— Секси?

Инстинктивно потръпна.

— Някои жени вземат арогантността за секси.

— А ти?

— Не. — Тя посочи към снимките. — Ако има някоя, която ти харесва, мога да я издухам.

Той започна да съзерцава собствения си образ и заряза флирта. Снимките бяха правени тук в мансардата. Беше се съгласил и заради настояването на Мариан, и защото търсеше начин да изпробва чара си върху Ема. Предпочиташе млади, неопитни момичета, особено след раздялата с жена си. Тридесетгодишна, умна и истинска кучка, когато го заподозре, често пъти с основание, в изневяра.

Мариан бе жизнерадостна, забавна и ненаситна в леглото — това му доставяше удоволствие. Но Ема, неопитната, тиха Ема, беше нещо друго. Чудеше се какво ще стане, ако успее да я освободи от студената ѝ резервираност. Баща ѝ сигурно ще побеснее. Блекпуул неведнъж си представяше и двете момичета в леглото си — разкошните им гъвкави тела. Мисълта, че Ема е девствена, само засилваше желанието му.

За момент се освободи от тези мисли и разгледа черно белите снимки.

— Мариан каза, че си талантива, но аз мислех, че е пристрастна.

— Не. — Дори в малката стаичка Ема успяваше да стои по-далеч от него. — Аз съм добра.

Той се засмя. От гърления звук кожата ѝ настръхна и тя се отдръпна още по-надалеч. По дяволите, беше секси. Физически я привличаше и същевременно имаше нещо в него, което я отблъскваше.

— Така е, сладурче. — Когато се обърна, тя усети лекия мирис, който се излъчваше от него на кожа от якето му, пот и лек дъх на бира. — Тихите води са най-опасни.

— Аз разбирам от работата си.

— Това е повече от работа. — Постави ръка на стената и препречи пътя ѝ. Съществуваха известен риск и това го възбуждаше. — Фотографията е изкуство, нали? Артистът притежава по рождение неща, които липсват на другите хора. — Измъкна една фиба от косата ѝ. Тя стоеше трепереца и замаяна, както заек, хванат в сноп светлина. — Знам. Артистите се разбират един друг. — Бавно измъкна друга фиба. — Ема, ти разбираш ли ме?

В отговор само поклати глава. Той се наведе бързо, зарови пръсти в косата ѝ и силно притисна горещата си уста към нейната.

В началото дори не се опита да го отблъсне; по-късно щеше да се ненавижда за своята слабост. Той бе запален от нейната невинност. Езикът му се промъкна през разтворените ѝ устни. Когато тя простена, ръцете му се плъзнаха под тениската и я хванаха за гърдите. Започна да ги мачка, а тя не можеше да си поеме дъх.

— Не. Недей!

Той се ухили. Съпротивата ѝ запали у него истински пожар. Притисна се силно към нея. Тогава я обзе паника.

— Махни се!

Бореше се отчаяно, ноктите ѝ дращеха кожата на якето му, а тялото ѝ се съпротивляваше. Той я блъсна в стената, от което съдовете по полиците изтракаха. Испита такъв ужас, че дори не бе в състояние да извика. Дръпна ципа на джинсите ѝ и започна да ги смъква.

За миг я пусна. Тя се огледа, грабна ножиците и ги стисна с двете ръце.

— Не ме докосвай! — Гласът ѝ беше леден и треперещ като ръцете, които държаха ножицата.

— Какво е това? — От дивия поглед разбра, че първо ще удари, а после ще съжалява за това. Що се отнася до девствеността — бил е прав. И му се искаше да е онзи, който ще я освободи от нея. — Защищаваш честта си? Само преди минута бе готова да се разделиш с нея.

Тя само поклати глава и насочи върховете на ножицата срещу него, когато той направи предпазлива стъпка напред.

— Излез оттук. Искам да се махнеш. Не се приближавай до мен отново, нито до Мариан. Когато ѝ кажа...

— Нищо няма да ѝ кажеш. — Той ѝ се усмихна. — Ако го направиш, само ще загубиш приятелката си. Тя е влюбена в мен и ще повярва на това, което ѝ кажа аз. Представи си — да съблазниш любовника на най-добрата си приятелка.

— Лъжливо копеле.

— Права си, мило Еми. А ти си фригидна. — Той взе бирата си и я изпи. А бях на твое разположение. Имаш проблеми, сладурче и то големи, но с повече секс, ще ги преодолееш. — С предизвикателна усмивка започна да се гали. — И повярвай ми, много съм добър в оная работа. Само попитай най-добрата си приятелка.

— Махай се!

— Не искаш да знаеш за това, нали? Сладкото малко католическо момиченце, измъчвано от греховни мисли, когато ни слуша горе с Мариан. Такива като теб искат да ги изнасилват, защото така могат да твърдят, че са невинни и през цялото време ще викат за още.

Ема стисна зъби и погледна там, където той продължаваше да се гали.

— Ако ме принудиш да ги употребя — каза тя тихо, — ще те кастрирам.

Със задоволство установи как лицето му побеля от страх. Той отстъпи с подигравателна усмивка, която предизвика капки пот по гърба ѝ.

— Кучка.

— По-добре кучка, отколкото евнух — каза тя сравнително спокойно, въпреки че ножиците всеки миг щяха да паднат от безжизнените ѝ пръсти.

Чуха да се отваря вратата на асансьора и се отдръпнаха.

— Ема! Ема, вкъщи ли си?

Блекпуул дръзко погледна към Ема.

— Ела насам, скъпа. Ема ми показва снимките.

— О, тя ги е проявила?

Той се обърна и излезе.

— Чаках те — чу го да казва с копринено мек глас.

— Не знаех, че ще бъдеш тук. — Задъхаността в гласа на Мариан й подсказа, че той я целува. Ема остави ножиците и притисна ръка към устните си. — Да разгледаме снимките.

— Не ти трябва снимките ми, когато съм при теб!

— Робърт... — Протестът на Мариан завърши с приглушен стон.
— Но Ема...

— Не се безпокои. Тя е заета. Цял ден съм очаквал да те взема в ръцете си.

Ема не помръдна от мястото си, докато мърморенията и шепотът не изчезнаха по стълбището. После тихо затвори вратата на тъмната стаичка. Не искаше да слуша. Краката й трепереха. Седна на стола, след това сви крака и ги опря в гърдите си.

Мисълта, че я бе докосвал, предизвика у нея отвращение. Но най-ужасното бе, че за момент бе изпитала удоволствие. Затова го мразеше. Мразеше и себе си.

Телефонът извън три пъти, преди да вдигне слушалката.

— Да.

— Ема... Ема, ти ли си?

— Да.

В слушалката се чу пукане, усещаше се и колебание.

— Обажда се Майкъл, Майкъл Кесълринг.

Загледа се тъпо в снимките над работната маса.

— Да, Майкъл.

— Аз... добре ли си? Случило ли се е нещо?

Едва овладя истеричния смях.

— Не, защо?

— Добре, стори ми се... Предполагам, че си прочела някои от вестниците?

— Да.

Въздъхна дълбоко. Думите, които толкова внимателно беше обмислил, се изпариха.

— Искях да ти обясня.

— Защо? Безразлично, ми е какво правиш или с кого го правиш. — Изведнъж я обзе такава ярост. — Не виждам причина, поради която трябва да се интересувам с кого се чукаш!

— Да. Не, по дяволите! Ема, не исках да останеш с погрешно впечатление.

Сега тя трепереше.

— Може би ще ми кажеш, че не си спал с нея?

— Не. Няма да ти кажа това.

— Тогава нямаме за какво да си говорим.

— Ема. Не знам как се раздуха тази история. Искам да поговорим, но не мога по скапания телефон. Мога да се сменя за няколко дежурства и да долетя за два дни.

— Не желая да те виждам.

— За Бога, Ема.

— Няма никакъв смисъл, Майкъл. Както вече ти казах, свободен си да бъдеш с която си избереш и имаш благословията ми, ако ти трябва. Да се виждаме отново, не влиза в плановете ми. Разбра ли?

— Да. — Последва дълга пауза. — Да. Мисля, че разбрах. Желая ти щастие, Ема.

От очите ѝ се стичаха сълзи и тя дори не ги избърса. Каза си, че това е реакция след случилото се с Блекпуул. Желаше доброто на Майкъл, наистина го желаше. Да върви по дяволите! И той, и всички мъже!

Заклучи вратата, пушна високо радиото, седна на пода и се разрида.

ГЛАВА 25

Ню Йорк, 1986

Студиото изглеждаше така, сякаш току-що бе преминал ураган. „Но пък и Мариан е като вихрушка“ — каза си Ема. Купища вестници и списания, три празни ръчни чанти, купчина плочи, разпилени по пода като колода карти. Избра една, сложи я на грамофона и в помещението се разнесе гласът на Арета Франклин.

Усмихна се, защото си спомни, че приятелката ѝ я пусна през нощта, докато яростно натъпкваше дрехите си в куфарите. Какво щяха да правят Ема и студиото без Мариан почти цяла година.

Вдигна от пода лилавата блуза и червени обувки с високи токове. Възможността да учи в Париж в Ecole des beaux arts^[1] — беше твърде силно изкушение за Мариан. Ема се радваше заради нея, но щеше да се чувства твърде самотна.

Остана за момент заслушана. Отвън нахлуваше шумът от улицата и гласът на съседката, която упражняваше арията от „Сватбата на Фигаро“. Сигурно е странно да бъдеш самотен в Ню Йорк, но беше точно така.

Но не за дълго. Тя също заминава и трябва да подготви багажа си. След два дни ще бъде в Лондон. Ще пътува отново с „Девъстейшън“, но този път като техен фотограф. Право и титла, която си беше заслужила, мислеше Ема, докато влачеше първия куфар до леглото си. Всичко започна с това, че баща ѝ я помоли да направи снимките за корицата на албума. Корицата на „Загубил слънцето“. Чистият черно-бял портрет предизвика възторг. Дори Пит престана да мърмори, че пробутва дъщеря си. Не се възпротиви, когато я поканиха да направи корицата на следващия им албум.

Именно той, като мениджър на групата, я покани на турнето. Ръниън възмутено подхвърли нещо за комерсиализация на изкуството.

Лондон, Дъблин, Париж (ще се видят с Мариан), Рим, Барселона, Берлин. Без да се споменават останалите градове между тях. Турнето в Европа трябваше да продължи десет седмици. Когато завърши, ще

направи нещо, което си е обещала от почти две години. Ще отвори собствено студио.

Не успя да намери черния си кашмирен костюм и тръгна по стълбите. Мариан беше оставила студиото си точно както си го харесваше. Цареше невъобразим хаос. Четки, ножове за палитри и парчета въглен стърчаха отвсякъде — от бурканче за майонеза до дрезденска ваза. Платната бяха струпани до стената.

Триножникът още стоеше до прозореца. Ема поклати глава и се насочи към спалния ъгъл. Голямото легло беше притиснато между две маси. На едната имаше лампа с абажур, приличен на дамска сламена шапка, а на другата — десетина свещи с различни височини.

Леглото беше разхвърляно. Откакто бяха напуснали „Сейнт Кетрин“, Мариан отказа да си оправя леглото по принцип. В гардероба намери останали дрехи, всичките нейни. Черният кашмирен костюм висеше между червената кожена пола, която бе забравила, че има и скъсана на ръкава фланелка с надпис „Аз обичам Ню Йорк“.

Събра ги и седна на изпомачканото легло на Мариан.

Господи, тя щеше да ѝ липсва! Всичко бяха споделяли. Нямаха тайни помежду си. С изключение на една, напомни си тя. И дори сега потрепера.

Никога не каза на Мариан за Блекпуул. Не каза на никого. Беше решила през нощта, когато Мариан се върна вкъщи пияна, убедена, че той ще се ожени за нея.

— Погледни, даде ми това. — Мариан измъкна едно диамантено сърце, което висеше на златна верижка на врата ѝ. — Каза ми, че не иска да го забравя, докато е в Лос Анджелис за записа на новия си албум. — От радост почти вдигна мансардата във въздуха.

— Красиво е — отвърна Ема. — Кога заминава?

— Той замина. Закарах го до летището.

Обзе я спокойствие.

Мариан продължи:

— Половин час, след като самолетът излетя, аз стоях на паркинга и плачех като дете. Колко съм глупава! Той ще се върне. — Хвърли се на врата на Ема. — Ема, той ще ми предложи да се оженим. Сигурна съм.

— Да се ожените? — Успокоението отстъпи място на паника. Спомни си как ръцете му мачкаха гърдите ѝ. — Но Мариан, той е...

как...

— От начина, по който ми каза довиждане, от начина, по който ме погледна, когато ми подари верижката и сърцето. Исусе, Ема, едва се сдържах да не го помоля да ме вземе със себе си. Но искам той да ме потърси. Знаем, че ще го направи.

Разбира се, той не я потърси.

Всяка нощ Мариан седеше до телефона, след лекции веднага се прибираще вкъщи. Но той не се обади.

Три седмици по-късно чува по радиото, че Блекпуул бил на някаква вечеря в Холивуд в компанията на знойна брюнетка. Появиха се клипове по телевизията, а след това гръмнаха вестниците.

Първата реакция на Мариан беше да се изсмее. Следващата — да се опита да се свърже с него. Той не отговори. „Пийпъл“ писа за новата му голяма любов. На Мариан казаха, че мистър Блекпуул почива на Крит. Беше заминал с брюнетката.

Ема стана и отиде до прозореца на студиото. Никога не бе виждала приятелката си толкова съкрушена. Накрая тя се измъкна от депресията и така цветисто руга Блекпуул, че ѝ достави истинско удоволствие. След това с театрален жест изхвърли диамантеното сърце през прозореца. Все се надяваше, че някоя жена го е намерила.

Все пак успя да го преживее. След раздялата с Блекпуул се отдаде изцяло на рисуването — едва ли има творец, който да не е страдал.

Самата Ема се надяваше, че ще може да забрави случката. Изгори снимките му и негативите — това беше нейното отмъщение.

„Това е минало“ — каза си тя. Проблемът бе, че продължаваше да си спомня всичко толкова ясно. Да виждаш неща, станали преди година или преди двадесет години, така ясно, както виждаш собственото си лице в огледалото, е както дар, така и проклетие.

С изключение на една единствена нощ през живота. Само за нея почти нищо не си спомняше.

С дрехите в ръка тя слизаше по стълбите, когато чу звънеца. Изненада се, тъй като всички мислеха, че и двете са заминали.

Натисна копчето на домофона и в началото чу някакво писукане.

— Да?

— Ема? Люк е.

— Люк? — Тя се зарадва. — Качвай се.

Втурна се към стаята, хвърли дрехите на леглото си, а след това изтича обратно, точно навреме, за да го посрещне пред вратата на асансьора.

— Здравей. — Хвърли се на врата му и малко се учуди, че се колебае, преди да отвърне на прегръдката ѝ. — Не предполагам, че си в града.

Отдръпна се, за да го разгледа, и с усилие задържа усмивката си. Изглеждаше ужасно — блед, със сенки под очите, съвсем слаб. Последния път, когато се видяха, отиваше в Маями — започваше нова работа, нов живот.

— Върнах се преди два дни. — Усмихна се, но очите му бяха тъжни. — Ема, ставаш все по-хубава!

— Благодаря. — Ръката, която държеше, беше ледена и тя механично започна да я разтрива. — Влез, седни. Ще потърся нещо за пиене. Мисля, че имаме малко вино.

— Да ти се намира бърбън?

Изненада се. Откакто се познаваха, той никога не си бе позволявал нещо по-силно от „Шардоне“.

— Не знам, ще проверя.

Изчака го да се настани на разхвърляния диван и изтича в кухнята.

— Докато отваряше шкафовете и търсеше сред малкото алкохолни запаси, си каза, че Маями не му се е отразил добре. А може би страдаше от раздялата с Джоно. Изглеждаше като жив скелет. Измъчен. Като че ли бе преживял катастрофа. Онзи Люк, когото тя помнеше, онзи Люк, когото целуна за сбогом преди осемнадесет месеца, беше здрав, мускулест красавец.

— Коняк? — извика тя. Някой им беше подарил „Курдоазие“ за Коледа.

— Чудесно. Благодаря.

Тя му наля във винена, тъй като нямаха чаши за бренди.

Когато седна срещу него, усмивката му стана по-естествена.

— Винаги съм обичал това място. — Посочи към стенописа между прозорците. — Къде е тя?

— В Париж. — Погледна часовника си. — Може би е още в самолета. Една година ще учи там.

Погледът му се насочи към фотографиите по отсрещната стена.

— Видях фото есето ти за Баришников.

— Изключително преживяване. Не можах да повярвам, когато Ръниън ми възложи поръчката.

— И корицата на албума. — Отпи от коняка.

— Не си видял новата. — Гласът ѝ бе спокоен, но очите ѝ го гледаха с тревога. — Ще се появи в края на седмицата. Разбира се, и музиката не е лоша.

Ема видя как пръстите му побеляха, докато стискаше чашата.

— Добре ли е Джоно?

— Отлично. Мисля, че са го убедили да направи клип за „Маями Вайс“... Сигурно ще ти се обади.

— Да. — Отпи отново. — Значи не е в града.

— Не, в Лондон е. — Оперната певица започна да се разпява. — Готвят се за турне. И аз ще бъда с тях. Заминавам вдругиден.

— Ще го видиш ли?

— Да, след два дни. Толкова неща трябва да се свършат, преди да тръгнем. Люк, какво има?

Той поклати глава. Внимателно постави чашата и бръкна в якето си. Извади обикновен бял плик и го подаде на Ема.

— Би ли му дала това от мен?

— Разбира се.

— Веднага щом го видиш.

— Да, щом искаш. — Посегна да го сложи на масата, но срещна погледа му. — Ще го сложа в куфара си. — Седеше загледан през прозореца. Като се върна в стаята, се бе изправил, стиснал с две ръце празната чаша. Щеше да му каже нещо, но той се олюля, изпусна чашата и тя стана на парчета. Спусна се към него и се напрегна, за да поеме тежестта му. Крехкостта на тялото му я порази.

— Седни. Трябва да седнеш. Болен си. — Коленичи на възглавницата до него, сложи ръка на челото му, а той изтощено затвори очи. — Струва ми се, че имаш температура. Ще те заведа на лекар.

— Не. — Отпусна глава назад. Очите му потъмняха от гняв. — Бил съм на лекар. При толкова лекари!

— Трябва да се храниш — каза тя твърдо. — Изглеждаш като че ли не си ял цяла седмица. Нека да направя...

— Ема. — Грабна ръката ѝ. Тя се досети. Виждаше по лицето ѝ, че вече е разбрала, но не иска да повярва. Отначало и той отказваше до повярва. — Аз умирам — изрече го съвсем спокойно. — Болен съм от СПИН.

— Не! — Пръстите ѝ се впиха в неговите. — О, Господи, не!

— Знам от седмици... всъщност от месеци — призна си той с въздишка. — Отначало мислех, че съм настинал, че е грип. Нямах смелост да отида на лекар. Е, налагаше се да го направя. Не повярвах на първата диагноза, на втората, на третата... — Засмя се, притвори очи отново. — Има неща, от които не можеш да избягаш.

— Непрекъснато откриват нови лекарства. — Обезумяла, тя притисна ръката му до бузата си. — Чела съм в списанията.

— Опитал съм с какво ли не. Има дни, в които се чувствам съвсем добре.

— Но нали има клиники.

— Не мога да прекарам времето, което ми остава, в клиника. Продадох къщата, така че имам малко пари. Ще си наема апартамент в хотел „Плаца“. Ще ходя на театър, на кино, в музеи. Всички онези неща, за които нямах време през последните няколко години. — Засмя се отново, докосвайки с пръст бузата ѝ. — Съжалявам за чашата.

— Не се притеснявай.

— Изглеждаше като старинна ирландска чаша — извинително прошепна той. — Винаги си имала стил, Ема. Не плачи! — Гласът му бе спокоен. Извърна се, за да не гледа сълзите ѝ.

— Ще събера парчетата.

— Недей. — Сграбчи ръката ѝ. Толкова много се нуждаеше от някого, който да държи ръката му. — Просто поседи до мен.

— Добре. Люк, не се предавай. Всеки ден откриват нови лекарства. Ох, толкова е банално! — каза отчаяно. Опря ръката му до бузата си. — Сигурно ще намерят лекарство. Длъжни са.

Той не отговори. Тя търсеше утешение, което не можеше да ѝ даде. Как би могъл да ѝ обясни какво почувства, когато му съобщиха резултатите. Щеше ли да разбере страха, яростта, унижението и отчаянието? Когато се разболя от пневмония преди седмици, хората от екипа на линейката се страхуваха да го докоснат. Изолираха го от хората, от състраданието, от надеждата.

Тя беше първата, която го докосваше и страдаше за него. И той не можеше да ѝ обясни.

— Когато видиш Джоно, не му казвай как съм изглеждал.

— Няма.

Това като че ли му подейства успокоително. Ръката му се отпусна.

— Помниш ли, когато се опитвах да те науча да готвиш?

— Да. Каза ми, че аз съм безнадеждна, но Мариан е направо некадърна.

— Все пак се научи да приготвяш спагети.

— И още ги правя всяка седмица.

Той се разплака; сълзите се стичаха от затворените му клепачи.

— Защо не се откажеш от „Плаца“ за известно време и да останеш тук? — Когато поклати глава, тя продължи: — Поне тази нощ. Само тази нощ. Чувствам се толкова самотна без Мариан. Ще видиш какъв сос приготвям за спагети.

Той покри лицето си с ръце и дълго плака, а тя седеше до него.

Когато самолетът се приземи на Хийтроу, валеше тих пролетен дъжд. С фотоапарата през рамо тя мина през контролата. Посрещна я Джоно и шумно я целуна.

— Пит ще се погрижи за багажа ти — каза той и я поведе към изхода.

— Напомни ми да му целуна копитото.

Когато спряха пред една лимузина, Ема го погледна изненадано.

— Ненавиждам автобусите за летището — заяви претенциозно Джоно. След като се настаниха вътре, той напълни две чаши с пепси и ѝ подаде пакет чипс. — Между другото така може и да се яде. Как се справи с полета?

— С „Драмамин“ и молитви. — Отвори пакета с чипса. Яденето в самолета беше лукс, който стомахът ѝ не понасяше.

— Не се притеснявай. Запасил съм се и за двама ни за турнето.

— Щастлива съм, че ще бъдеш с мен по време на полет. Не можеше да издържа повече, пресегна се и спусна стъклото между тях и шофьора.

— Благодаря ти, че откликна на молбата ми и дойде да ме посрещнеш.

— Предполагам, че е имало причина.

— Да. Би ли ми дал цигара? Извади две и ги запали.

— Сериозно ли е?

— Много. — Вдъхна дълбоко дима. — Люк дойде да ме види преди два дни.

— В Ню Йорк ли е?

— Да... Вечеряхме заедно.

— Чудесно. Как е той?

Ема извади плика от чантата си.

— Помоли ме да ти предам това.

Обърна се и се загледа през прозореца, а той отвори плика. Прочете го мълчаливо. Чуваха се само тихият шум на мотора, леките потропвания на дъжда и Шопеновият прелюд от колоните. След известно време се осмели и погледна отново към Джоно.

Той седеше с невиждащ поглед. Писмото лежеше на скута му. Когато погледите им се срещнаха, сърцето я заболя.

— Ти знаеш?

— Да, той ми каза. — Взе ръката му в своите. — Мъчно ми е, Джоно. Много ми е мъчно.

— Притеснявал се е за мен. — Джоно погледна към писмото и прошепна: — Искан да се тествам. И... ме уверява, че ще мълчи за връзката ни. Исусе! Той умира, а ме успокоява, че репутацията ми няма да пострада.

— За него е имало значение.

Гърлото му пресъхна. Едва се сдържа да не се разридае и още веднъж дръпна силно от цигарата.

— Аз държах на него. По дяволите! Сега той умира и какво мога да му кажа? Благодаря ти, приятел. Много спортменско от твоя страна да занесеш тайната ни в гроба.

— Джоно, недей! За него е важно да го направи по този начин. Той е... Люк се опитва да си направи равносметка.

— Проклет, шибан живот! — Безсилна ярост и мъка кипяха в него. И на нищо не можеше да си го излее. Да проклина болестта, беше равносилно да проклина съдбата, че е такъв, какъвто е. Докато палеше друга цигара, ръката му трепереше. — Бях си уредил много дискретно

тестуване преди около шест месеца. Аз съм здрав. — Пое дълбоко дима и смачка писмото. — Нямам проблеми с имунната си система. Не. Там проблеми нямам.

Тя го разбра и започна да го успокоява.

— Глупаво е да се чувстваш виновен, че ти си здрав.

— Това не е справедливо, Ема. — Внимателно изглади писмото, след това го сгъна и го пхна в джоба си. — Къде е шибаната справедливост?

— Не знам. — Сложи глава на рамото му. — Когато убиха Дарън, бях твърде малка, за да си задам подобен въпрос. Но оттогава до днес съм си го задавала стотици пъти. Защо хората, които обичаме, умират, а ние — не? Монахините казваха, че такава е волята на Бога.

— Това не е отговорът.

— Не, не е. — Попита се как да постъпи. Разбра, че през цялото време е искала да му каже. — Люк е в Ню Йорк. Отседнал е в „Плаца“ за няколко седмици. Не искаше да ти казвам.

— Благодаря.

Когато колата спря пред къщата на баща ѝ, Джоно я целуна.

— Кажи на Брайън... кажи му истината. Ще се върна след два дни.

— Добре. — Лимузината изчезна в мъглата и дъжда.

[1] Училище за изящни изкуства (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Ема сложи специален обектив на фотоапарата си и се сви до сцената в зала „Паладиум“ в Лондон. Снимките, които успя да направи досега, я задоволяваха и тя дори промени работния си график, за да си остави време за проявяване.

Но сега снимаше празната сцена, инструментите и кабелите, оставени така, защото групата имаше един час почивка. Електрически пиана, валдхорни, дори роял. Това, което я интересуваше сега, което искаше да обезсмърти по свой начин, бяха предметите, съпровождащи „правенето“ на музика.

Старата, свещена „Мартин“ я накара да се замисли за Стиви — износен и блестящ, също както инструмента, с който не се разделяше почти от двадесет години. Ремъкът беше последният ѝ коледен подарък за него.

Баскитарата на Джоно беше синьозелена. На поставката до стария „Мартин“ тя изглеждаше лекомислена и наивна. Като самия човек — способен, умен инструмент, скрит зад странно лустро.

На ударните на П.М. беше изписано името на състава. Отдалеч изглеждаха съвсем обикновени. Но отблизо се виждаше сложната връзка между барабана, малкото барабанче и цимбала. Три чифта палки. П.М. и досега поддържаше сам хромовия блясък на инструментите.

И накрая обичаната от баща ѝ „Гибсън“. Съвсем обикновена китара с прост, черен ремък. Никакви украшения, никакви шарении. Но дървото проблясваше като злато. А дръпнеше ли струните, звукът ѝ можеше да те разплаче.

Ема свали фотоапарата и погали с ръка грифа на китарата. Ръката ѝ се дръпна моментално назад, когато чу музиката. За миг дори помисли, че от докосването китарата е оживяла. Осъзна, че това е невъзможно и се огледа наоколо. Наистина се чуваше музика и звучеше като магия. Тихо премина по сцената.

Видя го, че седи с кръстосани крака на пода пред гримьорната. Музиката се носеше мистично в коридора. Дълги пръсти галеха струните, плъзгаха се любовно по тях, а той пееше тихо, за себе си.

*„Ти спеше, а аз лежах буден,
лунната светлина струеше по лицето ти,
играеше си със светлата ти коса.
Ти въздъхна с моето име и аз си пожелах
да се вмъкна в съня ти и да остана завинаги там.“*

Гласът беше топъл и нежен. Както се бе навел над китарата, тъмно русата коса почти закриваше лицето му. Тя клекна и вдигна фотоапарата. Когато чу изщракването, той вдигна глава.

— Извинявайте. Нямах намерение да ви прекъсвам.

Очите му бяха пъстри със златисти точки. Загледаха се в нейните. Лицето подходеше на гласа му. Гладко, бледо, с дълги ресници. Пълните, красиво оформени устни се разтвориха „Срамежливо“ помисли си тя.

— Никой мъж не би съжалил, че красавица като теб го е прекъснала. — Продължаваше да дърпа струните на китарата и я разглеждаше. Като разсеяна милувка. Беше я срещал и преди това, но за пръв път имаше късмет да я разгледа отблизо. Косата ѝ бе на конска опашка, така фините ѝ черти се открояваха съвсем ясно.

— Здравейте. Аз съм Дру Латимър.

— Здравейте... О, разбира се, трябваше да ви позная. — И вероятно щеше да го познае, ако не беше толкова развълнувана. — Солистът на „Бърдкейдж Уок“. Харесвам музиката ви.

— Благодаря. — Хвана ръката ѝ и я задържа, докато тя коленичи до него. Снимането хоби ли е, или професия?

— И двете. — Той продължаваше да я гледа и пулсът ѝ заби учестено. — Надявам се, че нямате нищо против, че ви снимах? Чух ви да свирите.

— Радвам се. Защо не вечеряте с мен тази вечер и ще направите стотици?

— Дори аз не правя толкова много, когато ям — засмя се тя.

— Тогава оставете фотоапарата.

Страхуваше се да не заекне.

— Имам работа.

— А какво ще кажете за закуска или обед? Или шоколад?

Тя се засмя и се изправи.

— Случайно знам, че времето не би ви стигнало дори за шоколад. Вие ще откриете концерта на „Девъстейшън“ утре вечер.

Той не пускаше ръката ѝ, нямаше намерение да я остави да си отиде.

— А ако ви вкарам на шоуто и след това отидем да пийнем някъде?

— Аз така или иначе ще бъда на шоуто.

— Добре, значи ще трябва да убия някого? — С едната ръка държеше китарата си, а с другата — нейната. През разкопчаната му дънкова риза се виждаше светла кожа. Изправи се до нея. — Няма да ме оставите в навечерието на големия ми шанс, нали? Нужна ми е морална подкрепа.

— Ще се справите великолепно.

Стисна ръката ѝ по-силно, когато тя се опита да тръгне.

— Господи, знам, че звучи изтъркано, но е истина. Вие сте най-красивата жена, която някога съм виждал.

Поласкана и развълнувана, тя се опитваше да отдръпне ръката си.

— Трябва по-често да излизате между хора.

Усмихна ѝ се прелъстително.

— Добре. Къде искате да отидете?

Отдръпна се отново, обзета от паника. Чуваше гласове и шумове от сцената, където музикантите заемаха местата си.

— Наистина трябва да се връщам.

— Поне ми кажете името си. — Прокара палец по кокалчетата на пръстите ѝ, от което ѝ се подкосиха краката. — На един мъж е позволено да узнае името на жената, която е пленила сърцето му.

— Аз съм Ема. Ема Макавой.

— О, Господи! — Той потрепера и отпусна ръцете си. — Съжалявам, въобще не съм предполагал. Исусе, чувствам се като нищожество.

— Защо?

Впи пръсти в косата си и след това ги отпусна.

— Дъщерята на Брайън Макавой, а аз левашки се опитва да я свалям.

— Не мисля, че е левашко — измърмори тя, а когато очите им се срещнаха отново, се покашля. — Трябва да си вървя. Беше... приятно да се запознаем.

— Ема. — Замълча, доволен, че тя се поколеба и се обърна. — Може би през следващите десет седмици ще намерите време за шоколада.

— Добре. — Въздъхна дълбоко, докато вървеше обратно към сцената.

Получи огромен шоколад „Млечен път“, вързан с розова панделка, и първото си любовно писмо. Камериерката си беше отишла, а тя стоеше на прага, загледана в бележката.

Ема,

Ще измисля нещо по-добро, когато стигнем в Париж.
А това трябва само да напомня за първата ни среща. Когато
свира довечера „В твоите сънища“, ще мисля за теб.

ДРУ

Погледна шоколада. Не би се радвала толкова дори й на кутия, пълна с диаманти. Наоколо нямаше никой, затова направи три пируета в голямото фоайе. После се облече и изхвърча от къщата.

И този път Алис отвори вратата, но не заплака.

— Върнала си се.

— Да. Здравей, Алис. — Едва се сдържаше да не започне да танцува. Наведе се и целуна старата си бавачка по бузата. — Върнах се. Надявах се да видя Бев. Вкъщи ли е?

— Горе е, в офиса си. Ще й кажа.

— Благодаря. — Искеше да пее и да танцува. Никога през живота си не се беше чувствала така. Замаяна, нервна и невероятно красива. Ако това беше безумното влюбване, твърде дълго бе чакала, за да го изпита. Във ваза до вратата имаше нарциси и зюмбюли. Наведена над тях, тя реши, че никога не е помирисвала нещо по-нежно.

— Ема. — С молив зад ухото и големи очила с черни рамки Бев тичаше по стълбите. — Толкова се радвам, че те виждам. — Притисна

я до себе си. — Когато се видяхме в Ню Йорк през зимата, спомена, че ще идваш, но не мислех, че ще имаш време.

— Разполагам с достатъчно време. — Ема я прегърна, като се смееше щастливо. — О, мамо, нали денят е прекрасен!

— Не съм проверила, но ще го приема на доверие. — Бев се отдръпна малко и очите ѝ се присвиха леко зад очилата. — Изглеждаш адски доволна. Каква е причината?

— Аз ли? — Притисна ръце към страните си. — Наистина ли изглеждам така? — Засмя се отново и хвана Бев под ръка. — Трябва да поговоря с някого. Не мога да издържа. Татко има среща с Пит и с новия мениджър, но и без това той не би могъл да ми помогне.

— Не? — Бев свали очилата си и ги сложи на масичката, когато се отправиха към гостната. — Защо не би могъл да ти помогне?

— Срецнах някого вчера.

— Някого? — Посочи към креслото, след това седна върху облегалката му, тъй като Ема ходеше напред-назад из стаята. — Някой мъж ли да разбирам?

— Страхотен мъж! Ох, държа се като глупачка, но той е толкова красив и нежен, и забавен.

— Този толкова красив и нежен, и забавен мъж има ли име?

— Дру. Дру Латимър.

— „Бърдкейд Уок“.

Засмя се, притисна Бев и започна отново нервно да се разхожда.

— Не си престанала да се интересува от съставите.

— Разбира се. — Понамръщи се. После си каза, че е глупаво да се тревожи от това, че момичето се е влюбило в музикант. „Я по-добре си замълчи“ — напомни си тя и се усмихна. — Толкова ли е красив, колкото на снимките?

— Още по-красив. — Спомни си как ѝ се усмихна, как се присвиха очите му. — Ние просто налетяхме един на друг зад сцената. Той седеше на пода, свиреше на китара и си пееше, както татко прави понякога. След това поговорихме. Той направо флиртуваше. Сигурно много говоря. — Сви рамене. Искаше да си спомни всяка дума от срещата. — Най-хубавото беше, че той не ме позна. — Тя се завъртя и хвана ръцете на Бев. — Представяш ли си, той не предполагаше коя съм.

— Това има ли някакво значение?

— За мен има. Разбираш ли, той се интересува от мен, а не от дъщерята на Брайън Макавой. — Седна и веднага скочи. — Струваше ми се, че всеки, с когото съм излизала, се интересуваше от татко или как се чувствам като дъщеря на Брайън Макавой. Но той ме покани на вечеря, преди да разбере. Когато му казах, той... е, вярно, смути се. Реакцията му беше толкова очарователна.

— Излезе ли с него?

— Не. Много бях развълнувана и може би малко изплашена, за да приема поканата. Но днес той ми изпрати бележка. И... ох, мамо, умирам да го видя отново. Много ми се иска да дойдеш тази вечер, просто да си там.

— Знаеш, че не мога, Ема.

— Знам, знам. — Въздъхна дълбоко. — Виждаш ли, никога не съм се чувствала по този начин. Един вид...

— Сякаш са ти поникнали крила.

— Да. — Разсмя се Ема. — Да, точно така.

Някога и тя се бе чувствала по този начин. Само веднъж.

— Имаш достатъчно време, за да го опознаеш. Не бързай!

— Никога не съм бързала — измърмори тя. — А ти не бързаше ли с татко?

Заболя я. Повече от петнадесет години бяха изминали и все още болеше.

— Да. Не исках да слушам никого.

— Слушала си себе си. Мамо...

— Нека да не говорим за Брайън.

— Добре. Само исках да знаеш... Татко ходи в Ирландия — при Дарън — два пъти годишно. Веднъж на рождения му ден и веднъж на... преди декември.

— Благодаря ти. — Стисна ръката на Ема. — Но не си дошла тук да говорим за тъжни неща.

— Не. Не, не съм. — Коленичи и обгърна с ръце краката на Бев. — Дойдох да те помоля за нещо, което е много важно за мен. Искам да ми помогнеш да си купя най-страхотната рокля.

Бев скочи доволна.

— Да вървим.

Бе глупаво да се притеснява за външния си вид. Тя е там, за да фотографира, а не за да флиртува със солиста на групата, откриваща

концерта. Толкова много неща трябва да свърши. Да провери инсталацията и осветлението; сценичните работници и машините за дим да не се подават. Скоро забрави, че обличането ѝ бе отнело почти час.

Публиката вече влизаше, въпреки че до началото имаше повече от тридесет минути. Количките със стоки бяха готови: блузи, тениски, плакати, ключодържатели. През осемдесетте рокендролът вече не беше музика само за младите, а голям бизнес.

Облечена в черен панталон и блузон, тя обикаляше щандовете, за да снима тълпите почитатели на „Девъстейшън“. Подочу различни мнения за баща си — и критични, и ласкави. Това ѝ припомни онзи толкова далечен ден, когато стояха с Бев на опашка пред Емпайър Стейт Билдинг. Нямала е дори три години, но и сега — деветнадесет години по-късно — Брайън Макавой все още покоряваше сърцата на момичетата.

Включи камерите. Сега трябва да покаже крещящите червени, сини и зелени фланелки с надписи

Девъстейшън — 1986

Феновете изглеждаха като цветовете на небесната дъга. Разчорлени коси, бръснати глави, буйни гривви. Стилът беше безстилие: някои бяха със скъсани джинси, други дори с официални вечерни тоалети. Много от блъскащите се хора бяха на възрастта на баща ѝ и дори по-възрастни. Лекарите, зъболекарите, чиновниците, израснали с рокендрола, искаха да се насладят заедно с децата си на любимата музика. Имаше ученици и съвсем малки, качени на раменете деца, жени с перли с дъщерите си, които стискаха тениските с надписи. И като ехо от шестдесетте се разнасяше слабият мирис на марихуана, смесен с уханието на „Шанел“ или „Брют“.

Тя се разхождаше бавно сред тълпата. Пропускът, закачен на второто копче на блузона ѝ, беше достатъчен за охраната да я пусне зад сцената.

Ако отвън беше лудница, то тук зад сцената бе ад. Организаторите задъхано тичаха напред и назад: сбъркан ампераж, нова макарата с кабел. Тя направи снимките си, остави техниците и

сценичните работници да си вършат работата и се насочи към гримьорните.

Очакваше да види нещо, което ѝ бе твърде познато. Седят в гримьорните с неизменните цигари, шегуват се и по-хапват дражета или захаросани бадеми. Дори мисълта за това я накара да се усмихне и в същия миг направо се сблъска с Дру. Като че ли я чакаше.

— Здравей отново.

— Здравсти. — Усмихна се и нервно оправи каишката на фотоапарата си. — Благодаря за подаръка.

— Искрах да изпратя рози, но беше много късно. — Отдръпна се малко. — Изглеждате страхотно.

— Благодаря. — Мъчейки се да успокои дишането си, тя също го разгледа. Беше в плътно прилепнали бели кожени панталони, осеяни със сребро. Ботушите в същия стил и цвят стигаха до средата на прасеца му. Усмихнат, с разрошена коса, той заприлича на Ема на елегантен каубой.

— И вие — промърмори смутено. — Изглеждате страхотно.

— Искаме да направим сензация. — Изтри дланите си в панталоните. — На половината ни се повръща от нерви.

— Дон — бас китаристът — повръща. Не може да излезе от тоалетната.

— Татко казва, че свири по-добре, когато е нервен.

— Тогава ще бъдем страхотни. — Неуверено хвана ръката ѝ. — Дали не бихме могли да отидем някъде след това, да пийнем нещо?

Надявала се бе да я покани.

— В действителност...

— Притеснявам ви. — Дру пое дъх. — Но не мога. Щом ви видя, нещо ме тегли към вас. — Прокара ръка през внимателно разбърканата и лакирана коса. — Не излиза много добре.

— Така ли? — Питаше се дали не чува туптенето на сърцето ѝ в гръдния кош.

— Не. — Отново хвана ръката ѝ. — Ще го кажа така. Ема, спасете живота ми! Прекарайте един час с мен.

Тя се усмихна и трапчинките се появиха.

— Много ще ми е приятно.

Тя едва докача да свършат аплодисментите. Когато баща ѝ, мокър от пот, излезе от сцената за последен път, тя си помисли, че ако

поне малка част от снимките струват нещо, би било истинско чудо.

— Исусе, умирам от глад. — Избърса лицето и косата си и тръгна към гримьорната, а в ушите му още звучаха аплодисментите и виковете. — Какво ще кажеш, Ема? Да заведем на вечеря тези рок реликви.

— О, добре, бих искала, но... — Тя се поколеба, като не разбираше защо се чувства гузна. — Трябва да свърша нещо. — Скочи и го целуна. — Беше чудесен.

— А ти какво очакваше? — попита Джоно, проправяйки си път в претъпкания коридор. И допълни със скърцащ шепот: — Ние сме легенди.

Облян в пот, П.М. се спря при тях.

— Тази лейди Анабел, с косата. — Вдигна нагоре ръце, за да покаже.

— Онази с червеното кадифе и диамантите? — подхвърли Ема.

— Предполагам. Набутала се е зад кулисите. — П.М. се удари по челото. И макар че в гласа му се чувстваше огорчение, очите му искряха весело. — Когато минах покрай нея, тя... тя... — Изкашля се и поклати глава, като че ли се затрудняваше да продължи. — Опитва се да ме закачи.

— Велики Боже, викай полиция! — Джоно сложи ръка на рамото му. — Такива жени трябва да ги държат под ключ.

— Знам, че се чувстваш изхабен и омърсен, миличък, но не се притеснявай. Хайде, разкажи всичко на чичко Джоно. — И поведе П.М. навън. — Къде точно пипна и как те пипна? Не спестявай подробностите.

Брайън се изхили и се загледа след тях.

— П.М. привлича винаги прости и нахални жени. Не мога да си го обясня.

В тона му усети искрено съчувствие. Ема се запита дали баща ѝ осъзнава, че вече е простил на стария си приятел. След това усмивката му изчезна. Стиви се бе опрял на стената. Лицето му беше бледо и от него и от косата му се стичаше пот. Ема си помисли, че изглежда десет години по-стар от останалите.

— Хайде, синко. — Брайън го прихвана през кръста, за да го подкрепи. — Сега се нуждаем от душ и силна храна.

— Татко, мога ли да помогна?

Той рязко поклати глава и поведе Стиви към гримьорната.

— Не, аз ще се погрижа за това.

— Ще се видим вкъщи — измърмори тя, но той вече бе затворил вратата. Почувствала се малко изоставена, тя тръгна да търси Дру.

Очакваше да избере шумен, претъпкан клуб. Вместо това седяха в полутъмния ъгъл на задимен джаз клуб в Сохо. На сцената свиреше трио, осветено в синьо — пианист, бас китаристи и вокал. Музиката беше тиха и меланхолична като осветлението.

— Надявам се, че нямате нищо против това място.

— Не. — Ема бе благодарна на слабото осветление, което му попречи да забележи напрегнатия израз на лицето й... или Суини, който лениво пушеше няколко маси по-нататък. — Досега не съм идвала тук. Харесва ми.

— Е, не е това, на което сте свикнала, но на другите места трябва да се надвикваш, а има и много хора.

— Нямах възможност да ви кажа колко добър бяхте тази вечер. Скоро ще се наложи да търсите кой да открива вашите концерти.

— Благодаря. Това значи много. — Сложи ръка върху нейните, нежно галейки с палец кокалчетата й. — Е, бяхме малко неуверени.

— Отдавна ли се занимавате с музика?

— От десетгодишен и то благодарение на баща ви.

— О?

— Имам братовчед, който беше шофьор на „Девъстейшън“. Той ме заведе на концерт на Брайън Макавой. Бях зашеметен. Щом успях да събера пари, си купих китара. — Той се усмихна.

— Никога не съм слушала тази история.

— Защото на никого не съм я разказвал. Притеснявам се малко.

— Защо? — Очарована, тя се приближи към него. — Вълнуващо е. Точно с такава история ще спечелите почитатели.

— Той я погледна — очите му светеха в полумрака.

— Не мисля за почитателите сега, Ема.

— Желаете ли нещо за пиене?

Тя откъсна поглед от Дру и се обърна към келнерката.

— Минерална пода. Дру се изненада, но не каза нищо.

— Бира. Продължаваше да я гледа и да си играе с пръстите ѝ. Сигурно сте се наслушали на истории за музиканти каза ѝ тихо. — По-добре да чуя вашата.

— Няма много за разказване.

— Грешите. Искам да знам всичко за Ема Макавой. — Вдигна ръката ѝ до устните си. — Всичко.

Прекара цялата вечер като в мъгла. Дру не откъсваше поглед от нея и нежно я докосваше.

Излязоха от клуба и тръгнаха по брега на Темза, обляна от лунна светлина. Беше много късно, но това нямаше никакво значение. Тя усещаше мириса на реката и на пролетни цветя. Ема си представи галантните рицари, когато Дру съблече якето си и го наметна върху раменете ѝ.

— Студено ли ви е?

— Не. — Въздъхна дълбоко и поклати глава. — Чудесно е. Само когато се върна, осъзнавам колко много обичам Лондон.

— Винаги съм живял тук. — Вървеше бавно и гледаше отражението на звездите върху тъмната повърхност на реката. Мечтаеше да види други реки, други градове неговото време настъпваше. — Не ви ли се иска да живеете отново в Лондон?

— Не съм мислила.

— Може би ще размислите. — Той хвана нежно раменете ѝ и я обърна към себе си. — Всеки път, когато ви погледна, ми се струва, че сънувам. — Пръстите му я стиснаха по-силно. Притегли я към себе си. Устата ѝ пресъхна. — Не искам да изчезнете.

Сърцето ѝ заби лудо, когато той сведе главата си към нейната. Почувства топлината на устата му. Целуна я толкова нежно. Отдръпна се за миг, като я гледаше в очите и след това бавно притисна устните си отново към нейните.

„Толкова е нежен и мил“ — помисли си тя, Прегърна го и се отпусна. Опитните му устни обсипаха с целувки лицето ѝ и след това се впиха в нейните.

— По-добре да те изпратя до вас — прошепна той. — Ема. — Не можеше да се въздържи да не я докосва и поглади ръцете ѝ. — Искаш ли да се срещнем отново?

Сложи ръка на рамото му.

— Да.

ГЛАВА 27

През следващите седмици всяка свободна минута прекарваше е Дру: среднощни вечери за двама, дълги разходки под звездите, някой откраднат следобеден час. Времето, което прекарваха заедно, минаваше толкова бързо, че едва ли имаше нещо по-възбуждащо, по-интимно, по-отчаяно.

Когато отидоха в Париж, тя го запозна с Мариан. Срещнаха се в едно малко кафене на булевард Сен Жермен, където туристи и парижани седяха на чаша червено вино или *café au lait*^[1].

Мариан изглеждаше като истинска францужойка — с бели чорапогачи и къса права пола. Яркочервената ѝ коса беше къса, но вече не бе подстригана като момче. Но тя си оставаше американка. Извика и се хвърли на врата на Ема.

— Не мога да повярвам, че си тук. Като че ли са минали години. Чакай да те погледна. Колко си красива! Мразя те.

Ема се засмя и отметна косата си. Изглеждаш точно като френска студентка по изкуство. *Tres chic et sensuel*^[2].

— Тук това е важно колкото яденето. Вие трябва да сте Дру — Мариан му подаде ръка.

— Радвам се да се запознаем. Ема ми е разказвала много за вас. Знаете ли, Пикасо е идвал тук. Сядам винаги на различни маси. Ако открия стола, на който е седял, сигурно ще изпадна в транс. — Вдигна чашата си и попита Дру: — Ще пиете ли вино? — След неговото кимване направи знак на келнера. — *un vin rouge et un café, s'il vous plaît*^[3]. — Намигна на Ема. — Скучните уроци на сестра Магдалена се оказаха толкова полезни.

— Произношението ти все още е за три минус.

— Знам. Работя върху него. Как е турнето?

— „Девъстейшън“ никога не е бил в по-добра форма. — Ема се усмихна на Дру. — А откриването на концерта е направо сензация.

Той постави ръка върху нейните.

— Публиката ни харесва. — Погледна Мариан. — Страхотно е.

Мариан отпиваше от виното и го преценяваше. Би искала да го нарисува като апостол Йоан. Имаше онзи мечтателен поглед, поглед на посветен. А може би — като Хамлет. Младият трагичен принц. Тя се усмихна, когато келнерът им сервира. А ако се върнем само няколко години назад, би бил портрет на младия Брайън Макавой. Запита се дали Ема вижда приликата.

— Къде ще бъде следващият концерт?

— В Ница. — Дру протегна краката си. — Но аз не бързам. Париж ми харесва. — Погледна към улицата, където коли и велосипеди профучаваха, напълно равнодушни към живота на пешеходците. — Как ли се живее тук?

— Шумно. Вълнуващо. — Усмихна се. — Чудесно. Малкият ми апартамент е точно над една фурна. Повярвайте ми, няма нищо похубаво от уханието на френски хляб рано сутрин.

След един час Дру се изправи.

— Трябва да отида на репетицията, а и двете сигурно искате да си поговорите. Ще се видим довечера. И вас също Мариан. — Целуна Ема и се отправи към изхода.

— Разчитам на това. — Заедно с другите жени в кафенето Мариан го проследи с поглед, докато излизаше. — Това е най-красивият мъж, който съм виждала.

— Нали? — Ема се наведе и хвана ръцете ѝ. — Харесва ли ти?

— Разбира се? Красив, талантлив, елегантен, забавен. — Засмя се. — Може пък да ти го отнема.

— Не бих искала да удуша най-добрата си приятелка...

— Няма да се наложи. Той не откъсва поглед от теб. Не разбирам защо: само заради тези невероятни скули, големите сини очи, половин метър руса коса и никакъв ханш.

— Някои мъже нямат вкус. — Тя се облегна назад. — Изглеждаш толкова щастлива.

— Но аз съм. — Пое дълбоко дъх и усети мириса на вино и цветя. На Париж. — Мисля, че съм влюбена в него.

— Не се шегуващ, нали? Никога не бих се сетила. — Засмя се и потупа Ема по бузата. — Сестричке, то е изписано на лицето ти. Ако трябваше сега да те нарисувам, щях да нарека картината „Безумно влюбената“. Какво мисли баща ти за него?

— Уважава го много — и като музикант, и като композитор.

Питах те какво мисли за Дру като мъж, в когото дъщеря му е влюбена.

— Не знам. Не сме говорили за това.

— Не си му казала, така ли?

— Не.

— Защо?

— Не знам. — Ема отмести кафето. — Искам за известно време да запазя връзката ни в тайна. Той все още ме мисли за дете.

— Всички бащи мислят така за дъщерите си. Моят звъни по два пъти в седмицата, за да се убеди, че не съм се поддала на чара на някой извратен френски *comte*^[4]. Колко бих искала да е така. — Когато Ема не се усмихна, тя наклони глава. — Мислиш, че не би одобрил ли?

— Не знам. — Сви рамене.

— Ема, ако това между теб и Дру е сериозно, баща ти ще открие, рано или късно.

— Знам. Само се моля да бъде по-късно.

Но не стана много по-късно.

Ема се наслаждаваше на сутрешното слънце от терасата на стаята си в Рим. Все още бе по халат и кафето ѝ изстиваше. Преглеждаше последните снимки. Събираше ги не само за Пит, но и заради зародилата се идея за книга.

Усмихна се и измъкна любимата си снимка на Дру. Беше я направила в сенчестите алеи на Боа дьо Булон. А веднага след това той я бе целунал и ѝ бе казал, че я обича.

Обичаше я. Затвори очи и се протегна. Надяваше се, копнееше, но дори не би могла да си представи щастието, което изпита, когато той го каза. И сега можеше вече да мечтае да бъде винаги с него, да се люби с него, да се омъжи за него, да създадат семейство.

Тя наистина ужасно желаше всичко това. Човек, който да я обича, собствен дом, деца. Ще бъдат щастливи, толкова щастливи! Коя жена би могла да разбере по-добре живота и проблемите на един музикант от дъщерята на музикант?

След турнето ще започнат да правят планове.

Някой почука на вратата и прекъсна мислите ѝ. Реши, че Дру идва да закусят заедно, както вече бе правил един-два пъти. Когато

видя баща си, я обзе леко безпокойство.

— Татко! Не вярвам на очите си, излязъл си от стаята преди обяд.

— Може да съм ясновидец. — Приблужи се към нея. В ръката си държеше сгънат вестник. Погледна към леглото, след това към дъщеря си. — Сама ли си?

— Да. — Изглежда го учудено. — Защо? Нещо не е ли наред?

— Ти ще кажеш. — Подаде ѝ вестника. Тя го разгърна и на първата страница видя себе си и Дру. Не бе необходимо да знае италиански, за да разбере какво пишат. От снимката беше ясно: издебнали ги бяха прегърнати, в очите ѝ имаше нежност и любов.

Не знаеше къде е направена. Но нямаше и значение. Важното бе, че отново се ровеха в личния ѝ живот.

Ема запрати вестника в ъгъла, след това излезе на балкона. Задушаваше се.

— Проклети да са — каза тихо и удари с юмрук по парапета. — Защо не ни оставят на мира?

— Откога излизаш с него, Ема?

Погледна го през рамото си.

— От началото на турнето.

Брайън пъкна ръце в джобовете си.

— Значи от седмици. От седмици и ти не си, си направила труда поне да ме уведомиш.

Отметна косата си и се обърна.

— Вече съм на двадесет и една, татко. Не съм длъжна да искам разрешение на баща си, за да отида на среща.

— Ти си криела от мен! По дяволите, влез вътре! — изкрещя той. — Гадните фоторепортери сигурно се насочили вече обективите си насам.

— Това променя ли нещата? — попита тя, без да помръдне. — Всичко, което правим, в края на краищата става публично достояние. Това е част от цената. — Тя посочи към купищата снимки на масата. — По дяволите, аз самата върша това.

— Не е същото и ти го знаеш. — Замълча и прокара яростно ръка през косата си. — Но това вече няма значение. Искам да знам какво става между теб и Дру.

— Искаш да ме попиташ дали спя с него? Не, не още. — Вкопчи се с две ръце в парапета. — Но това въобще не е твоя работа, татко.

Точно както ми каза преди години, че сексуалният ти живот няма нищо общо с мен.

— Аз съм твой баща, по дяволите! — Замисли се. Изведнъж осъзна, че вече е баща на голяма жена. Изчака, докато се убеди, че гласът му ще прозвучи спокойно. — Ема, обичам те и се тревожа за теб.

— Няма защо да се тревожиш. Знам какво правя. С Дру се обичаме.

Не можа да отговори. Механично вдигна изстиналото ѝ кафе и го изпи. Чу се меко прошумоляване на крила. Един сив гълъб прелетя над терасата.

— Познаваш го едва от две-три седмици.

— Изкарва си хляба като китарист — напомни му тя. — Би било смешно, ако започнеш да го критикуваш за това.

— Последното нещо, което бих пожелал за теб е да те видя влюбена в някого от професията. За Бога, Ема, ти поне знаеш какво означава това: напрежение, работа, стремеж да си винаги на върха. За това момче знам само, че е амбициозно и талантливо.

— Знам за него всичко, което ме интересува.

— Говориш детинщини. За съжаление ти не можеш да си позволиш да вярваш на един човек само защото лицето му е хубаво и казва, че те обича. Имаш прекалено много пари и твърде много власт.

— Власт?

— Няма човек, който да ме познава и да се усъмни, че ще направя всичко за теб. Всичко, за което ме помолиш.

Едва след минута успя да схване значението на думите му. Яростни сълзи замъглиха погледа ѝ, когато се приближи към него.

— Значи това е? Мислиш, че Дру се интересува от мен заради парите и защото се надява да му помогнеш в кариерата? Значи не е възможно той или който и да е друг мъж да ме хареса, да се влюби в мен? Само в мен.

— Разбира се, че е, но...

— Не, ти мислиш точно това. В края на краищата, как може някой да ме погледне и да не види теб? — Тя излезе и се подпря с длани на парапета. Слънцето отразяваше лещите на обективите долу в градината. На нея не ѝ пукаше. Нека си правят снимки. — Не се ли е случвало по-рано? Да, случваше се: „Ема, да вечеряме в петък. Между

другото, ще осигуриш ли билети на братовчед ми за концерта на баща ти в Чикаго?“

— Ема, съжалявам. — Посегна към нея, но тя рязко се отдръпна.

— За какво? Ти наистина нищо не би могъл да направиш, нали? А аз свикнах да живея така, дори се забавлявам. Но този път намерих мъж, който ме харесва, който се интересува от чувствата и мислите ми. Единственото му желание е да бъда с него. А ти искаш да развалиш това!

— Не искам. Но не искам да те видя наранена.

— Ти вече ме нарани. — Очите ѝ бяха сухи, когато го погледна. — Остави ме на мира, татко. Остави и Дру на мира. Кълна ти се, че ако се намесиш, никога няма да ти простя.

— Няма да се меся. Искам само да ти помогна да не направиш грешка.

— Грешката ще бъде моя. А ти също грешиш. От години наблюдавам, че правиш само онова, което искаш и с когото си поискаш. Ти избяга от щастието си, татко. Аз няма да избягам от моето.

— Добре си се научила да ме измъчваш — каза тихо. Излезе от стаята и я остави сама.

Дру прегърна Ема през раменете. Стояха на друга тераса, в друг град. Старомодната изисканост на хотел „Риц“ в Мадрид не впечатляваше Ема. Не я вълнуваше нито песента на фонтаните, нито уханието на цветята в градината. Все пак ръката на Дру ѝ действаше успокояващо и тя потърка страната си в нея.

— Не искам да те вижда тъжна, Ема.

— Не съм тъжна. Може би малко изморена, но не и тъжна.

— Откакто стана разправията с Брайън, ти си разстроена. И то заради мен. — Отдръпна ръката си и се отдалечи. — Последното нещо, което съм искал, е да ти създавам неприятности.

— Няма нищо общо с теб. — Той се обърна и на лунната светлина очите му изглеждаха тъмни. — Наистина няма. Той щеше да реагира така независимо с кого излизах. Татко винаги е бил прекалено предпазлив. Главно заради... онова, което се случи на брат ми.

Целуна я нежно по слепоочието.

— Знам, че е било много тежко за теб, за него, но това е станало много отдавна.

— Някои неща никога не се забравят. — Тя усети хлад в горещата лятна нощ и потрепери. — Разбирам го как се чувства, затова ми е толкова трудно. Всичко е дал за мен.

— Той те обожава. Може да се види в очите му всеки път, когато те погледне. — Погали я по бузата. — Знам и какво чувства.

— Аз също го обичам. Но не искам той да ми определя как да живея. Убедена съм в това от доста време.

— Той не ми вярва. — Запалката му светна. Разнесе се острият аромат на тютюн. — Не го обвинявам. За него аз съм на първото стъпало и все още пробивам пътя си нагоре.

— Ти не се нуждаеш от мен, за да се издигнеш до върха.

Той издиша дима.

— И все пак аз го разбирам. И двамата сме луди по теб.

Тя се приближи и го целуна по рамото.

— Дру, той ще разбере. Просто не е свикнал с мисълта, че съм голяма. И съм влюбена.

— Само ти би могла да го придумаш. — Хвърли цигарата си и я прегърна. — Радвам се, че не искаше да излизаме тази вечер.

— Не си падам по клубове и партита.

Старомодно момиче! — Устните му леко докоснаха нейните.

— Имаш ли нещо против?

— Да прекараме вечерта насаме? — Плъзна ръце по тялото ѝ. — Изглеждам ли ти на луд?

— Изглеждаш страхотно. — Дъхът ѝ секна, когато пръстите му леко докоснаха гърдите ѝ. Бяха малки и твърди. Тя потрепери и той почувства, че се възбужда.

— Сладката ми — прошепна той. — Винаги си толкова сладка. — Устата му се впи в нейната жадно, настойчиво и страстно. Поведе я към леглото. — Турнето почти свършва.

— Да. — Тя отметна глава назад, когато той я зацелува по шията.

— Ще се върнеш ли в Лондон, Ема?

Тя отново потръпна. За пръв път ѝ намекваше, че има сериозни намерения.

— Да. Ще се върна в Лондон.

— Ще имаме много такива ноци. — Положи я на леглото, гласът му бе все така ласкав, ръцете — нежни. — Нощ след нощ заедно. — Опитните му ръце внимателно издърпаха блузата от панталоните ѝ. — Ще мога да ти докажа много пъти какво изпитвам към теб. Колко много те желая. Нека ти покажа, Ема.

— Дру. — Тя простена името му, когато езикът му погали заоблената ѝ гръд. Удоволствието и страстта я заливаха. „Сега — каза си тя, когато дългите му пръсти се плъзнаха по кожата ѝ. — Сега.“

За толкова слаб и деликатен на вид мъж ръцете и раменете му бяха силни. Изпитваше приятно чувство, когато усещаше свиването и отпускането на мускулите му.

След това ръката му слезе към колана на панталоните ѝ. Пръстите му нетърпеливо опипваха катарамата.

— Не. — Когато чу гласа си, сама се изненада неприятно. Той продължи да разкопчава колана ѝ, а устата му отново се впи в нейната. Тогава тя започна да се бори. — Не, Дру, моля те. — Успя да го отблъсне. — Съжалявам! Толкова съжалявам. Но просто не съм готова.

Той не отговори. В тъмнината лицето му не се виждаше. Тя се сви на леглото.

— Знам, че не беше честно. — Ядосана на себе си, тя избърса една сълза от бузата си. — Изглежда, монахините са свършили добра работа. А може би е заради татко. Просто ми е необходимо повече време. Имаш пълното право да се сърдиш, но не мога да го направя. Още не.

— Не ме ли искаш? — Гласът му беше тих и странно безчувствен.

— Знаеш, че те искам. — Потърси ръката му и се опита да погали стиснатите му пръсти. — Но съм изплашена, несигурна. — Засрамена, вдигна ръката му до устните си. — Не искам да те загубя, Дру. Моля те, дай ми още малко време.

Въздъхна с облекчение, когато почувства ръката му да се отпуска в нейната.

— Няма да ме загубиш, Ема. Мога да чакам. — Привлече я към себе си и разроши косата ѝ с едната си ръка, но другата остана свита в юмрук.

[1] Кафе с мляко (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Много шик и чувствена (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Чаша червено вино и едно кафе, ако обичате (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Граф (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Беше в Лондон и отново бе лято. Изпитваше странно чувство. Обикновено Ема прекарваше тук поне няколко седмици от ваканциите си. Но сега беше различно. Вече не беше дете. Не живееше и в дома на баща си. Беше влюбена.

Дру се обиди, защото не пожела да се премести при него. Не можеше да обясни какво я възпря. Дали ѝ се искаше ухаждането му да продължи по-дълго: огромните букети, които ѝ изпращаше, смешните бележки, които получаваше или ги намираще пъхнати под вратата. Да изживее трепета на влюбването. Да преодолее страха от влюбването.

А може би ѝ бе необходимо време, за да се убеди, че се е освободила от сянката на баща си.

Любовта ѝ към него не беше намаляла. Ема не можеше да си представи, че това може да се случи. Но държеше фотографиите ѝ да се ценят заради самата нея. А искаше да бъде и с Бев. През по-голямата част от живота си Ема бе лишена от майка. Седмиците, през които лятото бавно си отиваше, тя направи нещо, за което бе копняла цял живот премести се в стаята за гости на Бев.

Ако Дру е нетърпелив, ще му обясни. Това време ѝ бе необходимо, не за да се почувства отново дете, а да възстанови прекъснатата връзка с Бев. Как би могла да уреди новите си взаимоотношения, ако не е наясно със старите?

Работеше. Градът, в който бе прекарала детството си, я плени. Бродеше с часове по улиците и парковете в търсене на интересни обекти. Една стара жена, която ден след ден идваше да храни гълъбите в Грийн Нарк. Мъж и жена, които разхождаща лабрадори, или жени, които бутаха детски колички по Кингс Роуд.

Това продължи месец, после два... С Дру отпразнуваха дванадесетото място на албума на „Бърдкейдж Уок“ в класациите на „Билборд“. Забавляваше я как лейди Анабел преследвала объркания П.М. Късаше богородични и тагетис от градината на Бев. И накрая

направи крачката — представи фотографиите си заедно с предложение за книга на един издател.

— Имам среща с Дру в седем — извика Ема, докато обличаше късото си велурено яке; — Ще вечеряме и ще ходим на кино.

— Забавлявай се. — Бев събираше мострите си. — А сега къде отиваш?

— При Стиви.

— Мислех, че не е добре.

— Изглежда, се е оправил. — Огледа се в огледалото в коридора. Тъмносиньото яке подчертаваше цвета на очите ѝ. — Проявих и последните снимки от турнето. Имам среща с татко при него, за да изберем най-добрите.

— Аз пък имам среща с лейди Анабел. — Бев завъртя ококорено очите си. Погледна се в огледалото и поспря, за да затегне лявата си обеца. — Не съм сигурна дали иска да се заема с обзавеждането на гостната ѝ, или просто се опитва да научи как е П.М. в леглото.

Ема пхна папката си под мишница.

— А не допусках ли, че тя вече знае?

Бев се замисли, след това се засмя.

— Скоро ще разбере. — Целуна я по бузата и бързо излезе.

Малко по-късно Ема потегли със своя „Астън Мартин“. Опита се да си представи милия, неуверен П.М. с нахаканата, накичена лейди Анабел. Не можа. Но и никога не си го бе представяла с Енджи Паркс.

Справи се с тежкия трафик като истинска лондончанка. Доволна бе, че „Бърдкейдж Уок“ сключи договор с Пит Пейдж. Той бе човек, който щеше да ги изведе на върха. Благодарение на него Блекпуул постигна огромен успех. Започна да се снима в реклами и натрупа огромно богатство. Спомняше си как Пит побесня, когато Брайън отказа да представя продукти на фирми или да предостави музиката си за телевизионни реклами: да отхвърля световна слава и милиони лири. Но тя се гордееше с баща си. „Типично за Блекпуул“ — помисли си злобно и спря пред имението на Стиви.

Когато си купи старата викторианска къща и земите наоколо, тя се зарадва. Дори беше започнал да се занимава с градинарство, ходеше при Бев с ръководства за отглеждане на рози, за почви, за градини. Вече за никого не беше тайна, че здравето му не е в ред, но Пит бе успял да прикрие истинската причина.

Ема се беше опасявала, че турнето ще бъде твърде изтощително за Стиви, но той се справи. Отново пишеше и дори искаше да се присъедини към някои благотворителни инициативи на Брайън.

Сега баща ѝ бе в стихията си. Рокът беше намерил каузата си. В Европа и Америка музикантите се организираха, за да посветят таланта си на нещо полезно. Подпомагането на пострадалите от сушата в Етиопия или на борещите се фермери в Америка — това беше част от сцената на осемдесетте, както политическите каузи и любовта бяха през шестдесетте. Времето на Уудсток беше безвъзвратно отминало. Рокерите сега поемаха каузата на човечеството и я бяха закачили на потните си гърди. Горда беше, че е част от това и от възможността да запечата промените и нейната гледна точка към тях.

В края на пътеката видя сандъче с клюмнали от слънцето теменужки. Поклати глава и ги премести под сянката на стрехата. Очевидно Стиви не беше чел внимателно градинарските си книги.

Натисна звънеца. Колата на баща ѝ не се виждаше наоколо и тя се надяваше Стиви да я разведе из градините си.

Икономката отвори вратата и изгледа Ема подозрително.

— Добър ден, мисис Фриймънт.

Мисис Фриймънт беше с прошарена кестенява коса, прибрана на кок. Беше някъде между четиридесетте и шестдесетте. Якото ѝ като гюле тяло беше облечено в черна вълна. От пет години работеше при Стиви: бършеше кръвта и повръщаното, изхвърляше празните бутилки и си обръщаше главата, когато в задълженията си на икономка се налагаше да контактува със съмнително изглеждащи малки шишенца.

Хората си мислеха, че е предана на работодателя си. Обаче мисис Фриймънт беше предана само на голямата заплата, която Стиви ѝ плащаше, за да не се бърка в работите му.

Когато ѝ отвори вратата, тя промърмори:

— Някъде тук е. Вероятно — в леглото. Още не съм се качвала горе.

„Стара вещица“ — помисли си Ема, но се усмихна любезно.

— Няма значение. Той ме очаква.

— Това не ме засяга — каза мисис Фриймънт и излезе, за да подхване някоя беззащитна маса с кърпата за прах.

— Не се безпокойте — каза Ема в празния коридор, — сама ще намеря пътя.

Заизкачва се по старите дъбови стъпала, като разкопчаваше якето си.

— Стив! Дръж се прилично. Нямам на разположение цял ден.

Харесваше огромната къща, махагоновата ламперия на втория етаж, блестящите месингови поставки и стъклените глобуси. Това ѝ напомняше за един стар филм с Ингрид Бергман, в който Боайе в нетипична за него роля кроеше планове да вкара в лудницата нищо не подозиращата си жена. Сравнението подхождаше дори заради факта, че Стиви беше окачил между аплиците литографии на Уорхолд и Дали.

Чуваше се музика и Ема почука. Почака и след това почука отново.

— Хайде, Стиви. Ставай!

Когато той не отговори, тя бързо и пламенно се помоли да е сам и отвори вратата.

— Стиви?

Стаята беше празна, пердетата — спуснати и въздухът — тежък. Загледа се в неоправеното легло и в бутилката „Джак Даниел“, поставена върху масичката от осемнадесети век. Изруга и тръгна към нея, за да я премести. Беше твърде късно да се спаси политурата на масичката. Бутилката бе оставила бял кръг. Все пак тя я вдигна и постави под нея смачкан брой на „Билборд“.

„Тъкмо се бе пооправил — мислеше си тя, — а сега се налива с уиски. Защо не може да разбере, че това е убийствено за него.“

Дръпна завесите и отвори прозорците. „Значи снощи се е напил. Довлякъл се е до банята и е заспал на пода“ — Реши тя. Отвори вратата към тоалетната.

Кръв. Повръщано. Урина. Зловонието я задуши и тя отстъпи назад. Усети, че ѝ се повдига. Пред очите ѝ причерня. Падна върху стереото, иглата задра плочата и го изключи. Внезапната тишина я удари като плесница. Извика, втурна се напред и се наведе над простряното на пода тяло.

Беше гол и леден. Ужасена, с последни сили го обърна по гръб. Видя спринцовката и револвера.

— Господи, не! — Трескаво го огледа и заопипва пулса му. Нямаше рана, а само белези от иглата. Разрида се от облекчение,

когато откри слабия и неравен пулс.

— Стиви, Стиви, какво си направил!

Изтича до вратата, след това на площадката и закрепя:

— Извикайте линейка! Бързо извикайте проклетата линейка!

Когато изтича обратно, тя дръпна юргана от кревата, за да го покрие. Лицето му беше посивяло. То я ужаси повече от неподвижността на тялото. На челото, точно над веждата, имаше рана. Взе кърпата за лице и се зае да я почиства.

След това започна да го удря по лицето.

— Събуди се, проклетнико, Стиви! Събуди се. Няма да те оставя да умреш така. — Разтърсваше го, удряше го, след това се отпусна и заплака на гърдите му.

— Моля те, моля те, моля те... — повтаряше го като заклинание. Спомни си как бяха намерили Дарън на земята и до него спринцовката. — Не. Не. Няма да позволя да умреш! — Погали косата му, след това отново напипа пулса му. Този път не усети нищо. — Мръсник! — извика тя, след това отхвърли юргана и започна да прави сърдечен масаж върху крехкия му гръден кош. — Няма да сториш това — на мен, на татко, на всички нас. — Опита с изкуствено дишане, след това продължи с масажа. — Чуваш ли ме, Стиви! — задъхваше се тя.

Издишваше въздух от дробовете си в неговите, натискаше тясното и крехко пространство между гърдите му. Заплашваше, молеше, проклинаше, бореше се да го върне. Коленете ѝ се ожулиха от плочките, но тя не забеляза. Не откъсваше поглед от лицето му — търсеше някаква искрица живот. В главата ѝ се заредиха спомени. Стиви в бяло пее в градината. Осветен от цветни прожектори на сцената, изтръгва страстна музика от китарата си. Двамата с него играят шах пред камината. Сложил ръка на рамото ѝ, той се шегува: „Кой е най-добрият, Еми, миличка?“

Казваше си, че не трябва да загуби още някого, когото обича по този ужасен начин.

Бе обляна в пот, когато чу, че някой се изкачва по стълбището.

— Тук, насам. Бързо! О, Господи, татко!

— Исусе! — Веднага клекна до нея.

— Аз го намерих — беше жив. След това спря да диша. — Ръцете я боляха, но тя продължи да прави изкуствено дишане. — Линейка. Извикала ли е линейка?

— Извика Пит. Намери ни чрез неговия радиотелефон.

— По дяволите! Казах ѝ да извика линейка. Нуждае се от помощ.
— Рязко вдигна глава, очите ѝ си впиха в Пит. — Да те вземат дяволите, не виждаш ли, че ще умре, ако не получи помощ?

Той кимна. Нямаше намерение да вика линейка. По-точно — не обществена линейка. Бързо потърси по телефона една дискретна частна клиника.

— Спри, Ема. Спри! Той диша.

Тя се загледа учудено в слабото, но равномерно повдигане и спускане на гръдния кош на Стиви.

Понякога крещеше. Понякога плачеше. Тялото му се разтърсваше от болка, докато се освобождаваше от отровата. Сякаш дяволчета разкъсваха раните от спринцовката. Побиваха го ту горещи, ту студени тръпки. Понякога му се струваше, че ги вижда: мънички кръвожадни същества, които танцуваха по тялото, преди да забият зъби в плътта му.

Започваше да буйства, което принуждаваше персонала да го завързва към леглото. След това с часове гледаше в една точка на стената. Тогава нахлуваха спомените. Чуваше гласа на Ема, който го връщаше към живота. И той се бе върнал. След това отново го обземаше болка, която не му даваше покой.

Молеше сестрите да му бият инжекция. Обещаваше огромни подкупи и ги ругаеше, когато му отказваха. Не искаше да се връща сред живите. Когато престана да яде, включиха го на системи.

Ужасяваше се да остане сам с бръмчащата животоподдържаща апаратура.

След две седмици се укроти. Хрумна му нещо. Ще измами тези злобари, които го държаха тук. Ще си изядва плодовете и зеленчуците, ще се усмихва и ще отговаря на въпросите им. Ще излъже хубавата, но с леден поглед психиатърка. След това ще се измъкне.

Мечтаеше си отново да почувства във вените си божествения наркотик. Този разкошен бял прах. Фантазията му се развихряше огромни купчини от прекрасния прах, насипани върху сребърен поднос. Ще загребва с ръце и ще се натъпче с него.

Представяше си как убива докторите и сестрите, а после се самоубива. След това отново се разридаваше.

Никой не го наричаше наркоман. Казваха, че бил „пристрастен“.

Ама че майтап! Пристрастен! Еврика, Шерлок! Искаше единствено да го оставят на мира. Беше най-добрият китарист в света и е такъв от двадесет години. Беше на четиридесет и пет години, а двадесетгодишни момичета го молеха да прекарат няколко часа в леглото му. Беше богат, неприлично богат. Имаше ламборджини, ролс. Сменяше мотоциклетите като носни кърпички. Притежаваше огромно имение край Лондон, вила в Париж и къща, скрита между хълмовете в Сан Франциско. Дали многознайните сестри или светците доктори биха могли да се похвалят с нещо подобно.

Дали някога са се изправяли на сцената пред ревяща десет хилядна тълпа? Не. Но той — да. Завиждаха, всички му завиждаха. Само затова го държаха тук, далеч от публиката, далеч от музиката, далеч от наркотиците.

Той се огледа. Стените бяха облепени с тапети на сини и сиви цветчета. Дебел, сив килим покриваше пода, прозорците гледаха на юг. Подходящи по цвят пердета се опитваха да прикрият решетките на прозорците. Част от стаята беше обзаведена като гостна с два дивана с възглавници и едно кресло с висока облегалка. Весел цветен водопад се изливаше от плетена кошница на масичката за кафе. Върху стилно копие на бюфет от деветнадесети век имаше телевизор, видеокасетофон и стереоуредба. „Ъгъл на развлечения“ — горчиво помисли Стиви. Не му беше до забавления.

Защо са го оставили толкова време сам? Защо е сам? Струваше му се, че се задушава. Вратата се отвори и той почувства облекчение.

При всяко посещение Брайън с усилие прикриваше отвращението си от вида на приятеля си. Не спираше погледа си върху оредялата му, посивяла коса, дълбоките бръчки около очите и устата на Стиви. Не поглеждаше и слабото крехко тяло — тяло, смалило се от злоупотреба, както би се смалило след години от възрастта.

Но най-вече не обичаше да гледа Стиви, за да не вижда собственото си бъдеще. Богат, разглезен и безпомощен старец.

— Как е?

Усмивката на Стиви беше искрена, защото беше благодарен за компанията.

— О, страшно се забавлявам! Можеш да се включиш и ти.

От предложението тръпки полазиха по гърба на Брайън.

— Ще си съперничим пред дългокраките сестри. — Отвори кутия „Годива“ от пет лири, съвсем подходяща за известната слабост на наркоманите към сладкото. — Заприличал си почти на човек, синко.

— Да. Мисля, че истинското име на д-р Метиус е Франкенщайн. И какво става навън?

Разговаряха трудно и прекалено учтиво, а Стиви лакомо ядеше покритите със сметана и ядки шоколадови бонбони от кутията.

— Пит отдавна не се е отбивал — каза Стиви накрая.

— Претоварен е. — Нямаше смисъл да му обяснява, че Пит е зает до гуша да се оправя с пресата и спонсорите. Американската лига „Девъстейшън“ за турнето бе анулирана.

— Искаш да кажеш, че е бесен.

— Донякъде. — Брайън отчаяно се нуждаеше от цигара. И му се пиеше. — Откога започна да се притесняваш за тези неща?

— Не ми пука. — Но всъщност му пукаше. Всяко напомняне болеше като незараснала рана. — Не знам какво толкова го стяга чепикът за това. Той се измъкна с обяснение за пресата. Вирусна пневмония, нали?

— Изглеждаше най-приемливото — започна Брайън.

— Сигурно, сигурно, за да нямате проблеми. За да нямате шибаните си проблеми. Не искате публиката да знае, че старият Стиви е попрекалил доста и е решил да си пръсне черепа.

— Хайде, Стиви.

— Студено ми е. — Едва сдържа сълзите на самосъжаление. — Само че ме боли, Бри, наистина ме боли. Не иска да дойде да види наркомана. Подхвърляше ми но някоя доза, когато се страхуваше, че няма да мога да свиря без нея, но сега не иска да ме види.

— Никога не си ми казвал, че ти е давал наркотици.

Стиви наведе очи. Беше малка тайна. Човек винаги има по някоя малка тайна.

— От време на време, когато нещата се затягаха и източниците ми пресъхваха. „The show must go on“^[1], нали? Шибаното шоу винаги продължава. Така че той ми пробутваше хероин, силно негодуваше и след приключване на шоуто ме връщаше обратно на места като това.

— Никой от нас не е знаел, че е било толкова лошо.

— Не, никой от нас не е знаел. — Забарабани с пръсти върху капака на кутията бонбони. — Спомняш ли си Уудсток, Бри? Господи, какво време! Дватамата с теб, упоени от наркотика, седим в гората и слушаме музика. Господи, каква музика! Как стигнахме дотук?

— Бих искал да знам. — Брайън измъкна ръце от джобовете си, след това отново ги напъха. — Слушай, Стиви, ще се измъкнеш от тук. По дяволите, та ти сега си на мода. Всичко е пресъхнало, замряло. Отново се усмихна с усилие. — Трябва да приключим с осемдесетте.

— Работа само за мен, винаги на ръба между два периода. — Грабна ръката на Брайън. — Слушай, трудно е, разбираш ли? Човече, наистина е трудно!

— Знам.

— Не знаеш, защото не си тук. — Нямаше сили дори да се ядоса. — Може би ще се справя този път, Бри, но ми трябва помощ.

— Нали затова си тук.

— Добре де, добре, затова съм тук. — По дяволите, повръщаше му се от баналности и добри пожелания. — Но не е достатъчно. Трябва ми нещо, Бри! Би могъл да ми бутнеш два грама кокаин. Колкото да се справя.

Не го молеше за пръв път. Брайън си помисли с болка, че няма да е за последен.

— Не мога да го направя, Стиви.

— За Бога, Бри, само два грама! Нищо повече. Тук ми дават само тинкъртой. Все едно да се друсаш с аспирин.

Брайън обърна глава. Не можеше да издържи погледа на тъмните умоляващи го очи.

— Няма да ти търся кокаин, Стиви. Докторът каза, че е все едно да допра пистолет до главата ти.

— Вече пробвах. — Борейки се със сълзите, Стиви закри лицето си с ръце. — Добре, да не е кокаин. Може да ми намериш нещо друго. Малко долфин. Добър е, Бри. Щом е бил добър за нацистите, ще бъде добър и за мен. — Започна да хленчи, загледан в гърба на Брайън. — Само прост заместител. Правил си го преди, така че къде е шибаният проблем? Само за да издържа.

Брайън въздъхна. Когато се обърна, за да откаже още веднъж, видя на прага Ема. Стоеше изправена като статуя, гъстата ѝ коса бе сплетена на плитка, бе облечена със сини шалвари и кървавочервена риза. Големи златни халки висяха на ушите ѝ, в ръка държеше някаква кутия за игра. Брайън помисли, че изглежда шестнадесетгодишна. Тогава видя очите ѝ: бяха студени; студени, обвиняващи, женски очи.

— Преча ли?

— Не. Той пъхна ръце в джобовете си. Вече си тръгвах.

— Бих искала да разговарям с теб. — Без да го погледне в очите, се приближи до леглото на Стиви. — Може би ще ме изчакаш навън. Няма да се забавя. Докторът каза, че Стиви има нужда от почивка.

— Добре. — „Смешно — помисли си Брайън, — да се чувстваш пред дъщеря си като ученик, на когото ще се карат.“ Ще намина след ден-два, Стиви.

— Добре. — Не каза нищо повече, но очите му се молеха, когато Брайън си тръгна.

— Купих ти това. — Ема сложи играта върху костеливите му колене. — Можеш да се поуспражняваш, за да се опиташ да ме победиш.

— Винаги съм те побеждавал.

— Когато бях малка и защото ме лъжеше. — Тя смъкна предпазната странична преграда на леглото, за да седне до него. — Вече не съм дете.

Започна нервно да барабани с пръсти по кутията.

— Предполагам, че не си.

— Значи искаш малко наркотик. — Каза го така спокойно, че му потрябва време, за да възприеме думите ѝ. Пръстите му отново заиграха по кутията, когато погледна към нея.

— Как му беше името? Ще си го запиша. Предполагам, че ще мога да направя нещо до няколко часа.

— Не.

— Каза, че искаш. Как му беше названието? — Извади бележник и молив.

Погледът му светна от надежда и глад, след това се изчерви от срам. В този момент той изглеждаше почти здрав.

— Не искам да те намесвам.

При тези думи тя се изсмя; тих, подигравателен смях, от който го побиха тръпки.

— Не се размеквай, Стиви! Аз съм в играта от тригодишна. Наистина ли вярваш, че не съм имала представа какво става на събиранията, на турнетата? Не ме смятай за толкова глупава!

Самозалъгваше се, защото му се е искало тя да е вън от това. Винаги е била невинната, чиста душа в тази огромна, шумна лудница.

— Уморен съм, Ема.

— Уморен? Нуждаеш се от помощ? Малко стимулатор, за да усетиш вкуса на живота? Каж ми названието, Стиви. В края на краищата аз спасих живота ти. Справедливо е аз да ти помогна и да се поделиш с него.

— Не съм те молил да ми спасяваш живота, дявол да те вземе! — Вдигна ръка, като че ли да я отблъсне, след това я отпусна уморено на чаршафа. — Защо не ме остави тогава, Ема? Защо не ме остави?

— Моя е грешката — каза тя. — Но можем да се опитаме да я поправим. — Приблужи се към него, лъхна го приятен аромат. Гласът и погледът ѝ станаха студени. — Ще намеря шибания ти наркотик, Стиви. Ще го намеря. Ще те натъпча с него. Ще забия иглата в някоя от все още намиращите ти се вени. А може и аз самата да опитам.

— Не!

— Защо не? — Повдигна вежди, като че ли развеселена. — Нали каза, че е добър наркотик. Нали така каза на татко? Добър наркотик. Щом е добър за теб, ще бъде добър и за мен.

— Не. По дяволите! Виж докъде стигнах. — Протегна ръцете си, целите в рани.

— Виждам какво си направил. — Хвърли настрана бележника и молива. — Много добре виждам какво си направил. Ти си слаб, хленчещ и тъжен.

— Мис! — Влезе една сестра. — Вие ще трябва...

— Излезте от тук! — Ема рязко се завъртя към нея със стиснати юмруци и горящи очи. — Вървете по дяволите! Още не съм свършила. Сестрата излезе. Чуха как бързо се отдалечава по коридора.

— Остави ме на мира — прошепна Стиви. Закри лицето си с ръце, а сълзите се процеждаха през пръстите му.

— Не съм свършила още. Намерих те на пода със спринцовката и пистолета. Не можеш ли да решиш по какъв начин искаш да се

самоубиеш, Стиви? Дяволски лошо беше, нали, че не исках да умреш? Върнах живота в теб още там, на пода. Плачех, защото не бях сигурна дали ще успея да те спася. Но ти дишаше, когато те отнесоха и си мислех, че това е важното.

— Какво искаш? — извика той. — Какво, по дяволите, искаш?

— Искам да помислиш и за другите, просто за разнообразие. Представяш ли си как щях да се почувствам, ако те бях намерила мъртъв? Или татко — какво би било това за него? Имаш всичко, защо трябва да се самоубиваш?

— Нищо не мога да направя.

— Това не е извинение. Не разбираш ли до какво състояние си се докарал! — Бе готова да се разплаче, но се овладя и продължи да излива яростта си. — Обичам те, откакто се помня. Непрекъснато съм се учудвала на това, което успя да постигнеш като музикант. Сега казваш, че нищо не можеш да направиш, за да се възстановиш. Прави каквото искаш, но не се надявай, че хората, които те обичат, ще стоят и ще наблюдават спектакъла!

Тя си тръгна, но на вратата я спря дребна брюнетка.

— Мис Макавой? Аз съм д-р Хейнис, психиатър на мистър Нимънс.

Тялото ѝ се напрегна като на боксьор, подготвящ се за нов рунд.

— Тъкмо си тръгвам, докторе.

— Да, виждам. — Жената се усмихна и подаде ръка. — Хубаво шоу, мила. — Мина покрай Ема и отиде до леглото на Стиви. А, „Скрабъл“^[2] — една от любимите ми игри. Ще изиграем ли една игра, мистър Нимънс?

Ема бързо излезе навън.

Брайън я чакаше, облегнат на капака на новия си ягуар. Когато я забеляза, дръпна за последен път от цигарата и захвърли фаса надалеч.

— Мислех, че ще останеш по-дълго.

— Не, казах всичко, което имах да казвам. — Закопча долното копче на синьото си яке, след това дръпна ципа. — Искях да те попитам дали съм те чула добре. Купуваш ли наркотици на Стиви?

— Не в смисъла, който влагаш. Аз не съм посредник, Ема.

— Да си поиграем на думи тогава — каза тя. — Ти ли го снабдяваш с наркотици?

— Снабдявам го със заместители на опиати, за да му помогна да изкара турнето, да не ходи по тъмните улички и да се пазари за хероин.

— За да изкара турнето — повтори тя. — Мислех, че лошият е Пит — лъже пресата и помага на Стиви да се самозалъгва.

— Пит няма вина тук.

— Има. Всички имате вина.

— Вероятно би трябвало да поръчаме рекламно каре в „Билборд“ и да обявим, че Стиви е наркоман?

— Би било по-добре от това, което вършите. Как ще се справи той, ако сам не си признае, че е наркоман? И как би могъл да престане да бъде, щом най-близките му приятели продължават да му дават наркотици, за да може да изкара още едно шоу.

— Не е точно така.

— Дали? Мислите, че го правите от приятелство?

Твърде изтощен, за да се ядосва, той се облегна отново на колата. Лекият вятър, който рошеше косата му, носеше есенна свежест и мирис на дъжд. Загледан в яростното лице на дъщеря си, си каза, че жадува за малко покой.

— Ти нищо не разбираш от това, Ема. И не желая дъщеря ми да ме поучава.

— Не те поучавам. — Обърна се и отиде към колата си. С ръка на дръжката тя погледна към него. — Знаеш ли, никога не съм ти казвала, но преди две години ходих да видя Джейн. Напълно е погълната от собствената си личност и проблеми. Не съм си давала сметка колко много си приличате.

Тръшна вратата и шумно потегли. Дори не се обърна да види дали думите ѝ са го засегнали.

[1] Шоуто трябва да продължи — по известната песен на Фр. Меркюри. — Б.пр. ↑

[2] Американска игра на думи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Ема се омъжи за Дру. Не каза на никого, дори и на Мариан. В края на краищата беше пълнолетна и не се нуждаеше от ничие позволение, нито одобрение.

Не беше сватбата, за която си мечтаеше. Нямаше воал, нямаше блестяща бяла коприна. Нямаше и цветя, освен една розова роза, която Дру ѝ поднесе. Нямаше музика, нямаше и сълзи.

Каза си, че е без значение. Не искаше ли точно това? Може би бе егоистично, но искаше да се омъжи по този начин. Как би могла да покани Мариан или Бев, без да покани баща си? Не го искаше тук, застанал до нея, да я предава на младоженеца. Може и сама да му се предаде.

Облече се в копринена рокля с корсаж и волани от дантела, малко по-тъмна от розата.

Спомни си сватбата на баща си. Първата сватба, на която бе присъствала: Бев — безкрайно щастлива, Брайън — засмян, Стиви — целият в бяло като ангел. Спомените я накараха да се просълзи. Дру взе ръката ѝ. Той се усмихваше. Усмихваше се и когато постави семплия диамантен пръстен на пръста ѝ. Ръката му бе топла и уверена. Обеща да я обича, да я почита и да се грижи за нея. Толкова отчаяно искаше някой да се грижи за нея. И когато я целуна, тя повярва, че желанието ѝ се е изпълнило.

Станаха мъж и жена. Вече не беше Ема Макавой, а Ема Макавой Латимър. Нова личност, обрече живота си на Дру. Започваше новият ѝ живот.

Веднага след церемонията той хукна към звукозаписното студио. Това бе съвсем естествено за един изпълнител, особено когато става въпрос за записи. Нейна бе идеята да се оженят без много шум, точно когато той работеше върху новия си албум. Докато го чакаше, тя се зае с апартамента в хотела, където щяха да прекарат брачната си нощ. Искеше обстановката да бъде съвършена. Навсякъде постави цветя, снопове парникови рози, орхидеи, нарциси. Сама ги подреди: постави

вази и купи във всички стаи, та чак и кошница цъфнали хибискуси в банята.

Десетина бели, ухаещи на жасмин свещи чакаха да бъдат запалени. Шампанското се изстудяваше в кристална кофичка. Радиото свиреше тихо.

Дълго лежа в ухаещата вана. Сложи крем и пудра на цялото си тяло и малко повече парфюм на всяка пулсираща точка. Искеше тялото ѝ да е съвършено — както стаята, както нощта. Дълго разресва косата си. С огромно удоволствие облече белия копринен, обшит с дантели пеньоар.

Според отражението в овалното огледало тя наистина изглеждаше като младоженка. Затвори очи, за да се почувства наистина такава. Нейната първа брачна нощ. Най-красивата нощ в живота ѝ. Дру ще влезе. Ще я погледне. Златистокафявите му очи ще потъмнеят. Ще бъде мил, нежен, търпелив. Тя почти усещаше дългите му, уверени пръсти да докосват кожата ѝ. Ще ѝ каже колко много я желае. След това ще я отнесе до спалнята и ще го докаже. Търпеливо. Нежно. Страстно.

Към десет часа стана неспокойна. Към единадесет се разтревожи. Към полунощ полудяваше. Позвъни в студиото и разбра, че си е тръгнал преди часове.

Въображението ѝ рисуваше ужасни картини. Бързал е да се върне, нетърпелив да започнат съвместния си живот в голямото, меко легло. Бил е невнимателен и колата му... Докторите, полицията не знаят къде да я намерят. Вероятно сега Дру лежи ранен на някое болнично легло и вика името ѝ.

Бе започнала да прави списък на болниците, когато чу ключът да се превърта в ключалката. Преди той да успее да отвори вратата, тя изтича, отвори я широко и се хвърли на врата му.

— О, Дру, толкова се изплаших!

— Спокойно, спокойно. Разтревожихме се, нали!

Той бе пиян! Отдръпна се и го изгледа.

— Пил си.

— Просто отпразнувахме с момчетата. Човек не се жени всеки ден, нали?

— Но ти... Каза, че ще се прибереш към десет.

— За Бога, Ема, нима почваш да се заяждаш от първия ден?

— Не, но... тревожех се, Дру.

— Добре де, сега съм тук, нали! — Помъчи се да свали якето си. Не се напиваше често, но тази вечер питиетата лесно вървяха едно след друго. Бе изкачил още едно стъпало нагоре. — Я се погледни. Срамежлива младоженка. Прекрасна, прекрасна Ема — цялата в бяло.

Тя наистина се изчерви и се смути. В очите му пламна желание.

— Исках да съм красива за теб. — Доверчиво се отпусна в ръцете му и вдигна към него устните си.

Устата му беше свирепа и гореща. Той я нарани. Захапа долната ѝ устна и я притисна силно.

— Дру. — Тя се опита да се отдръпне назад, изплашена от внезапно нахлулия спомен за Блекпуул в лабораторията ѝ. — Дру, моля те.

— Тази нощ номерът няма да мине. — Сграбчи косата ѝ и я приближи до себе си. — Твърде дълго ме накара да чакам, Ема. Тази нощ нямаш извинения.

— Не, не. Аз просто... Дру, не можем ли...

— Сега си моя жена. Ще го направим както аз искам.

Събори я на пода, без да обръща внимание на молбите и опитите ѝ да се освободи. Ръцете му грубо разкъсаха ефирната дантела, разголиха гърдите ѝ. Започна да ги смуче и да ги мачка. Грубостта му я изплаши. „Така ли трябва да го направим — на пода в стаята, обляна от светлина, разкъсаните дрехи“ — помисли си Ема.

Пръстите му се впиха в бедрата ѝ. Той яростно я целуна. Задавена от миризмата на уиски, тя се опита да изговори името му. Когато започна да се съпротивлява, сграбчи ръцете ѝ и грубо я облада.

Тя изкрещя както от болката, така и от шока. Той продължи с пъшкане и ръмжене. Когато свърши, претърколи се на една страна и веднага заспа. Ема се разрида.

На сутринта бе преизпълнен от разкаяние, срам и нежност. Със сенки под очите и треперещ глас проклинаше и молеше за извинение. Наистина жалко извинение — бил е пиян, но единствената причина да се държи като чудовище. Когато я прегърна нежно, погали я по косата и зашепна обещания, тя му повярва. Като че ли друг мъж я беше, обладал през първата брачна нощ, за да ѝ покаже колко груб може да

бъде сексът. Сега съпругът ѝ бе толкова нежен. Когато завърши денят, тя лежеше доволна в ръцете му и заспа, преизпълнена с розови мечти за бъдещето.

Майкъл се заклатушка към мивката. Имаше намерение да се захване с чиниите. Намерението му беше в действителност толкова твърдо, че се учуди, като намери мивката все още пълна и стойката до нея в безпорядък. Погледна ги неодобрително. Цяла седмица бе работил по две смени и се чудеше защо вещи като чиниите не се грижат сами за себе си.

Великодушно реши най-напред да се заеме с тях, а след това да закуси. Събра чиниите, купите, чашите, вилиците и ги изхвърли в кофата за боклук. Всичките бяха картонени или пластмасови — това би ужасило майка му, но много подхождаше на Майкъл. Въпреки скромността си кухнята му можеше да се похвали със съдомиялна машина, която така и не се ползваше.

Доволен от себе си, започна да рови в шкафа, бутна шише салца и бурканче маргарин. Остави ги настрана и грабна кутия с житни ядки. Сина малко в купата и ги заля с горещо кафе.

Този деликатес бе открил съвсем неочаквано след друга безсънна нощ. Тогава, почти приключил закуската, откри, че кафето е сипано върху житните ядки, а млякото още е в пластмасовата си опаковка. От тогава Майкъл се отказа от млякото. Преди да успее да се отпусне с удоволствие, чу тропане на задната врата.

Когато отвори вратата, бе поздравен буйно от огромно куче.

— Не се опитвай да ме гримираш. — Отмести грамадните му лапи от голите си гърди. Лапите тупнаха на пода, но по-голямата част от калта остана върху Майкъл.

Конрой с неизвестно родословие — седна на линолеума и се озъби. Миришеше ужасно, но това явно не го притесняваше. Козината му беше сплъстена и пълна с бодли. Майкъл трудно можеше да си представи, че преди по-малко от две години той бе малко, подскачащо кученце. Когато порасна, Конрой погрозня. Но и тази малка шега на природата не го притесняваше.

Кучето продължи да се зъби дори когато вдигна лапа — жест, който и двамата знаеха, че не съдържа никакво подмазване.

— Няма да ти стисна лапата. Не знам къде си бил. Върнал си се отново при оная кучка, нали?

Конрой изви очи наляво. Ако можеше да свирне през зъби, сигурно щеше да го направи.

— Не се опитвай да отричаш. Прекарал си целия уикенд в търкаляне в мръсотията с онази безпризорна кучка. Без да помислиш изобщо за последствията или за чувствата ми. — Майкъл се обърна и отвори хладилника. — Ако още веднъж я начукаш, сам се оправяй. Предупредих те. Внимавай със секса. Сега сме в осемдесетте години, мъжкар такъв.

Подхвърли му парче салам, което Конрой хвана във въздуха и глътна наведнъж. Хвърли му още две парчета, преди да седне и да се заеме отново с напоените в кафе житни ядки.

Животът му харесваше. Правилно реши да се премести в предградията. Имаше всичко, което искаше: чудесна малка полянка, за която да мърмори, че е за косене, няколко големи дървета и онова, което бе останало от цветната леха на предишния собственик.

Беше решил да се занимава с градинарство, но го изостави, когато се убеди в некадърността си. Но затова пък никой не ругаеше Конрой, когато изровеше някое цвете.

Купи малкото, тухлено ранчо веднага след кратката и необмислена връзка с Енджи Паркс. Единственото нещо, което научи от нея освен сексуалните перверзни, беше, че той, Майкъл Кесълринг, е и винаги ще бъде от средната класа.

Когато я видя в ролята на Джейн Палмър, усети зловещи тръпки. Разбра, че е играела тази част от ролята си с него през онези три шеметни месеца, когато бяха любовници.

Да гледа този филм, за него беше нещо като тест, за да се убеди, че се е излекувал и от последните остатъци от нездравословното си увлечение по нея. Почувства само неудобство при вида на разголените ѝ гърди. Знаеше, че тя само изпълнява ролята и въпреки това имаше чувството, че е спал с майката на Ема.

Седнал в тъмната зала, се попита дали Ема ще гледа филма.

Не обичаше да мисли за нея.

Имаше връзки и с други жени. Имаше и работата си. Вече се чувстваше по-уверен. Примиряваше се с дългите часове в

проследяване и засади и достатъчно ценеше живота си, за да не се хваща бързо за пистолета.

— Вчера стрелях по мен — каза той с желание да поговори с Конрой. Кучето с безразличие започна да се чеше от бълхи. — Ако онзи перверзен тип имаше късмет, ти щеше да останеш на студено, приятелче. Не се залъгвай, че онази кучка ще те прибере.

Конрой се огледа, облиза се и продължи с бълхите.

— Ще се поразходим до ветеринарния доктор — промърмори Майкъл и привърши закуската. — Само едно посещение и две срязвания и земният ти път ще приключи. — Доволен, отговори вестника.

Както обикновено съобщаваха за последните терористични акции в Близкия изток, имаше няколко жалвания на икономисти. На втора страница, долу, имаше статия за залавянето и арестуването на някой си Ник Акселрод — незначителен човечец, който под въздействието на силно депресивни средства бе насякъл любовницата си.

— Ето го човека — обясни Майкъл на Конрой. — Намерих го в един апартамент в търговската част на града да стреля по стените и да призовава Исус. Гледай тук е името ми. Детектив Майкъл Кесълринг. Предполага се, че това съм аз. Ако не те интересуват новините, защо не свършиш нещо полезно, като например да ми донесеш цигарите. Хайде, търси!

Кучето леко излая и започна да куца, за да привлече вниманието му. Но Майкъл се бе задълбочил във вестника.

Обърна на клюкарската рубрика и тогава видя снимката...

Беше Ема. Изглеждаше... „Господи — каза той, — страхотна е.“ Срамежливата усмивка, огромните, спокойни очи. Беше с къса рокля без презрамки, гъстата ѝ коса бе разпиляна по раменете.

На раменете ѝ имаше още нещо — ръка и ръката принадлежеше на мъж. Майкъл откъсна очите си от лицето на Ема, за да разгледа мъжа.

Дру Латимър. — Веднага го позна. Той също се усмихваше. „Сияе скапанякът“ — помисли си Майкъл. Отново се загледа в Ема. Конрой влезе и стовари в скута му олигавен пакет „Уинстънс“, но той не помръдна.

Много бавно, като че ли се учеше да чете, той прочете заглавието.

РОКПРИНЦЕСАТА ЕМА МАКАВОЙ СЕ ОМЪЖИ ЗА СВОЯ ПРИНЦ.

Преди два дни на тайна церемония Ема Макавой, дъщеря на Брайън Макавой от „Девъстейшън“ и на писателката Джейн Палмър, се омъжи за Дру Латимър, двадесет и шест годишен, соло вокал и китарист на изгряващата рокгрупа „Бърдкейдж Уок“. Младоженците са се запознали по време на последното турне на „Девъстейшън“ в Европа.

Майкъл престана да чете. Затвори очи и изпусна вестника на масата.

Ема се вълнуваше от завръщането си в Ню Йорк. Нямаше търпение да покаже града на Дру, да прекарат първата си Коледа заедно в студиото.

За нея бе без значение както закъснението на самолета, така и ледената лапавица. Разполагаха с четири седмици за медения си месец, който започваше малко късно заради новия албум на Дру. Искаше да прекара това време в Ню Йорк, в дома си. В него да се превърне от младоженка в съпруга.

Накара шофьора да мина през центъра, за да покаже на Дру светлините, хората, величественото коледно дърво в Рокфелер Сентър, карнавала на Таймс Скуеър.

Колко бе щастлива да се завърне в дома си и да знае, че няма да бъде охранявана непрекъснато.

— Като че ли са минали години, откакто не съм била тук.

Бащата на Мариан бе много недоволен от отказа им да дадат студиото под наем, но тя се радваше, че никой не бе живял тук в нейно отсъствие.

— Е? — Разреса с пръсти мократа си коса. — Какво мислиш?

— Доста е обширно. — Погледът му се плъзна по варосаните стени, голия под, кичовия порцеланов бухал, който Ема бе открила в евтиния квартален магазин. — Малко... спартански.

— Почакай да видиш как ще го преобразя за Коледа. Двете с Мариан имаме няколко страхотни украшения. — Порови в чантата си за бакшиш, когато шофьорът внесе багажа им. — Благодаря.

Човекът прибра двайсетачката в джоба си.

— Благодаря, мадам. Весела Коледа.

— Весела Коледа и на вас. — Хвърли палтото си и изтича до прозорците. — Дру, ела да видиш колко е красиво! От стаята на Мариан се вижда по-добре, но ми се завива свят.

— Много е хубаво. — Видя една мръсна улица и безкраен поток от коли. — Ема, чудя се защо не си се преместила в по-люксово жилище.

— Никога не съм искала...

— То е чудесно за две колежанки, но сега трябва да потърсим нещо по-подходящо. — Той я погали по косата. — В края на краищата няма да живеем заедно с Мариан, колкото и да е очарователна.

— Не бях си помислила... Тя ще се върне чак след два месеца.

— По-добре започни да мислиш. — Целуна я по челото, за да заличи острия тон, с който изрече думите. „Хубавичка, но несъобразителна“ — каза си той. — От това, което съм чувал, да се намери жилище в Ню Йорк, изисква много време, пари и енергия. И след като смяташ да прекарваме половината време тук, ще ми е необходима подходяща квартира. Боже, колко е студено тук!

— Поисках да спрат отоплението, докато ни няма. — Изтича навън, за да го пусне.

— Винаги практична, нали, мила? — В гласа му се чувстваше подигравка, но когато се обърна към нея, на лицето му имаше усмивка. — Сигурен съм, че ще ни е приятно тук две седмици. В края на краищата меденият месец, дори и отложен, не изисква нещо повече от легло. — Тя се изчерви и той се засмя. След това се приближи, притисна я към себе си и я целуна продължително. — Има ли легло, Ема?

— Да. Ето там. Трябва само да сменя чаршафите.

— За чаршафите ще мислим после. — Повлече я по коридора и засъблича пуловера й.

Тя знаеше, че ще стане бързо — не жестоко и болезнено, както през първата брачна нощ, но кратко и с това приключваше. Не знаеше как да се помоли за повече. Някъде дълбоко в сърцето си чувстваше, че трябва да има нещо повече от това опипване набързо. Гърбът ѝ замръзна на студения дюшек. Но неговото тяло, вече навлязло в нея, далеч преди да е готова, гореше. Тя обви ръцете си около него, притискайки се към топлината и в очакване на кулминацията, за която само бе чела.

Когато свърши, тя потрепери. „От студа е“ — си каза. Малко покъсно Дру повтори мислите ѝ.

— Всемогъщи Боже, тук е като в хладилник!

— Скоро ще се затопли. Имам и няколко одеяла в скрина.

Тя посегна за пуловера си, но той я спря.

— Обичам да гледам тялото ти, Ема. Толкова, сладко малко телце, не съвсем зряло още. Нали не се срамуваш вече от мен?

— Не. — Изправи се, за да отвори капака на скрина. Той порови за цигара в джоба на якето си, което се търкаляше по земята.

— Сигурно няма никаква храна или бутилка, за да се предпазя от пневмония.

— Има малко коняк в кухнята. — Спомни си за бутилката, която отвори заради Люк. Люк, който се бе върнал в Маями, за да дочака края си. Постави купчината чаршафи и одеяла в края на леглото. Всички тайни бе споделила с Дру, но не и тази за Джоно и Люк.

— Не съм и помислила за храна. — Видя го, че се намръщи. — Ще изтичам да взема нещо. Можеш да пийнеш коняк и да вземеш гореща вана. Ще приготвя вечерята.

— Чудесно. — Дори и не помисли да ѝ предложи да излезе с нея. — Ще ми купиш и цигари, нали?

Когато тя излезе, той стана и обу джинсите си по-скоро за удобството, отколкото от благоприличие. Наля си първо коняк и въпреки че се раздразни от липсата на подходяща чаша, одобри качеството му.

Докато отпиваше от коняка, се чудеше как е могла да се надява, че той ще изпадне във възторг от това огромно студио и то в търговската част на града! Нямаше намерение да живее тук. Достатъчно дълго бе чакал славата. Смешно е дори да се мисли, че

сега, когато е тръгнал нагоре, ще се задоволи с нещо по-малко от най-доброто.

Вярно, че бе израсъл в много по-лоши условия от тези. Загледа се в портрета на Ема върху стената и се замисли откъде беше тръгнал и накъде отиваше. Е, не бе живял в бордей и не се бе ровил в боклуци. Но и не беше твърде далеч от тях.

Къща под наем, закърпени джинси. Ненавиждаше работническия си произход, а най-вече лишения си от амбиции баща, заради когото си останаха там. Жалък старец! Без гръбнак и тестиси. Защо иначе щеше да го изостави жена му — него и трите деца?

И тя е искала нещо повече от постоянната борба за свързване на двата края, размишляваше Дру. Как би могъл да я обвинява? Просто я мразеше.

Вървеше по своя път и той водеше право към върха. Вдигна чашата си към портрета на Ема. Ако наивната му малка женичка му помогне, ще си живеят щастливо.

Но шоуто ще ръководи той.

Ще я остави една-две седмици тук. След това ще се преместят в скъпите квартали. В някой от онези големи луксозни апартаменти около Сентръл Парк. Ще свърши работа като начало. Не му пречи да живее част от годината в Ню Йорк. В действителност Ню Йорк ще му е полезен. Особено при контактите, които има Ема.

Отправи се към стерео грамофона и прегледа плочите, докато намери нещо подходящо за настроените си. „Къмплит Девъстейшън^[1]“. Справедливо е, размишляваше Дру, старецът да бъде поздравен. В края на краищата, ако не беше турнето, не би могъл да се запознае с Ема и да я омае. Толкова ли е глупава да повярва, че не е знаел коя е и за какво му е притрябвала.

Поклати глава, пусна плочата и рокът изпълни стаята.

Не, няма да е трудно да я върти на малкия си пръст. Макар и некадърна в леглото — за голямо негово разочарование — тя е преизпълнена от желание да се хареса. От момента, в който я видя, започна да я оплита в мрежите си умело, както свиреше на китарата си. Нима не заслужава възнаграждение за изобретателността си...

Тя ще трябва да оправи отношенията с баща си. Старецът се беше отнесъл сравнително добре към женитбата им и дори бе щедър

със сватбения си подарък — петдесет хиляди лири на името на Ема, но депозирани в общата им сметка.

Бащата и дъщерята трябваше да се сдобрят в най-скоро време. Дру щеше да се погрижи за това. Да си любимият зет на Брайън Макавой несъмнено носи печалби. Междувременно си имаше много, много богата жена. Богата и наивна!

Приближи са захилен към прозореца. Каква по-добра съпруга за амбициозен мъж? Трябва само да внимава с характера и търпението си. Защото ако тя е щастлива, всичко, което иска, само ще падне в ръцете му.

[1] „Къмплит Девъстейшън“ — игра на думи. Означава пълен албум на „Девъстейшън“ и пълен крах. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Преместиха се в луксозен апартамент във висока сграда на Уест Сайд. Живееха на единадесетия етаж и тя изпитваше ужас само като погледнеше надолу. Когато се бе изкачила на върха на Емпайър Стейт Билдинг, се бе почувствала въодушевена, сега, ако застанеше на прозореца на четвъртия етаж, главата ѝ се замайваше и ѝ се повдигаше. Дру е прав, че трябва да се примири.

Иначе Ема харесваше високия таван на спалнята, орнаментираните перила, навитата стълба, вдлъбнатите в стените ниши и шахматно подредените кафяви и бели плочки в преддверието.

Бе помолила Бев да се заеме с обзавеждането, разчитайки на вкуса и на компанията ѝ за известно време. Така преместването от старото жилище щеше да е по-малко болезнено. Трябваше да признае, че апартаментът е приятен. Задоволяваше жаждата си за старинни предмети и се обзаведе със смесица от дреболии в стил „красица Ан“ и поостарял, простодушен поп арт.

Харесваше високите прозорци, малкия остъклен балкон, където посади декоративни растения. Бе доволна, че се намира близо до апартаментата на Джоно. Виждаше го почти всеки ден. Заедно обикаляха за старинни предмети, нещо, което бе досадно за Дру. Обикновено Джоно се отбиваше един-два пъти седмично да вечерят заедно. След като не получи бащиното си одобрение, поне се утешаваше с Джоновото. С Дру си говореха за музика и Ема се зарадва, когато двамата започнаха да пишат заедно песен.

Тя се зае да създаде истински дом за двамата и за децата, които все още не можеше да зачене.

Ема бе изненадана и доволна, че Дру също желае деца. Каквито и да бяха несъгласията им, каквито и различия да бяха открили във вкусовете и гледните си точки, това беше общата им мечта.

Мечтаеше да забременее, да чувства как детето на Дру расте в нея. Понякога си представяше как двамата се разхождат с количка в

парка. Дали щяха да се усмихват така самодоволно, както други млади родители?

Повтаряше си да бъде търпелива и че това време ще дойде. Казваше си, че причината е в стреса. Започне ли да изпитва удоволствие от любовния акт, ще стане.

Когато задуха пролетният вятър, тя направи десетки снимки на бременни жени, бебета и едва прохождащи дечица в парка. Гледаше ги как се забавляват. И завиждаше.

Отказа се от студиото и от книгата, но продължи да продава снимките си. Доставяше ѝ удоволствие да се занимава с дома си и същевременно в свободното си време да прави снимки. Започна да колекционира готварски книги, да гледа кулинарни предавания по телевизията. Радваше се, когато Дру оценяваше опитите ѝ да сготви яденето точно по рецептата. Той се отнасяше с пълно безразличие към работата ѝ като фотограф и тя престана да му показва снимките и да споделя плановете си. Много по-доволен бе, когато я виждаше да домакинства. През първата година от съвместния им живот тя с радост му се подчиняваше.

Когато тялото ѝ периодично я информираше, че не е бременна, нарочно се залавяше за работа, за да прикрие разочарованието си. Мъчеше се да не се чувства виновна, макар че Дру всеки път се мръщеше.

От безличното ѝ ежедневие я изтръгна Ръниън. С бутилка шампанско в едната ръка и букет лалета в другата Ема се втурна в апартамента.

— Дру! Дру, вкъщи ли си?

Постави бутилката на земята и включи радиото.

— Ще изключиш ли това нещо! — Дру се появи горе на стълбището само по долнище на анцуга. Сутрин винаги бе в лошо настроение. — Нали знаеш, че работих до късно снощи. Не искам чак толкова много. Само малко тишина сутрин.

— Извинявай. — Бързо изключи радиото и продължи по-тихо. Няколко месеца брачен живот я бяха научили, че преди закуска Дру е готов да се възпламени като експлозив. — Не знаех, че още си в леглото.

— Някои хора се справят с работата си и без да стават призори.

Притисна цветята по-силно. Точно сега не искаше да започват отново със споровете.

— Да ти приготвя ли кафе?

— Може. Повече няма да мога да заспя.

Ема занесе цветята и виното в кухнята. Стаята беше тясна, но от остъкления ъгъл за закуска изглеждаше просторна. Беше го направила в бяло и синьо: блестяща тъмносиня висока маса, бели уреди и прибори, бледосини и бели плочки за пода. Стар кухненски бюфет, който сама бе боядисала в бяло, стоеше в ъгъла. На него бяха подредени кобалтово сини чаши.

Ема поля трите кактуси и след това започна да приготвя закуската. Три пъти седмично идваше прислуга, но тя обичаше да готви почти толкова, колкото и да проявява хубава снимка. Преди да смели кафето, сложи любимата наденица на Дру на грила.

Когато той влезе малко по-късно, все още гол до кръста и небръснат, приятната миризма все пак подобри настроените му. Обичаше да я вижда около печката. Всеки път си казваше, че не е важно коя е, нито колко е тлъста банковата ѝ сметка — тя му принадлежеше.

Той се приближи и я целуна по врата.

— Добро утро. — Усмивката, с която му отвърна, угасна, когато пусна ръцете си надолу и застиска гърдите ѝ.

— Ще бъде готово след минута.

— Добре, умирам от глад. — Бързо и грубо я ощипа по зърната.

Мразеше това, но премълча и започна да налива кафето му. Когато веднъж му каза, че не обича да я щипят, той нарочно зачести.

„Много си чувствителна, Ема. Нямах никакво чувство за хумор“ — казваше ѝ той.

— Имам новина. — Тя му подаде чашата. — О, Дру, чудесна новина!

Очите му я загледаха с внимание. Дали е бременна? Ужасно му се искаше да зарадва Брайън с внук.

— Била си на доктор?

— Не, не съм бременна. Дру, съжалявам. — Отново я обзе чувство за вина. Лицето му потъмня от разочарование, когато тръгна към масата. — Трябва ми още малко време — измърмори тя и счупи две яйца в тигана. — Следя внимателно температурната схема.

— Сигурно. — Извади цигара, запали я и я изгледа през дима. — Правиш всичко, на което си способна.

Тя понечи да отвърне, но се отказа. Не беше време да му напомня, че за да се направи бебе, са необходими двама души. Последния път, когато се спречкаха по този въпрос, той строши една лампа, след това излетя навън и я остави съкрушена и с чувство за вина до сутринта.

— Ходих да се видя с Ръниън.

— Хммм? О, да. Гадният дъртак с вечно отворена бленда.

— Не е гаден. — Нищо добро не я чакаше, ако вземе да се разправя... — Раздразнителен е — отвърна с усмивка. — Много често е неприятен, но не е гаден. — Занесе чинията му на масата. Забрави да сипе кафе на себе си, но седна, почти готова да избухне. — Каза, че иска да ми уреди изложба. Моя изложба.

— Изложба? — повтори Дру с пълна уста. — За какво, по дяволите, говориш?

— За работата ми, Дру. Казах ти. Мислех, че ще ми предложи отново работа, но съвсем не ме е търсил за това.

— Във всеки случай ти нямаш нужда да работиш. Казвал съм ти какво мисля за работата ти с оня стар пръдлю.

— Не, но... добре, сега няма значение. Той мисли, че съм добра. Трудно му беше да го признае, но наистина мисли, че съм добра. Той ще спонсорира изложбата.

— Искаш да кажеш онези превзети малки сбирки, на които хората се разхождат насам-натам, разглеждат и си говорят неща като „каква дълбочина“, „каква проникателност“?

Тя настръхна. Бавно се изправи и се зае с лалетата, за да поохлади гнева си.

— Това е важна стъпка в кариерата ми. Мечтала съм за изложба от дете. Мислех, че ще ме разбереш.

Направи подигравателна гримаса зад гърба ѝ. Сега ще трябва да я погали и успокои.

— Естествено, че те разбирам. Радвам се за теб, сладурче. Кога ще бъде великият ден?

— През септември. Искан да имам достатъчно време, за да събера най-добрите си работи.

— Надявам се, че ще включиш и няколко мои снимки. Усмихна се насила, докато поставяше лалетата върху огряната от слънцето маса
— Разбира се. Ти си любимият ми обект.

Сигурна беше, че не се опитва да ѝ пречи, но изискванията му почти не ѝ оставяха време да се подготви. Казваше ѝ, че е крайно време да опознаят Ню Йорк и настояваше да посещават клубовете. Необходима му е почивка — отлетяха за Вирджинските острови. Създаде си приятели между младите и богати нюйоркчани. Апартаментът постоянно бе пълен. Ако не приемаха гости — ходеха те. Като една от известните млади двойки постоянно ги преследваха фоторепортери. Премиера на Бродуей, вечер в ново нощно заведение, концерт в Сентръл Парк. Всичко, което вършеха, бе изложена на показ. Имената и снимките им непрекъснато бяха в клюкарските хроники на вестниците. Бяха по кориците на „Ролинг Стоун“, на „Пийпъл“ и на „Нюзуик“.

Щом усетеше, че обезумява от напрежението, Ема си напомняше, че си беше мечтала точно за такъв живот в „Сейнт Кетрин“. Но в действителност всичко се оказа съвсем различно — тя се чувстваше твърде изтощена и отегчена.

Непрекъснато си повтаряше, че първата година от женитбата е най-трудна. Изисква усилия, търпение. Тя наистина се опитваше да се справи, макар че семейният живот и животът изобщо се оказаха много по-трудни и не толкова забавни.

— Хайде, сладурче, това е парти. — Дру я завъртя. Дръпна я да танцуват и минералната вода се разплиска от чашата ѝ. — Отпусни се, Ема.

— Уморена съм, Дру.

— Винаги си уморена.

Когато се опита да се отскубне, пръстите му се впиха в гърба ѝ. Не бе спала три нощи, за да работи в лабораторията. Изложбата бе само след шест седмици и от това просто не я съдържаше на едно място. И е ядосана — призна си. Ядосана, защото мъжът ѝ въобще не проявяваше интерес към нейната работа, защото преди два часа ѝ бе съобщил, че е поканил няколко приятели.

Около сто и петдесет души се тълпяха по стаите. През последния месец това се случваше все по-често. Сметката ѝ за алкохол хвъркна на петстотин долара седмично. Не я интересуваха парите. Не е дори и времето, особено когато е за приятели. Но към приятелите се бяха присъединили паразити и съвсем непознати почитатели. Последния път, когато всички си отидоха, апартаментът изглеждаше като след погром. Диванът бе целият в петна. Някой бе гасил цигари на персийския килим. Но по-лошото, по-лошото и от счупената стилна ваза и от изчезналата лиможка бонбоньера бяха наркотиците.

Групичка съвсем непознати хора весело смъркаха кокаин в гостната — стаята, която се надяваше скоро да превърне в детска.

Дру обеща, че това няма да се повтори.

— Вкисната си, защото Мариан не дойде.

„Не е поканена“ — коригира го наум Ема.

— Не е заради нея.

— Откакто се е върнала, ти прекарваш повече време с нея в онова студио, отколкото с мен.

— Дру, не съм я виждала почти две седмици. Толкова съм заета, не ми остава време.

— Винаги обаче ти остава време да ми развалиш настроението.

Тя рязко се отдръпна. Вбесена, отхвърли настрана ръцете му, преди да успее да я сграбчи отново.

— Качвам се горе да си легна.

Без да обръща внимание на виковете и смеховете около нея, си проправи път през тълпата. Той я настигна на стълбите. Зверското ощипване ѝ показва, че и той е вбесен колкото нея.

— Остави ме — каза тя шепнешком. — Предполагам, че не искаш да се бием тук, пред приятелите ти.

— Тогава — горе. — Пръстите му се впиха и извиха ръката ѝ толкова силно, че тя извика. След това той я повлече нататък.

Беше готова да се карат. Дори се надяваше на скандал. Но когато влезе в спалнята, застина.

Пред старинното ѝ огледало разпределяха порции кокаин. Четирима, наведени над тоалетната ѝ масичка, вдишваха белия прах и се кикотеха. Старите шишенца парфюм, които колекционираше, бяха разпилени. Едно от тях лежеше счупено на земята.

— Вън!

Четири пъти усмихнати лица я изгледаха.

— Казах, вълн! Вълн от стаята ми, по дяволите! Вълн от къщата ми, по дяволите!

Преди Дру да успее да я спре, тя сграбчи най-близко стоящия, два пъти по-едър от нея човек и го задърпа.

— Ей, виж, ще делим.

— Вълн — повтори тя и го заблъска към вратата.

Те бързо се изнизаха навълн. Една от жените се позадържа и потупа приятелски Дру по бузата. Ема затръшна вратата след тях и се обърна към съпруга си.

— Аз съм дотук. Това е всичко, което съм в състояние да понеса, Дру. Искам тези хора да се махнат и никога да не се връщат.

— Така ли? — попита той тихо.

— За теб няма ли значение? Въобще ли не ти прави впечатление? Исусе, та това е нашата спалня, Дру! Погледни нещата ми. Бяха в гардероба. — Започна да прибира яростно купчина копринени дрехи и бельо. — Един Господ знае какво са откраднали или счупили този път, но това не е най-страшното. Изобщо не познавам тези хора, а те се дрогират в моята спалня. Не искам наркотици в моята къща.

Видя го, че рязко се обръща. Ръката му се стовари с така сила върху лицето ѝ, че тя полетя и се строполи. От разцепената ѝ устна потече кръв.

— Твоята къща? — Издърпа я грубо и я изправи. Блузата ѝ се разкъса. После отново я блъсна. Този път тя падна върху нощната масичка. Любимата ѝ лампа „Тифани“ се счупи с трясък на земята. — Разглезена малка кучка! Твоя ли е къщата?

Вцепенена от уплаха, за да се отбранява, тя само се сви, когато я доближи. Вдигна я отново и я хвърли на леглото. Оглушителната музика заглуши вика ѝ.

— Нашата къща! Натъпчи си в мозъка, че тя е толкова твоя, колкото и моя. Всичко е колкото твое, толкова и мое. Въобще си избий от главата, че можеш да ми нареждаш какво да правя. Да не мислиш, че можеш да ме унижиш така и да се измъкнеш безнаказано?

— Не съм... — Гласът ѝ пресекна, а раменете ѝ се свиха, защото той отново вдигна ръка.

— Така е по-добре. Ще ти съобщя кога бих желал отново да чуя хленченето ти. Винаги си постигала своето, нали, Ема? Добре — и

тази нощ няма да е изключение. — Вдигна телефона и го изскубна от кабела. — Ще си останеш тук. — Запокити в стената телефона, излезе с трясък и заключи вратата след себе си.

Остана свита в леглото. Дишаше тежко и във вцепенението си не усещаше болките от ударите и синините. „Кошмар“ — помисли си тя. Имала е и други кошмари. Спомни си виковете и ударите, с които бе живяла през първите три години от живота си.

„Разглезена, малка кучка.“ — Чий беше гласът — на Джейн, или на Дру?

Разтреперана, протегна ръка към малкото черно кученце от детинството си, което лежеше на възглавницата. Обгърна го с ръце и плака, докато заспи.

Тя спеше, когато той отключи вратата на другия ден сутринта. Застанал на прага, Дру я наблюдаваше с безразличие. Едната страна на лицето ѝ бе подута. Ще се наложи да не излиза навън два-три дни.

Каза си, че бе твърде глупаво от негова страна да избухне така. За урок — да, но иначе — глупаво. Но и тя непрекъснато го дразнеше. А той беше с най-добри намерения, нали? Беше ли му лесно на него? Вместо нея би могъл да сложи в леглото си умряла риба. И проклетата ѝ изложба. Вместо да се грижи за него, с часове виси в лабораторията.

Неговите потребности и неговата работа трябва да са на първо място. Време е да го разбере.

Жената е предопределена да се грижи за съпруга си. Затова се е оженил за нея. Да се грижи за него, да му помогне да стигне до там, докъдето си е набелязал. Боят може да свърши добра работа. Сега сигурно ще си помисли добре, преди да го предизвика отново.

Но след като ѝ показва кой диктува парада, би могъл да си позволи да е великодушен. „Сладката, малка Ема — си помисли — лесно може да бъде укротена.“

— Ема. — Внимателно прескачайки парчетата от счупена лампа, Дру се приближи към леглото. Видя, че очите ѝ се отварят. Видя страха. — О, бебче. Толкова съжалявам. — Тя трепна, когато погали косата ѝ. — Не знам какво се случи. Заслужавам да ме затворят.

Тя не отговори. Като че ли чуваше гласа на майка си.

— Трябва да ми простиш, Ема. Толкова много те обичам. Но начина, по който ми викаше, обвиняваше. Не е моя вината. — Хвана ръцете ѝ и ги притисна към устните си. — Знам, че тези отрепки нямат право да влизат тук, в нашата стая. Но грешката не е моя. Аз сам ги изхвърлих. Просто побеснях. Но вместо това ти се нахвърли върху мен.

Тя заплака, сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Никога няма да те нараня отново, Ема. Заклевам се. Ще си отида, ако искаш. Можеш да се разведеш. Господ знае какво ще правя без теб, но няма да ти се моля да не ме гониш. Просто всичко се струпа наведнъж. Албумът не се продава добре. Подмина ни наградата „Грами“. И през цялото време мисля за нас... за бебето.

Заплака, притиснал главата си с ръце. Тя нерешително го докосна по ръката. Едва не се изсмя, но след това взе ръката ѝ и падна на колене до леглото.

— Моля те, Ема. Знам, че съм виновен. Прости ми. Дай ми още веднъж шанс.

— Ще се оправим — прошепна тя.

Притиснал лице в одеялото, той се усмихваше.

ГЛАВА 31

Безкрайните купони престанаха. Е, имаше някое и друго събиране, но с хора, които не дразнеха Ема. Нямахте ги тълпите от непознати в дома ѝ. Дру беше внимателен и мил както по времето, когато упорито я ухажваше. Опитваше се да си внуши, че яростта и жестокостта не са типични за него.

Тя го бе предизвикала. Повтаряше ѝ го толкова често, че започна да вярва. Обвинила го бе в нещо, което не е извършил. Нахвърли се върху него, вместо да го подкрепи да му вярва.

Когато от време на време изпускаше нервите си или очите му се изпълваха с ярост, когато размахваше юмруци или злобно свиеше устни, той винаги изтъкваше логични причини за това, че тя е го е предизвикала.

Синините избледняха. Болката утихна. Опитваше се да проявява интерес към работата ѝ, обаче непрекъснато повтаряше, че нейното хоби, както презрително го наричаше, пречи на съвместния им живот, на неговата кариера.

„Снимката е много хубава — казваше например, — ако човек се интересува от стари жени, хранещи гълъби.“ И защо трябва да е толкова часове далеч от него само за да се прибере с няколко черно-бели снимки на размотаващи се в парка безделници?

Разбира се, че би могъл да мине и със студен сандвич, макар че е композирал цели шест часа. Очевидно той ще трябва да носи прането на пералня, въпреки че цяла сутрин е бил зает с делова среща.

Тя изобщо не бива да се тревожи. Може да се забавлява и сам още една вечер, ако проклетата ѝ работа е толкова важна.

Той придружаваше всяка своя критична забележка с комплименти: изглеждаше толкова привлекателна, докато готви; изпитва удоволствие да се прибере вкъщи и да я види.

Вярно, че налагаше вкуса си върху дрехите и прическата ѝ, но нали е съпруга на известен певец.

Особено загрижен бе какво ще облече за откриването на изложбата. Каза, че го прави само от желание тя да изглежда възможно най-добре. Дразнеше го вкусът ѝ към по-семпли дрехи.

Тя действително предпочиташе черния вечерен тоалет пред късата рокля, прилепнала към тялото ѝ, украсена с пера и пайети. Но както ѝ каза, сега тя принадлежи към артистичния свят и от нея се очаква по-екстравагантно облекло. Трогната от думите, тя реши да му достави удоволствие. Подари ѝ огромни златни обеци, обсипани с разноцветни камъни. Примири се с тях, въпреки че бяха безвкусни, защото той ѝ ги бе закачил.

Когато пристигнаха пред малката галерия в центъра на града, започна да я обзема напрежението. Дру потупа успокоително ръката ѝ.

— Хайде, Ема, не излизаш на сцената пред десет хилядна деряща се публика. Една малка фотоизложба. — Засмя се и ѝ помогна да излезе от колата. — Отпусни се. Хората ще си купят от фотографиите на малкото момиче на Брайън Макавой независимо дали ги харесват или не.

Спря се на тротоара, силно наранена.

— Дру, точно сега ли намери да ми кажеш това? Изложбата няма нищо общо с баща ми.

— Вечно недоволна. — Стисна ръката ѝ така, че тя потръпна. — Ето ме, угаждам ти във всичко: опитвам се да те подкрепям в лудешкото ти начинание, а ти си готова да ми откъснеш главата.

— Не съм имала намерение...

— Никога нямаш. И щом като искаш да си толкова самостоятелна, защо не влезеш сама?

— Не, разбира се, че не. — Нервите и чувството за безпомощност засилиха биенето в слепоочията ѝ. Изглежда, че никога не намира подходящите за момента думи, помисли си тя. Още повече, че тази вечер не искаше да го отдалечава от себе си. — Извинявай, Дру. Не исках да се заяждам. Просто съм нервна.

— Добре тогава. — Доволен от извиненията, той я потупа по ръката и я поведе навътре.

Както ѝ бе наредил Ръниън — пристигнаха късно. Когато звездата пристигне, тълпата трябва да е там. Събрана и заинтригувана. Орловият поглед на Ръниън не се отделяше от вратата и той се спусна към Ема в момента, в който я видя.

Дребен, широкоплещест човек, който неизменно се обличаше в поло и джинси. Отначало Ема помисли, че иска да изглежда като човек от артистичния свят, но всъщност го правеше от суета, въобразяваше си, че в черно изглежда по-слаб. Голямата му плешива глава се набиваше в очи благодарение на полото и на гъстите му прошарени вежди над изненадващо светли, зелени очи. Носът му бе закривен, устните — тънки. Липсата на коса той компенсираше с мустаци ала Кларк Гейбъл. Но въпреки това той изглеждаше дребен и незначителен. Трите му жени обаче не бяха го напуснали заради грозотата му, а защото обръщаше повече внимание на изкуството, отколкото на брака си.

Не посрещна Ема с усмивка или целувка, а сърдит.

— Господи, изглеждаш като начинаеща актриса, която се кани да прелъсти режисьора. Няма значение — добави той, преди тя да успее да каже нещо. — Не стой като пън.

Тя погледна с ужас към тълпата.

— Да не вземеш да припаднеш и да ме опозориш — каза Ръниън. — Не беше въпрос, а заповед.

— Няма. — Пое дълбоко дъх. — Не, няма да припадна.

— Добре. — Ръниън бе намразил Дру от пръв поглед, но все пак трябваше да каже нещо или поне да му кимне. — Пресата е тук. Вече изядоха половината сандвичи. Баща ти сигурно е обсаден в някой ъгъл.

— Татко? Тук ли е?

— Някъде наоколо. — Махна неопределено с ръка. — Сега се поразходи, но с по-самоуверен вид.

— Не съм допускала, че ще дойде — прошепна Ема на Дру.

— Разбира се, че е дошъл. — Дру много разчиташе на това. Обгърна с ръка раменете ѝ. — Той те обича, Ема. Не би пропуснал толкова важна за теб вечер. Хайде да го намерим.

— Аз не...

Ръката я стисна здраво и тя изохка.

— Ема, той ти е баща. Не ставай смешна.

Усмивната като автомат, тя тръгна с него през тълпата, спираше се от време на време, за да побъбри. Добре ѝ действаша похвалите на Дру, Одобрението за което чака толкова дълго, запали нещо в нея. Каза си, колко глупава е била, да мисли, че ненавижда работата ѝ. Той я

целуна и тя се закле да прекарва повече време с него, да се занимава повече с нуждите му.

Винаги е искала да е необходима някому. Усмивайки се на Дру, който ентусиазирано разискваше снимките ѝ с останалите гости, тя с удоволствие установи, че му е необходима. Взе чаша шампанско по негово настояване, но едва я докосна, докато вървяха из залата.

Видя Брайън, заобиколен от хора пред негова и на Джоно фотография. Когато се приближи, усмивката ѝ се стопи.

— Татко.

Той се поколеба, след това посегна към ръката ѝ. Толкова далечна му изглежда.

— Много мило, че дойде.

— Гордея се с теб. — Пръстите му стиснаха по-здраво нейните, като че ли търсеха изгубената връзка. — Много, много съм горд.

Тя се опита да заговори, но изведнъж ги ослепиха светкавиците на фотоапаратите. Дали нямаше и друг проблясък, попита се тя, проблясък на досада по лицето му, преди да се появи известната привлекателна усмивка?

— Брайън, как се чувстваш, когато дъщеря ти е център на внимание?

Той не погледна към репортера, а продължи да гледа към Ема.

— Не бих могъл да бъда по-доволен. — Направи усилие и подаде ръка на Дру. — Дру.

— Брайън. Тя е страхотна, нали? — Целуна я нежно по слепоочието. — Не знам кой е по-нервният тази вечер — Дали Ема или аз. Надявам се, че ще останеш за няколко дни, ще дойдеш на вечеря.

Брайън побесня, че поканата дойде от Дру, а не от собствената му дъщеря.

— Съжалявам, но ще летя за Лос Анджелис рано сутринта.

— Ема.

Тя се обърна и неестествеността в усмивката ѝ се стопи.

— Стиви! — извика и се хвърли да го прегърне. — Толкова се радвам, че те виждам. — Отдръпвайки се малко назад, тя го разгледа. Изглеждаш добре. — И беше вярно. Никога вече нямаше да е елегантният, красив младеж, който помнеше от детството си, но беше понапълнял и лицето му не бе така бледо. — Не знаех, че ти... никой не ми каза... — „Че е излязъл от клиниката“, си помисли тя.

Усмихна ѝ се с разбиране.

— Малко отпуска заради доброто поведение — обясни той, след това се приближи, за да я прегърне още веднъж. Дори си водя личния доктор. — Освободи Ема и сложи ръка на рамото на жената до себе си. След известно объркване тя разпозна в дребната брюнетка психиатърката на Стиви.

— Здравейте.

— Здравейте — Кетрин Хейнис се усмихна. — И поздравления.

— Благодаря.

— Аз бях първият купувач — продължи Кетрин. — Портретът на Стиви с китарата. Като че ли се влюбих в нея. Не можах да се въздържа.

— Ще я анализира часове. — Той усети миризмата на скок и с голямо усилие на волята се пребори със старата, ненаситна жажда. — Знаеш ли, че и П.М. е тук някъде. — Наведе се по-близо и сниши гласа си до злобно съскане. — Довел е и лейди Анабел.

— Не, наистина?

— Мисля, че са стодени. Макар че малко се срамува. — Намигна ѝ, взе ръката на Кетрин и се отдалечи.

Ема се смееше, когато хвана ръката на Дру.

— Явно ще трябва да хвърля поглед на П.М. — Погледна въпросително към баща си.

Какво би могъл да ѝ каже? Посрещна Стиви с повече обич и радост, отколкото прояви към него. Искаше му се да се разберат, но сега едва ли бе мястото и времето.

— Върви. Ще те видя, преди да си тръгна.

— Да. Върви, Ема. — Дру я целуна по страната. — Аз малко ще поостана с твоето татенце. Ще се хвалим един на друг с нашата Ема. — И Дру започна, веднага щом тя се обърна.

Струваше ѝ се невероятно. Никога не бе очаквала толкова много хора или такъв интерес към нейната работа. Но я измъчваха и съмнение: дали наистина са дошли да видят снимките ѝ, или баща ѝ и неговите приятели. Опита се да изхвърли мисълта от главата си.

Видя П.М. Очевидно вече не бягаше от лейди Анабел. По-скоро изглеждаше, че смята да ѝ посвети остатъка от дните си. Тя носеше изумруденозелени панталони и яркожълти ботуши от змийска кожа. Ситно накъдрената ѝ червена коса искреше като от късо съединение.

Но след десетминутен разговор с нея Ема разбра, че жената е дълбоко и искрено влюбена.

Хубаво е, реши Ема. П.М. заслужава такава всеотдайност. Хората идваха и си отиваха. Ръниън досетливо бе озвучил изложбата с изпълнения на „Девъстейшън“. Забеляза с учудване дискретните сини лепенки под повече от десети фотографии. Продадени!

Откри Мариан, притисната в един ъгъл от някакъв претенциозен, дребен човечец, който искаше да поговорят за формата и структурата.

— Извинете — започна тя. Но преди да успее да се измъкне, старата ѝ съученичка се хвърли върху нея. — Ето я нашата звезда. — Шумно целуна Ема. — Ти! — каза тя и я притисна към себе си. — Успя. Доста дълъг път от „Сейнт Кетрин“, скъпа.

— Да. — Ема стисна очи. Тези думи я накараха да осъзнае, че не сънува.

— Виж кого открих.

— Бев! — Изтръгна се от ръцете на Мариан и се хвърли в прегръдките на Бев. — Не съм предполагала, че ще дойдеш.

— За нищо на света не бих пропуснала изложбата.

— Сблъскахме се на входа и аз я познах — обясни Мариан. — Изрекохме хиляди хвалебствия по твой адрес, докато си проправяхме път през тълпата. Лудница е. — Тя посегна към един от малкото останали сандвичи на масата. — Помниш ли онази ми снимка в мансардата с оплескана от боя престилка и чорапи за ръग्би? Един страхотен мъж току-що я купи. Отивам да проверя дали би се зарадвал да се запознае с прототипа.

— Вече разбирам защо я обичаш — каза Бев, когато Мариан се отправи към друга групичка. — Е, как ти се струва?

— Невероятно. Потресаващо. — Притисна ръка към стомаха си, но вече не от нерви, а от радостна възбуда. — От един час се опитвам да отида до тоалетната, за да не заплача. Толкова съм щастлива, че си тук. — След това видя Брайън на няколко крачки. — Татко е тук. Ще поговориш ли с него?

Бев обърна само глава, за да го види. Замачка вечерната си чанта. „След толкова години — помисли си тя — все още се вълнувам. По-точно, нищо не се е променило.“

— Разбира се — помъчи се да прикрие вълнението си. Тук в тълпата е по-безопасно. На изложбата на Ема. Поне биха могли да

споделят радостта си от триумфа на Ема.

Той се приближи към тях. Дали и за него е така трудно, както за нея, попита се Бев. Дали дланите му са потни от нерви като нейните? Дали сърцето му потреперва?

Той не я докосна. Не посмя. Страхуваше се да не издаде чувствата си.

— Радвам се, че те виждам.

— И аз. — Помъчи се поне малко да отпусне вкопчените в чантата пръсти.

— Изглеждаш... „Красива, невероятна“ — каза си наум. — Добре.

— Благодаря. Чудесно е всичко това за Ема, нали? — Тя се огледа, но Ема бе изчезнала. Около тях се издигаха като че ли стени от хора. — Сигурно се гордееш много с нея.

— Да. — Отпи от чашата с уиски, която държеше. — Да ти донеса ли нещо за пиене?

„Толкова любезен — помисли си Бев. — И толкова учтив, по дяволите!“

— Не, благодаря. Ще се поразходя малко и ще поогледам. Може и да си купя нещо. — Но първо ще потърси дамската тоалетна и ще се наплаче. — Радвам се, че се срещнахме, Бри.

— Бев... — Глупаво е да мисли, че все още го обича. — Сбогом.

Ема ги наблюдаваше от другия края на залата и искаше да изкрещи и на двамата. Слепи ли бяха? Не беше само въображение или самозалъгване. Поне е добър наблюдател и може да различи онова, което чувстват хората. В очите, в жестовете, в положението на тялото. Те са още влюбени. И все още изплашени. Въздъхна дълбоко и тръгна към баща си. Може би ако поговорят...

— Ема, сладурче — Джоно я прегърна през кръста. — Почти си тръгвах.

— Не още. — Тя оправи реверите му. Напоследък носеше ретро облекло и реверите му бяха широки, колкото дланите ѝ. — Тук е Бев.

— Така ли? Ще я потърся, за да разбере дали иска да си тръгне с мен. Но между другото, сблъсках се с човек от миналото ти.

— Миналото ми? — Тя се засмя. — Аз нямам минало.

— Ах, разбира се, че имаш. Зноен летен ден на брега. Хубаво момче в сини бански. — Като фокусник, който току-що е извадил заек

от шапката си, той тържествено протегна ръка.

— Майкъл?

За нея бе толкова неочаквано и странно да го види точно тук — красив, притеснен, с костюм и вратовръзка. Както винаги гъстата му коса бе разрошена. Но лицето му се бе оформило — слабо, мъжествено, с леко закривен нос — недостатък, който го правеше още по-привлекателен. Беше пъхнал ръце в джобовете, а по очите му се виждаше, че предпочита да е навсякъде другаде, но не и тук.

— Ах... ъх...бях в града, така...

Тя се засмя и го прегърна. Той си помисли, че сърцето му ще спре. Бавно измъкна ръце от джобовете и леко я прегърна. Бе все така изящна, като порцеланова статуетка.

— Толкова се радвам! Не мога да повярвам, че наистина си тук. — Спомените я връхлетяха с такава сила, че тя го задържа дълго в прегръдките си. После се отдръпна с насълзени очи. — Толкова време мина.

— Да. Около четири години. — Можеше да ѝ каже с точност годините, месеците, дните. — Изглеждаш страхотно.

— И ти. Никога не съм те виждала в официално облекло. — Ами...

— По работа ли си Ню Йорк?

— Да. — Излъга я той, защото се страхуваше да не стане смешен. — Прочетох за изложбата ти. — Това беше истина. Само че бе прочел за нея в Калифорния, а не тук. След това си взе три дни отпуска.

— И какво мислиш?

— За кое?

— За изложбата. — Тя го хана под ръка и тръгнаха.

— Великолепна е. Наистина. Не разбирам нищо от фотография, но твоите работи ми харесват. Всъщност...

— Всъщност?

— Не съм знаел, че се занимаваш с такова нещо. Ето тази. — Той се спря пред една снимка. Беше на двама мъже с нахлупени върху ушите вълнени плетени шапки и парцаливи, здраво загърнати палта. Единият лежеше върху парче картон — очевидно заспал. Другият гледаше право в обектива враждебно и уморено. — Много е силна, потресаваща.

— Не всичко в Ню Йорк е Медисън Авеню.

— Сигурно се изиска голям талант и чувствителност, за да се покажат всички страни от живота.

Погледна го с известно учудване. Точно това се беше опитала да направи с етюдите на града, на „Девъстейшън“, на хората.

— Много точно разсъждаваш за човек, който не разбира от фотография. Кога си тръгваш?

— Утре рано сутринта.

— О! — Продължи да се разхожда с него, изненадана от силното си разочарование. — Предполагах, че ще останеш няколко дни.

— Не бях сигурен дори дали ще искаш да разговаряш с мен.

— Това беше много отдавна, Майкъл. А и аз не реагирах толкова на онова, което ставаше с теб, колкото на нещо, което току-що ми се беше случило. Сега това не е важно. — Тя се засмя и го целуна по бузата. — Прощаваш ли ми?

— И аз исках да те помоля за същото.

Все така усмихната, тя докосна с ръка лицето му.

— Ема!

Тя подскочи, когато чу гласа на Дру. Виновна. Почувства се виновна, като че ли ги беше изненадал с Майкъл леглото.

— О, Дру, стресна ме. Това е Майкъл Кесълринг, стар приятел. Майкъл, Дру — съпругът ми.

Дру здраво обгърна с ръка Ема през кръста. Не подаде ръка на Майкъл, само рязко му кимна.

— Има хора, които искат да се запознаят с теб. Изоставяш задълженията си.

— Вината е моя — веднага се намеси Майкъл, обезпокоен от бързината, с която радостта в очите ѝ изчезна. — Не сме се виждали отдавна. Успех, Ема!

— Благодаря. Поздрави родителите си.

— Непременно. — „Ревнувам — реши той, — просто ревнувам.“ Искаше да я грабне и отнесе далеч от съпруга ѝ.

— Майкъл — каза тя. — Обаждай се.

— Разбира се. — Грабна една чаша и се загледа след тях. Ако беше само ревност, тогава защо инстинктивно изпиташе непреодолимо желание да стовари юмрука си върху красивото лице на Дру Латимър.

„Защото той я спечели — каза си Майкъл безжалостно. — А ти — не.“

Дру изпи само две чаши шампанско през дългата и мъчително скучна вечер. Мисълта му трябваше да е ясна, да се контролира. Гордееше се, защото всичките му усилия да се хареса на Брайън Макавой без съмнение ще бъдат възнаградени. Всеки глупак видя, че Дру Латимър е предан и безумно влюбен съпруг. За такова представление би могъл да получи някой шибан „Оскар“.

А докато той играеше на съпруга глупак, тя се пъчеше с успеха си, с гадното си образование и с високопоставените си приятели.

Искаше му се да я зашлеви още там, пред всички камери. Тогава светът щеше да види кой в действителност заема по-високо положение.

Но на татенцето нямаше да се хареса. Нито на него, нито на продуцентите, организаторите или на консервативните представители на висшето общество, които се умилкваха около великия Брайън Макавой. Не след дълго щяха да се умилкват и на Дру Латимър, обеща си той. Тогава тя ще си плати.

Почти бе решил да я остави да се радва на успеха си. След това обаче тя има нахалството да се върти около този „приятел“.

В колата не каза нито дума. Това не обезпокои Ема. След голямото напрежение тя се бе отпуснала, полузаспала. Притворил очи, Дру си мислеше, че тя вероятно вече крои планове за срещи с онова влечуго Кесълринг.

Представи си ги заедно в леглото в някой луксозен хотелски апартамент. Това го развесели. Кесълринг доста ще се разочарова, когато открие, че хубавата малка Ема е пълна некадърница между чаршафите. Но няма да има късмета да разбере. Никой не е успял да измами Дру Латимър. Ще го набие в главата й много скоро.

Когато колата спря, тя почти се бе унесла в сън. С въздишка сложи глава на рамото му и той я поведе към фоайето.

— Като че ли цяла нощ съм била на крак. — Тя се сгуши сънливо в него. — Като че ли всичко беше сън. Мисля, че едва ще дочакам до утре, за да прочета вестниците.

„Сякаш плувам“ — мислеше си Ема. Усещането беше чудесно. Когато стигнаха до вратата, тя пусна наметката си.

— Мисля, че ще...

Той я удари. Ударът бе толкова силен и неочакван, че тя се преметна по двете стъпала надолу към всекидневната. Изохка и се хвана за лицето.

— Дру!

— Кучка. Подла кучка!

Зашеметена, тя го гледаше как се приближава. Инстинктивно се опита да се прикрие.

— Дру, недей! Моля те. Какво направих?

Дръпна я за косата и я удари отново, преди да успее да извика.

— Знаеш какво си направила. Проститутка. — Удари с юмрук гърдата ѝ и тя се свлече на пода. — Цялата вечер, цялата шибана вечер трябваше да седя сам, да се усмихвам, да се преструвам, че харесам глупавите ти фотографии. Да не мислиш, че някой е дошъл заради тях? — Хвана я за раменете и рязко я изправи. Там, където се бяха впили пръстите му, останаха червени петна. — Да не мислиш, че някой се интересува от теб? Бяха дошли да видят малкото момиче на Брайън Макавой. Да видят жената на Дру Латимър. Ти си нищо. — Блъсна я отново.

— О, Господи, моля те, не ме удряй! Моля те.

— Не ми казвай какво да правя. — Обзет от ярост той я ритна, но не улучи ребрата ѝ. — Мислиш, че си много умна, много специална. Аз съм човекът, от когото се интересуват. Аз ръководя нещата тук. Запомни го!

— Да. — Тя се опита да се свие на кълбо, молейки се да я остави тук, докато премине болката. — Да, ще помня.

— Идвал ли е Майкъл да те види? — Отново сграбчи косата ѝ и я обърна по гръб.

— Майкъл? — Тя поклати глава. Болката се усилваше. — Не. Не.

— Не ме лъжи. — Продължи да я удря, докато тялото ѝ стана безчувствено. — Всичко си планирала, нали? „О, много съм уморена, Дру. Отивам веднага да си легна.“ Тогава си се измъквала навън и си се срещала с него, нали?

Поклати глава, но той я удари отново.

— Признай, че искаше да се чукаш с него. Признай.

— Да.

— Заради това се беше облякла така: разголила краката и ненужните си малки цици.

Смътно си спомняше, че Дру ѝ бе избрал роклята. А може би не беше ѝ я избрал той? Не беше сигурна.

— И го беше прегърнала. Позволи му да те опипа там, пред всички. Искаш го, нали?

Тя кимна. Когато прегърна Майк, за миг почувства нещо. Не си спомняше какво. Вече нищо не можеше да си спомни.

— Няма да се виждаш с него, нали?

— Не.

— Никога.

— Никога.

— И няма да обличаш тази курвенска рокля. — Дръпна с ръка корсажа и го раздра до талията. — Заслужваш наказание, нали, Ема?

— Да. — От време на време изпадаше в безсъзнание. Разляла е парфюма на майка си. Не трябва да докосва мамините неща. Тя е лошо момиче и трябва да бъде наказана.

— За твое собствено добро.

Извика отново, когато започна да я налага с колана си. Письците ѝ спряха далеч преди да е свършил.

ГЛАВА 32

Този път той не се извини. Нямаше нужда. Десет дни ѝ бяха необходими, за да се оправи. Той непрекъснато ѝ внушаваше, че сама си е виновна. Нещо ѝ подсказваше, че е психически неуравновесен, но когато започнеш да се държи като любящ съпруг, съмненията ѝ се разсейваха.

Опитваше се да го оправдае, като си мислеше, че е била егоистка — интересуваше се само от изложбата си. Пращаше мъжа си да спи сам — колко ноци поред! След това се подигра публично с него, като флиртуваше с друг мъж.

Тя го бе предизвикала и си заслужаваше побоя.

Телефонът звъня непрекъснато няколко дни след изложбата, но тя не отговаряше. В началото устата ѝ бе много подута и я болеше — не можеше да говори. Дру ѝ носеше торбички с лед и я хранеше със супа. Даваше ѝ хапчета, които да притъпят поне малко болките и да ѝ дават възможност да поспи.

След това каза, че хората звънят само за да се свържат с него. Но сега трябва да бъдат само двамата, да си направят бебе.

Нали иска семейство? Нали иска да е щастлива и обичана? Ако не бе загубила толкова време и усилия за работата си, досега да е бременна.

Засипваше я с такива въпроси, докато се възстановяваше и тя се съгласяваше. Но съгласието вече не му бе достатъчно.

Събуди се. Беше тъмно и се чуваше музика. Каза си, че сънува. Стиснала завивките, правеше усилия да се събуди. Но дори с отворени очи, тя ги чуваше — онези странни думи, изпети от мъртвия Ленън. С треперещи пръсти пипнешком затърси копчето на лампата. Но след изцракването светлина не се появи, не прогони сенките на мрака.

Музиката се усилваше и тя запуши ушите си. Въпреки това чуваше. Струваше ѝ се, че пулсира в главата ѝ. Накрая писъците ѝ заглушиха всичко.

— Хайде, Ема. Хайде, хайде. — Наведен над нея Дру галеше косата ѝ. — Пак ли имаш кошмари? Би трябвало да си ги надживяла досега!

— Музиката. — Задъхваше се от ужас и се вкопчи в него. Той беше единствената ѝ стабилна опора и само с него можеше да се измъкне от това море на страх и лудост. — Не беше сън, чух я. Песента... песента, която слушах, когато Дарън беше убит.

— Няма никаква музика. — Остави внимателно дистанционното управление на стереото. Докато тя се притискаше към него, той си помисли, че това е ефикасен начин да я накара да се чувства зависима.

— Чух я. — Между хълцанията долавяше и тракането на зъбите ѝ. — И беше тъмно...

— Много си голяма, за да се страхуваш от тъмнината — каза ѝ нежно. Пресегна се, включи лампата и натисна копчето. — По-добре ли е?

Тя кимна с лице, заровено в рамото му.

— Благодаря ти. — Отпусна се в ръцете му поуспокоена. — Не ме оставяй сама, Дру. Моля те, не ме оставяй сама.

— Винаги ще се грижа за теб. — Усмихна се и продължи да я гали по косата. — Няма да те изоставя, Ема. Не се тревожи.

Около Коледа тя реши, че отново е щастлива. Дру взе в ръцете си всичко: избираше дрехите ѝ, подслушваше разговорите ѝ, изцяло контролираше парите ѝ.

За нея остана да се занимава единствено с апартамента и с него. Няма защо да се напруга и тревожи, да взема решения. Лабораторията и фотоапаратът ѝ бяха заключени. Мисълта за работа я депресираще.

За Коледа ѝ подари крушовиден диамантен медальон. Не знаеше защо, но това я натъжи.

Подложи се на най-различни тестове. Когато най-интимните ѝ проблеми станаха достояние на пресата, тя преглътна мъчително унижението, след това престана да чете вестници. За Ема въобще нямаше значение какво става по света. Нейният свят се състоеше от седем стаи с изглед към Сентръл Парк.

Когато лекарите установиха, че няма никаква физическа пречка да забременее, тя колебливо предложи на Дру да се подложи и той на тест.

Удари я така, че падна в безсъзнание и два дни я държа заключена в спалнята.

Кошмарите я връхлитаха веднъж или два пъти седмично. Понякога я утешаваше и гадеше, докато се успокои. Друг път я наричаше глупачка, сърдеше се, че му пречи да спи и я оставяше да трепери в тъмното.

Когато веднъж забрави дистанционното управление до леглото и албума „Аби Роуд“ на стереото, тя беше толкова изтощена, че дори не обърна внимание.

Постепенно започна да осъзнава какво всъщност вършеше той с нея. Какво правеше с нея. Струваше ѝ се, че десет седмичното турне и човекът, в когото се беше влюбила, бяха плод на нейната фантазия. Мъжът, който я държеше като затворничка в апартамента, не беше нейният Дру.

Реши, че трябва да избяга. Той рядко я оставяше вкъщи сама повече от няколко часа, а когато тя излизаше, винаги я придружаваше. Понякога, когато не можеше да заспи, обмисляше бягството си: ще се обади на Мариан, или на Бев, или на баща си. Те ще ѝ помогнат.

След това я обземаше такъв срам, подхранван от съмненията, които ѝ беше втълпил.

Не беше я бил с колана си до нощта на наградите на „Американ Мюзик“, когато той и групата му не получиха награда за плоча на годината.

Тя не се съпротивляваше, докато я блъскаше с юмруците си. Мълчаливо се сви на кълбо, както някога се свиваше под мивката.

В яростта си той допусна грешка. Каза ѝ защо се е оженил за нея.

— За какво, по дяволите, те бива? — Тя лежеше на пода, мъчейки се да се скрие от ударите му, а той беснееше из стаята и чупеше всичко, което му попаднеше под ръка. — Да не мислиш, че съм мечтал за такава разглезена, глупава и безполова кучка?

Вбесен, че седи тук, а някой друг се качва на сцената и получава неговата награда, запрати на пода една старинна бисквитиера. Изящният кристал се строши и падна на земята като ледени парченца.

— Помогнала ли си ми с нещо, поне с едно шибано нещо? Всичко направих за теб, вдъхнах ти самочувствие, накарах те да повярваш, че те харесвам. Внесох романтика в тъпия ти, превзет, скучен живот.

Когато се умори да чупи, той се наведе и я изправи.

— Наистина ли повярва, че в деня, когато се запознахме, не знаех коя си? — Той я разтърси, но за нея вече нищо нямаше значение. Тя беше отвъд страха. Отвъд надеждата. Гледаше очите му, потъмнели от ненавист.

— Каква глупачка беше, Ема — заекваше и се изчервяваше. Едва се сдържах да не се изсмея. След това се ожених за теб, по дяволите! И всичко, което исках, беше да ми помогнеш да се издигна, да пробия. Но накара ли поне веднъж баща си да натисне някое копче заради мен? Не.

Тя не отговори. Мълчанието беше единственото ѝ оръжие.

Отвратен, той отново я блъсна на пода. През сълзи тя го наблюдаваше как обикаля стаята.

— По-добре започни да мислиш. Намери начин да изплатиш времето, което съм загубил с теб.

Ема отново затвори очи. Не плачеше. Беше много късно за сълзи. Но трябва да се измъкне.

Първата реална надежда за бягство дойде с известието за смъртта на Люк.

— Беше ми приятел, Дру.

— Беше шибан педераст. — Седеше пред рояла, купен с нейните пари.

— Беше приятел — повтори тя, мъчейки се да прикрие трепета в гласа си. — Трябва да отида на погребението.

— Никъде няма да ходиш. — Погледна към нея и се усмихна. — Мястото ти е тук, при мен, а не на траурното шествие на някакъв нещастник.

Намрази го. Учудваше се, че може да изпита омраза. Много отдавна не бе изпитвала нищо. Странно, една трагедия най-после я накара да признае, че бракът ѝ е пълен провал. Ще се разведе с него. Отвори уста, но видя дългите му тънки пръсти да пробягват по клавишите. Тънки, но силни като стомана. Беше го молила веднъж преди това за развод и той почти я удуши.

Нямаше смисъл да го ядоса.

— Дру, в много среди знаят, че ми е бил приятел. Беше приятел на Джоно, на татко и на всички. Ако не отида, вестниците ще пишат, че

не съм отишла, защото е умрял от СПИН. Това няма да е добре за теб, особено сега, когато подготвяте благотворителния концерт с татко.

Удари с юмрук по клавишите. Ако кучката не млъкне, ще трябва да й запуши устата.

— Не давам и шибан петак за това какво ще пишат във вестниците. Няма да отида на това погребение.

Едва се сдържа да не избухне, но гласът ѝ остана тих и спокоен.

— Разбирам какво чувстваш, Дру. Ти си толкова мъжествен. — Думите едва не я задавиха. Но благотворителният концерт ще бъде предаван по телевизията тук и в Европа. Това е най-голямото събитие. Парите ще се използват за откриване на лекарство срещу болестта, от която умря Люк. — Замълча, за да му даде време да помисли, после бързо изрече. — Мога да отида с Джоно. Да те представям.

Отново вдигна глава и когато я погледна, тя изпита познатия ужас.

— Искаш да избягаш, а?

— Не. — С усилие се приближи до него и докосна с ръка косата му. — Предпочитам да дойдеш с мен. — Стисна зъбите си. — Бихме могли да отидем до островчетата в Южна Франция след това.

— По дяволите, Ема, знаеш, че съм зает. Но както винаги ти мислиш само за себе с и.

— Разбира се. Съжалявам. — Тя отстъпи покорно, но този път това бе част от ролята. — Просто много ми се искаше да отидем някъде само двамата. Ще позвъня на Джоно и ще му кажа, че няма да мога да отида.

Дру размисли. Благотворителният концерт беше твърде важен за неговата кариера. Възнамеряваше да се отърве от „Бърдкейдж Уок“ и да започне самостоятелно. В края на краищата той беше звездата, а групата го теглеше назад.

— Мисля, че трябва да отидеш.

Сърцето ѝ почти спря. Напомни си, че трябва да внимава, за да не предизвика съмнения у него.

— Значи ще дойдеш?

— Не. Но мисля, че можеш да се справиш един ден самостоятелно. А и Джоно ще се грижи за теб. Постарай се да пуснеш някоя сълза и да кажеш „урока“ за трагедията от СПИН.

Облече обикновен черен костюм. Не можеше да вземе нищо повече, тъй като Дру следеше всяко нейно движение.. „На погребение не се отива с екстравагантни дрехи, нали?“ — каза ѝ той. Разреши ѝ чифт черни обувки и една огромна чанта. Провери дори и козметичната ѝ торба, докато тя седеше на леглото.

Тъй като ѝ беше заключил паспорта и кредитните карти, тя беше изцяло зависима от него. Той уреди пътуването ѝ. Полетът от Ла Гуардиа бе в девет и петнадесет сутринта, а трябваше да се върне в десет и двадесет и пет същата вечер. Даде ѝ четиридесет долара. От парите за домакински разходи взе още петнадесет, чувствайки се като крадец. Натъпка ги в обувката. От време на време размърдваше пръстите на крака си, усещаше ги и я обземаше възбуда и срам.

Лъжеше го.

„Никога не ме лъжи, Ема. Винаги ще открия истината и ще те накажа.“ Никога няма да се върне.

„Никога не се опитвай да ме напуснеш, Ема. Ще те открия. Винаги ще те открия и ще съжаляваш.“

Бягаше.

„Никога няма да избягаш толкова бързо, че да се откопчиш от мен, Ема. Ти ми принадлежиш. Ти се нуждаеш от грижите ми, защото постоянно правиш глупости.“

— Ема! По дяволите, Ема, внимавай!

Тя подскочи, защото той я дръпна силно за косата.

— Съжалявам.

— Каква тъпа глупачка си. Кой знае къде си била. Какво ще правиш без мен.

— Мислех си... за Люк.

— Добре, спести ми печалните си физиономии. Лошо ми става от тях. Джоно всеки момент ще дойде да те вземе. — Той се приближи към нея, така че лицето му се оказа на няколко сантиметра от нейното. — Какво ще му кажеш, когато те попита как вървят нещата?

— Че вървят великолепно. Ти съжаляваш, че не можеш да дойдеш, но след като не познаваш Люк, ще се чувстваш като натрапник. — Тя повтори като автомат инструкциите му. — Тръгвам си веднага след службата, защото си малко неразположен и трябва да се грижа за теб.

— Като предана съпруга.

— Да. Предана съпруга.

— Добре. — Колко е покорна. Направо гнусно. Дори не изхленчи, когато я наби предната нощ. Разбира се, внимаваше да не я бие по лицето или там, където ще личи. Ще я набие здравата, когато се върне. Само за да ѝ припомни, че мястото на жената е вкъщи.

И мястото на майка му беше вкъщи, помисли си Дру ожесточено. Но тя беше избягала и го остави на скапания му баща. Ако тъпият старец я беше понатупвал от време на време, тя нямаше да избяга. Усмихна се на Ема. Тогава и майка му щеше да седи като Ема със стиснати в скута си ръце и да прави точно каквото ѝ се нареди. Една жена се нуждае от мъж, който да диктува правилата и да ги налага със сила.

— А може би не трябва да ходиш.

Изпита истинско наслаждение при вида на широко отворените ѝ очи. Страхотно забавление — да размахваш погребението под носа ѝ като лакомство на пръчка.

Ръцете ѝ се изпотиха, но тя продължи да ги държи спокойно в скута си.

— Няма да замина, ако не искаш, Дру.

Тогава той я погали нежно по лицето както някога.

— Не, върви, Ема. Толкова ти отива черно. Сигурна ли си, че оная кучка Мариан няма да дойде?

— Да. Джоно каза, че е заета.

Още една лъжа! Дру направи всичко възможно, за да ги раздели с Мариан. „И добре се справи — помисли Ема изморено, — старата ѝ приятелка вече не звънеше и не смееше да ги посети.“

— Това е чудесно. Но ако разбере, че и тя ще ходи, трябва да се простиш с пътуването. Влияе ти лошо, Ема. Мръсница, преструва се, че ти е приятелка, за да се доближи до баща ти. И след това до мен. Казах ти, че тя се опита да ме съблазни. Помниш ли?

— Да.

— Ах, ето го Джоно. Хайде сега, усмихни се с тъжно сладката си усмивка, която всички знаем и обичаме. — Устните ѝ се разтегнаха механично. — Добро момиче. И не забравяй да споменеш на всеки репортер за благотворителния концерт — инструктира я той, докато слизаха надолу.

— Да не забравиш да им кажеш колко съм се ангажирал в набирането на средства за подпомагане на изследователската дейност за лекарство против ужасната болест.

— Ще кажа, Дру. Няма да забравя. — Толкова се страхуваше. Може би бе най-добре да не ходи. Толкова пъти Дру ѝ беше казвал, че е съвсем безпомощна без него. — Дру, аз...

— Но той вече отваряше вратата и Джоно влезе.

— Здравей, бебче. — Прегърна я. — Много се радвам, че ще дойдеш.

— Да. — Гледаше над рамото му лицето на съпруга си. — Искам да дойда.

По време на полета тя се измъчваше, че Дру ще я последва. Открил е, че е взела петнадесетте долара и ще дойде да я накаже. Отгатнал е намеренията ѝ да не се върне.

Толкова беше уплашена, че почти увисна на ръката на Джоно и започна да търси сред тълпата на изхода Дру. Цялата трепереше, докато стигнат до таксито. От нея течеше пот и почти се задушаваше.

— Ема, лошо ли ти е?

— Не. — Навлажни пресъхналите си устни. Някакъв човек стоеше на тротоара — слаб, рус. Лицето ѝ съвсем пребледня... Той се обърна — не беше Дру.

— Просто съм разстроена. Може ли... ще ми дадеш ли цигара?

Дру не ѝ разрешаваше да пуши. Но сега го няма, си напомни тя и дръпна от цигарата. Беше сама с Джоно в колата.

— Може би не трябваше да идваш. Нямах представа, че толкова ще се разстроиш. — Самият той трябваше да се справя със скръбта си и само я прегърна през раменете.

— Ще се оправя — успокои го тя. След това повтори същите думи отново и отново наум, като молитва.

Не обърна внимание на службата. Дори не заплака. Дълбоко в себе си вярваше, че Люк ще ѝ прости. Самата тя се чувстваше мъртва, душевно опустошена.

Хората започнаха да се разотиват от спокойния гроб, от белите мраморни плочи и буйните цветя. Тя не знаеше дали ще има сили да продължи нататък.

— Джоно. — Мариан го спря, като постави нежно ръка на рамото му, и го целуна. Не успя да ме научи да готвя — каза тя и Джоно се усмихна тъжно.

— Ти беше единственото му пълно поражение. — Той се обърна към Ема. — Шофьорът ще те закара обратно на летището. Трябва да отида до апартамента на Люк и да се погрижа за някои неща. — Погали я с пръст по бузата. — Ще се справиш ли?

— Да.

— Не съм очаквала да те видя тук. — Гласът на Мариан прозвуча твърде студено.

— Аз... исках да дойда.

— Наистина? — Мариан отвори чантата си и хвърли смачкана на топка книжна кърпичка. — Мислех, че вече нямаш време за старите си приятели.

— Мариан... — Не бива да се разплаче точно тук. Все още наблизко има репортери. Дру щеше да ги види на снимките двете с Мариан. Тогава ще разбере, че лъже. Тя хвърли отчаян поглед наоколо. — Мога ли... нуждая се...

— Добре ли си? — Мариан свали слънчевите си очила и погледна Ема. — Изглеждаш ужасно!

— Бих искала да поговоря с теб, ако разполагаш с няколко минути.

— Винаги ми се намират няколко минути — отвърна ѝ тя подигравателно, докато ровеше в чантата си за цигара. — Мислех, че веднага си тръгваш.

— Не. — Пое дълбоко дъх и бързо изрече: — Въобще Няма да се връщам.

Очите на Мариан се присвиха.

— Какво?

— Няма да се върна обратно — повтори Ема и се ужаси, когато гласът ѝ започна да трепери. — Можем ли да отидем някъде? Моля те. Трябва да отида някъде.

— Разбира се. — Мариан я хвана под ръка. — Ще вземем колата ти и ще отидем, където поискаш.

Ема трепереше и най-доброто място, което тя можеше да измисли, за да я заведе, беше хотелът. Стигнаха бързо и се качиха направо в апартамента в красиви пастелни тонове и с изглед към

плажа. Мариан вече бе приспособила обстановката към себе си — дрехите ѝ бяха разхвърляни навсякъде. Съблече фланелката и панталоните, с които бе пътувала, настани я и отиде на телефона.

— Искам бутилка „Гранд Марниър“, два хамбургера със сирене, пържени картофи и пепси. Двадесет долара на момчето, което ще ги донесе до петнадесет минути. — Доволна, тя събори чифт спортни обувки от друг стол и седна. — А сега, Ема, какво, по дяволите, става?

— Напуснах Дру.

Все още настроена враждебно, тя протегна краката си.

— Да, това го разбрах, но защо? Мислех, че сте безумно щастливи.

— Да, много съм щастлива. Той е чуден. Така се грижи... — Осъзна какво говори и млъкна отвратена. — О, Господи, понякога наистина му вярвам!

— Какво вярваш?

— На това, което съм дресирана да говоря, Мариан. Само с теб мога да споделя. И мисля, че ако не ти кажа точно тук и точно сега, никога няма да го кажа. Искях да се обърна за помощ към Джоно. Започнах, но просто не можах.

— Добре. — Беше толкова бледа, че Мариан стана и отвори вратата на балкона. Хладният въздух нахлу в стаята. — Не бързай. Друга жена ли има? — Учудено загледа Ема, която започна да се люлее напред-назад и да се смее. — О, Исусе, Исусе! — Преди да успее да се овладее, смехът ѝ премина в мъчителни ридания. Мариан скочи, коленичи до нея и хвана ръцете ѝ.

— Спокойно, Ема. Ще ти стане лошо. Ей, ей! Знаем, че повечето мъже са копелета. Ако Дру ти е изневерил, просто ще го изриташ.

— Няма друга жена — успя да изрече Ема.

— Друг мъж?

Тя се бореше със сълзите. Страхуваше се, че ако ги остави да текат на воля, не би могла да ги спре.

— Не. Струва ми се, че Дру не ми е изневерявал, пък и не ме е грижа.

— Ако няма друга жена, за какво се карате тогава?

— Не се караме — отвърна уморено. — Аз не се карам. — Не беше предполагала, че ще ѝ е толкова трудно да признае. Думите бяха като камък, заседнал в гърлото ѝ. Пое на няколко пъти дълбоко дъх и

обърса очите си с опакото на ръката. — Тук, в тази стая, почти мога да повярвам, че всичко, което съм преживяла, е плод на моето въображение. Когато реши, той може да бъде толкова нежен, Мариан, толкова внимателен. Спомням си как ми е носил понякога роза сутрин. Как е пял, когато сме били само двамата! Пял е за мен така, сякаш съм единствената жена на света. Казваше, че ме обича и иска да ме направи щастлива, да се грижи за мен. И след това аз правя нещо... едва ли знам какво — но нещо, което го гневи, и тогава той... Той ме бие.

— Какво? — Ако Ема бе казала; че на Дру са му поникнали крила и че всеки следобед излита от терасата, по-лесно би повярвала. — Удря те?

Ема дори не забеляза недоверието ѝ.

— Понякога не мога да се изправа с дни. Напоследък стана лошо. — Гледаше втренчено към хубавата пастелна репродукция на стената. — Мисля, че може би иска да ме убие.

— Ема, съвземи се, погледни ме! — Хвана с две ръце лицето ѝ и заговори бавно. — Казваш ми, че Дру физически те малтретира?

— Да.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, тя се отдръпна назад и се опита да осмисли казаното.

— Напива ли се или пък взема наркотици?

— Не. Виждала съм го пиан само веднъж — през първата ни брачна нощ. Въобще не се дрогира. Обича да е господар над себе си. Дру трябва да владее положението. Изглежда, аз винаги правя нещо, нещо глупаво, и го изкарвам от кожата.

— Престани. — Вбесена, Мариан скочи. Очите ѝ бяха насълзени, когато започна да кръстосва стаята. — През целия си живот не си правила глупости. Колко време продължава това, Ема?

— Първият път беше два месеца, след като се преместихме в апартамента. Не беше толкова лошо. Удари ме само веднъж тогава. И толкова много съжаляваше след това. Плака.

— Сърцето ми се къса от мъка за него — измърмори Мариан. Отиде до вратата, за да отвори на момчето от хотела. — Тук — посочи, — не си правете труда да подреждате масата. — Подписа чека, подаде му двадесет доларова банкнота и затвори вратата след него. — Ще караме подред — реши тя и без да обръща внимание на храната, наля

от „Гранд Марниър“. — Пий — заповяда Мариан. — Знам, че не пиеш, но и двете се нуждаем.

Ема отпи малко и усети топлина по тялото си.

— Не знам какво да правя.

— Ще измисля нещо. Предлагам да кастрираме кучия син.

— Не мога да се върна там. Мисля, че ще извърша нещо наистина ужасно, ако се върна.

— Мисленето ти ми изглежда съвсем нормално. Можеш ли да хапнеш?

— Не, не още. — Просто се нуждаеше от покой, за да осъзнае постъпката си. Напусна Дру. Избяга и сега е с най-близката си приятелка. — Мариан, съжалявам, толкова съжалявам. Вярно, че не отговорях на обажданията ти през последните месеци. Но той не ми разрешаваше да се срещам с теб.

Мариан запали две цигари и ѝ подаде едната.

— Не се притеснявай сега за това.

— Дори ми каза, че ти — че ти си се опитала да ми го отнемеш.

— Сигурно е сънвал. Нали не му вярваш?

— Не, не наистина. Но... Имаше периоди, когато вярвах на всяка негова дума. Така беше по-лесно. — Затвори отново очи. — Най-лошото е, че това не би имало значение за мен.

— Ако само ми се беше обадила.

— Не можех да говоря с теб за това и не можех да понасям близостта ти — страхувах се, че ще откриеш.

— Щях да ти помогна.

Ема само поклащаше глава, а ръцете ѝ трепереха.

— Толкова се срамувам.

— От какво, по дяволите?

— Позволих му да върши това с мен, нали? Не е държал пистолет, опрян в главата ми? Това поне е нещо, което не е правил. Нямахте нужда.

— Не мога да ти отговоря, Ема. По-скоро имам един съвет — да повикаш полицията.

— Не. Господи, не! Не бих понесла... да се ровят в живота ми. А и няма да ми повярват. Той просто ще отрича. — Страхът бързо се върна — на лицето, в гласа ѝ. — Мариан, той може да те накара да повярваш във всичко.

— Добре, с ченгетата ще почакаме и ще намерим адвокат.

— Аз — трябват ми няколко дни. Просто не мога да говоря с никого за това. Това, което наистина искам, е да съм колкото е възможно по-далеч от него.

— Добре. Ще го измислим. Сега да хапнем. По-добре мисля на пълен стомах.

Ема едва се докосна до храната. Мариан ѝ подаде пепси с надеждата, че захарта и кофеинът ще придадат малко цвят на лицето ѝ.

— Ще останем в Маями няколко дни.

— Не. — Ема мислеше вече по-ясно. От всички безумни намерения и планове, които бяха преминали през ума ѝ през последните два дни, само един изглеждаше правилен. — Не мога да остана тук дори за една нощ. Това ще е първото място, където ще дойде да ме потърси.

— Тогава иди в Лондон, при Бев. Тя ще ти помогне.

— Нямам паспорт. Дру го скри. Нямам дори шофьорска книжка. Той я скъса. — Тя се облегна назад. — Мариан, имам само петдесет и пет долара в чантата си. Нямам кредитни карти. Взе ми ги преди месеци. Имам само дрехите на гърба си и това е всичко.

Скочи и си наля още „Гранд Марниър“, защото иначе щеше да счупи нещо. През всичкото това време, докато тя се е цупела в студиото, Ема е понасяла адски мъчения.

— Не се тревожи за парите. Имам ти доверие. Ще взема аванс в брой от кредитната ми карта, след това ще се обадя и ще им наредя да признават подписа ти. Можеш да избираш между три вида кредитни карти.

— Сигурно мислиш, че съм прекалено чувствителна.

— Не. Ти си най-добрата приятелка, която съм имала. — Сълзи опариха очите ѝ и Мариан ги остави да потекат. — Бих го убила заради теб.

— Няма да казваш нищо на никого. Не още.

— Няма. Но мисля, че баща ти би трябвало да знае.

— Не. И без това отношенията ни с татко са твърде обтегнати. Нуждая се от малко време. Мислех да отида някъде на планина или в горска хижа, но ми се струва, че не бих издържала тишината. Искам да се загубя в голям, шумен град. Може би в Лос Анджелис. Всеки път,

когато обмислях бягството си, си представях, че бягам там. И го сънувам отново, много често.

— Заради Дарън ли?

— Да. Кошмарите започнаха отново преди няколко месеца. Като че ли ми е необходимо да отида там, а и се надявам, че това е последното място, където Дру ще ме търси.

— Ще дойда с теб.

Ема я хвана за ръката.

— Надявах се, че ще дойдеш. Поне за малко.

ГЛАВА 33

В спалнята беше тъмно и мръсно. Последната прислужница на Джейн напусна миналата седмица, като сви и два сребърни свещника за довиждане. Дори не разбра за кражбата. Напоследък рядко излизаше от спалнята си. Като пъшкаше и се задъхваше по стълбите, понякога слизаше до кухнята. Като отшелник трупаше в стаята си наркотици, бутилки и остатъци от храна.

Някога стаята беше красива: Джейн имаше слабост към червеното кадифе. То още висеше по прозорците на тежки, втвърдили се от прах и мръсотия дипли. Но веднъж в яда си смъкна завесите, които обграждаха пухкавото заоблено легло. Сега лежеше свита под тях, защото често я тресеше.

Тапетите в червено и сребристо бяха целите в петна. Джейн имаше навика да хвърля разни предмети по любовниците си — лампи, украшения, бутилки. Затова ѝ беше и трудно да задържи в леглото си някого повече от две поредни вечери.

Последният — висок, мускулист картоиграч на име Хич, търпя нервните ѝ кризи по-дълго от останалите, след което философски я натупа, така че я остави в безсъзнание, смъкна диамантения пръстен от ръката ѝ и тръгна да търси по-приятна компания.

Но ѝ остави наркотици. Той беше човечен по свой начин.

Джейн не се беше любила повече от два месеца. Но не се тревожеше особено. Никой не я посещаваше, телефонът ѝ не звънеше. Това не я безпокоеше. Но когато останеше без наркотик, плачеше и изпадаше в самосъжаление. И ярост. Обземаше я страшна ярост.

Филмът не пожъна успеха, който се очакваше. С почти оскърбителна бързина бе продаден на компаниите за видеокасети. Толкова бе бързала да го види завършен, че не си осигури права над видеоразпространението. Агентът ѝ бе недоволен от договора, но тя го изгони и продължи сама.

Не забогатя от филма. Някакви си сто хиляди лири бързо се стопяват от човек с нейните вкусове и апетити. „Новата ѝ книга“

отново се преработваше. Няма да види пукната пара, докато оня глупак, който пишеше книгата, не я довърши.

Пресъхнал бе най-сигурният източник на пари — вече не получаваше чекове от Брайън. Държеше на тях не само заради парите — докато ѝ плащаше, той продължаваше да мисли за нея.

Злорадстваше, че той не е познал щастieto си. Гордееше се, че отчасти е допринесла за това. Ако не можеше да го има, поне и никоя друга жена не го е задържала за дълго.

Все още имаше моменти, когато вярваше, че той ще се върне при нея и ще я моли да му прости. Във въображението си виждаше как се любят в леглото с червени кадифени завеси. Тялото ѝ е закръглено и свежо като на младо момиче — винаги си се представяше по този начин.

Беше станала огромна. Гърдите ѝ висяха като балони чак до онова, което някога беше талия. Коремът ѝ се беше отпуснал като желе. Трудно ѝ бе да намери вените си, затова премина на кокаин. Все още се опитваше да се боцка, но безуспешно. Липсваше ѝ, жалеше като майка умрялото си дете.

Изправи се и светна нощната лампа. Не обичаше светлината, но сега ѝ трябваше, за да намери лулата. Косата ѝ висеше в безпорядък, а руси бяха останали само краищата. Искаше да я обезцвети с „Клеърол“, но не можеше да открие последната опаковка. Носеше черна дантелена нощница с размери на палатка.

Пушенето я успокои. Лежа в леглото и прави планове. Съзнаваше, че ѝ трябват пари, много пари, за да плати на снабдителя си. Нуждаеше се от нови дрехи и от красиви момчета. Мечтаеше да ходи на партита.

Пушеше и се успокояваше.

знаеше откъде ще намери пари, но трябва да действа много внимателно. От наркотика се почувства уверена. Време беше да се измъкне от затрудненото си положение, като използва скрития си коз.

Порови из тоалетната масичка и откри кутия с принадлежности за писане. Разноцветните листове бяха с нейния монограм. Полюбува им се известно време, след това дръпна още веднъж от лулата, преди да потърси писалката си. Разбира се, ще скъса името от горната част на листа. Да не е глупава.

Писа като дете, бавно, изплезила език от усърдие. Толкова беше доволна от написаното, че забрави да махне името си. В кутията имаше марки. Залепи три, като си тананикаше. Толкова са красиви! Добави още една, след това се загледа в художественото си творение. За момент се замисли за адреса и отново започна да пише.

Кесълринг, полицейски детектив
Лос Анджелис, Калифорния
САЩ

Замисли се, добави „Бързо!“ в ъгъла и го подчерта.

След това тръгна из стаите, за да търси подходящо скривалище за писмото. Отби се в кухнята и изяде цяла кофичка сладолед, като загребваше с голяма лъжица. Загледа писмото, което държеше в ръка.

— Глупаво момиче — промърмори тя, имайки предвид последната си прислужница. — И едно проклето писмо не е способна да пусне. Ще я изгоня. — Изпълнена с негодувание, тя се заклатушка навън и с голямо усилие се наведе да бутне плика под входната врата. Качи се обратно горе и се „надруса“ до самозабрава.

Мина седмица, преди да се сети за плана. Спомняше си, че писа писмо. Застраховката. Скри го. Макар че не знаеше къде го е сложила, не се разтревожи. Тревожеше я обаче, че беше останала почти без храна и наркотици. Пресушила беше и последната бутилка джин. Джейн вдигна слушалката на телефона. След няколко часа, успокои се тя, въобще няма да има проблеми с парите.

Отговори ѝ на третото позвъняване.

— Здравей мили. Тук е Джейн.

— Какво искаш?

— О, колко си любезен със старите приятели.

Чу се сдържана въздишка.

— Попитах какво искаш?

— Само да си побъбрим, сладурче, да си побъбрим. — Изкикоти се. Толкова е забавно да шантажираш. — Закъсала съм малко с парите.

— Не е мой проблем.

— Напротив. Виждаш ли, когато закъсам за пари, започва да се обажда съвестта ми. Съвсем наскоро започна да ми става мъчно за

онова, което се случи с бедното малко момче на Брайън. Наистина се измъчвам.

— Никога не те е било грижа за момчето.

— Не бива да говориш така, мили. В края на краищата аз съм майка. Като си помисля за моята сладка Ема — голяма, омъжена жена сега — сецам се за момченцето. И той щеше да е порасъл, ако беше жив, нали?

— Нямам време за историите ти.

Продължи грубо:

— По-добре намери време. Мисля си, че бих могла да пусна една бележка на оня детектив в Щатите. Спомняш си го, нали, скъпи? Казваше се Кесълринг. Представи си! След толкова години все още помня името му. — Усмихна се. Всички я мислеха за глупава. Няма да е за дълго.

Поколеба се, преди да ѝ отговори и се наруга.

— Няма нищо, което да му кажеш.

— Не? Ще видим! Мисля си да му напиша писмо. Може и да възобновят следствието, ако имат на разположение две имена. Твоето например и...

— Ти даде идеята и ще ти се върне. — Гласът му беше спокоен, но усети, че се изпотява. — И ти си толкова вътре, колкото и аз.

— О, не. Не бях там, нали? Никога не съм се докосвала до момчето. — „Как, по дяволите, му беше името? Доналд или Денис?“ — питаше се тя. Нямахше никакво значение. — Не съм го докосвала с ръка. Но ти! Това е убийство. И след толкова години — пак е убийство.

— Не можах да докажат нищо. И никога няма да успеят.

— С малко помощ биха могли. Искаш ли да опитаме, миличък?

Не, не искаше. Тя знаеше, че той няма да рискува. А той беше постигнал, което искаше и нямахше намерение да го изпуска. Каквото и да става.

— Колко?

— Мисля, че един милион лири ще свършат работа — засмя се тя.

— Ти си луда!

— Планът беше мой — изкрещя тя. — Идеята беше моя, а аз не получих и едно скапано пени, миличък. Ти си богат човек. Можеш да си го позволиш.

— Но не взехме никакъв откуп — напомни ѝ той.

— Защото много си стискал. От две години не съм получавала нито пени от Брайън. След като Ема порасна, той ме отрязва най-безмилостно. Това, което ще ми платиш, ще го приемем за нещо като пенсиониране. С толкова много пари ще изкарам дълго време и няма да се налага отново да те безпокоя. Доносяш ги тук утре вечер и аз няма да изпратя малкото си писъмце.

Часове по-късно тя не можеше да си спомни дали е позвънила, или само е сънувала. И писмото. Къде скри писмото? Взе лулата си с надеждата, че мисълта ѝ ще се проясни. Най-добре би било да напише писмото отново. И ако не дойде скоро, ако не дойде много скоро, тя ще позвъни отново.

Джейн се приготви да пише, но бързо заспа.

Събуди я звънецът на вратата. Чудеше са защо проклетото, глупаво момиче не отваря. Изглежда, трябва да върши всичко сама. С пъшкане и ругатни заслиза пипнешком по стълбите.

Спомни си, когато го видя. Стоеше на вратата с мрачен поглед и дипломатическо куфарче в ръка. Да, наистина човек трябва сам да си върши работата.

— Хайде, влизай, пиленце. Доста време мина.

— Не съм дошъл на гости. — Помисли си само, че изглежда като свиня — дебела и мръсна, че двойната ѝ брадичка се тресе от смеха.

— Нали сме стари приятели, ще пийнем нещо. Алкохолът е горе в стаята ми. Целият си бизнес въртя от будоара.

С престорено кокетство тя го хвана за ревера. Той ѝ позволи, като си помисли, че ще изгори костюма.

— Ще извъртим бизнеса, където искаш. Но нека да свършим.

— Винаги си бързал. — Тя се заизкачва с усилие. Той гледеше как ръката ѝ се хваща здраво за перилата, как се задъхва. Каза си, че само да я бутне и тя ще се запремята надолу по стълбите. Дори не биха се усъмнили, че не е нещастен случай. Но имаше по-добър и по-сигурен начин.

— Заповядай, скъпи. — Със зачервено от усилие лице тя се тръшна на леглото. — Назови отровата си.

Вонята почти го задуши. В полумрака на стаята той успя да види разхвърляните мръсни дрехи и чинии, празни кутии от консерви и бутилки. Зловонието го задушаваше.

— Аз ще се заема с питиетата. — Внимаваше да не се докосва до нищо. Не само заради отпечатъците, но и от страх да не се изцапа.

— Както обичаш. Какво ми носиш?

Постави до нея куфарчето. И него ще го изгори. Набра цифровата комбинация и отвори капака. Това са част от парите.

— Казах ти...

— Невъзможно е да събереш един милион в брой за един ден. Трябва да потърпиш. — Обърна куфарчето към нея. — Но съм ти донесъл още нещо, за да се справиш. В знак на добра воля.

Тя вида пликчето, пълно с бял прах, върху подредените купчини банкноти. Сърцето ѝ заби силно, устата ѝ се напълни със слюнка.

— Хубава гледка.

Преди да успее да грабне пликчето, той дръпна куфарчето към себе си.

— А сега не бързай! — Приятно му беше да я разиграва. Виждаше как дребни капчици пот избиват по лицето ѝ и като вадички се стичат по бузите ѝ. Имал е и преди работа с наркомани и знаеше как да се справя. — Хероинът е висококачествен, най-добрият, който може да се намери. Една спринцовка от него и отлиташ направо на небето. — „Или в ада — помисли си той, — ако някой вярва в него.“ — Можеш да го имаш, Джейн. Целия пакет. Но ще трябва да ми дадеш нещо в замяна.

Сърцето ѝ заби като чук в гърдите, тя задиша учестено, зави ѝ се свят.

— Какво искаш?

— Писмото. Даваш ми писмото и още няколко дена да събера останалите пари и всичко е твое.

— Писмото? — Беше забравила за него. Не откъсваше поглед от пликчето бял прах и си представяше как би се почувствала, когато се разнесе във вените ѝ. — Няма никакво писмо. Не съм писала писмо. — Застраховката — спомни си и го погледна крадешком. — Не съм го написала още. Но ще го напиша. Дай ми наркотика и след това ще говорим.

— Първо да поговорим. — Никога не е обичал насилието. Смъртта на момченцето бе нещастен случай, за който искрено съжаляваше. Но сега, докато гледаше слюнката, потекла от устата на

Джейн, изпита неудържимо желание да я убие със собствените си ръце.

— Започнах да го пиша. — Объркана и разтревожена, Джейн погледна към бюрото. — Започнах, но те почаках. Не бих го завършила, ако се споразумеем.

„Не лъже“ — помисли си той, изучавайки лицето ѝ,
— Добре. Вземи го.

Грабна пликчето с двете си ръце. За миг му се стори, че ще го разкъса със зъби от нетърпение. Вместо това стана и бързо, колкото огромната маса ѝ позволяваше, затърси в чекмеджетата за съоръженията си.

Гледаше я ужасен и омагьосан от действията ѝ. Сега тя не му обръщаше внимание, мърмореше си нещо. Ръцете ѝ трепереха и тя разсипа малко. Когато пригответи първата доза, дишаше шумно и тежко. Няма да го пуши, ще го инжектира във вената.

Клекнала на пода, облизвайки устни, като че ли ще яде, тя напълни спринцовката. Затърси вена трескаво. След това затвори очи, облегна се на тоалетната масичка, за да дочака опиянението.

И то дойде — втурна се като река, повлече я и тя полетя. Очите ѝ се отвориха широко, по тялото ѝ преминаха конвулсии.

Гледаше я как умира, но не изпита очакваното удоволствие. Грозна гледка. Джейн Палмър нямаше достойнство и в смъртта, както и в живота. Обърна ѝ гръб, измъкна от джоба си ръкавици и ги сложи. Взе започнатото писмо и го прибра в куфарчето. Преодолявайки отвращението си, започна да търси, за да се убеди, че не е оставила още нещо, което може да го уличи.

Брайън изстена, когато телефонът го събуди. Опита се да седна, но главата го цепеше. Закри с една ръка очите си, с другата затърси пипнешком телефона.

— Какво?

— Бри, П.М. се обажда.

— Обади се, когато се оправя.

— Бри, струва ми се, че не си чел сутрешните вестници.

— За пръв път улучваш. Ще прочета утрешните сутрешни вестници. Тогава смятам да се събудя.

— Брайън, умряла е Джейн.

— Джейн! Умряла? Тя е умряла? Как?

— Свръхдоза. Някой я е намерил снощи, бивш любовник ли, комарджия ли, нещо подобно. Била е мъртва от два дни.

Разтърка с длани очите си.

— Исусе!

— Мислех, че трябва да знаеш. Предполагам, че ти ще кажеш на Ема.

— Ема. — Брайън се блъсна в таблата на леглото. — Да, да. Ще ѝ позвъня. Благодаря, че ми събщи.

— Моля те. Бри... — Гласът му заглъхна. Искаше да изкаже на Брайън съжаления, но се попита дали въобще някой съжالياва. — До скоро.

— Да.

Брайън полежа малко, опитвайки се да си я представи. С Джейн се познаваха от деца. Някога я беше обичал и беше я мразил. Но не можеше да си я представи мъртва.

Изправи се и отиде до прозореца. Слънцето заслепи очите му. Сипа си уиски и го глътна. Почти съжالياваше, че не чувства нищо освен болката в главата си, сега притъпена под въздействието на уискито.

Обърна се и погледна брюнетката, която спеше в леглото му. И към нея не изпитваше чувства. Винаги избираше жени, които не търсеха сериозна връзка и се задоволяваха да прекарат няколко ноци с него. Но животинският секс няма нищо общо с любовта.

Някога бе направил грешката да се свърже с жена, която искаше нещо повече. Джейн се бе вкопчила като пиявица и никога не му позволи да се наслаждава на живота.

След това срещна Бев. С нея позна истинската любов.

През тези седемнадесет години нямаше ден, в който да не мисли за жена си и да не я желае.

Джейн бе помрачила живота му с непрекъснатите си изнудвания, а неразбирането на Бев го бе довършило.

Сега имаше само музиката си и твърде много пари, както и сменящи се една след друга жени.

Джейн бе мъртва.

Искаше му се нещо да трепне в сърцето му, да почувства съжаление към момичето, което някога бе познавал. Момиче, което отчаяно твърдеше, че го обича повече от всичко. Но нищо не изпитваше. Момичето и момчето, което той е бил, са умрели отдавна.

Ще трябва да позвъни на Ема. Най-добре ще е да го чуе от него, въпреки че се съмняваше тя да почувства истинска мъка. След като ѝ се обади и се убеди, че не се нуждае от него, ще замине за Ирландия. При Дарън. И ще прекара няколко спокойни дни сред високата зелена трева.

ГЛАВА 34

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Да. — Ема стисна ръката на Мариан, когато тръгнаха към изхода на летището в Лос Анджелис. — Вече се чувствам много добре. Смятам да прекарам още няколко дни... Е, добре, да се установя.

— Знаеш, че бих могла да остана.

— Знам. — Ема се обърна и я прегърна. — Не бих могла да се справя без помощта ти.

— Щеше да се справиш. По-силна си, отколкото си мислиш. Не анулира ли кредитните си карти, не закри ли банковите си сметки и не накара ли счетоводителят да укрие доходите?

— Идеите са твои.

— Само защото не си практична. Няма да допусна копелето да вземе и пени. Все още мисля, че трябва да се обърнеш за помощ към полицията.

Ема само поклати глава. Тъкмо започна да вярва, че си възвръща гордостта. Ако се намесят полицията и пресата, това само ще добави унижение към унижението.

— Добре, не още — съгласи се Мариан, въпреки че нямаше намерение да остави Дру да се измъкне така. — Сигурна ли си, че служителят от банката ще си държи затворена устата и няма да каже къде се намираш?

— Да. В края на краищата той е мой счетоводител. Когато му казах, че се развеждам, той започна да действа. Предполагам, че след като с години се е разправял с досадни попечителства, един шумен и объркан развод ще го разнообрази.

„Развод — помисли си. — Такава страшна дума.“ Мариан замълча за малко, докато вървяха.

— Той ще открие къде си, рано или късно.

— Знам. Искам само да бъде по-късно. Когато ще съм сигурна, че нищо не би могло да ме накара да се върна при него.

— Срещни се с адвокат — настоя Мариан.

— Веднага щом отлети самолетът ти.

Мариан се огледа неспокойно, след това пъхна в устата си дъвка. Така стана, че на летищата вече нямаше къде да се пуши.

— Слушай, Ема, сигурна ли си, че не искаш да остана още няколко дни?

— Искам да се върнеш при рисуването си. Наистина — добави тя, преди приятелката ѝ да възрази. — Поръчка от един Кенеди е важна за кариерата ти. Върви и свърши рисунката, преди Каролайн да е променила решението си.

— Всеки ден ще ми се обаждаш. — Мариан чу повикването за нейния полет. — Всеки ден.

— Ще се обаждам. — Прегърна я за последен път. — Когато приключи с всичко, ще си поискам половината от студиото.

— Тя си е твоя. Освен ако не реша да се омъжа за оня зъболекар и се преместя на Лонг Айланд.

— Какъв зъболекар?

— Който иска да ми изпили до корен зъбите.

Ема се усмихна.

— Твърде оригинален, но отвратителен начин за ухажване.

„Хубаво е, че Ема отново се усмихна истински“ — помисли си Мариан.

— Да, може би, но има големи кафяви очи. Космати пръсти обаче. Не знам дали мога да се влюбя в човек с такива пръсти.

— Особено ако ти ги завира непрекъснато в устата. Това е последното повикване.

— Ще ми се обаждаш.

— Обещавам. — Ема се закле, че няма да се разплаче. Но и двете заплакаха. Една последна прегръдка и Мариан се затича.

Постоя загледана в самолета. Сега е сама. Разчита само на себе си. Решения, грешки, мнения — беше свободна да ги взема. И се ужаси. Не беше толкова отдавна, когато живееше самостоятелно в Лондон. Толкова бе вълнуващо чувството за свобода. И беше влюбена.

Но сега не е влюбена. Едно хубаво нещо.

Когато си тръгна, тя огледа внимателно и страхливо тълпата. Само минута преди това бе спокойна в шумната и припряна атмосфера на летището. Сега обаче е сама и се чувства уязвима.

Не можеше да се отърве от усещането, че Дру е скрит някъде в тълпата — може би зад семейството, тръгнало за Финикс, или между бизнесмените, чакащи полета си за Чикаго. Вървеше с наведена глава и нервно трепна, когато мина покрай магазин за подаръци. Може да е вътре. Ще излезе, ще поизнесе името ѝ точно преди да впие пръсти в рамото ѝ. Бе готова да хукне обратно, за да моли да спрат самолета и да върнат Мариан.

— Ема.

Дъхът ѝ спря, краката ѝ се подкосиха. Една ръка я хвана за рамото.

— Ема, ти ли си?

Смъртно бледа и обзета от паника, тя вдигна очи и видя Майкъл. Усмивнато ѝ говореше нещо, устните му мърдаха, но главата ѝ бучеше и тя не чуваше нищо.

Видът ѝ го изплаши. Той я поведе към един стол да седне. Почака, докато се поуспокои.

— По-добре ли си?

— Да. Добре съм.

— Винаги ли припадаш, когато случайно срещнеш приятели на летището?

Успя да отвърне с нещо като усмивка.

— Лош навик. Много ме стресна.

— Виждам. — „«Стресване» не беше точната дума“ — си помисли той. Точно така изглеждаше преди десет години, когато я извлече от водата. — Ще ме изчакаш ли за минутка? Само да обясня на родителите си защо така внезапно хукнах. — Тя само кимна и той повтори. — Чакай.

— Да. Ще чакам. — Обещанието не я затрудни, защото краката ѝ все още не я държаха. Останала сама, задиша нарочно дълбоко. Не искаше да го притеснява. Когато той се върна, изглеждаше съвсем спокойна.

— И така, къде заминаваш?

— Аз? Никъде. Майка ми отива на някаква конференция и баща ми реши да я придружи. Докарах ги, защото той не обича да оставя колата си на летището. Сега ли пристигаш?

— Не. Тук съм от около две седмици. Изпращах приятелката си.

— По работа ли си тук?

— Не. По-скоро... и да, и не.

Беше се приземил някакъв самолет и край тях минаваха потоци от хора. Отново я обземаше паника — затърси между новопристигналите Дру.

— Наистина трябва да тръгвам.

— Ще повървя с теб. — Не я хвана под ръка, защото чувстваше, че ще се отдръпне засрамено от докосването му. — Значи си тук със съпруга си?

— Не. — Очите ѝ неспокойно оглеждаха. — Не, той е в Ню Йорк. Ние сме... — Трябва да свикне да го казва, да го мисли. — Ние се разделихме.

— О! — Опита се да сдържи радостта си. — Съжалявам. — Но си спомни нейната реакция, когато се появи зад гърба ѝ. — Приятелски ли се разделихте?

— Надявам се да е така. — Тя потрепери. — Господи, колко е студено!

Искаше да я попита, но си каза, че не е негова работа. Нито женитбата, нито раздялата!

— Колко време смяташ да останеш в града?

— Всъщност не знам.

— Защо да не обядваме заедно или да пийнем нещо?

— Не мога. Имам среща след един час.

— Тогава да вечеряме.

Лека усмивка се прокрадна по лицето ѝ. Би било толкова приятно да вечеря с приятел.

— Не искам да се появявам на публични места, докато съм тук. Не ми се ходи по ресторанти.

— А на барбекю в задния двор на къщата ми ходи ли ти се?

— Е, аз...

— Ще ти дам адреса. — За да не ѝ даде възможност да откаже, той извади визитна картичка и го надраска бързо на гърба ѝ. — Ще те чакам към седем. Ще сложим на скарата две парчета месо. Никаква публичност.

Досега не беше осъзнавала колко много се бои да остане сама в стаята си и да сменя телевизионните канали за компания.

— Добре.

Смяташе да предложи да я закара, но видя до тротоара голяма бяла кола.

— Седем часа — повтори той.

Тя му се усмихна за довиждане. Майкъл се чудеше дали ще намери в петък в два часа следобед фирма за почистване по домовете. Ема подмина луксозната кола и зае място на опашката за таксита. Обърна картичката:

Детектив М. Кесълринг
Отдел „Убийства“

Потрепера и я пъкна в чантата си. Странно, бе забравила, че е ченге. Като баща си.

Майкъл натъпка насъбраните от две седмици вестници в шкафа на спалнята си. Двете кофи за боклук бяха вече препълнени. Не беше за вярване, че един мъж и едно куче могат да натрупат толкова много боклук. И с ужас установи, че в град като Лос Анджелис не може да открие фирма за почистване по домовете.

Взе на заем от съседката „Топ Джоб“ и се зае най-напред с кухнята. Къщата замириса на борова гора. След това примами Конрой в банята с парче салам. Щом кучето скочи във ваната, той затвори стъклената врата.

— Ще го понесеш, приятел — успокои го Майкъл, когато Конрой настръхна от негодувание.

Конрой понесе стоически изпитанието. От време на време виеше, вероятно в отговор на пеенето на Майкъл. Когато се уви в хавлията, започна да търси сешоара си в гардероба. Заедно с него откри и един тиган.

Изсуши първо кучето, въпреки че то още не му бе простило.

— Трябва да ми благодариш за банята — каза му Майкъл. — Само като те подуши твоята мръсница и ще припадне. Въобще няма да погледне друго куче.

В продължение на половин час събираше от пода водата и кучешки косми. Тъкмо щеше да се опита да направи салата и чу да спира кола. Не очакваше, че ще пристигне с такси. Докато я разглеждаше, тя плати на шофьора.

Лекият вятър развя косата ѝ и изду памучната риза. В нея тя изглеждаше по-дребничка, но по-женствена. Видя, че прокара ръка през косата си и се заглежда към къщата. Още на летището забеляза колко е отслабнала.

Вървеше и се оглеждаше неспокойно като преследвано животно. Като полицай бе наблюдавал това състояние и при престъпници, и при жертви. Той отвори вратата.

— Значи ме намери.

Тя спря като вцепенена, след това сложи ръка над очите си заради слънцето и го видя на прага.

— Да. Купил си, си къща — каза тя и изведнъж се почувства глупаво. — Кварталът е много хубав.

Преди да влезе, Конрой изхвърча към външната врата. Смяташе да се потъркаля в мръсотията и тревата, докато махне непристойния и твърде човешки мирис на шампоана.

— Спри! — рязко извика Майкъл.

Това нямаше да го спре, но нежният глас на Ема успя.

— О, имаш куче. — Приклепна и го погали по главата. — Ти си добро куче, нали? — Седна на земята и се остави да го чешат зад ушите. — Да, толкова добро и хубаво куче.

Никой до сега не го беше смятал за хубав. Загледа я замечтано с едно око, след това обърна презрително глава към Майкъл.

— Сега вече е свършено. — Майкъл ѝ помогна да се изправи. — Ще трябва да го обсипвам с комплименти.

— Винаги съм искала да имам куче. — Конрой се сгуши в краката ѝ — самата преданост.

— Давам ти петдесет долара, за да го вземеш.

Тя се засмя и той я поведе навътре.

— Много е хубаво.

Голямото сиво кресло изглеждаше удобно и за спане. Диванът беше дълъг и нисък, приканващ за следобедна почивка. Едно индианско одеяло на сиви и червени райета беше метнато на пода като лек килим. През щорите се промъкваха слънчеви лъчи.

— Представях си, че живееш в някой от онези разкошни апартаменти близо до брега. О, „Краката на Мариан“ — Възхитена, тя загледа снимката, окачена над дивана.

— Купих я на изложбата ти.

Ема го погледна.

— Защо?

— Защо я купих? — Майкъл замислено пъхна ръце в джобовете.
— Харесах я. Не ме карай да ти обясня защо. Мисля, че краката и снимката са страхотни.

— Предпочитам твоето мнение пред всякакви професионални дискусии. — Тя се обърна усмихната. Тази фотография им бе отнела часове. Не че беше толкова трудна. Те просто не можаха да се разберат за обувките.

Снимката показваше елегантните кръстосани крака на Мариан, полузакрити от полата ѝ. Най-накрая се бяха разбрали за обикновени черни обувки без ток.

— Не трябваше да я купуваш. Знам каква невероятна цена ѝ беше сложил Ръниън. Дължа ти поне една снимка.

— Вече ми подари една, някога.

Спомни си снимката, която му беше изпратила чрез баща си.

Но тогава не бях професионалист.

— Предполагам, че ранна Макавой би струвала добри пари, ако някога реша да я продам. — Тя инстинктивно се отдръпна, когато докосна ръката ѝ. „Напласена е“ — отбеляза той. Разбира се, съвсем естествено е една жена да е неспокойна точно след разпадането на брака ѝ. — Хайде да отидем в кухнята. Тъкмо започвах да приготвям вечерята.

Кучето ги последва, поставяйки с обожание глава върху крака ѝ, щом тя седна до масата. Майкъл наля вино в чашите, които бе заел от съседката. Пусна тихо радиото. Ема позна кадифения глас на Нат Кинг Коул.

— Откога живееш тук?

— Почти от четири години. — Обичаше да има компания в кухнята, голяма рядкост, ако не се смята Конрой. Беше подредил на масата пресни зеленчуци. Беше забравил да попита съседката как се прави салатата. Все пак си спомни, че трябва да измие марулята, след това взе кухненския нож, пак на съседката и се приготви да я нареже.

— Какво ще правиш? — попита Ема.

— Салата. — Стреснат от погледа ѝ, той застина с нож в ръка. — Може би не обичаш, салатата?

— Предпочитам сънди с шоколад, но обичам и салата. — Тя стана и прегледа зеленчуците. Преброи четири големи зелени домата, дузина различни по цвят и големи чушки, праз, гъби, тиквичка, цяла глава карфиол и връзка моркови. — Май си се позапасил.

— Винаги правя в големи количества — заяви той. — Конрой е луд за салата.

— Разбирам. — Ема се усмихна, взе ножа от него и го остави настрана. — Нека аз да направя салатата, докато ти се занимаваш с месото.

— Ти готвиш?

— Да. — Засмя се и започна да къса листата на марулята. — А ти?

— Не. — Миришеше на полски цветя. Едва се въздържа да не притисне устни към врата ѝ. Когато поглади разпиляната по гърба ѝ коса, тя вдигна глава и го погледна. — Никога не съм си представял, че готвиш.

— Харесва ми.

Той стоеше близо до нея, но не толкова, че да се чувства неспокойна. Докато чистеше зелените чушки, установи, че не се плаши от присъствието му. Неудобство — може би, но страх — не.

— Добре се справяш.

— Пет години съм получавала награди за рязането на зеленчуци. — Тя го докосна леко. — Хайде, запали скарата.

След малко изнесе салатата навън, сложи я на кръгла дървена маса до лехи с петунии. Убеди се, че той се справя доста добре с бифтеците и се върна вътре. Ема загледа объркана книжните чинии в бюфета. След известно разследване откри три празни бирени бутилки, чекмедже, пълно с кетчуп и пакетчета горчица. Провери в миялната машина и се оказа, че там си държи прането. Попита се дали някъде няма кош за пране, пълен с чинии и прибори за хранене.

Намери ги в микровълновата печка — две хубави порцеланови чинии с малки розички по ръба и чифт ножове и вилици.

Когато бифтеците бяха готови, тя беше подредила масата колкото можа по-добре.

— Не успях да намеря подправки за салата — каза му тя.

— Подправки за салата. Правилно. — Сложи бифтеците на масата.

Докато я гледаше усмихната, сложила ръка върху главата на кучето, той си помисли, че е глупаво да се преструва, че разбира нещо от готвене. Ако се опознаят един друг, ако наистина се опознаят този път, нека да види какво представлява още от началото.

— Внимавай Конрой да не си помисли, че месото е за него — каза той и отиде до съседната къща. Върна се след малко с бутилка „Уишбон“ и дебела синя свещ.

— Мисис Петровски те поздравява.

Ема се засмя, погледна нататък и видя една жена, облежната на задната врата на съседната къща. Махна ѝ с ръка и се обърна към Майкъл.

— Нейни са чиниите, нали?

— Да.

— Много са хубави.

— Този път исках да направя нещо повече от хамбургерите на брега.

Внимателно му подаде салатата.

— Радвам се, че ме покани. Почти не успяхме да се видим, когато беше в Ню Йорк.

Вечерята се проточи до здрачаване. Беше забравила какво значи да разговаряш за незначителни неща, да се смееш, да слушаш тиха музика, а на масата да потрепва пламъкът на свещта. Кучето спеше в краката ѝ. От месеци обтегнатите ѝ като струни нерви се отпуснаха.

Той видя промяната. Беше постепенна — отпуснаше се почти мускул по мускул. Не спомена нищо за женитбата си или за развода. Стори му се странно. Много приятели — мъже и жени — бяха разведени. По време на процеса и дълго след това, това беше предпочитаната им тема за разговор.

Когато увеличащият глас на Розмари Клуни се разнесе по радиото, той стана и вдигна Ема.

— Най-добре се танцува на стари мелодии — каза той, когато тя се опита да се отдръпне.

— Аз наистина не...

— Такова вълнение ще създадем на мисис Петровски. — Той нежно я привлече към себе си, като се мъчеше прегръдката му да остане приятелска.

Ема танцуваше като автомат, а Клуни тихо пееше „Нежно“. Тя затвори очи и се опита да се отпусне, да не обръща внимание на чувствата, които я обземаха. Не искаше нищо друго освен спокойствие.

Танцуваха на тревата. Полъхваше лек ветрец. Сенките се бяха издължили. Когато отвори очи, видя последните отблясъци на залеза.

— Малко преди да дойдеш, пресметнах, че се познаваме от осемнадесет години. — Погали с пръст дланта ѝ. Този път не трепна, но за миг сякаш застина. — Осемнадесет години — повтори той, — а дните, които сме прекарвали заедно, могат да се преброят на пръстите на едната ръка.

— Ти въобще не ме забеляза, когато се срещнахме за пръв път. — Забрави нервността си и му се усмихна. — Интересуваше се само от „Девъстейшън“.

— Единадесет годишните момчета не се заглеждат по момичета.

Тя се засмя и не се възпротиви, когато той я притисна към себе си.

— Чела съм го някъде. Напълно са развити, когато момчето започна да чака с нетърпение броевете на журналите с банските костюми също както футболните мачове по телевизията. — Когато Майкъл се усмихна, тя каза: — Жалко, бях влюбена в теб.

— Така ли? — Плъзна леко пръстите си по гърба ѝ, за да си поиграе с краищата на косата ѝ.

— Да. Баща ти ми каза как си се спуснал с летните кьнки от покрива. Изгарях от желание да разбере какво си почувствал.

— Кога?

— Докато си падал.

— Предполагам, че съм бил във въздуха около три секунди. Бяха най-хубавите секунди в моя живот.

Точно това очакваше, че ще чуе.

— Родителите ти още ли живеят в същата къща?

— Да. Не биха могли да ги измъкнат и с булдозер оттам.

— Много е хубаво — каза замислено. — Да имаш място, което да чувстваш като дом. Това изпитвам към студиото.

— Там ли ще живееш, когато се върнеш?

— Не знам. — Изразът на преследван човек отново се върна в очите ѝ. — Може и да не се върна.

Помисли си, че силно е обичала съпруга си и е наранена от разпадането на брака им.

— Има много приятни кътчета покрай брега. Спомням си, че обичаш водата.

— Да, обичам я.

Жадуваше да чуе отново смеха ѝ.

— Все още ли искаш да се научиш да караш сърф?

Тя се усмихна, но с тъга.

— Не съм си спомняла за сърфа от години.

— В неделя съм свободен, можем да вземем един урок.

Тя вдигна глава. Очите му я гледаха малко предизвикателно.

— Добре.

Целуна я толкова леко по слепоочието, че тя едва усети.

— Знаеш ли, Ема, когато ти казах, че съжалявам за теб и мъжа ти... — Вдигна ръката ѝ до устните си. — Излъгах.

Тя се отдръпна мигновено. Обърна се и започна да събира чиниите.

— Ще ти помогна да ги измиеш.

Той отиде до масата и хвана ръцете ѝ.

— Не беше чак толкова изненадана, нали?

Погледна го. Беше се смрачило. Зад гърба му небето на изток беше тъмносиньо.

— Не. — Тя се обърна и внесе чиниите вътре.

Той не настоя повече. Наранена е, напомни си. Сигурно така се чувства човек след разпадане на брака. Ще я остави на мира дотогава, докато може да издържи.

Тя не се отпусна отново. Не би могла да се влюби в друг мъж почти веднага, след като е напуснала съпруга си. Не ѝ се мислеше за това. Бе взела решението си: никога вече няма да се влюбва. Сега искаше само да се върне в хотела, да заключи вратата и да се почувства сигурна за няколко часа.

— Става късно. Наистина трябва да си ходя. Може ли да повикам такси?

— Аз ще те закарам.

— Не трябва. Аз мога...

— Ема. Казах, че ще те закарам.

— Благодаря.

— Отпусни се. Ако не си готова за невероятно романтичната любовна история, която ще имаме, мога да почакам. Засега само осемнадесет години.

Не знаеше дали да се засмее, или да се разсърди.

— Една любовна история се прави с двама души — каза тя. — Зарекла съм се да не се влюбвам.

— Вече казах, че мога да почакам. — Взе ключовете си. Като чу издрънкването им, кучето скочи и излая.

— Обича да се вози в колата — поясни Майкъл. — Млъкни, Конрой!

Конрой се отправи с наведена глава към Ема. Смяташе я за съюзник.

— Може ли да дойде? — попита тя, а то опря главата си на бедрото ѝ.

— Колата ми е двуместна.

— Няма да ме безпокои.

— Ще станеш цялата в косми.

— Няма нищо.

Кучето следеше с щръкнало ухо разговора.

— Спечели, Конрой. — Майкъл посочи към входната врата. Почувствало победата, то хукна. Вирнатата му опашка удари чантата на Ема и я събори на пода.

Когато Майкъл се наведе да я вдигне, тя се отвори и цялото ѝ съдържание се разсипа. Преди да успее да се извини, видя 38-калибровия пистолет. Ема не каза нищо, когато той го вдигна и обърна в ръката си. Страхотно оръжие, най-доброто от този калибър, което „Смит и Уесън“ можеха да предложат. Гладък като коприна и тежък. Не беше елегантно дамско оръжие. Този пистолет беше предназначен за професионалисти. Извади пълнителя, видя, че е пълен, след това го върна на място.

— За какво ти е?

— Имам разрешително.

— Не те питах за това.

Тя се наведе, за да вдигне портмонето си, пудриерата и гребена.

— Живея в Ню Йорк, нали знаеш? Много жени носят оръжие в Манхатън за защита.

Загледа се някъде над главата ѝ.

— Значи го имаш от известно време.

— От години.

— Много интересно! Този модел излезе преди около шест месеца. Мисля, че си купила пистолета преди два-три дни.

Изправи се, трепереща от възмущение.

— Ако смяташ да ме разпитваш, няма ли да ми кажеш какви ми са правата?

— Престани, Ема. Не си го купила, за да плашиш крадци.

Усети как я обзема паника: устата ѝ пресъхна, започна да ѝ се повръща. Той е толкова ядосан. Позна по потъмнелите му очи, в начина, по който се приближи към нея.

— Това си е моя работа. Ако ще ме закараш до хотела...

— Първо искам да знам защо го носиш със себе си, защо ме излъга и защо изглеждаше така изплашена на летището днес следобед.

Тя не му отговори, само го загледа с не разбиращи покорни очи. Спомни си, че веднъж едно куче го бе гледало така. То лазеше по тревата в края на поляната им един следобед. Майка му го бе помислила за зайче. Ветеринарният лекар им каза, че често и жестоко е било бито.

Обхвана го ярост. Когато пристъпи към нея, тя отстъпи и залитна.

— Какво ти е направил? — Искаше да изкрещи, но гласът му излезе със съскане през зъбите.

Тя само поклати глава. Конрой спря да драска по вратата и седна в трепетно очакване.

— Ема. Какво, по дяволите, ти е направил?

— Аз... аз трябва да си вървя.

— По дяволите, Ема! — Когато се опита да хване ръката ѝ, тя се отдръпна. Очите ѝ бяха разширени от ужас.

— Недей. Моля те!

— Няма да те докосвам. Добре ли си? — Полагаше усилия, за да ѝ говори със спокоен и тих глас и не отделяше поглед от лицето ѝ. Тя вече контролираше изражението си, по-точно безизразността на лицето си. — Няма да ти причиня болка. — Продължи да я гледа и след като върна пистолета обратно в чантата ѝ и я сложи до нея. — Не трябва да се страхуваш от мен.

— Не се страхувам. — Но не можеше да спре треперенето.

— Страхуваш се от мъжа си, от Батимър?

— Не искам да говоря за него.

— Мога да ти помогна, Ема.

— Не, не можеш.

— Мога. Заплашвал ли те е? — когато тя не отговори, пристъпи малко по-близо. — Удрял ли те е?

— Аз се развеждам с него. Какво значение има?

— Има значение. Можем да поискаме съдебно постановление.

— Не, не искам. Искам всичко да свърши. Майкъл, не мога да говоря с теб за това.

Мълчаливо я наблюдаваше. Тя постепенно се успокояваше и той не искаше отново да я изплаши.

— Добре. Ще те заведа да поговориш с хора, които могат да те разберат.

Наистина ли вярваше, че има някой, който да разбере какво бе преживяла.

— Нямам нужда да говоря с когото и да било. Не искам непознати за мен хора да четат за... за всичко онова, докато си пият сутрешното кафе. Това не те засяга.

— Наистина ли мислиш така? — каза спокойно.

Почувства се ужасно засрамена. В очите му видя нещо, от което имаше огромна нужда. Той я молеше да му се довери. Но тя не смееше, защото веднъж вече се бе доверила.

— Знам, че не съм права. Но това е мой проблем и аз ще се справя сама.

Разбра, че не бива да настоява повече.

— Добре. Но си помисли. Не трябва да действаш сама.

— Той ми отне цялото самоуважение — каза тя по-спокойно. — Ако не се справя сама, няма да си го възвърна. Моля те, закарай ме до хотела. Много съм уморена.

ГЛАВА 35

„Значи мръсницата е решила, че може просто да ме напусне“ — мислеше Дру. Добре ще я нареди, като я открие. А ще я намери. Съжаляваше, че не я наби по-здраво, преди да тръгне за Флорида.

Не трябваше да я изпуска от погледа си, длъжен бе да знае, че не може да ѝ се вярва. Единствените жени, на които мъжът може да има доверие, са проститутките. Вършат си работата, вземат парите и това е всичко. Огромна е разликата между почтена проститутка и курва. А неговата сладка, фина жена беше курва, точно като майка му.

Такъв бой я очаква, че никога да не го забрави.

Какво нахалство! Да прехвърли парите си и да закрие кредита. Как го унижиха в един магазин, когато служителят прибра обратно кашмирения парцал със студената забележка, че кредитната му карта е анулирана.

Ще си плати за това.

И гадният адвокат да му връчва някакви книжа. Значи искала развод. Преди това ще я убие.

Нюйоркският адвокат с нищо не му помогна. Някакви лъжи за професионална етика към друга фирма. Мисис Латимър не желае да се знае местонахождението ѝ. Добре де, сам ще намери местонахождението ѝ и така ще я нареди.

В началото се уплаши, че е отишла при баща си. Наближаваше благотворителният концерт, а с него и надеждите му да започне самостоятелно и да печели от това. Ето защо Дру не искаше да настройва срещу себе си толкова влиятелен човек като Брайън Макавой. Но Брайън се обади по телефона, за да съобщи за смъртта на Джейн. Дру беше много доволен, че бързо успя да измисли убедително обяснение за отсъствието на Ема. Сигурен беше, че е намерил подходящия тон, когато обеща да ѝ съобщи новината.

Реши, че щом Макавой не знае къде е дъщеря му, другите членове на състава също няма да знаят. Дяволски сплотени са!

Помисли за Бев, но беше сигурен, че ако Ема е в Лондон, баща ѝ би разбрал.

А може би си играеха с него, подиграваха му се зад гърба. Ако е така — ще му платят всички.

Нямаше я повече от две седмици. Надяваше се скоро да я открие.

Духаше пронизващ вятър. Коженото яке го предпазваше от сутрешния пролетен студ, но ушите му бучаха от вятъра. А може би от ярост. Идеята му хареса и той се ухили, като пресече улицата срещу сградата, в която бе студиото.

Бе дошъл с метрото, нещо, което бе твърде унижително за него, но бе по-сигурно от такси. Много е вероятно да направи нещо неприятно... неприятно на Мариан, разбира се, неприятно за нея. Тази мисъл го накара да се засмее. За него безспорно ще бъде голямо удоволствие.

Ема го излъга. Мариан беше на погребението. На снимките във вестниците двете бяха заедно. Сигурен бе, че тя знае къде се крие жена му. И когато приключи с нея, ще се моли да му каже.

Имаше ключ от жилището, който бе взел от Ема месеци по-рано. Набра кода и влезе. Когато вратата се затвори зад него, той потърка една в друга свитите си в юмрук ръце. Надяваше се тя да е още в леглото.

Беше тихо. Безшумно се изкачи по стълбите. Сърцето му биеше щастливо. Обаче при вида на празното легло изпита жестоко разочарование. Чаршафите бяха разбъркани, но студени. Това го разяри и за да си отмъсти, започна да вилнее из жилището. Почти цял час излива яда си — разкъсваше дрехи, трошеше мебели и разрязваше с нож възглавниците по дивана.

Сети се и за картините. Когато тръгна нагоре с ножа в ръка, телефонът иззвъня. Стреснат от звука, той спря. Дишаше тежко, пот се стичаше в очите му. На устната му, която бе прехапал, се появи капка кръв.

На четвъртото позвъняване се включи телефонният секретар: „Мариан.“

Чул гласа на Ема, Дру хукна по стълбите. Възпря навреме желанието си да вдигне слушалката.

„Сигурно си още в леглото или си изцапана до лакти, затова ми се обади по-късно. Опитай се да ми позвъниш тази сутрин. По-късно

ще слеза на брега — занимавам се със сърфинг. Вече мога да се задържа изправена повече от десет секунди. Не завиждай! Днес температурата в Лос Анджелис ще достигне 32 С. Обади се!“

„Лос Анджелис“ — повтори Дру. Обърна се и погледна портрета на Ема на стената.

Когато Мариан позвъни един час по-късно, Ема беше на вратата. Върна се и заключи, преди да отговори.

— Хей, здрасти.

— Здравей. Сега ли ставаш? В Ню Йорк трябва да е около обяд.

— В леглото съм. В леглото на зъболекаря.

— Зъб ли ти пломбира?

— Да кажем, че има таланти, които се простират извън зъбната хигиена. Включих телефонния секретар и разбрах, че си се обаждала. Е, как си?

— Добре съм. Наистина.

— Радвам се да го чуя. Майкъл ще дойде ли с теб на брега?

— Не, на работа е.

Мариан се успокои. Ако тя не е там да се грижи за Ема, поне можеше да разчита на ченгето. Слушаше душа в съседното помещение и си пожела новият ѝ приятел да се върне в леглото, вместо да се занимава с някакви си кариеси. Но за съжаление дали лекува зъби, или гони бандити, мъжът трябва да си гледа работата.

— Слушай, мисля да прескоча след две седмици.

— На проверка?

— Точно така. И да се срещна най-после с тайнствения Майкъл. Приятно прекарване, Ема. Ще позвъня утре.

Майкъл обичаше работата на терен. Изпитваше досада от безкрайните телефонни разговори, ходенето от врата на врата или попълването на формуляри. Предпочиташе да действа по улиците.

През първите години си наложи да не обръща внимание на закачките. Сина на капитана. Някои бяха добронамерени, други — не. Изработи съвсем съвестно златната полицейска значка.

Бе свил една поничка от съседното бюро, ядеше я прав и разлистваше вестника, който някой от колегите му бе оставил на кафе машината.

Потърси най-напред хумористичната страница. След нощ като предишната имаше нужда от повече смях. Обърна да прегледа и спорта. С едната ръка обръщаше страниците, а с другата наливаше кафе.

ДЖЕЙН ПАЛМЪР — МЪРТВА

Джейн Палмър, четиридесет и шест годишна, бивша любовница на Брайън Макавой от „Девъстейшън“ и майка на дъщеря му Ема, е намерена мъртва в дома си, очевидно в резултат на свръхдозирание. Тялото е открито от Стенли Хичман късно в неделя следобед.

Майкъл прочете цялото съобщение. Съдържаше само голи факти, но се намекваше за самоубийство. Изруга и хвърли настрана вестника. Грабна сакото и се обади на Маккарти.

— Налага се да изляза за един час. Трябва свърша нещо.

Маккарти сложи ръка на слушалката, която държеше до ухото си.

— Задържали сме трима безделници.

— Да почакаат. Ще се върна след час — отвърна той и излезе.

Откри я на брега. Бяха изминали само няколко дни, откакто тя се върна в живота му, но вече знаеше навиците ѝ. Всеки ден ходеше на едно и също място. Не за да кара сърф. Идваше да поседи на слънце, да гледа към водата или да чете под сянката на синьо бялата кабана^[1].

Винаги сядаше настрана от другите. Самото присъствие на хората наоколо я успокояваше. Носеше син цвят бански костюм — не лекомислените бикини, нито предизвикателните монокини. Скромността на костюма обаче привличаше погледите. Мъжете обмисляха как да я заговорят, но само един неин поглед бе достатъчен да ги накара да се откажат.

„Като че ли е издигнала около себе си стъклена стена — тънка, ледена и непробиваема“ — помисли си Майкъл.

Той се доближи до нея. Доверието ѝ му позволяваше да се чувства по-близък. Но тя бе изградила втора отбранителна линия, която държеше дори приятелите ѝ на разстояние.

— Ема.

Неприятно му бе да я вижда как подскача — несъзнателно движение, което издаваше паниката ѝ. Тя изпусна книгата, която четеше. За миг в очите ѝ пропъзля страх. После му се усмихна и тялото ѝ се отпусна.

— Майкъл, не те очаквах днес. Може би си решил да не ходиш на работа?

— Не. Дошъл съм за няколко минути.

Отпусна се до нея под сенника. Лекият бриз разтвори самото му и тя зърна за миг закачения на рамото кобур. Не можеше да свикне с мисълта, че той работи в полицията, нямаше нищо общо с образа, който си бе изградила за детективите. Дори сега, когато видя оръжието, прилепнало към ризата му, не ѝ се вярваше, че въобще би могъл да го използва.

— Изглеждаш уморен, Майкъл.

— Тежка нощ. — Тя леко се усмихна. Бе изтълкувала погрешно думите му. Всъщност нощта бе преминала за него в преследване на четирима хлапаци. — Ема, чела ли си днешен вестник?

— Не. — Грижите на света, както и на хората в него, оставаха от другата страна на стъклената стена. Но разбра, че ще ѝ съобщи нещо, което не би искала да научи. — Какво има? — Тревогата ѝ се засили, когато взе ръката ѝ. — Татко ли?

— Не. — Наруга се, че не започна направо. Ръката ѝ се вледени в неговата. — Джейн Палмър. Умряла е, Ема.

Погледна го, като че ли говореше на непознат за нея език.

— Умряла? Как?

— Изглежда от свръхдозироване с наркотик.

— Разбирам. — Издърпа ръката си от неговата и се загледа напред. Близко до брега водата беше бледозелена и колкото повече се отдалечаваше към хоризонта, ставаше по-тъмна и по-различна. В далечината проблясваше като скъпоценен тъмносин камък. Ако можеше изведнъж да се намери толкова далеч от всичко. Съвсем сама.

— Трябва ли да чувствам нещо? — промърмори тя.

Той разбра, че задаваше въпрос по-скоро на себе си, отколкото на него. Но все пак отговори:

— Не можеш да чувстваш нещо, което не съществува.

— Не, наистина. Никога не съм я обичала, дори като дете. Срамувала съм се от това. Съжалявам, че е мъртва, но нищо повече. Както, когато прочетеш във вестника, че някой непознат е умрял при автомобилна злополука или пожар.

— Значи — достатъчно. — Взе плитката ѝ и я погали с ръка. — Трябва да се връщам. Към седем ще приключа. Защо да не се разходим с колата покрай брега? Двамата с теб и Конрой.

— С удоволствие. — Когато се изправи, тя протегна ръка към него. Докосването бе мигновено. След това се обърна и отново се загледа във водата.

Дру пристигна в „Бевърли Уилшаир“ малко след три часа. Това беше първият хотел, в който направи проверка. Доволен бе, че ще я открие бързо и същевременно се дразнеше от това, че толкова лесно можеше да отгатне намеренията ѝ. В Лондон беше „Конът“, в Париж — „Риц“, на Вирджинските острови — „Литъл Дикс Бей“, а в Лос Анджелис — винаги „Уилшаир“.

Влезе вътре с усмивка. Когато видя на рецепцията млада жена, разбра, че късметът му работи.

— Здравейте. — Ослепителната му усмивка напомни нещо на служителката и след миг тя го позна.

— Добър ден, мистър Латимър.

Сложи едната си ръка върху нейната, а другата вдигна към устните си.

— Ще си остане между нас, нали? Идвам при съпругата си, но се страхувам, че съм забравил коя стая е взела.

— Мисис Латимър е отседнала при нас? — Жената го погледна учудено.

— Да. Имах работа и едва сега пристигам. Нали ще проверите?

— Разбира се. — Пръстите ѝ бързо заиграха по клавиатурата на компютъра. — Няма регистрация на името Латимър.

— Не? Може да се е записала под името Макавой. — Едва сдържа нетърпението си, докато служителката отговори.

— Съжалявам, мистър Латимър, нямаме и Макавой.

— Странно. Почти съм сигурен, че не бъркам хотела. Ема не би отседнала в друг. — Замисли се, след това се усмихна. — А, разбира се, толкова съм разсеян. Бяха тук заедно с една приятелка и вероятно стаята е на нейното име. Нали разбирате, когато искаш да изчезнеш за няколко дни. Проверете на Мариан Картър. По всяка вероятност на третия етаж, Ема се бои от височината.

— Да, ето. Апартамент 305.

— Чудесно. — Усмивката прикриваше стиснатите му зъби.

— Не би ми било приятно да мисля, че съм загубил жена си. — Почака за ключа, като се мъчеше да изглежда спокоен. — Много ми помогна, сладурче.

— Удоволствието е мое, мистър Латимър.

Когато тръгна към асансьора, си помисли, че удоволствието ще бъде негово. Голямото му удоволствие.

Не съжаляваше, че апартаментът е празен. Реши, че така е много по-добре. Извади от чантата си малък касетофон и колан от скъпа кожа. Спусна плътно пердетата на прозорците, след това запали цигара и седна да чака.

— Кесълринг. — Един от младите детективи отвори вратата на стаята за разпити, където Майкъл и Маккарти се опитваха да сломят съпротивата на някакъв заподозрян. — Търсят те по телефона.

— Зает съм, Дръмонд. Запиши съобщението.

— Опитвах се. Тя каза, че е спешно.

Ядоса се, но след това помисли, че може да е Ема.

— Опитай без мен — каза на Суан и излезе. Седна върху бюрото и вдигна слушалката. — Кесълринг.

— Майкъл? Обажда се Мариан Картър. Аз съм приятелка на Ема.

— Знам. — Той пхна ръка в джоба си за цигара. — В града ли сте?

— Не. Не. В Ню Йорк съм. Току-що влизам в жилището си. Аз... някой, някой е бил тук и... изглежда ужасно.

Притисна с пръсти уморените си очи.

— Мисля, че е по-разумно да се обадите на местната полиция. Едва ли ще съм в състояние да дойда при вас.

Тя не беше в настроение да слуша ироничните му забележки.

— Не ми пука за студиото. Тревожа се за Ема.

— Какво общо има тя с това?

— Жилището е направо разрушено: всичко е изпочупено, разпорено, разцепено. Бил е Дру. Сигурна съм. Вероятно има ключа на Ема. Не знам какво ви е казала, но той е луд. Наистина е луд. И аз...

— Добре. Успокойте се. Първо, не стойте сама там. Идете при съседите или на някое обществено място и повикайте полицията.

— Него го няма тук. — Ядоса се на себе си, че говори толкова несвързано. — Мисля, че той знае къде е тя, Майкъл. Оставила ми е съобщение тази сутрин. Ако е бил тук, когато се е обадила, или е пуснал телефонния секретар, за да чуе записан — вече знае къде е. Позвъних ѝ, но тя не отговори.

— Аз ще се погрижа за това. Излезте от жилището и повикайте полицията. — Затвори, преди да чуе отговора ѝ.

— Кесърлинг, ако си свършил да говориш с мацката си...

— Размърдай се. — Майкъл прекъсна оплакването на колежката си и се втурна към вратата.

— Какво, по дяволите...

— Бързо! — повтори Майкъл.

[1] Лека постройка на брега за преобличане — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

Беше почти четири часът, когато Ема влезе във фоайето на „Бевърли Уилшаир“. През дългия следобед на брега тя реши, че трябва да се обади на баща си. Той вече е научил за смъртта на Джейн и Ема не се съмняваше, че се е опитал да се свърже с нея.

Разговорът нямаше да бъде лесен, но бе необходимо. Време бе да му каже, че е напуснала Дру. Може би бе време и да се възползва от преимуществата на винаги жадната за клюки преса. Щом раздялата стане публично достояние, тя би могла да се освободи от постоянното вцепенение. Може би ще спре и да се страхува.

Докато вървеше по коридора към стаята си и ровеше в чантата си за ключа, пръстите ѝ докоснаха пистолета. Ще се освободи от него и ще престане да се оглежда.

Отвори вратата на апартамента и се намръщи. Пердетата бяха спуснати и вътре цареше мрак. Мразеше тъмнината и мълчаливо прокле камериерката. Остави вратата сама да се затвори и със страх пристъпи към лампата.

Тогава чу музиката. Пръстите ѝ замръзнаха върху ключа. След интродукцията, която я преследваше в кошмарите, се разнесе гласът на мъртвия Ленън.

Блесна светлина. Тя само изскимтя и олюлявайки се, отстъпи назад. За миг ѝ се стори, че вижда някакво лице — неясно очертано, но все пак познато. И тогава съгледа Дру.

— Здравей, Еми, скъпа. Липсвах ли ти?

Тя излезе от вцепенението и се спусна към вратата. Но той беше по-бърз. Удари я и тя падна, а чантата ѝ отхвърча встрани. Широко ухилен, Дру сложи веригата.

— Искаме никой да не ни пречи, нали?

Въпреки че гласът му бе нежен, усети, че я побиват тръпки.

— Как ме откри?

— О, имам си начини, Ема. Да кажем, че помежду ни съществува връзка. Не ти ли казах, че винаги ще те откроя.

Зад нея песента продължаваше. Това беше кошмар. Сега искаше да повярва, че е така. Често имаше кошмари — музиката, тъмнината. Ще се събуди обляна в студена пот и всичко ще е свършило.

— Отгатни какво получих, Ема? Молба за развод. Е, не е честно, нали? А аз толкова се тревожех за теб, цели две седмици! Ами можеше да си отвлечена. — Засмя се. — Можеше да си убита като бедния си малък брат.

— Недей.

— А разстройваш се, когато говорим за него, нали? Музиката също те разстройва. Да я спра ли?

— Да. — Като спре музиката, ще бъде в състояние да мисли. Ще знае какво да прави.

— Добре тогава. — Направи крачка към касетофона, след това спря. — Не, мисля да я оставим. Трябва да се научиш да не загърбваш проблемите. Казвал съм ти го и преди, нали?

Зъбите й започнаха да тракат.

— Не ги загърбвам.

— Добре. Така е по-добре. Сега първото нещо, което ще направиш, е да позвъниш на оня твой адвокат и да му кажеш, че си променила решението си.

— Не. — Ужасът я бе обзел и тя само шепнеше. — Няма да се върна при теб.

— Разбира се, че ще се върнеш. Ти ми принадлежиш. Вече си направи малкото удоволствие, Ема, не усложнявай нещата. — Когато тя поклати глава, той въздъхна. Ръката му се стовари върху лицето й. Устата й се напълни с кръв. Тялото й се удари в масата и лампата падна с трясък на земята.

Като в мъгла тя го видя да се приближава към нея и започна пици. Той я ритна силно в корема. Дъхът й секна и писъците спряха. Когато се опита да се свие, за да се предпази, той започна да я бие бавно и методично.

Този път тя му оказа съпротива. Първият й удар засегна слабо брадичката му, но го изненада и това й даде възможност да изпълзи настрана. Някой блъскаше по вратата, искаха да отворят. Успя с мъка да се изправи и да пристъпи, но той отново я сграбчи.

— Значи, играта загрубява, Ема? — Започна да къса дрехите й, а ноктите му оставяха кървави следи по кожата й. От опитите й да

отвърща на ударите му той побесняваше още повече. Този път ще бъде наказана така, че никога да не забрави.

Ема чуваше някой да моли, да настоява, да обещава. Не съзнаваше, че това е собственият ѝ глас. Едва усещаше вече ударите, а той продължаваше да я бие, забравил всичко освен мисълта да я накара да си плати.

— Да не си мислиш, че можеш да ме зарежеш, кучко? Че ще те оставя да разрушиш всичко, за което съм работил? Най-напред ще те убия.

Цялото тяло я болеше. Когато поемаше дъх, сякаш в плътта ѝ се забиваха ножове. Никога не бе я бил толкова жестоко. Изнемощяла, тя се вкопчи в крака на един стол и се опита да се изправи. Окървавените ѝ пръсти го изпуснаха.

Нямаше сили да се съпротивлява. Той я вдигна и я запрати на пода. Усети ужасна болка, навярно имаше счупено ребро. Остана да лежи в безсъзнание.

— Кучка! Пачавра! — Задъхан от ярост, връхлетя отново върху нея. Като в просъница Ема видя, че от носа му тече кръв. Взираше се в нея с помътнели очи. Бе напълно обезумял. Този път няма да се задоволи само с боя. Ще удря, докато я умъртви. Опита се да изпълзи встрани.

Коланът му изплющя и Ема потрепери. Хълцанията преминаха във вой, когато се опита да се довлече до килима. Докато се приближаваше към нея, той продължи да плющи в ритъма на музиката. Ема се строполи на пода. Усети страхотна болка в ребрата, пред очите ѝ притъмня.

Чу, че някой вика името ѝ. Разнесоха се силни удари по вратата. Имаше чувството, че тялото ѝ ще се разцепи на две. При първия удар с колана ръката ѝ машинално се отметна. Напипа пистолета и го сграбчи с ръка. Задавена от сълзи, успя да се изправи. Видя озвереното му лице, когато отново замахна с колана.

Усети как пистолетът подскочи в ръката ѝ.

Майкъл разби вратата точно в мига, когато Дру се олюля назад, на лицето му бе изписана изненада. Той отново вдигна колана. Майкъл беше е изваден пистолет, но преди да го използва, Ема стреля отново и отново. Продължи да натиска спусъка дълго след като изпразни пълнителя, дълго след като Дру се строполи в краката ѝ.

— Господи! — каза Маккарти.

— Задръж навън хората. — Майкъл се придвижи към нея. Съблече самото си и я уви. — Дрехите ѝ висяха на парцали, пропити с кръв. Тя не мърдаше, само продължаваше да натиска спусъка на празния пистолет. Когато се опита да го влезе, ръката ѝ го стисна конвулсивно.

— Ема, миличко! Всичко е наред. Всичко свърши. — Нежно я погали по косата. Опитваше се да заглуши яростта си. Лицето ѝ беше кървава маса. Едното ѝ око вече бе подуто и затворено. Другото — изцъклено от шока. — Дай ми сега пистолета! Няма да ти трябва повече. Ти си добре. — Премести се така, че тя да види лицето му. Взе парче от разкъсаните ѝ дрехи и внимателно попи кръвта. — Аз съм Майкъл. Чуваш ли ме, Ема? Майкъл. Ти ще се справиш.

Тя дишаше тежко и на пресекулки. Разтърсваха я конвулсии. Притисна я по-силно и залюля треперещото ѝ тяло. Измъкна пистолета от отпуснатата ѝ ръка. Не плачеше. Майкъл разбираше, че звуците, които издава, не са скръб. Тя виеше, тихо животинско виене, което завършваше със скимтене.

— Линейката е тръгнала. — Като хвърли бегъл поглед към тялото на Дру, Маккарти се наведе до Майкъл. — Господи, какво е направил с нея?

Майкъл продължи да я люлее, но обърна глава и загледа втренчено тялото на Дру Латимър.

— Жалко, че само веднъж се умира.

— Да. — Маккарти поклати глава и се изправи. — Още държи колана кучият му син.

Брайън не откъсваше поглед от бързо преминаващите облаци, седнал до гроба на Дарън. Тук, сред нежните високи треви, търсеше спокойствие. Но никога не го намери. Въпреки това винаги се връщаше.

Остави полските цветя да растат на гроба на сина му. Предпочиташе ги пред малката мраморна плоча, на която пишеше само името и две дати. Годините за съжаление бяха толкова близко една до друга.

Наблизо бяха погребани и родителите му.

Наоколо се виждаха изораните ниви — кафяви парчета, врязани в зеленото и пасящите крави. Беше ранна утрин. Утрините в Ирландия са толкова спокойни. Светлината беше мека и почти млечна, каквато бе виждал само Ирландия. Роса блестеше в тревата. Единствените звуци, които чуваше, бяха пролайванията на кучета и далечен шум на трактор.

Бев го видя и спря. Не знаеше, че още е тук. Винаги идваше само когато знаеше, че няма да се срещне с Брайън. Не искаше да го вижда тук, до гроба, до който бяха стояли и двамата преди толкова години.

Когато понечи да се обърне, нещо в начина, по който седеше — с ръце, леко отпуснати на коленете и очи, зареяни отвъд зелените хълмове — я възпря. Изглеждаше толкова самотен.

И двамата са самотни.

Приблужи се тихо. Той дори не я чу. Едва когато сянката ѝ падна върху него, се обърна. Бев не каза нищо, само постави клонката люляк, който носеше, до мраморната плоча. После коленичи с въздишка. И двамата, мълчаливо се заслушаха във вятъра, полюшващ високите треви, и в далечното бучене на трактора.

— Искаш ли да си отида? — попита я той.

— Не. — Нежно погали меката трева, която покриваше техния син. — Беше красив, нали?

— Да. Почувства как сълзите напират в очите му. Отдавна не беше плакал тук. — Толкова много ти приличаше.

— Беше взел най-доброто от двама ни. — Говореше тихо. Отпусна се и седна в тревата. Загледа се като Брайън към хълмовете — бяха все същите. Животът продължава. Това бе най-тежкият урок, който бе научила. — Толкова беше умен, толкова жизнен. Имаше твоята усмивка, Бри. Твоята и на Ема.

— Винаги е бил щастлив. И когато мисля за него, си го спомням така.

— Боях се, че ще забравя лицето му, че споменът за него ще избледнее с времето. Но не забравих. Спомням си как се смееше, как смехът просто бликаше от него. Никога не съм чувала нещо по-прекрасно. Толкова го обичах, Бри!

— Не може да се обича толкова.

— Може. — Помълча. В тишината дочу мучене на крава. Странно, но това я накара да се усмихне. — Мислиш ли, че всичко

просто се е изгубило? Че всичко, което е бил и можеше да бъде, просто е изчезнало, отишло си е с него, когато умря?

— Не. — Погледна я. — Не, не вярвам.

Отговорът му променяше всичко.

— В началото вярвах, че всичко си е отишло с него. Може би затова толкова се бях объркала. Страшно бе да си помисля, че цялата тази красота и радост са били тук за толкова кратко време. След това разбрах, че не е вярно. Той е жив в сърцето ми. И в твоето.

Брайън се загледа към далечните сенчести хълмове.

— Понякога искам да забравя и правя всичко, каквото мога, за да забравя. Най-големият ад е да надживеееш собственото си дете.

— Правил си така, защото знаеш, че вече нищо не може да бъде по-мъчително. Затова обичам да си спомням. Ти беше превъзходен баща. — Посегна и взе ръката му. — Съжалявам, че не споделих болката си с теб, както споделях радостта си. Бях егоистка. Мислех, че като заключа в себе си мъката, тя ще остане само моя. Но мъката е наша, както той беше наш.

Брайън мълчеше. Сълзите го задушаваха. Тя се обърна към него. Хванати за ръка, те стояха мълчаливо, докато слънцето се издигна и изсуши росата по тревата.

— Не трябваше да те напускам — прошепна той.

— Ние се напуснахме взаимно.

— Защо? — Стисна ръката ѝ. — Защо?

— Мислехме... поне на мен ми се струваше така, че след смъртта на Дарън нямаме право да бъдем щастливи, че това би било предателство спрямо него. Грях!

— Бев! — Зарови лице в косата ѝ. — Не си отивай. Моля те, не си отивай.

— Няма да си отида — отвърна тихо тя.

Тръгнаха със сплетени ръце обратно към фермерската къща. Яркото слънце проникваше през прозорците, когато се качиха горе. Помагаха си взаимно, докато се съблекат. От време на време спираха и се целуваха нежно.

Вече не бяха млади, времето ги бе променило. Приучило ги бе към търпение. Не се хвърлиха в леглото, но бавно се отпуснаха върху него — искаха да се наслаждават на всеки миг.

Телата им се сляха с лекота. Когато го притисна, сякаш се върна в младостта. Докосна с устни шията ѝ и усети познатия аромат.

Дори когато страстта им се разгоря, те не искаха да изпаднат във властта ѝ както някога. Усмихна се леко, когато той ѝ разроши косата. Тялото ѝ пламна. Тя изстена от задоволство и от желание. С притворени очи плъзна ръцете си по тялото му. Страстта ги опияняваше.

Когато телата им се сляха, тя се разплака от радост и щастие. Целуваха се и тя усети вкуса на сълзите му.

Изчерпали страстта си, те се отпуснаха в леглото и Бев положи глава на гърдите му. Въпреки че бяха изминали двадесет години, все едно, че не се бяха разделяли. Чувстваше туптенето на сърцето му под дланта си.

— Всичко е както преди — гласно изрече той мислите ѝ. — И все пак толкова различно.

— Не исках да се случва. През всичките тези години се опитвах да те забравя. — Вдигна глава и го погледна в очите. — Страхувах се отново да обичам.

— Единствено с теб ми е хубаво. Не ме пропъждай! Този път няма да се подчиня.

Тя отметна от челото му леко прошарената коса.

— Винаги съм се страхувала, че не ме обичаш достатъчно.

— Грешила си.

— Да, знам. — Целуна го нежно. — Много време изгубихме, Бри. Бих искала да се прибереш у дома.

Прекараха нощта в старото легло. Към обяд на следващия ден телефонът иззвъня. Брайън го вдигна само за да прекъсне досадното звънене.

— Ало.

— Брайън Макавой.

— Да, на телефона.

— Обажда се Майкъл Кесълринг. Търся ви под дърво и камък.

— Кесълринг. — Съжали, че изрече името, защото в същия момент Бев застина до него. — Какво има?

— Отнася се за Ема.

— Ема?! — Бързо седна в леглото, устата му бе пресъхнала. Бев окуражително го стисна за рамото. — Случило ли се е нещо с нея?

От опит Майкъл знаеше, че е най-добре да каже веднага всичко, но този път не намираше подходящите думи.

— Тя е в болница, тук в Лос Анджелис. Тя е...

— Злополука? Злополука ли е станала?

— Не, пребили са я. Ще ви обясня, когато дойдете.

— Пребита? Ема е била пребита? Не разбирам.

— Докторите ще се погрижат за нея. Казаха ми, че ще се оправи, но тя ще се нуждае от вас.

— Ще вземем първия самолет.

Бев вече бе станала и се обличаше.

— Какво се е случило?

— Не знам. Тя е в болница в Лос Анджелис. — Той изруга, докато с треперещи пръсти се опитваше да закопчее ризата си.

Бев му помогна да се закопчее и промълви:

— Тя ще се оправи, Бри. Ема е по-издръжлива, отколкото изглежда.

Той само кимна и я притисна до себе си.

ГЛАВА 37

Наоколо цареше мрак. Неясна, тъпа болка се разливаше по цялото ѝ тяло като топъл, червен океан. Притискаше я надолу и не ѝ позволяваше да вижда и да диша. Ема се опитваше да изплува на повърхността, но болката не преставаше. Но не това я плашеше, а мракът и тишината.

Опита се да помръдне и с ужас осъзна, че не чувства ръцете и краката си, а само тази постоянна болка. Опита се да проговори, да извика някого, който и да е. Мислено изкрещя.

Знаеше, че с нея се е случило нещо страшно. Спомняше си озвереното лице на Дру, надвесено над нея. Може би още е тук и я наблюдава, притаен в мрака. Този път ще я...

Но може би вече бе мъртва.

Силната ѝ болка се примеси с гняв. Не искаше да умре. Стенейки от безсилие, тя се опита да отвори очи, но не успя. Сякаш някой бе залепил клепачите ѝ.

Нечия ръка леко докосна косата ѝ. Допирът я накара да изпита паника, която я накара да забрави болките,

— Успокой се, Ема. Вече всичко е наред. Трябва да си почиваш.

Не беше Дру.

— Сега си в безопасност.

Майкъл. Искеше да произнесе името му, благодарна, че не е сама в мрака. Че е жива. След това огромна червена вълна я заля.

От време на време през нощта изпадаше в безсъзнание. Лекарите бяха казали, че има нужда от сън. Страхът обаче ѝ пречеше да заспи. Майкъл го усещаше всеки път, когато тя идваше в съзнание.

Часове наред той се опитваше да я успокои. Прекара цялата нощ до леглото, стиснал окуражително ръката ѝ.

Това му се струваше недостатъчно. Нито обучението, нито годините в полицията го бяха подготвили за ролята на пасивен наблюдател. Не можеше да стои безпомощно, когато любимата му

жена мълчаливо се бори с болката. Милото ѝ лице беше смазано, стройното ѝ нежно тяло — в синини и рани.

Казаха му, че няма да умре. Ще страда физически и психически, но ще оживее. А на него му оставаше да чака и да съжалява.

Трябваше да настоява. Майкъл се вслушваше в хрипливото ѝ дишане и се проклинаше. Това нямаше да се случи, ако бе успял да я убеди да сподели с него проблемите си. Та той е ченге, за Бога! Знае как се измъква информация.

Беше се отдръпнал. Искаше да ѝ даде време и възможност за уединение. Исусе, уединение! Потърка с ръце лицето си. Защо не ѝ осигури полицейска охрана? Защо не предприе някакви действия срещу Латимър и му позволи да я открие. Сега тя лежи в болницата, защото позволи да го ръководят чувствата.

Отдели се от леглото ѝ едва когато Мариан и Джоно пристигнаха от Ню Йорк.

— Майкъл. — Джоно го позна и му кимна. Ръката му остана на рамото на Мариан. — Какво се случи?

Разтърка с длани очите си. Светлината в коридора го заслепяваше.

— Латимър. Успял е да се вмъкне в стаята ѝ в хотела.

— О, Господи! — Мариан стисна малкото плюшено куче. — Много ли е зле?

— Доста. — Видя отново Ема, просната на килима в хотелската стая. — Счупил ѝ е три ребра. Има наранени вътрешни органи, не знам колко контузии и разкъсвания. А лицето ѝ...Но мислят, че няма да се наложи спешна хирургическа намеса.

Джоно загледа затворената врата със стиснати зъби.

— Къде е копелето?

— Мъртво е.

— Добре. Искаме да я видим.

— Вървете и двамата. Аз ще се оправя със сестрата и ще ви чакам в приемната. — Погледна като Джоно към затворената врата. — Дали са ѝ приспивателно.

Дълго стоя над чаша кафе в приемната за посетители. Припомни си всичко, което се случи, за да разбере дали би могъл да направи нещо по-различно. Повтаряше си, че ако бе разбил вратата пет минути по-рано, всичко щеше да бъде по-различно.

Когато ги видя да излизат от стаята, се изправи. Очите на Мариан бяха зачервени. Седна на освобождения от Майкъл стол.

— Не трябваше да я оставям сама.

— Не е твоя грешка — отвърна Джоно.

— Не, не е моя грешка. Но не трябваше да я оставям сама.

Без да обръща внимание на надписите, Джоно извади цигара. Запали я и ѝ я подаде.

— Мариан ми разказа всичко по време на полета. Сигурно знаете, че Латимър е малтретирал Ема повече от година. Майкъл смачка празната пластмасова чашка.

— Не знам подробности. Ще взема показанията ѝ, веднага щом е в състояние за това.

— Показанията! — Мариан го погледна изненадано. — Защо ще трябва да дава показания?

— Такава е процедурата. — Погледна към вратата на Ема.

— Обещайте, че вие ще вземете показанията — обади се Джоно. — Не бих желал да говори с чужд човек.

— Аз ще взема показанията.

Мариан го загледа замислено, пепелта от цигарата ѝ щеше да падне всеки миг. Каза си, че е станал дори по-хубав от обещанията, които даваше на снимката във вестника преди десет години. В момента изглеждаше напрегнат и изтощен, с тъмни сенки под очите и изопнати черти на лицето. Тя реши, че е човек, на когото може да разчита. Майкъл Кесълринг напълно отговаряше на представата ѝ за полицай.

— Вие ли убихте Дру?

Той вдигна очи и я погледна. Повече от всичко би искал да ѝ отговори: „Да“.

— Не, закъснях.

— Кой тогава?

— Ема.

— О, Господи! — възкликна Джоно.

— По добре да не я оставям сама — заяви Майкъл. — Ще отида да поседя с нея. Вие може би искате да се регистрирате в хотела, да си починете.

— Ще останем. — Мариан протегна ръка към Джоно. — Можем да се редуваме да седим при нея.

Майкъл кимна и влезе в стаята на Ема.

Тя дойде в съзнание на разсъмване. Бледата утринна светлина ѝ действаше успокояващо. Толкова много сънища, толкова странни сънища! Повечето среднощни видения изчезнаха. Но тя знаеше, че кошмарите отново ще се върнат: дочуваше музиката и съскането на чудовищата.

Опитваше се да се събуди напълно. Бе раздразнена, че не е в състояние да раздвижи крайниците си. Още по-обезсърчително ѝ подейства, че може да отвори само едното си око. Когато докосна бинтовете на лицето си, тя си спомни всичко.

Обзе я паника, задушаваше се. Обърна се и видя Майкъл, отпуснал се на стол до леглото ѝ, с глава клюмнала на гърдите му. Държеше ръката ѝ. Помръдването на пръстите ѝ го накара да подскочи.

— Хей. — Той се усмихна. Стисна по-здраво ръката ѝ и я повдигна към устните си. Едва говореше от умора. — Добро утро.

— Колко... — Тя затвори очи, раздразнена от слабия си шепот. — Колко време?

— Спа през цялата нощ — това е всичко. Боли ли те?

Болеше я, много я болеше. Но тя поклати глава. От болките усещаше, че е жива.

— Истина е, нали? Всичко, което се случи?

— Вече е свършено. — Задържа ръката ѝ до бузата си. — Отивам да доведа сестрата. Искаха да ги уведомя, когато се събудиш.

— Майкъл. Аз ли го убих?

Поколеба се за миг. Лицето ѝ беше обезобразено и цялото в превръзки. Виждаше и по-лошо. Все пак ръката ѝ здраво стискаше неговата. Бе пребита, но не и победена.

— Да. През целия си живот ще съжалявам, че не успях да те изпреваря.

Очите ѝ се затвориха, но ръката ѝ не трепна. Би трябвало да чувства нещо, нещо друго освен заливащата я болка и сънливата отпадналост от приспивателните.

— Не знам какво да чувствам. Изглежда, не изпитвам нищо — нито скръб, нито успокоение, нито съжаление. Чувствам се като изпразнена.

Той добре знаеше какво е да държиш оръжие в ръка, да се целиш, да стреляш в друго човешко същество. Заради дълга. При

самозащита. И все пак независимо от причината отнемането на един човешки живот винаги те измъчва.

— Ти нямаше друг изход. Запомни го! За останалото сега не се вълнувай.

— Такъв чудесен глас имаше. Влюбена бях в него. Не разбирам как стигнахме до тук.

Не можеше да ѝ даде нито успокоение, нито отговор.

Остави я на сестрата и отиде в приемната. Мариан дремеше, сложила глава върху рамото на Джоно. Помещението беше в приятни пастелни тонове, вероятно предназначени да ободрят и успокоят приятелите и роднините, които само можеха да седят и да чакат. На стената беше закрепен цветен телевизор. На масата бяха сервирани кани с гореща вода и кошнички с пакетчета кафе и чай. Имаше два телефона и множество списания, разхвърляни навсякъде.

— Тя дойде в съзнание.

— В съзнание? — Мариан скочи веднага. — Как е?

— Добре. — Майкъл си приготви чаша кафе и го разбърка механично — Спомня си какво се е случило и се опитва да го преживее. С нея е сестрата, търсят доктора. Съвсем скоро ще можете да я видите.

Внезапно снимката на Ема се появи на телевизионния екран и те онемяха. Репортажът беше кратък, придружен със снимки на Ема и Дру. Имаше кратки изявления на служителка от хотела и на двама свидетели, които бяха чули виковете и повикали охраната.

Мъж на средна възраст с оредяла коса и зачервен от възбуда говори пред микрофона. Майкъл си спомни, че го бе избутал настрана, преди да разбие вратата.

„Знам само, че нещо се чупеше. И тя викаше, молеше го да спре. Беше толкова ужасно, че аз заудрях по вратата. След това дойде полицията. Един от тях разби вратата. Само за секунда успях да зърна жената, простряна на килима; цялата в кръв. Държеше пистолет в ръката си и стреля. Стреля дотогава, докато куршумите свършиха.“

Майкъл изруга и се отправи към телефона.

След това видяха болницата и някакъв репортер с тържествена физиономия обяви, че Ема Макавой Латимър е под охрана.

— Слушай! — Майкъл изкрещя по телефона. — Въобще не ми пука. Ще ги задържиш известно време. Искам униформен полицай

пред вратата ѝ денонощно, за да изхвърля всеки репортер, който се опита да влезе и да я види. Ще направя изявление следобед.

— Няма да можеш да ги спреш — каза Джоно, след като Майкъл тръшна слушалката.

— Поне за известно време мога.

Джоно се изправи. Нямаше смисъл да му обяснява, че Ема познава цената на известността. Плащала я е през целия си живот.

— Мариан, иди да видиш Ема. Аз ще поканя на закуска този полицаи.

— Не искам...

— Разбира се, че искаш — срязва го Джоно. — Не ти се случва всеки ден да ядеш бъркани яйца с човек легенда. Хайде, Мариан! Кажу ми на Ема, че ще се видим след малко. — Той изчака, докато Мариан тръгне по коридора и каза: — За пръв път видях Ема, когато беше на около три години. Криеше се под кухненската мивка в мръсния апартамент на Джейн. И вече бе изляла доста ритници. Тя се измъкна тогава. Ще се измъкне и сега.

— Трябваше да изискам съдебно постановление — каза Майкъл. — Трябваше да настоявам...

— Откога си влюбен в нея?

В отговор само въздъхна дълбоко.

— Почти през целия си живот. — Отиде до прозореца, отвори го, за да почувства свеж въздух върху лицето си. — Пет минути! Ако Дру беше закъснял с пет минути, щях да го убия. Когато разбих вратата, пистолетът беше в ръката ми. Щях да го убия вместо нея. Така би трябвало да бъде.

— Ах, мъжкото его. — Джоно продължи да се усмихва иронична усмивка, дори когато Майкъл се извърна към него. — Знам как се чувстваш, но не съм съгласен. Радвам се, че Ема сама пречука кучия син. Справедливо е. Съжалявам само, че не е успяла да го направи, преди да я е докарал в това състояние. Хайде, синко. Потупа го по рамото. — Имаш нужда от храна.

Майкъл тръгна, твърде уморен за да спори. Бяха до асансьора, когато вратата му се отвори. От него изскочиха Брайън и Бев.

— Къде е тя? — попита Брайън.

— Направо. Дръж се. — Джоно взе ръката му. — С нея е Мариан. Трябва да се успокоиш преди да нахлуеш вътре. Достатъчни

са ѝ вълненията напоследък.

— Джоно е прав, Бри. — Бев се опитваше да не издава тревогата си. — Ние не искаме да я разстройваме. И трябва да разберем какво... как се е наранила. Можете ли да ни кажете какво се е случило? — попита тя Майкъл. — Тръгнахме веднага след като позвънихте.

— Дру Латимър е открил вчера Ема тук, в хотела ѝ.

— Открил? — прекъсна го Брайън. — Какво искате да кажете? Не са ли били заедно?

— Откакто е решила да се разведе, тя се е криела от него.

— Развод? — Беше замаян от тревога и безсъние. — Говорих с Ема само преди няколко седмици, не ми спомена, че иска развод.

— Не е могла да каже нищо — обясни Майкъл. — Защото се е страхувала. Латимър я е пребивал през повечето време на брака им.

— Не може да бъде. — Брайън опъна назад косата си. — Той беше лудо влюбен в нея. Сигурен съм.

— Да. — Майкъл не бе в състояние повече да се владее и избухна яростно. — Наистина е бил „любещ съпруг“, истински сатана. Затова се е страхувала. Затова лежи вътре сега със смазано лице и счупени ребра. Проклетникът я е обичал до смърт наистина.

Устните му трепнаха. Ръката му стисна ръката на Бев, докато усети костите на нейните и своите пръсти.

— Бил я е? Да не искате да кажете, че той е причината Ема да е тук?

— Точно така.

Дива ярост го обзе. Сграбчи Майкъл за ризата.

— Къде е той?

— Мъртъв е.

— По-спокойно, Бри. — Джоно го хвана за рамото, питайки се дали е благоразумно да застава между двама разгневени мъже. — Така няма да помогнеш на Ема.

— Искам да я видя. — Привлече към себе си Бев. — Искаме да я видим веднага. — Мариан излезе и той тръгна към вратата. Не проговори, само погледна към дъщеря си.

— Детето ми! — Хвана се здраво за Бев, докато приближаваше леглото.

Ема го погледна. Закри лицето си с ръце. Не искаше той да я види така. Отстрани нежно ръцете ѝ.

— Ема. — Наведе се и я целуна по челото. — Съжалявам. Толкова съжалявам.

Тогава тя заплака. Започна несвързано да му обяснява. Изтощена от вълнение, тя се отпусна. Ръката ѝ остана в неговата.

— Дори не знам как се случи всичко. Или защо. Искях някой да ме обича, да обича само мен. Искях да имам семейство и си мислех... — Въздъхна тежко. — Мислех, че е като теб.

Едва сдържа сълзите си. Хвана ръката ѝ и каза:

— Не трябва да се разстройваш от това. Не бива да мислиш за него. Никога вече няма да позволя да те нараняват. Заклевам се!

— Най-важното е, че си спасена. — Бев нежно отстрани косата ѝ от превръзката на челото. — Това е най-важното за всички ни.

— Аз го убих — прошепна Ема. — Казаха ли ви, че аз го убих?

Потресен той потърси погледа на Бев.

— То е... то е свършило вече.

— Не те послушах. Не исках. — Хвана ръката му и я задържа. — Бях много ядосана и засегната — ти мислеше, че той ме иска само, за да стигне до теб.

— Недей!

— Ти си бил прав. — Произнесе думите с тежка въздишка. — Никога не ме е искал, нито ме е обичал. Не мен. И когато това, че ме има, вече не му бе достатъчно, за да постигне целите си, той започна да ме мрази.

— Не искам да мислиш за това сега. — Настоя Брайън. — Всичко, за което те моля, е да почиваш.

„Прав е“ — каза си Ема. Много е изтощена, за да мисли.

— Радвам се, че си тук. Татко, съжалявам, че толкова се отчуждихме.

— И двамата сбъркахме, но с това е свършено. — Усмихна ѝ се. — Сега цялото време на света е наше.

— Ще се радваме да се върнеш вкъщи, когато се пооправиш. — Бев докосна бузата на Брайън. — При нас.

— При двама ви?

— Да. — Брайън хвана ръката на Бев. — Ще имаме достатъчно време за възстановяване. Всичките.

— Когато се събудих тази сутрин, не можех дори да допусна, че ще се чувствам отново щастлива — каза Ема. — Щастлива съм за вас.

За останалото трябва да помисля.

— Няма защо да бързаш. — Бев се наведе и я целуна. — Ще те оставим да поспиш.

— Кесълринг. — Маккарти откри Майкъл по обяд в приемната на болницата. — Господи, да не си се преместил тук?

— Кафе?

— Не, ако ще заприличам на теб. — Подаде му една чанта. — Чисти дрехи и принадлежности за бръснене. — Нахраних кучето.

— Благодаря.

Промени решението си за кафето, но се оплака от сметаната в пакетчето. Помисли си: „Старият Майк повече не би могъл да понесе.“

— Как е тя?

— Има силни болки.

— Дюър иска изявление. — Произнесе името на капитана със сарказъм в гласа си.

— Ще се погрижа за изявлението.

— Той знае, че си... приятел на жертвата. Иска аз да го направя.

— Аз ще имам грижата — повтори Майкъл и сложи повече захар в кафето не заради вкуса, а за тонус. От часове не обръщаше внимание на вкуса на кафето. — Довел ли си стенограф?

— Да. Чака.

— Ще видя дали Ема е готова. — Глътна кафето наведнъж като лекарство и изхвърли чашата. — Как е пресата?

— Искат нещо към два часа.

Майкъл погледна часовника си и отида да се преоблече. Петнадесет минути по-късно влезе в стаята ѝ. При нея беше П.М. Както всички останали и той изглеждаше зле: уплашен, с измачкани дрехи от пътуването, потиснат. Но беше я накарал да се засмее.

— П.М. ще става баща — обясни Ема.

— Поздравявам ви.

— Благодаря. — Изправен до леглото, П.М. се чувстваше неловко. Страхуваше се да не каже нещо неуместно. Долетяха със Стиви от Лондон и видяха вестниците още на павилиона на летището. Не знаеха какво да си кажат, още по-малко какво да кажат на Ема. —

Ще тръгвам. — Целуна я, поколеба се и отново я целуна. — Ще се върнем пак довечера.

— Благодаря за цветята. — Повдигна ръка към теменужките. — Чудни са.

— Добре... — Постоя нерешително и след това ги остави сами.

— Чувства се неудобно — измърмори тя. — Всички се чувстват така. — Ръцете ѝ неспокойно шареха по завивките, след това докоснаха Чарли. — Трудно е да гледаш очите им, когато влизат за пръв път в стаята. Сигурно изглеждам ужасно.

— Не предполагам, че си толкова суетна. — Седна до нея. — Тук непрекъснато влиза и излизат хора. Не си ли уморена?

— Не искам да съм сама. Ти беше при мен цялата нощ. — Протегна му ръка. — Чувах те да ми говориш и така разбрах, че съм все още жива. Исках да ти благодаря за това.

— Обичам те, Ема. — Отпусна главата си над хванатите им ръце. Тя не отговори, докато той се опитваше да прикрие обзелото го вълнение. — Неподходящо време, неподходящо място! — Въздъхна и закричи из стаята. — Във всеки случай, ако се чувстваш готова, ние бихме желали да запишем показанията ти.

Гледаше го как неспокойно крачи из стаята. Нищо не можеше да отговори, поне сега, когато почти нищо не чувстваше. Ако нещата се бяха развили по-различно... Попита се, ако беше другояче, би ли му протегнала ръка, би ли му се доверила. Но не беше различно.

— С кого трябва да говоря?

— Можеш да говориш с мен. — Когато се обърна към нея, вече се владееше. — Или мога да повикам жена следовател, ако ще се чувстваш по-спокойна.

— Не. — Неспкойните ѝ пръсти заровиха в теменужките. — Не, мога да говоря с теб.

— Стенографът чака.

— Добре. Можем да започнем веднага. Предпочитам да свърши бързо.

Не беше лесно. Не погледна към него, докато говореше. Очакваше, че като разкаже всичко за страховете, срама и униженията, ще се освободи от тях. Когато свърши, се почувства само изтощена.

Майкъл не бе в състояние да проговори.

— Това ли е всичко, което ти трябва? — попита Ема.

Само кимна с глава. Трябваше да излезе от стаята.

— Ще го напечатаме на машина. Когато си в състояние, можеш да го прочетеш и подпишеш. Ще се обадя по-късно.

Излезе от стаята и тръгна към асансьора. Спря го Маккарти.

— Дюър те иска моментално в участъка. Пресата е побесняла.

— По дяволите, пресата! Искам да повървя.

Върнал се в Лондон, Робърт Блекпуул прочете съобщението във вестника. Стори му се много забавно. Най-добри бяха лондонските ежедневници с всичките си глупости за убийство от страст и убити мечти. Дори бяха успели да покажат и две снимки. Не бяха добри, но на него му доставиха върховно удоволствие. Най-много му хареса, че лицето ѝ е на кайма.

Не бе забравил как тя го беше нападнала.

Жалко, че Латимър не я е пребил до смърт, си каза. Но има и други начини да си го върне.

Вдигна телефона и позвъни на лондонския „Таймс“.

Като прочете интервюто на следващия ден, Пит побесня. Робърт Блекпуул изразяваше дълбоката си мъка от смъртта на талантлив млад музикант като Латимър и свързваше с нея случилото се между него и Ема. Твърдеше, че тя проявила яростна ревност към връзката му със съученичката ѝ. Когато опитът ѝ да го съблазни пропаднал, тя грабнала едно ножица и го заплашила.

Заглавието беше безочливо.

Жажда за любов довежда Ема до насилие

Казаното от Блекпуул караше хората да се питат дали е действала в самозащита, или е застреляла съпруга си от ревност.

Пит ядосано набра телефона.

— Глупак такъв!

— Добро утро и на теб. — Блекпуул се изкикоти. Очакваше позвъняването.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като разпространяваш тази история? Достатъчни са ми мръсотииите.

— Не е моя мръсотията, приятел. Ако ме питаш, малката Ема си получи заслуженото.

— Не те питам. А ти казвам да се откажеш.

— И защо трябва да го правя? Ще използвам рекламата. Нали винаги си твърдял, че пресата продава плочите?

— Казвам ти да се откажеш.

— Или?

— Не те заплашвам, Робърт. Просто повярвай на думата ми, че ровенето в мръсни тайни не е здравословно за никого.

Настъпи тишина, след това Блекпуул продължи:

— Тя трябваше да ми плати.

— Може би. Не ме интересува. Звукозаписните компании са прословути с капризността си. А през последните две години ти слизаш надолу в класациите, Робърт. Не би желал в такъв момент да се наложи да търсиш нов мениджър, нали?

— Ще отстъпиш, Пит. Съмнявам се дали някои от нас би искал да разруши старото ни приятелство.

— Запомни го. Продължавай да раздухваш историята и аз ще те изхвърля като мръсен парцал.

— Нуждаеш се от мен, както и аз от теб.

— О, в това се съмнявам. — Пит се усмихна. — Много се съмнявам.

ГЛАВА 38

Майкъл крачеше напред-назад по коридора. Смачка цигарата си, след това продължи да крачи неспокойно.

— Не ми харесва.

— Съжалявам. — Ема пое дъх внимателно. Ребрата ѝ все още я наболяваха, ако правеше резки движения. — Искам да го направя и чувствам, че е най-доброто.

— Да дадеш пресконференция в деня, в който излизаш от болницата, е просто глупаво. И чист инат.

— По-лесно ще се отърва, ако направя официално изявление отколкото да се опитвам да ги отбягвам. — Говореше спокойно, но ръцете ѝ бяха леденостудени под ленения жакет. — Повярвай ми. Знам много повече от теб за тези неща.

— Ако говориш за оная мръсотия, която започна Блекпуул, тя въобще не издържа. Той навреди повече на себе си, отколкото на теб.

— Не ме е грижа за Блекпуул, но трябва да мисля за семейството си и за това какво са преживели през последните седмици. И искам да си кажа думата. — Тя тръгна към залата, спря и се обърна. — полицията определи случая като самозащита. Последните три седмици се убеждавах в същото. Искам досието ми да е чисто, Майкъл.

Познаваше я добре и знаеше, че е безсмислено да спори, но все пак се опита.

— Деветдесет и девет процента от пресата са на твоя страна.

— Този процент остава като грозно петно.

В края на краищата отстъпи, приближи към нея и погали с палец бузата ѝ.

— Някога питала ли си се защо животът е толкова тежък?

— Да — засмя се тя. — Започнах да мисля, че Господ наистина е човек. Ще влезеш ли с мен?

— Разбира се.

Те чакаха. Камери, осветление, микрофони — всичко бе нащрек. В момента, в който пристъпи на подиума, фотоапаратите защракаха,

хората зашепнаха. Беше много бледа и от това белезите по лицето ѝ личаха още повече.

Когато започна да говори, всички замлъкнаха.

Тя посочи само фактите. Поне това беше научила. Онова, което чувстваше, си беше само нейно. Изявлението беше кратко, около осем минути. Четеше го и бе доволна, че Пит ѝ помогна да го напише. Завърши и отстъпи от микрофона. Предварително бе обявено, че няма да отговаря на въпроси, но те заваляха.

Хванала под ръка Майкъл, тя тръгна към вратата, но един въпрос я накара да спре.

— Ако през цялото време ви е малтретирал, защо стояхте?

Те продължиха да сипят въпроси, но само този се запечата в мозъка ѝ.

— Защо стоях? — повтори тя. Отново настъпи тишина. Лесно бе да прочете изявлението. Знаеше го почти наизуст. Само думи, напечатани на хартия — не я засягаха. Но този простичък въпрос я развълнува.

— Защо стоях? — отново повтори тя. — Не знам. — Търсеше думите и забрави да не гледа лицата. За нея бе много важно да отговори на въпроса. — Ако преди две години някой ми бе казал, че ще се оставя да бъда малтретирана, бих побесняла. Не искам да повярвам, че сама съм избрала да бъда жертва. — Хвърли на Майкъл отчаян поглед. — И все пак стоях. Биеше ме, унижаваше ме, но не го напуснах. Много пъти се виждах как го напускам. Влизам в асансьора, излизам на улицата и си отивам. Но не го направих. Стоях, защото се страхувах и го напуснах, пак поради същата причина. Така че необяснимо е. Необяснимо — повтори тя и се обърна. Въпросите им вече не я интересува.

— Справи се блестящо — каза ѝ Майкъл. — Ще те изведем от тази страна. Маккарти чака в колата.

Отидоха в Малибу, в къща на брега, която баща ѝ бе наел. Докато пътуваше, непрекъснато се питаше: „Защо стоя?“

Обичаше да седи на дървената тераса, да гледа морето и да слуша чайките. Когато ѝ омръзнеше, правеше дълги разходки покрай брега. Раните от побоя бяха заздравели. Ребрата все още я наболяваха.

Точно под скулата ѝ бе останал малък белег. Лесно би могъл да се отстрани, но тя отхвърли идеята за пластична операция. Почти не се забелязваше, но ѝ напомняше.

Кошмарите също не ѝ позволяваха да забрави. Те се появяваха с ужасяваща точност и в тях се смесваше старото и новото. Понякога вървеше през тъмния коридор като дете, друг път — като възрастна. Винаги се чуваше музика, но приглушена, като че ли идваше изпод вода. Понякога дочуваше гласа на Дарън, ясен като звънче, но тогава Дру се намесваше. Като дете или като жена тя винаги заставаше вцепенена пред вратата. Ужасяваше се да я отвори.

Когато ръката ѝ стиснеше и обърнеше топката на бравата, тя се събуждаше, обляна в пот.

Но дните бяха спокойни. От морето подухваше бризът и разнасяше уханието на цветята, които Бев бе насадила в тенекии и кутии. Постоянно звучеше музика.

Радваше се, че баща ѝ и Бев започват отново. Това бе балсам за душевните ѝ рани. Смееха се. Бев експериментираше в кухнята, Брайън свиреше на китарата си. Често лежеше нощем и мислеше за двамата. Като че ли никога не бяха се разделяли. Колко е лесно, когато стъпката се направи веднъж, да се заличи двадесетгодишната самота.

А на нея ѝ се плачеше. Никога няма да бъде дете, за да поправи направените грешки.

Останаха шест месеца, макар Ема да знаеше, че и на двамата им се иска да се върнат в Лондон. Том беше домът им. А тя тепърва трябва да намери своя.

Не ѝ липсваше Ню Йорк, но за Мариан ѝ беше мъчно. Намрази града заради месеците, прекарани там с Дру. Обеща си да се върне. Но никога няма да живее там.

Предпочиташе да гледа водата, да усеща слънцето върху лицето си. В Ню Йорк беше самотна. Тук много рядко оставаше сама.

Джоно ги посети два пъти. За рождения ден ѝ подари игла — златен феникс, излизащ от рубинен пламък. Носеше го често с мисълта да добие кураж и да разпери отново крила.

П.М. се ожени за лейди Анабел. Те се отбиха на път за Карибските острови. Начинът, по който гледаше новата мисис Фергюсън към съпруга си, почти върна вярата на Ема в брака. Макар

напълняла и бременна, Анабел била с бяла кожена къса пола на сватбата си. П.М. очевидно бе омагьосан.

Отново имаха гости. Стиви и Кетрин бяха пристигнали предишната вечер. Баща ѝ и Стиви свиреха до късно през нощта. Както преди. Музиката я караше да си спомни с копнеж за ранното си детство, когато Брайън бе дошъл, за да я отведе като Пепеляшка на никога не свършващ бал.

— Добро утро.

Обърна се и видя Кетрин с две чаши кафе.

— Здравейте.

— Видях ви, че сте навън и си помислих, че може да ви се пие кафе.

— Благодаря. Сутринта е прекрасна.

— Ммм. Не бих могла да я проспя. — Седна близо до Ема. — Само ние ли сме станали?

— Да. — Отпи от кафето.

— Пътуването ме прави нервна. Предполагам, че тук сте намерили много обекти за снимките си.

Не бе докосвала фотоапарата повече от година и беше сигурна, че Кетрин го знае.

— Мястото е много красиво.

— Различно е от Ню Йорк..

— Да.

— Предпочитате ли да се махна?

— Не, съжалявам. — Държеше чашата с трепереща ръка. — Нямах намерение да бъда груба.

— Но ви карам да се чувствате неудобно.

— По-скоро професията ви.

— Тук съм като приятел, не като психиатър. — Замълча, загледана в устремилата се над вълните чайка. — Но не бих била добър приятел или лекар, ако не се опитам да помогна.

— Чувствам се много добре.

— Изглеждате добре. Но не всички рани се виждат, нали?

Ема я погледна спокойно и безстрастно.

— Може би, но нали казват, че времето лекува.

— Ако беше вярно, щях да съм безработна. Родителите ви се безпокоят.

— Не би трябвало. Не искам да се тревожат.

— Те ви обичат.

— Дру е мъртъв — отвърна тя. — Вече не би могъл да ме нарани.

— Вече не може да ви бие — съгласи се Кетрин. — Но все още може да ви наранява. — Замълча малко, отпи от кафето и се загледа във вълните. — Много сте любезна, иначе бихте ме пратили по дяволите.

— Ще помисля върху идеята ви.

Кетрин се засмя и се обърна към нея.

— Един ден ще ви повтора всичко, което Стиви ми крещеше. Бихте могли да опитате, но се съмнявам, че ще можете да се мерите с него.

— Обичате ли го?

— Да.

— Ще се омъжите ли за него?

Сви рамене.

— Попитайте ме пак след шест месеца. Бев ми каза, че се срещате с някого на име Майкъл.

— Той е само приятел.

„Аз те обичам, Ема.“

— Детектив е, нали? Сина на човека, който е разследвал убийството на вашия брат. — За да се справи по-лесно с мълчанието на Ема, тя продължи: — Странно как животът се върти в кръг, нали? Кара ни да се чувстваме като кученца, гонещи собствените си опашки. Тъкмо бях приключила с развода си и срещнах Стиви. Нямах никакво самочувствие, а мнението ми за мъжете... Е, да кажем, че намирах някои разновидности на голите охлюви за по-привлекателни. Стиви намразих от пръв поглед. Това беше личното ми отношение. От професионално бях решила да му помогна и да се отърва от него. И ето къде сме сега.

Ема повдигна чашата и отпи от изстиващото кафе.

— Имате ли усещането, че сте се провалили?

— С женитбата си? Да. И наистина се провалих. Но хората постоянно се провалят. Трудното не е дори да го признаеш, а да то приемеш като факт.

— Аз се провалих с Дру, приемам го. Това ли искате да ви кажа?

— Не. Само ако сама пожелаете.

— Аз самата се провалих. — Скочи и остави чашата на малката масичка. — През тези месеци аз самата се провалих. Това ли е правилният отговор?

— Дали?

Ема изруга и се обърна към парапета.

— Не искам. Ако ми трябваше психиатър, досега щях да имам десетина.

— Знаете ли, вие толкова ме впечатлихте първия път, когато ви видях. Излетяхте като ракета от болничната стая на Стиви, след като му се навикахте, както аз умирах от желание да го направя. Той също не искаше помощ.

— Аз не съм Стиви.

— Не, не сте. — Кетрин се изправи. Не беше висока колкото Ема, но от нея се излъчваше авторитет. — Да ви посоча ли колко жени са малтретирани годишно? Мисля, че за тази страна се движи някъде около една на всеки осемнадесет секунди. Учудва ли ви? — попита тя, когато Ема се втренчи в нея. — Искате да се чувствате като член на някакъв привилегирован клуб? А как стои въпросът с онези, които остават при мъчителите си? Не защото нямат приятели или семейство, което да им помогне. Не защото са бедни и необразовани. Те се страхуват, накърнено е самоуважението им. Срамуват се, объркани са. Срещу всяка, която е потърсила помощ, има десет, които не са. Вие сте жива, Ема, но още не сте го надживели. Все още не.

— Не. Не съм. — Обърна се. Очите ѝ бяха насълзени, но зад сълзите се виждаше ярост. — Трябва да живея с тази мисъл всеки ден. Сигурна ли сте, че като се говори за това, се помага — намират се извинения и причини? Има ли някакво значение, след като вече се е случило? Ще се поразходя. — Тя изтича надолу по стълбите и се насочи към сърфа.

Кетрин беше търпелива. Два дена не ѝ каза нищо. Тя чакаше, а Ема се държеше резервирано.

Тъй като това беше първото ѝ пътуване до Щатите, Стиви искаше да ѝ покаже всичко. Часове наред разглеждаха всички забележителности. Вечер ходеха по клубове. Обичаше най-много нощите, когато оставаха вкъщи и Стиви с часове свиреше на китарата си.

Обаче непрекъснато мислеше за Ема. Стиви разбра, че иска да помогне дори когато помощта ѝ се отхвърля.

Опита отново една сутрин, когато чу Ема да слиза долу преди разсъмване. Тя я последва и видя, че всички лампи светят. Младата жена беше в кухнята, седнала на масата и загледана в тъмния прозорец.

— Пие ми се чай — каза Кетрин. Престори се, че не е забелязала сълзите ѝ и започна да подрежда чашите и чинийките. — Възхищавам се от майка ви. Как успява само с няколко дреболии да направи кухнята най-уютната стая в къщата. В моята винаги се чувствам така, сякаш съм попаднала в някой чужд килер.

Тя сипа чай в една каничка с формата на крава.

— Стиви ме разведе из Юнивърсъл Студио вчера следобед. Били ли сте там? Разгледах бялата акула и се питах защо филмът „Челюсти“ така ма ужаси. Но във филма всичко е илюзия. — Наля кипящата вода в каничката и остави чая да се запари. Трамвайчето тръгва от къщата на Норман Бейтс — нали се сещате — от „Психо“. Същото е както си го представяте, но без ужаса. Изглежда, че когато нещо се извади от контекста, дори нещо ужасяващо, то губи въздействието си. Изведнъж става странна малка къща или риба с навиваща се пружина.

— Животът е различен от филмите.

— Разбира се, но мисля, че има интересни съвпадения. Искате ли сметана?

— Не. Не, благодаря ви. — Мълчаливо гледаше как Кетрин налива чая. След това думите се отприщиха. — Понякога всичко, което преживях с Дру, ми изглежда като филм. Мога да го гледам безпристрастно. И след това в сутрини като тази се събуждам, мисля си, че съм в Ню Йорк, в апартамента и той спи до мен. Струва ми се, че чувам дишането му в тъмнината. Тогава си припомням всичко, което преживях през последните месеци. Изглеждам ли ви на луда?

— Не. Изглеждате като жена, която е преживяла ужасно изпитание.

— Но нали него го няма. Знам, че го няма, но продължавам да се страхувам.

— Страхувате ли се?

Ръцете ѝ непрекъснато се движеха. Разместваше и буташе предметите по барчето.

— Той използваше всичко, което му разказах за Дарън и за моите кошмари, за да ме измъчва. — Сега тя не можеше да се спре. — Изчакваше да заспя и пускаше онази песен... песента от нощта на убийството. След това шепнеше името ми, докато се събудя. Винаги се опитвах да светна, но той предварително изключваше лампата. Така че аз седях в леглото и се молех музиката да спре. Щом започнех да викам, той ме успокояваше, че всичко било сън. Имала съм кошмари.

— Тази нощ кошмари ли имахте?

— Да.

— Бихте ли ми ги разказали?

— Почти винаги е едно и също — нощта, в която бе убит Дарън. Събуждам се. В коридора цари мрак, музиката свири и аз съм изплашена. Чувам плача му. Понякога отивам до вратата и там е Дру. Понякога е някой друг, но не зная кой.

— Искате ли да знаете?

— Когато съм будна се чувствам в безопасност, искам, но по време на кошмара — не.

— Страхувате ли се от този човек?

— Да.

— Откъде знаете, че е мъж?

— Аз... — тя се поколеба. Зазоряваше се. Прозорецът бе отворен и чуваше крясъците на чайките — като детски писъци. — Не знам, но съм сигурна, че е мъж.

— Страхувате ли се от мъжете, Ема? Заради онова, което ви е сторил Дру?

— Не се страхувам от татко или от Стиви. Никога не съм се страхувала от Джоно или П.М. Не бих могла.

— А от Майкъл?

Вдигна чашата си изпи изстиналия чай.

— Не се страхувам, че би ме наранил.

— Но се страхувате?

— Това не съм в състояние да... — Замълча и поклати глава. — Това няма нищо общо с Майкъл.

— Естествено е да се страхувате от секса, Ема, след като той ви е донесъл само болка и унижение. Но разберете, че не всички мъже са като Дру.

Ема леко се усмихна.

— Нима искате да кажете, че кошмарите ми са резултат от сексуално насилие?

— Сигурна съм, че Фройд би го обяснил така — отвърна Кетрин.
— Но почти съм убедена, че човекът е бил луд.

— Мисля, че няма защо да говорим за Майкъл. Никога не ме е молил да прави секс с мен.

„Не да те люби — отбеляза Кетрин, — а да прави секс.“ Това ще го остави за по-късно.

— А вие искате ли?

Сега тя се засмя. Утрото бе настъпило и с него сигурността на деня.

— Често съм се питала дали психиатрите не са просто клюкари.

— Добре тогава, няма да говорим повече. Мога ли да дам един съвет?

— Да.

— Днес си вземете фотоапарата и се разходете. Дру ви е отнел много неща. Защо сама не си докажете, че не е отнел всичко?

Ема не беше много наясно защо послуша съвета на Кетрин. Не можеше да измисли нещо, което би желала да фотографира. Винаги бе предпочитала да прави снимки на хора, а тя толкова се бе отдръпнала от тях.

Цяла сутрин снима палми и сгради. Снимките не бяха от най-добрите, но самата дейност я разтоварваше. Към обяд вече се чудеше защо е отлагала толкова дълго да се занимава с нещо, което обича.

Не беше наясно и защо се насочи към къщата на Майкъл. Дали защото неделният следобед бе твърде хубав, за да се прекара в самота, или пък бе решила да го снима.

Колата му беше там, но той дълго не отговаряше и Ема помисли, че е излязъл. Кучето залая още при първото ѝ почукване и сега лаеше и дращеше от другата страна на вратата. Чу как Майкъл го наруга и се усмихна.

Когато вратата се отвори, разбра, че го е събудила. Въпреки че минаваше дванадесет, очите му бяха подпухнали от съня. Бе навлякъл набързо джинсите си и приглади косата си.

— Ема?

— Съжалявам, Майкъл. Трябваше да позвъня предварително.
Той присви очи от ярката светлина.

— Случило ли се е нещо?

— Не. Може би е по-добре да си вървя. Бях излязла да се поразходя.

— Не. Влез вътре. — Хвана ръката ѝ.

— Майкъл, моментът не е подходящ. Мога само... — Застана на прага. Полумракът я накара да присвие очи. — О, Боже! — Всекидневната изглеждаше така, сякаш в нея са вилнели банда хулигани. — Да не са те обралаи?

— Не. — Толкова беше уморен, че видът на стаята въобще не го тревожеше. Повече я към кухнята. Кучето продължаваше да лае и да подскача около тях.

— Трябва да си имал гости — реши тя и се почувства леко засегната, че не е била поканена.

— Не. За Бога, нека да прием кафе — изръмжа той, докато ровеше в бюфета.

— Ето. — Тя намери кутия „Максуел Хауз“ в мивката и пакет чипс. — Би ли искал да го...

— Не. — Бутна я настрана. — Мога да направя сам проклетото кафе. Конрой, ако не млъкнеш, ще ти вържа езика около врата. — Колко е часът?

Ема се покашля. Реши, че е неблагоприятно да му напомня, че на кафе машината има часовник.

— Около дванадесет и тридесет.

Стоеше намръщен, с лъжичката за кафе в ръка. Изглеждаше съвсем объркан. Започна да добавя още кафе. Вдигна апарата и го снима.

— Съжалявам — каза тя, когато той погледна към нея. — Рефлекс.

Не отговори, само се обърна и отново започна да рови в бюфета. В устата си усещаше вкус на тебешир. В главата му гърмеше цял бигбанд. Сигурен беше, че очите му са подпухнали като топки за голф. И проклетите житни ядки са се свършили.

— Майкъл... — Едва сдържаше смеха си. — Нека да ти приготвя закуска.

— Нищо не мога да намеря.

— Седни! Ще започнем с кафето. Къде са чашите?

— В кухнята.

— Добре. — Успя да открие пакет пластмасови чаши с огромни размери. Наля кафето. То беше гъсто и апетитно като кал, но той го изгълта. Сега вече можа да я види по-ясно. Търсеше нещо в хладилника му.

— Какво търсиш?

— Приготвям ти закуска. Имаш едно яйце. Как го искаш?

— Сварено. — Изпи кафето и се затътри за още кафе.

— Саламът не се знае откога е, а тук има нещо, което може да е оживяло. — Тя извади едно яйце, парче сирене и хляб. — Имаш ли дълбоко тиганче?

— Мисля, че имам. Защо?

— Няма значение. — Намери го почти веднага и с малко въображение приготви сандвич с яйце и сирене. Взе си бутилка сок и седна срещу него, докато той се хранеше. — Майкъл, мога ли да те попитам от колко време живееш така?

— Купих къщата преди четири години.

— И още си жив. Здрав човек си!

— Ще почистя.

— За тая мръсотия е необходим булдозер.

— Жестоко е да те обиждат на закуска. — Гледаше я как снима Конрой. Кучето отново бе заспало с лапи върху пакетчето чипс. — Никога не се отказва от правата си.

— По-добре ли се чувстваш? — усмихна му се тя.

— Отлично.

— Време беше да започна отново да работя. Помислих, че може да ти е приятно да се поразходиш няколко часа. — Изведнъж се смути. Той не сваляше погледа си от нея. — Знам, че си бил зает последните седмици.

— Само в борбата с престъпленията! Конрой, мързелив помяр такъв, донеси ми цигарите! — Кучето отвори едното си око и изръмжа. — Върви. — То въздъхна почти като човек, изправи се и излезе. — Ти ме отбягваш, Ема.

— Да. Съжалявам. Ти си добър приятел, а аз... — започна да се оправдава.

— Не започвай пак на приятелско благодарствена вълна. — Взе пакета цигари, които Конрой му пусна в скута, след това стана и изведе кучето навън.

— Няма да говоря повече за това.

— Добре. — Върна се обратно. Шест месеца беше чакал с надежда да дойде и да почука на вратата му. Сега, когато бе дошла, не можеше да се освободи от яда си. — Защо дойде?

— Казах ти.

— Търсила си компания, докато правиш снимки и си спомни добрия, стар Майкъл.

Тя се изправи сковано.

— Съжалявам, че те обезпокоих.

— Ту влизаш, ту излизаш — измърмори той. — Лош навик си си създала, Ема.

— Не съм дошла да се карам с теб.

— Това пък е още по-лошо. Отдавна би трябвало да се изясним.

Направи крачка към нея и тя отстъпи. Стана му неприятно.

— По дяволите, аз не съм Латимър. Омръзна ми да виждам, че всеки път, когато се приближа, мислиш за него. Ако ще се караме, ще бъдем само ти и аз. И никой друг.

— Не искам да се караме. — Преди обаче да разбере, вече го бе направила — вдигна бутилката и я хвърли. Стъкло и газирани сок експлодираха в мивката. Остана вкаменена, докато шумът на газирания сок заглъхна.

— Искаш ли друга?

— Трябва да вървя. — Посегна към фотоапарата, но той се приближи и сложи ръка върху нейната.

— Този път — не. — Гласът му беше развълнуван. Когато погледна към него, тя се сепна и зачака. — Няма да си отидеш така отново, Ема. Не и докато не съм ти казал онова, което смятам за необходимо.

— Майкъл...

— Замълчи. Влюбен съм в теб, откакто се помня. Преди толкова години, в деня, когато те заках у вас, изпитах такова влечение към теб, че просто не виждах. Бях едва на седемнадесет, а не можех да мисля за нищо друго, освен за теб. Постоянно ходех на онзи бряг, за да те срещна.

— Не можех. — Обърна се, но не направи опит да си тръгне.

— Преживях го. — Майкъл изтърси цигара от пакета, след това заблъска по чекмеджетата. Търсеше кибрит. — Мислех, че съм го преживял и тогава ти се появи отново. Гледах си спокойно работата, косях поляната, а ти стоеше срещу мен. Едва дишах. По дяволите, вече не бях момче и това не беше само увлечение.

Тя едва проговори:

— Ти почти не ме познаваше.

Загледа я в очите.

— Много добре знаеш, Ема. Тогава, когато седяхме на брега, стана нещо. Когато те целунах за пръв път... Единствената целувка, никога няма да забравя, не мога! След това ти отново си тръгна.

— Трябваше.

— Може би е трябвало. — Изхвърли цигарата навън и остави вратата да се затръшне. — Казвах си, че съм избрал неподходящ момент. Исусе, повтарях си го с години! — Тръгна към нея. Когато я хвана за ръцете, усети, че тя трепери, но не я пусна. — Кога ще дойде подходящото време, Ема?

— Не знам какво искаш да ти отговоря.

— Глупости! Знаеш много добре.

— Не мога.

— Не искаш — поправи я той. — Заради него. По дяволите, ти разби сърцето ми, като се ожени за него. Изглежда, че съм прекарал половината от живота си в опити да те забравя. Може би щях да успея, но ти пак се върна.

— Аз... — Тя облиза пресъхналите си устни. — Не можех да попреча на това и аз.

Нещо мина в очите му, което я накара да сдържи дъха си.

— Този път си казах, че ще бъде по-различно. Щях да го направя по-различно. И тогава... Когато разбрах какво ти е сторил, почти полудях. Не смеех да те докосна през всичките тези месеци. Повтарях си непрекъснато, че трябва да ти дам време да се съвземеш. По дяволите всичко!

Прегърна я и покри лицето ѝ с целувки.

ГЛАВА 39

Всичко стана толкова неочаквано. Беше попаднала в клопка. Чувстваше се прикована като с вериги към силното му, стегнато и напрегнато тяло. Устните му я изгаряха. Мислеше си, че ще изпита отвращение или страх, когато отново се озова в прегръдките на мъж. Но остана изненадана. По тялото ѝ се разля топлина, изпита удоволствие и силно желание.

Страхуваше се да му се отдаде. Нима иска отново да попадне във властта на някой мъж? Но преди да се опита да се съпротивлява, той се отдръпна.

Мълчаливо я гледаше. Широко отворила очи, задъхваща се, тя стоеше съвсем неподвижно. Да, отново бе в клопка, но това нямаше значение. Изпитваше сексуално желание въпреки твърденията на Дру, че е фригидна.

Обзет от страст, Майкъл прошепна:

— Не искам да се страхуваш от мен.

Изборът ще е неин. Виждаше го в очите му.

— Не се страхувам.

Не се възпротиви, когато той нежно обгърна с длани лицето ѝ. Не се отдръпна, когато устните му докоснаха отново нейните. Вече не беше така напрегната. Изборът е неин, помисли си тя отново. Не бе способна да мисли за друго освен за него.

Майкъл почувства промяната. Устните ѝ колебливо се разтвориха, тя се притисна към него. Тръпнещ, той обсипваше с целувки лицето ѝ. Ръцете ѝ го прегърнаха и жадно впи устни в неговите.

Понесе я на ръце към спалнята, като продължи да я целува.

Щорите бяха вдигнати и ги обля ярка слънчева светлина. Би предпочел полумрака на свещите.

Ема се опита да овладее страха си, когато той я положи на леглото. Знаеше, че сега всичко ще свърши набързо. Искаше ѝ се да продължи да я целува, да я прегръща. Но знаеше, че няма да е така.

Отпусна се до нея. Не се нахвърли отгоре ѝ, не разкъса дрехите ѝ. Устните му потърсиха нейните отново. Изглеждаше толкова крехка. Луд бе по гладката ѝ кожа, устата ѝ, уханието на косата ѝ. Тя плахо докосна голите му гърди и това го подлуди.

Той простена от удоволствие и разтвори с език устните ѝ. Сладкият ѝ дъх го опияни като силно вино. Ема се изненада, когато не се нахвърли върху нея, а продължи бавно да я милва.

Прокара ръце по тялото ѝ, което я накара да потръпне. Но не от страх. Нежността му я смайваше. Обзе я такова огромно удоволствие, че тя се вкопчи в него. Испита непреодолимо желание. Никога не бе предполагала, че може да се чувства така. Притегли главата му, за да се наслади на жадните му целувки.

Когато той се отдръпна, Ема изстена и се опита да го привлече към себе си.

— Искам да те погледам — прошепна той. — Години наред жадувам за този миг.

Изненадана, задъхана от страст, тя го гледаше как разстила косата ѝ върху възглавницата. Без да откъсва поглед от лицето ѝ, бавно започна да разкопчава блузата ѝ. Видя объркването в очите ѝ. Постепенно тя се отпускате под ласките.

Когато вдигна ръка, за да се покрие, той взе ръката ѝ и я целуна. После наведе устата си към гърдата ѝ. От гърдите му се изтръгна стенания.

Кожата ѝ пламваше и от най-слабото докосване. Той се опиваше от деликатното ѝ тяло. Чуваше учестеното ѝ дишане. Когато свали блузата ѝ, тялото ѝ се изпъна като струна.

Устата му беше навсякъде и сякаш я изгаряше. Обсипа с целувки лицето, раменете и гърдите ѝ. Захапа гърдата ѝ, но тя не усети болка, а удоволствие. Бавно смъкна панталоните ѝ, като продължаваше да я целува.

Ема го пожела, както никога не бе желала мъж. Окъпаното ѝ в пот тяло се стремеше към него, но той продължаваше да я целува и гали. Конвулсивно впи пръсти в завивката.

Струваше ѝ се, че страстта ѝ е неутолима. Когато пръстите му се плъзнаха по бедрата ѝ, тялото ѝ потрепна. Не можеше да си поеме въздух. Бученето в главата ѝ я плашеше. Обхваната едновременно от

страст и от страх, още по-силно се притисна към него. Тялото ѝ се разтърси и тя се отпусна назад.

— Господи, толкова си сладка! — прошепна Майкъл и страстно впи устни в нейните. Преди да разбере какво става, той отново я облада. Искаше ѝ се да извика името му, но от гърлото ѝ се изтръгна само стенание. Обгърна с ръце потното му тяло. Най-сетне успя да промълви:

— Моля те.

Не можеше да се насити на тялото му.

— Искам... — Сляпо отметна ръка, нещо падна на пода.

— Кажи ми! — беше луд да го чуе от нея. Успя да сдържи огромното си желание. — Погледни ме и ми кажи.

Тя отвори очи. Виждаше само лицето му и се вглеждаше в очите му.

— Искам те.

Извика отново, когато се съединиха.

Изтощена, спа около час. Той дълго седя до нея, гали косата ѝ и се питаше как да я задържи в живота си. От толкова години бе влюбен в нея. Безброй пъти си бе представял как се любят. Но когато си го представяше, само сравняваше с други жени.

Никоя не бе като Ема.

Ако трябва да се моли, ще се моли. Ако трябва да се бори, ще се бори. Но няма да я изгуби отново.

Когато тя се събуди, него го нямаше. Лежеше в леглото и се опитваше да разбере какво се бе случило с нейното тяло. Струваше ѝ се невероятно, че го направи, без да съжали или да се поколебае. Само часове преди това беше сигурна, че не желае отново да бъде докосвана. Всъщност сега за пръв път бе истински докосната. Тя се претърколи с усмивка. Помисли си, че трябва да се облече и да потърси Майкъл.

Тогава видя пистолета му. Висеше на един стол до леглото. Припомни си, че бе убила човек. Въпреки че случилото се в хотелската стая за нея бе неясно и смътно, последните секунди нямаше да забрави никога. Спомняше си какво почувства, когато ръцете ѝ стиснаха пистолета и дръпнаха спусъка. За да убият!

Когато вратата на спалнята се отвори, тя автоматично се покри със завивката.

— Вече си будна. — Майкъл се приближи. Носеше кутия с пиле и кошничка с шест коли. — Помислих си, че може да си гладна.

Беше бос, с фланелка и джинси. Така той ѝ приличаше на безделник по плажовете, а не на човек, който стреля с пистолет. Приблужи се до нея и я целуна.

— Реших, че можем да си направим пикник.

— Пикник! — повтори тя. — Къде?

— Направо тук. — Пусна кутията на кревата. — По този начин съседите няма да са шокирани, че си гола.

— Мога да се облека — засмя се тя.

Седна на леглото срещу нея и я загледа продължително.

— Не искам да се обличаш. — Усмихна се и отвори една кола. — Искаш ли музика? — Наведе се и натисна копчето на радио часовника. Чу се гласът на Линда Ронстад. Отвори кутията и бръкна в нея. — Не си ли гладна?

Миришеше толкова апетитно. Ема гледаше как отхапва и прекара ръка по разрошената си коса.

— Не мога да ям гола.

— Разбира се, че можеш. — Той ѝ подаде кълка.

Тя отхапа и се засмя отново.

— Наистина не мога.

Майкъл пусна парчето от пилето обратно в кутията, след това свали фланелката си. Хвърли я на главата ѝ.

— Така по-добре ли е?

Ема я взе в ръце.

— Много. — Фланелката миришеше на него. Учуди се, че от нея се почувства толкова гладна, колкото и от пилето. — Никога досега не съм била на пикник в леглото.

— Същото е като на брега. Ядем, слушаме музика и след това се любим. Обаче пясъкът не ни създава неприятности.

Гърлото ѝ бе пресъхнало. Взе една кола и я изпи.

— Не знам как стана всичко.

— Добре. Много бих се радвал да си припомним всичко отново заради теб.

— Беше ли... — Тя не довърши, ядосана да себе си.

— Да не вземеш да ме питаш дали ми е било хубаво?

— Не. — Той явно ѝ се смееше. — Нещо такова. — Взе друго парче от пиленето. — Няма значение.

Очарован от нея, от себе си, от всичко, той погали с пръст голата ѝ ръка.

— Сигурно искаш оценка, нещо като скала от едно до десет.

— Млъкни, Майкъл.

— Още по-добре, защото ти просто надхвърли скалата.

Смущаваше се от думите му.

— За мен никога не е било така преди това — прошепна тя. — Аз никога... не съм мислила, че бих могла... — Отново млъкна, след това пое дълбоко дъх и изрече: — Мислех, че съм фригидна.

Бе готов да се изсмее, но по лицето ѝ разбра, че за нея не беше шега. Отново Латимър, помисли си Майкъл и му потрябваха няколко секунди, за да овладее гласа си.

— Заблуждавала си се.

Този отговор беше най-правилният в случая. Погледна го и се засмя.

— Ако бях последвала инстинкта си в оня ден на брега, когато те целунах, много отдавна щях да мисля различно.

— А защо не го последваш сега?

Тя се поколеба. Изправи се на колене, обви с ръце врата му и го целуна. Когато се хвърлиха в леглото, тя се смееше.

— Остани през нощта.

Слънцето залязваше и тя започна да се облича.

— Не тази вечер. Трябва да помисля.

— Точно от това се боях. Аз те обичам, Ема. Защо не помислиш върху това?

Не му отговори.

— Искам да ми вярваш.

— Искам да ти вярвам — отвърна тя. — Не вярвам на собствената си преценка, точно сега. Не беше толкова отдавна, когато мислех, че Дру ме обича и че аз го обичам. Грешах и за двете неща.

— По дяволите, Ема. — Каза го хапливо и отиде до прозореца. Здрачът пропъльзваше в стаята.

— Не те сравнявам.

— Сигурна ли си?

— Да. — Знаеше, че той не би могъл да разбере колко далеч вече бе отишла, щом може да отиде до него и да го прегърне. — Аз съм несигурната. Проблемите ми не почват от Дру. И без тях би било достатъчно трудно. Трябва да съм сигурна, че знам какво искам, преди да се видим отново.

— Няма да се задоволя само с един ден.

Въздъхна и целуна рамото му.

— Татко и Бев скоро ще се върнат в Лондон.

Той се обърна. Тя видя в угасващата светлина как яростта пламва в очите му.

— Ако мислиш да заминаваш с тях, помисли още веднъж.

— Не можеш да ме насилваш, Майкъл. С това съм приключила. — Докато не произнесе думите, не бе осъзнала, че бяха истина. — Мисля да остана в къщата на брега. Те имат нужда да се оправят с техния живот, а аз трябва да реша какво искам да правя с моя.

— И искаш да се отдалеча?

— Не много далеч. — Отново го прегърна. — Не искам да те изгубя, сигурна съм в това. Само малко съм объркана. Можем ли да оставим нещата така за известно време?

— Добре. Но разбери. Няма да чакам вечно.

— Нито пък аз.

ГЛАВА 40

Майкъл се опитваше да сдържи нетърпението си, вдигна краката си на бюрото и заразглежда тавана. Високият възбуден глас в слушалката продължаваше да говори несвързано. Рано или късно, щяха да се доберат до анонимния информатор, но предпочиташе да е по-рано.

— Слушай — прекъсна го той накрая. Имам чувството, че Спрингър ти е приятел. Така можем да си говорим до утре. Може и да е бил някой незначителен пласьор, но когато намерим труп, ставаме лично заинтересовани. — Той замълча. Помисли си, че няма нищо по-страшно от напласен свидетел, който разполага с важни сведения.

— Чудесно. Не искаш да дойдеш, но ние ще те намерим. — Погледна нагоре, защото сержантът стовари купчина досиета и пощата на бюрото му. — Винаги ще намерим място за още един в моргата. — Слушаше и ровеше из досиетата. — Постъпваш правилно. Потърси детектив Кесълринг.

Майкъл сложи слушалката и се намръщи към купчината документи. Канеше се да позвъни на Ема, но все не успяваше. Примирен, той се зае с пощата.

— Ей, Кесълринг, дай десет долара за коледното парти.

Майкъл реши, че ако чуе още веднъж думата „Коледа“ ще застреля някого. За предпочитане самия „Дядо“.

— Маккарти ми дължи двадесет. Вземи от него.

— Ей — обади се Маккарти, когато чу името си. — Къде ти е празничното настроение.

— В портфейла ми — отвърна Майкъл.

— Още ли се цупиш, че любимата ще прекара Коледа в Лондон? Усмихни се, светът е пълен с блондинки.

— Върви по дяволите!

Маккарти постави ръка на сърцето си.

— Просто е влюбен.

Без да му обръща внимание, Майкъл изучаваше кафявия плик. Странно, че когато му минаваха такива черни мисли за Лондон, бе получил писмо от същия град. Адвокатска кантора — установи той от беглия поглед върху обратния адрес. Когато го отвори, намери писмо и втори плик, оцветен в синьо и розово. Обърна плика и видя друг обратен адрес с превзет почерк. Джейн Палмър!

Въпреки че не беше суеверен, го обзе неприятно чувство — посланието на мъртвата. Отвори го и заизучава нечетливия почерк. Пет минути по-късно стоеше в кабинета на баща си, загледан как Лу го чете.

Уважаеми детектив Кесълринг,

Вие разследвахте смъртта на сина на Брайън Макавой. Уверена съм, че си спомняте случая. Аз също го помня. Ако все още се интересувате, трябва да дойдете в Лондон и да поговорите с мен. Знам всичко за него. Идеята беше моя, но те я оплескаха. Ако ми платите за информацията, можем да сключим сделката.

Искрено ваша Джейн Палмър

— Какво мислиш? — попита Майкъл.

— Мисля, че може да е знаела нещо. — Лу оправи очилата си и прочете отново писмото. — В нощта на убийството тя беше на шест хиляди мили разстояние и не успяхме да я свържем със случая. Но... — Винаги се беше съмнявал.

— Първата пощенска марка е само няколко дни, преди да бъде намерено тялото ѝ. Според адвокатите писмото се е въртяло насамнатам заради непълния адрес и най-накрая е попаднало при останалите ѝ книжа. Повече от осем месеца — възмути се Майкъл.

— Не съм сигурен, че би имало разлика, ако бяха осем дни. Пак щеше да е мъртва.

— Ако е казала истината и знае кой е убил детето, някой трябва да е отишъл при нея. Някой, който не е знаел, че е изпратила писмото. Искам да видя доклада и да говоря с офицера, водещ разследването.

Лу обърна писмото в ръката си. Нямаше никакъв смисъл да напомня на Майкъл, че писмото е адресирано до разследващия случая

офицер.

— Възможно е. През изминалите двадесет години това е първата следа, на която попадаме. — Спомни си полицейската снимка на малкото момче и погледна сина си. — Ще отидеш в Лондон, нали?

Ема разточваше тестото за сладките и се опитваше да вложи цялото си сърце в тях. Винаги е обичала Коледа. След толкова години отново щеше да я прекара със семейството си. Кухнята миришеше на канела, от радиото долитаха коледни песни, а Бев размерваше съставките за пудинга. Навън падаше лек сняг.

Но сърцето ѝ не бе тук, отдалечено бе на шест хиляди мили — при Майкъл,

Когато натисна тенекиената формичка в тестото, Бев я прегърна.

— Толкова се радвам, че си тук, Ема. Това означава всичко за мен и за баща ти.

— И за мен. — Изрязваше сладките във формата на снежинка и ги слагаше в тавичката. — Ти ме оставяше да ги правя когато бях малка. Ако Джоно беше тук, щеше да си вземе няколко, преди дори да са опечени.

— Защо мислиш, че изпратих навън Бри? — Гледаше как Ема ръси оцветена захар отгоре им. — Майкъл ти липсва, нали?

— Не предполагам, че ще ми липсва. Поне не чак толкова много. — Тя сложи тавичката в печката. — Глупаво е. Само две седмици. — След като нагласи часовника за печенето, тя се върна обратно, събра тестото и го разточи отново. Приятно ѝ бе да чувства, че прави нещо с ръцете си, че е отговорна за нещо. — Може би е по-добре, че заминах. Не искам да се ангажирам твърде бързо.

— Кетрин казва, че бързо се възстановяваш.

— Мисля, че е така. Благодарна съм ѝ, че остана с мен в Лос Анджелис през последните два месеца. Макар че не винаги съм го показвала — добави тя усмихнато. — Когато споделиш болката си, помага.

— Все още ли имаш кошмари.

— Не толкова често. И започвам отново работа. Най-накрая завърших книгата. — Тя спря с формичката в ръка. — Преди една година на Коледа беше кошмарна. Тази година е почти превъзходна. —

тя се огледа, защото вратата се отвори внезапно. Формичката за сладки падна на пода. — Майкъл?

— Икономката ми каза да вървя направо в кухнята.

Тя извика радостно, хвърли се в прегръдките му и започна да го целува.

— Не мога да повярвам, че си тук. — Отдръпна се леко, засмя се и започна да го изтупва. — Направих те целия в брашно.

Бев избърса ръцете си и излезе.

— Ти каза, че не можеш да дойдеш — започна Ема.

— Промених си графика. — Притисна я отново към себе си. Желанието се разля по тялото му. — Весела Коледа!

— Колко време ще останеш?

— Два дни. — Погледна към печката. — Какъв е този шум?

— О, сладките ми. — Тя се втурна, за да изключи часовника. — Докато ги правех, си мислех за теб и съжалявах, че си толкова далеч. — Обърна се и го погледна. — Ще се върна с теб, ако искаш.

— Знаеш, че искам. — Погали с ръка плитката ѝ. — Но също така знам, че трябва да бъдеш и със семейството си, ще те чакам да се завърнеш вкъщи.

— Обичам те. — Не разбра как изрече думите.

— Кажи го още веднъж.

Очите му я гледаха толкова напрегнато, че тя го погали успокоително по бузата.

— Обичам те, Майкъл. Съжалявам, че ми трябваше толкова време, за да ти го кажа.

В отговор той само я притисна до себе си. Това бе най-щастливият миг в живота му.

— Осъзнах колко те обичам, когато те видях на изложбата в Ню Йорк. Това ме плашеше. Изглежда, съм се страхувала от години. И сега, когато изведнъж се появи на вратата, всичко си отиде на мястото.

— Няма да можеш вече да се отървеш от мен.

— Добре. Какво ще кажеш за една сладка? — засмя се тя.

Неприятно му бе да лъже Ема, но му се струваше, че е по-добре за известно време да не ѝ казва какво го бе довело в Лондон.

Британските му колеги се оказаха любезни. Откри също, че британската бюрокрация е същата като американската.

Изгуби два часа само за да му кажат, че може да види досиетата на следващия ден.

Ема се вълнуваше от възможността да му покаже Лондон и го влачи от Тауър до Пикадили и от смяната на караула до Уестминстърското абатство. Въпреки че лесно го убедиха да остане в дома на Макавой, той запази стаята си в хотела. След изтощителната обиколка те прекараха няколко часа в леглото.

Досиетата не му бяха от голяма полза. Разследването установяваше смърт при нещастен случай. Съдебната експертиза бе открила само отпечатъци на Джейн, на последната ѝ прислужница и на комарджията, който бе открил тялото ѝ. Алибитата им бяха непоклатими. Съседите не казаха нищо хубаво за починалата, но не бяха видели нищо или никого през нощта, когато бе умряла.

Майкъл разгледа полицейската снимка. Като забеляза мръсотията, в която бе живяла и умряла Джейн, възмутено си помисли, че някои го наричаха „мърляч“. Прегледа отново снимките през лупа.

Инспектор Карлсън, който е бил натоварен с разследването, го гледаше търпеливо.

— Беше като кочина — заяви той. — Да си кажа честно, никога не съм виждал нещо подобно. Или да съм усещал такава миризма. Старото момиче беше вече умряло от два дни.

— Само нейните отпечатъци ли бяха на спринцовката?

— Да. Сама е свършила работата. — Карлсън свали очилата си с рогови рамки, за да почисти стъклата. — Спорихме за самоубийство, но то просто не се връзваше. Както се казва в доклада, вероятно толкова се е зарадвала на хероина, че е взела по-голяма доза и бързо е поела към последното си „друсане“.

— Откъде е намерила наркотика? Онзи приятел, Хич?

Инспекторът сви устни.

— Съвсем дребна риба. Не притежава връзките, за да намери нещо толкова чисто.

— Ако не е той, тогава кой?

— Не можахме да открием. Възприехме, че сама си го е купила. Беше известна на времето си и е имала доста познанства.

— Вие сте видял писмото, което е изпратила до нас.

— Заради това искаме да възобновим разследването, детектив Кесълринг. Ако наистина имаме убийство тук, свързано с убийството във вашата страна, ще ви сътрудничим изцяло. — Сложи си очилата. — Изминали са почти двадесет години, но никой не е забравил какво се случи с Дарън Макавой.

„Не, никой не е забравил“ — помисли Майкъл, докато седеше в обкования с дървена ламперия кабинет на Брайън и наблюдаваше как чете писмото на бившата си любовница.

Огънят весело пращеше в камината. Пред нея уютно бяха разположени кресла. Награди, почетни значки и снимки бяха подредени по лавиците и стените. Няколко кутии показваха, че се е нанесъл само преди седмици. Бюрото му, отрупано с досиета и папки, подходдаше повече на администратор, отколкото на рокзвезда. До стената видя компютър и синтезатор „Ямаха“, както и огромен студийен магнетофон. В бара имаше само минерална вода и безалкохолни напитки. Майкъл изчака, докато Брайън вдигне глава.

— С баща ми поговорихме за писмото. Решихме, че трябва да знаете.

Потресен, Брайън затърси пипнешком цигари.

— Мислите, че е подправено.

— Да.

Поигра си със запалката. В най-долното чекмедже на бюрото му имаше бутилка ирландско уиски — още запечатана. Като тест за самия него. От шест седмици бе престанал да пие, но в момента би дал всичко за глътка алкохол.

— Господи, мислех, че знам на какво е способна. Това не мога да го разбера. — Пое дълбоко дима, като давещ се — въздуха. — Ако е била тя, защо е искала да го направи? Мен. Искала е да нарани мен.

— Ние все още сме на мнение, че смъртта е била нещастен случай. — „Това едва ли ще го успокои“ — помисли с Майкъл. — Логически погледнато, мотивите са били отвличането и откупът, които бихте платили.

— Аз ѝ плащах заради Ема. — Потърка с ръце лицето си, след това ги отпусна на бюрото. — Би могла да убие Ема пред очите ми. В гнева си бе способна на това. Но да планира нещо такова. — Поклати глава. — Не мога да повярвам, че е могла да го направи.

— Имала е съучастници.

Брайън стана и започна да се разхожда из стаята. Тя беше изпълнена с несъмнени доказателства успеха му: златни и платинени плочи, наградите „Грами“, „Американ Мюзик Ауърд“. Свидетелства за значимостта на музиката, която бе създал.

Имаше и десетина снимки: „Девъстейшън“ вчера и днес, Брайън с други певци, музиканти, политици, които е подкрепял, знаменитости. Между тях се виждаше поставена в рамка снимка на Ема и на Дарън, седнали на пейка в малко заливче, засмени и огрени от слънце. Бе създал и тях двамата.

Двадесет години се стопиха за миг и той отново седеше на тревата, заслушан в смеха на децата си.

— Мислех, че всичко това е минало. — Потърка с пръсти очите си. — Не искам Бев да разбере, не още. Аз ще ѝ кажа, когато реша, че моментът е подходящ.

— Това е ваше право. Искан да знаете, че ще възобновя следствието.

— И вие ли като баща си се посвещавате на работата си?

— Бих се радвал, ако мислите така.

Брайън кимна. Каквото и да е било замислено в онази ужасна нощ преди две десетилетия, все пак трябва да бъде изяснено. Но той имаше и друго дете.

— А Ема? Отново ли ще я разпитвате?

— Ще ѝ спестя всичко, което мога.

— Бев мисли, че сте влюбен в нея.

— Да. Ще се ожения за нея, веднага щом е готова.

Брайън почувства непоносима жажда и извади сок.

— Не исках да се увлича по Дру поради съвсем глупави причини. Често съм се питал дали аз не я подтигнах. Ако не бях се противопоставил, дали щеше да изчака?

— Латимър е искал само вас и онова, което можете да направите за него. Аз искам само Ема. И винаги ще я искам.

Брайън въздъхна и седна отново.

— Тя е най-вярната и най-красива част от живота ми. Нещо, което съм направил, без да се замислям, се оказа невероятно добро. — Със същата усмивка като на Ема той погледна към Майкъл. — В деня, когато Ема ви доведе в отвратителната къща на П.М. в Бевърли Хилс, си помислих: „Това момче ще ми я отнеме.“ И се ядосах. Изглежда, че

повечето ирландци са пияници, поети или пророци. Аз имах шанса да бъда и трите.

— Мога да я направя щастлива.

— Доверявам се на думата ви. — Вдигна отново писмото.

— Важно е да откриете кой уби сина ми, но е важно да направите и Ема щастлива.

— Татко, П.М. и Анабел са тук с бебето. О, съжалявам. — Ема спря на вратата. — Не знаех, че си дошъл тук, Майкъл.

— Когато се върнах, ти беше на пазар. — Той се изправи, взе писмото от Брайън и го пхна в джоба си.

— Случило ли се е нещо?

— Не. — Брайън заобиколи бюрото, за да я целуне. — Подложих на разпит Майкъл. Изглежда, че има сериозни намерения към дъщеря ми.

Тя се усмихна, готова да повярва, но видя очите на баща си.

— Какво има?

— Вече ти казах. — Обгърна с ръка раменете ѝ и се опита да я изведе, но тя се обърна към Майкъл.

— Не искам да ме лъжете.

— Аз наистина имам сериозни намерения към дъщеря му — отвърна ѝ Майкъл.

— Може ли да видя плика, който е в джоба ти? — попита го тя.

— Да, но предпочитам да е по-късно.

— Татко, би ли ни оставил сами.

— Ема...

— Моля те.

Той се поколеба, но излезе от стаята.

— Аз ти вярвам, Майкъл. Ако ми кажеш, че единственото нещо, за което сте говорили с татко в тази стая, е била връзката ни — ще ти повярвам.

Не би могъл да я излъже.

— Не, не е всичко, за което говорихме. Ще седнеш ли?

Разбра, че ще бъде нещо неприятно и стисна ръцете си в скута, както не бе правила от ученическите си години. Вместо да говори, Майкъл измъкна плика от джоба си и ѝ го подаде.

Побиха я студени тръпки, когато видя името на подателя. „Послание от мъртвата“ — помисли си тя. Отвори писмото и

мълчаливо го прочете.

Толкова много приличаше на баща си: израза на лицето, тъгата в очите ѝ, спокойствието, с което четеше писмото. Преди да заговори, тя го сгъна и му го върна.

— Това ли е причината да си в Лондон?

— Да.

Очите ѝ, потъмнели от мъка, срещнаха неговите.

— Мислех, че не можеш да стоиш далеч от мен.

— Не мога.

Тя наведе глава.

— Вярваш ли на писмото?

— Не е моя работа да вярвам — каза той внимателно. — Аз просто го разследвам.

— Аз му вярвам. — Ема внезапно си спомни Джейн, изправена на прага на мръсната къща, с лице, потъмняло от злоба и огорчение. — Тя е искала само да нарани татко. Искала е да го накара да страда. Още си спомням начина, по който го погледна, когато той ме взе със себе си. Наистина бях почти бебе, но помня.

Пое рязко дъх.

— Как е възможно едновременно да обичаш и да мразиш като нея? Толкова силна ненавист, че да вземеш участие в убийството на едно малко момче? Минали са двадесет години, а тя все още е искала да го накара да страда.

Той се наведе към нея и взе плика, който лежеше в скута ѝ.

— Може би е така, но може и да е започнала нещо, което ще ни помогне да открием кой го е убил и защо.

— Аз знам. — Затвори очи. — Скрито е някъде дълбоко в мен, но аз знам. Този път ще го изровя.

Когато започна музиката, тя стоеше в тъмни коридор, облечена в любимата си нощница, стиснала Чарли. Дарън пищеше. Тя искаше да се върне обратно в леглото и при светлината на нощната лампа. Но беше обещала да се грижи за него, а той викаше.

Пристъпи, но краката ѝ не достигнаха пода. Като че ли плуваше в тъмен облак. Чуваше съскането, около нея летяха същества, които

обичат тъмното. Съществата, които ядат лошите малки момичета, както мама ѝ бе казала.

Не знаеше накъде да върви. Беше тъмно и заедно с песента отвсякъде се разнасяха звуци. Тръгна към брат си, който викаше за помощ. Опита се да стане малка, толкова малка, че никой да не я види. Усещаше как потта се стича по гърба ѝ.

Ръката ѝ е на дръжката. Леко натиска. Бутна вратата и тя се отвори.

Ръце я хванаха за раменете и я стиснаха.

„Казах ти да не бягаш от мен, Ема. — Дру плъзна ръце около шията ѝ и стисна. — Казах ти, че ще те намеря.“

— Ема! — Майкъл хвана мятащите се ръце и я притисна. — Събуди се, Ема, събуди се. Това е само сън.

Не можеше да си поеме дъх, дори когато осъзна къде е и кой я държи. Струваше ѝ се, че ръцете на Дру все още ядушат.

— Светлина. Моля те, запали лампата — прошепна тя.

— Добре. Успокой се. — Натисна копчето и отново я притисна към себе си. — Хайде, сега погледни към мен, Ема, погледни ме. — Повдигна с ръка брадичката ѝ тя все още трепереше, а лицето ѝ беше съвсем бледо, лъснало от пот. — Това е само сън — каза той спокойно. — Ти си с мен.

— Вече съм добре.

Вдигна нагоре завивките около треперещите ѝ рамене.

— Ще ти донеса чаша вода. — Когато тя кимна, той стана ѝ отиде до банята. Ема сви краката си, заслушана в шума на течащата вода. Знаеше къде се намира. В хотелската стая на Майкъл. Искаха да прекарат една нощ насаме, преди да си тръгне обратно за Щатите. Знаеше, че е само сън, и въпреки това вдигна ръце към гърлото си. Още усещаше стиснатите пръсти на Дру.

Когато се върна и ѝ подаде чашата, тя отпи няколко глътки. Не я изгориха, както се страхуваше.

— Съжалявам, Майкъл.

Не искаше да разбере, че е потресен колкото нея. В съня си като че се давеше. Сякаш от отворената ѝ уста не можеш да излезе въздуха.

— Често ли имаш кошмари?

— Да.

— Заради това ли не прекара с мен нито една нощ?

Тя сви рамене и се загледа отчаяно в чашата.

— Много си красива, за да се превръщаш в психопатка, Ема. — Той избута възглавниците и я привлече към себе си. — Разкажи ми всичко.

Когато свърши, той продължи да гледа в някаква точка. Сега тя беше спокойна. Чувстваше го по лекото ѝ вдишване. Но за разлика от нея той бе напрегнат.

— Вероятно писмото е причината — измърмори тя. — Молила съм се кошмарите да спрат. Сега обаче искам да видя. Да вляза през вратата и най-после да го видя.

Обърна глава и зарови лице в косата ѝ.

— Вярваш ли ми?

— Да.

— Ще направя всичко каквото мога, за да открия кой е виновен за смъртта на брат ти.

— Било е много отдавна.

— Имам някои предположения. Трябва да проверя дали могат да се свържат.

Тя се отпусна с глава, сгушена на рамото му и си пожела завинаги да остане така.

— Обещах да се върна с теб, ако поискаш, но ми се налага да остана. Искам да поговоря с Кетрин. Необходими са ми няколко седмици.

Той помълча. Опитваше се да свикне с мисълта, че ще се върне без нея.

— Докато си тук, трябва да решиш дали би могла да се омъжиш за полицай. — Обърна лицето ѝ към своето. — Обещай ми, че ще помислиш!

— Обещавам. — Тя го прегърна. — Да се любим, Майкъл.

Клубът беше пълен с млади хора. Музиката бе оглушителна, алкохолът — разреден. Но клубът беше претъпкан, дансингът — задръстен. Разноцветни светлини се въртяха бързо. Крещяха, за да се чуят. Раздаваха наркотици, сякаш бяха телефонни номера.

Не обичаше такива долнопробни заведения. Промъкна се до една малка ъглова маса и поръча скоч.

— Можеш да избереш нещо по-добро, ако си искал да говорим. Събеседникът му се усмихна и изпи до дъно чашата.

— Това са най-подходящите места за тайни разговори. — Запали цигара със златна запалка с монограм. — Носят се слухове, че Джейн е пуснала клюка за теб.

— Знам за писмото.

— Знаеш и не си ме предупредил?

— Точно така.

— Не забравяй, че онова, което засяга теб, засяга и мен.

— Джейн е мъртва. Писмото е без значение. — Той изчака, докато келнерката сложи пред него чашата. — Има друго нещо, което може да е по-спешно. Ема сънува лоши сънища.

Мъжът се изсмя и издиша дима през зъби.

— Сънищата на Ема не ме интересуват.

— А трябва. След като се отнасят до двама ни. Подложила се е на терапия с психиатърката, която лекуваше Стиви Нимънс. — Опита скоча и реши, че не става дори за поливане на цветя. — Може и да си спомни.

Обзе го страх, след това и гняв.

— Трябваше да ме оставиш да я убия преди години.

— Тогаваше не необходимо. — Другият мъж сви рамене и отпи от скоча си. — Но сега може да се наложи.

— Нямам намерение да си цапам ръцете на този етап, старче. Ти се заеми с нея.

— Аз се оправих с Джейн. — Гласът му беше спокоен и студен. — В момента само ще наблюдаваме Ема. Ако започне да си спомня, ще бъде твой ред.

— Съгласен. Не защото ми нареждаш, а защото ѝ го дължа.

— Мистър Блекпуул, ще ми дадете ли автограф? Сложи на масата запалката си и се усмихна на закръглената млада червенокоса жена.

— Разбира се, мила. С удоволствие.

ГЛАВА 41

От прозореца на хола Ема гледаше как новогодишният сняг се топи по живия плет.

— Майкъл иска да се омъжи за него.

Кетрин я погледна.

— Какво чувстваш?

Ема едва не се изсмя. Типичен въпрос на лекар към пациент.

— Чувствам много неща, но изненадата не е между тях. Знаех, че ще ми направи предложение. Когато сме заедно, вярвам, че можем да създадем дом, семейство. Това, което винаги съм искала.

— Обичаш ли го?

— О, да. — В това поне бе сигурна. — Обичам го.

— Но се страхуваш от женитбата?

— След всичко, което преживях.

— Как изглежда Майкъл, сравнен с Дру?

— В какъв смисъл?

Кетрин само разтвори ръце.

— И двамата са мъже. Привлекателни, решителни мъже.

— Нещо друго?

Ема се разходи из стаята. Къщата беше празна. Както бе решено, всеки следобед в три часа тя оставаше сама, за да разговаря с Кетрин. Нямахше намерение да говори за Майкъл днес, а за кошмарите.

— Не, нищо. Не бих могла да ги сравнявам. Дру беше равнодушен, не обичаше хората. Интересуваше се от някого само ако имаше полза. Не бе почтен. Беше хитър. Понякога ми се струваше романтичен.

— А Майкъл?

— Той обича. Хората, работата си, семейството си. Почтеността просто е част от него. Дори не допусках, че ще поискам да съм отново с мъж. Да правя секс. Когато се любихме с Майкъл, за пръв път изпитах удоволствие.

— Когато се отнася за Дру, го наричаш „да правиш секс“, с Майкъл — „да се любиш“.

— Така ли? — Ема спря и отправи към Кетрин една от редките си усмивки. В главата ѝ изплува спомен — Джоно, седнал на леглото в стаята ѝ в Мартиника. „Когато е с някого, когото обичаш, то е почти свещено.“ — Не предполагах, че ще е необходимо степенуване, за да се разреши проблемът.

— Не. — Доволна, Кетрин се облегна върху възглавниците. — Удобно ли се чувстваш физически с Майкъл?

— Не. Но е прекрасен вид неудобство.

— Възбуждащо ли е?

— Да. Но аз не се чувствам способна да... започна първа.

— Искаш ли?

— Не знам. Мисля, че се страхувам да не сбъркам нещо.

— В какъв смисъл?

Ема вдигна безпомощно ръце, после ги отпусна.

— Не съм сигурна, страхувам се да не направя нещо, което да го раздразни, или... — Рязко се обърна към прозореца. — Не мога да се освободя от Дру и от нещата, които ми е казвал — колко съм глупава и неопитна в леглото. — Ненавиждаше се, че все още му позволява да държи под властта си част от живота ѝ.

— Замисляла ли си се, че ако си била неадекватна в леглото, то това се е дължало на партньора и на обстоятелствата?

— Да. Тук горе. — Ема докосна с пръст слепоочието си. — Знам, че не съм студена. Но се страхувам, че ще разваля всичко с Майкъл. — Спря, вдигна една кристална пирамидка и загледа как цветовете се пречупват през нея. — И кошмарите. Сега се страхувам от Дру така, както се страхувах, когато беше жив. Мисля си, че ако по някакъв начин го изхвърля от сънищата си, залича лицето и гласа му от съзнанието си, ще мога да направя и следващата стъпка към Майкъл.

— Това ли искаш?

— Разбира се, че го искам. Да не мислиш, че ми е приятно непрекъснато да очаквам наказание?

— За какво?

— Че не съм направила достатъчно бързо онова, което е искал, или съм го направила погрешно... — Развълнувана, постави долу кристала и скръсти ръце на гърдите си. — Че не нося подходяща

дреха, че съм влюбена в Майкъл. — Започна отново да се разхожда. — Той разбра, щом ни видя заедно на изложбата. — Затова ме би. Накара ме да обеща, че никога няма да видя отново Майкъл и след това продължи да ме бие. Знаел е, че няма да удържа на обещанието си.

— Думите, които е изтръгнал насила от теб, не са обещание.

Ема поклати глава, отхвърляйки логиката.

— Важното е, че аз се опитах да го спазя, но не можах и сега той ме наказва.

Седна на стола.

— Излъгах — продължи тя почти на себе си. — Излъгах Дру и себе си.

Кетрин се наведе напред и попита:

— Защо мислиш, че Дру се появява в кошмара за нощта на убийството на Дарън.

— И тогава не удържах обещанието си — прошепна Ема. — Не се погрижих за Дарън. Ние го изгубихме. Татко и Бев се разделиха. Бях се заклела пред тях, че винаги ще се грижа за него. Че ще го пазя. Но не изпълних обещанието си. Никой не ме наказа. Никой дори не ме обвини.

— Но ти се обвиняваш?

— Ако не бях избягала... Той ме викаше. — За миг в съзнанието й блесна нещо. Чуваше как гласът му я следва по коридора. — Толкова е бил изплашен, но аз не се върнах при него. Знаех, че го мъчат, но избягах. И той умря. Трябваше да остана. Мислех, че ще остана.

— Би ли могла да му помогнеш?

— Избягах, защото се страхувах за себе си.

— Била си дете, Ема.

— Каква е разликата? Аз обещах. Човек не нарушава обещания, дадени на хората, които обича. Без значение колко трудно могат да бъдат изпълнени. Дадох обещание на Дру и стоях, защото...

— Защото?

— Защото заслужавах да бъда наказана. — Тя затвори очи. — О, Господи! Дали не стоях при него през всичките тези ужасни месеци, защото съм искала да бъда наказана за смъртта на Дарън?

Кетрин бе очаквала точно това.

— Да, ти си се обвинявала за смъртта на Дарън, а в детското съзнание вината се свързва с наказание. Но мисля, че има и друга

причина. Казала си ми, че Дру ти е напомнял на Брайън.

— Когато се омъжих, не знаех, че може да бъде толкова жесток.

— Не. Била си привлечена от онова, което се е виждало на повърхността. Обаятелен млад мъж с красив глас. Романтичен, очарователен. Избрала си го, защото си мислела, че е нежен и любящ.

— Сбъркала съм.

— Да. Сбъркала си за Дру. Той те е заблудил, както и много други. Заради външността му и престорената влюбеност ти си се убедила, че заслужаваш всичко, което прави с теб. Използвал е уязвимостта ти, използвал я е и те е карал за плащаш. Ти не си искала да те бие, Ема. И не си виновна за болестта му. Точно както не трябва да се упрекваш за смъртта на брат си. — Тя взе ръката ѝ. — Вярвам, че когато приемеш напълно това обяснение, ще си спомниш и останалото. А щом си спомниш, кошмарите ще престанат.

— Ще си спомня — прошепва Ема. — И този път няма да избягам.

Почти нищо не се бе променило в студиото. Цареше все същият хаос. На стената висеше огромен плакат, в ъгъла имаше висока пластмасова палма, все още украсена с коледни играчки, въпреки че януарските разпродажби бяха в разгара си, препариран азиатски скворец се люлееше на пръчка през прозореца. Картините на Мариан бяха накачени навсякъде по стените — пейзажи, портрети и натюрморти. Студиото миришеше на бои и терпентин.

Ема седеше на стол в сноп слънчева светлина, облечена в блуза, смъкната на едното рамо и с обици от сапфир и диаманти, подарени от баща ѝ за Коледа.

— Много си напрегната — оплака се Мариан, докато остреше молива си над блока.

— Винаги казваш така, когато скицираш.

— Не, наистина си напрегната. — Мариан забодне молива косата си. После седна и заразглежда Ема. — Защото си Ню Йорк ли?

— Не знам. — Не можеше да се освободи от чувството, че я следят.

— Глупаво! — Въздъхна дълбоко. Когато разказа на Кетрин всичко за Дарън и Дру, за пръв път почувства облекчение.

— Искаш да го довършиш ли? — Докато задаваше въпроса, Мариан взе молива и започна отново да скицира. Винаги е искала да хване онзи спокоен, замечтан поглед в очите на Ема. — Можем да отидем до центъра, до „Блуми“ или при „Елизабет Ардън“ за козметика. От седмици не съм си правила масаж.

— Тъкмо исках да ти кажа колко „изнемощяла“ изглеждаш. — Тя се усмихна и трапчинката ѝ се появи. — От какво — витамини, Дзен-храни, секс? Изглеждаш чудесно.

— Мисля, че е любов.

— Зъболекаря?

— Кой? А, не. Това е приключено. Името му е Рос. Срецнах го преди около шест месеца.

— Шест месеца. — Учуди се Ема. — Дори не си ми споменавала.

— Бях решила да го пазя в тайна. — Обърна блока и започна нова скица. — Премести се малко, ако обичаш. Обърни главата си. Така.

— Сериозно. — Ема погледна през прозореца. Стомахът я беше присвил малко, трябваше да диша бавно. Долу хората бързаха, гонени от ледения вятър. Видя човек да седи на прага на деликатесния магазин и да пуши. Би могла да се закълне, че гледа право нея. — Какво? — попита, когато чу гласа на Мариан.

— Казах, че би могло да е сериозно. Искам да бъде сериозно. Проблемът е, че е сенатор.

— Сенатор в Щатите?

— Господинът е сенатор от Вирджиния. Виждаш ли ме, като една от онези свършени вашингтонски жени?

— Да — каза Ема и се усмихна. — Защо не.

— Чайове и протокол. — Мариан се намръщи. — Не мога да си представя, че трябва да слушам речи върху бюджета на отбраната. Какво гледаш?

— О! Нищо. — Поклати глава и отмести погледа си. — Просто един човек, който седи на улицата.

— Представи си! В търговската част на Ню Йорк. Отново се напругаш.

— Съжалявам. — Нарочно загледа в друга посока и се опита да се отпусне. — Параноя — каза тя, като се опита гласът ѝ да прозвучи

спокойно. — И така ще се срещна ли със сенатора?

— Той е в района на Колумбия. — Нарисува веждата на Ема. — Ако не бързаше да се върнеш в Лос Анджелис, можехме да отидем там следващия уикенд.

— Значи е сериозно.

— Донякъде. Ема, какво толкова те привлича навън?

— Този човек. Като че ли гледа право в мен.

— Прилича ми повече на суеверие, отколкото параноя. — Мариан се изправи и отиде до прозореца. — Вероятно ще купува наркотици — реши тя. Върна се обратно и вдигна чашата си с изстиналото кафе. — Да говорим сериозно, какво ще правиш с Майкъл? Смяташ ли да дадеш шанс на човека и кучето му?

— Трябва ми време.

— От тринадесетгодишна, щом се отнася до Майкъл, винаги ти е било необходимо време — изтъкна Мариан.

— Не е точно така.

— Точно така е. Много съм изненадана, че е решил да остане в Лос Анджелис, когато си му казала, че ще се отбиеш тук за два дни.

— Той иска да се оженим.

— Никога не бих допуснала! — пошегува се Мариан.

— Предполагам, че не ми се мисли какво ще става по-нататък?

— Само защото си изхвърлила думата, започваща с „М“ от речника си за известно време. И какво ще правиш с това?

— С кое?

— С „М“-то — Майкъл и женитбата.

— Не знам. — Погледна през прозореца отново. Той беше още там, застанал спокойно. — Ще изчакам, докато го видя отново. Сега, когато нещата се установиха и животът ни се нормализира, чувствата ни може да са се променили. По дяволите!

— Какво?

— Не знам как не се сетих по-рано. Татко е наел бодигард отново. — Тя се обърна бързо към нея с присвити очи. — Знаеш ли нещо за това?

— Не. — Мариан застана зад гърба ѝ и погледна навън. — Брайън никога не ми е споменавал. Виж, човекът просто си седи. Защо веднага решаващ, че е там заради теб?

— Когато си прекарал така по-голямата част от живота си, можеш да почувстваш, ако те наблюдават. — Ядосана, Ема извика. — Ей! — бе изненадана от реакцията си не по-малко от човека на улицата. — Върви се обади на шефа си и му кажи, че мога да се грижа сама за себе си. Ако те видя долу след пет минути, ще позвъня на полицията.

— По-добре ли се чувстваш? — измърмори Мариан зад гърба ѝ.

— Много.

— Не съм сигурна, че те е чул от такава височина.

— Чу ме — каза Ема. — Отива си. — Тя се прибра вътре. — Хайде да отидем на масаж.

Майкъл задълбочено четеше компютърната разпечатка. Необходими му бяха дни, за да провери всичко. През изминалите седмици той упорито се залови с убийството на Дарън Макавой, както баща му преди двадесет години. Прочете всеки ред от всяко досие, изучи всяка снимка, провери и препровери всеки разпит, който е бил проведен по време на някогашното разследване. Спомни си посещението в къщата на хълма заедно с Ема.

От добросъвестното разследване на баща си и от спомените на Ема той бе в състояние да си представи нощта на убийството: музика, наркотици, професионални разговори, клюки, смях и остри политически дискусии — Виетнам, Никсън, правата на жените.

Хората идват и си отиват. Никой не обръща внимание на непознати лица. Официалните покани са само за знаменитостите. Мир, любов и живот в комуна са на мода. Звучеше привлекателно, но за полицаи през първата година на деветдесетте, беше направо сразяващо.

Разполагаше със списък на гостите, съставен от баща му. Наистина ужасяващо неточен, но все пак отправна точка. Дни наред проверява къде се е намирал всеки един от списъка в нощта, когато е умряла Джейн Палмър, Установи, че шестнадесет души са били в Лондон, включително и четиримата от „Девъстейшън“, мениджъра им и Бев Макавой. Майкъл се отказа от намерението си да ги зачеркне и отдели още няколко дни, за да провери алибитата им.

Неговата разпечатка сега съдържаше дванадесет имена. Искаше да вярва, че ако наистина има някаква връзка между двете убийства, разделени от двадесет години, то тя бе в този списък.

— Все пак е нещо, от което да започнем — каза Майкъл. — Той се наведе над рамото на баща си, за да могат и двамата да гледат разпечатката. — Искам да продължа и да открия всички възможно връзки между тези дванадесет души и Джейн Палмър.

— В списъка са дори и Макавой. Нали не мислиш, че са убили собствения си син?

— Не. Това е връзката. — Той издърпа едно досие и го отвори. Съдържаше списък от имена, свързани с пунктирана линия. Приличаше на родословно дърво, започващо с Бев, Брайън и Джейн. Под тях бяха имената на Ема и Дарън. — Свързал съм всички, като използвах разпитите и информацията от досиетата. Да вземем Джоно. — Пръстът на Майкъл се плъзна надолу. — Той е най-старият приятел на Брайън. Заедно са сформирали групата. Останал е приятел на Бев след раздялата ѝ с Брайън. Той познава и Джейн от най-дълго време.

— Мотив?

— Пари или отмъщение е всичко, с което разполагаме — Майкъл продължи. — Лесно можем да припишем и двете на Джейн Палмър. Но не и на останалите от списъка. — Блекпуул. — Придвижи надолу пръста си. — По времето на смъртта на Дарън е бил един от хилядите неизвестни, навъртащи се около звездите. Големият му шанс идва няколко месеца по-късно, когато записва една песен на Брайън и Джоно. Тогава Пит Пейдж става негов мениджър. — Пръстът му премина по линиите, свързващи Блекпуул с Брайън, Джоно, Пит и Ема.

— Никаква връзка с Палмър? — попита Лу.

— Засега не съм открил нищо.

Баща му се облегна назад и кимна.

— Има няколко имена от списъка ти, които дори аз познавам.

— Цялата плеяда рокзвезди. — Седнал на бюрото, Майкъл запали цигара. — Когато се предполага, че мотивът за отвличането са парите, повечето от тези имена трябва да се изключат. Но не и Джейн. Ако тя е дала идеята, би използвала шантаж, секс, наркотици или всеки друг вид уловка, за да принуди някого да се добере до Брайън чрез Дарън. Веднъж е опитала чрез Ема и всичко, което е постигнала, са пари. Искала е повече. Какъв по-добър начин освен чрез сина му?

Изправи се и се заразхожда из стаята. Опитва се да си го представи.

— Ако би могла да се добере до къщата, тя би го извършила сама. Но едва ли някой би се зарадвал на присъствието ѝ. Така че е намерила друг човек, убедила го е и е постигнала каквото иска.

— Говориш така, като че ли я разбираш съвсем добре.

Майкъл си помисли за кратката изпепеляваща връзка с Енджи Паркс.

— Мисля, че я разбирам. Ако повярваме на думите ѝ, че отвличането е нейна идея, то би трябвало да открием връзката. Тя е използвала някого от този списък.

— През онази нощ детската стая е имало двама души.

— И единият от тях е познавал добре разположението на стаите, както и децата, и установения ред. Така че ние търсим някого, който е свързан и с двамата — с Джейн и с Брайън.

— Забравяш нещо, Майкъл — каза Лу. — Ако напишеш името си на тази страница, колко линии щяха да те свържат? Едно разследване се затруднява най-много от личната ангажираност.

— Но и нищо не може да го мотивира повече. — Майкъл измъкна цигара. — Не съм сигурен дали бих бил полицай днес, ако не беше Ема. Тя дойде вкъщи тогава. Помниш ли, беше около Коледа. Дойде да те види.

— Спомням си.

— Търсеше помощ. Никой не би могъл много да ѝ помогне, но тя дойде при теб. Тогава се замислих. Казах си, че работата на полицаите не се състои само в попълване на формуляри, престрелки и залавяне на престъпници. Важни са хората, които те търсят, защото вярват, че знаеш какво да се прави. Ние отидохме до къщата на хълмовете и обиколихме всички стаи. Разбрах, че трябва да има някой, който да продължи разследването.

Развълнуван, Лу погледна към книгата на бюрото си.

— Минаха двадесет години, а аз така и не знам какво трябва да се направи за този случай.

— Какъв цвят бяха очите на Дарън Макавой?

— Зелен — отвърна Лу. — Като на майка му.

Майкъл се усмихна и се изправи.

— Но и никога не си преставал да мислиш за него. Отивам да взема Ема от летището. Мога ли да оставя материалите при теб? Не искам тя да ги вижда.

— Да. — Възнамеряваше съвсем сериозно да прегледа всяка дума в доклада на сина си. — Майкъл, станал си добър полицаи.

— Като теб.

ГЛАВА 42

Ема се уплаши, че връзката ѝ с Майкъл става твърде сериозна. Необходимо ѝ бе време да помисли. Книгата ѝ ще излезе всеки момент. Искаше да открие и собствено студио, а може би да подготви други изложби.

Беше ли сигурна в чувствата си? Бе изпитала твърде много разочарования. Лесно е да сбърка любовта с благодарност и приятелство. А тя му е твърде благодарна. И винаги ще бъде. През по-голямата част от живота ѝ той е бил верен приятел.

Хвана здраво чантата с фотографските принадлежности и мина през проверката на документите.

Той беше там. Когато го видя, забрави за всичко, което бе решила. Той се втурна срещу нея, грабна я и я завъртя във въздуха. Дори не забелязваха, че пречат на другите пътници.

Когато успя да си поеме дъх, тя докосна с ръка бузата му.

— Здравей.

— Здравей. — Целуна я отново. — Радвам се, че те виждам.

— Надявам се, че не си чакал много.

— До момента от около единадесет години. — Той тръгна към изхода.

— Няма ли да ме пуснеш на земята?

— Нямам намерение. Как пътува?

— Добре. Засмя се и го целуна по бузата. — Майкъл не можеш да ме носиш през цялото летище.

— Няма забрана за това. Проверил съм. Предполагам, че имаш и багаж.

— Да, имам.

— Държиш ли веднага да го вземеш?

— Не особено.

Два часа по-късно те бяха в леглото ѝ с голяма купа сладолед.

— Преди да те срещна, никога не съм имала навик да ям в леглото. Двете с Мариан се запасявахме с шоколад „Хърши“ в стаята

ни в училище. Понякога си хапвахме от него леглото, но това беше като връх на падението.

— Винаги съм си представял, че момичетата вмъкват момчета в стаите си.

— Не, само шоколад. — Тя притвори очи. — Само си мечтаехме за момчета. През цялото време си говорехме за секс, завиждахме на всяко от момичетата, което се хвалеше, че вече го е направила. — Отвори очи и му се усмихна. — По-хубаво е, отколкото съм си го представяла.

— Ако разрешиш да се преместя, бихме могли да се поупражним още доста.

Той я гледаше изпитателно. „Очаква отговор“ — помисли си Ема. А тя не знаеше какво да му каже.

— Не съм решила дали ще задържа тази къща, или ще потърся друга. — Беше вярно, но и двамата знаеха, че това не е отговор. — Необходимо ми е помещение за студио и лаборатория. Мисля да си намеря жилище, където бих могла да имам всичко това.

— Тук в Лос Анджелис?

— Да. — Сети се за Ню Йорк. Той никога вече няма да е неин дом. — Предпочитам да започна тук.

— Добре.

Сложи купата настрана, сигурна, че той не подозира какво има предвид под започване.

— Необходимо ли е да се концентрирам, за да се подготвя за друга изложба. Имам доста контакти тук и ще се опитам да ги използвам за книгата.

— Каква книга?

Тя погледна завивката и пое дълбоко дъх.

— Моята. Предадох я преди осемнадесет месеца. За „Девъстейшън“. Ранни фотографии — от детството ми до последното турне, на което бях с татко. На два пъти бе отложена, заради... заради онова, което се случи. Но трябва да излезе след около шест месеца. — Погледна към прозореца. От морето се беше надигнал вятър и беше донесъл дъжд. — Имам идеята за друга. Издателят изглежда заинтересован.

— Защо не си ми казала? — Преди да измисли извинение, той обхвана с ръце лицето ѝ и я целуна. — И всичко, което имаме, за да я

ознаменуваме, е бутилка минерална вода. Ох!

Почти се беше успокоила и с възклицанието накрая отново се стегна.

— Какво?

— Майка ми ще ме убие, ако първият ти автограф не е за нея.

„Това беше всичко — помисли си тя. — Няма изисквания, няма въпроси, няма критика.“

— Издателят ми иска да направя обиколка. Това означава доста пътуване за няколко седмици.

— Ще успея ли да те видя в шоуто на Фил Донахю?

— Аз... не знам. Те се занимават с всичко. Казах им, че ще бъда на разположение през месеца, след като излезе книгата.

Тонът ѝ го накара да я погледне изненадано.

— Това проверка ли е, Ема? Да не би да очакваш от мен скандали, защото имаш собствен живот?

— Може би.

— Съжалявам, че ще те разочаровам. — Понечи да стане, но тя сложи ръка на рамото му.

— Недей. Съжалявам, че се държа така с теб. Не е почтено. Разбирам, че не трябва да правя сравнения, но не мога.

— Опитай се — отвърна ѝ той и посегна към цигарите си.

— По дяволите, Майкъл, той е всичко, с което мога да сравнявам. Никога не съм живяла с друг мъж, никога не съм спала с друг мъж. Искаш от мен да се правя, че тази част от живота ми не съществува. Че никога не съм се оставила да бъда използвана или наранявана. Предполага се, че съм забравила, че съм се възстановила и че ще продължа, така че ти можеш да поемеш грижата за мен. Всеки мъж, който е имал значение за мен, е искал да ме командва, защото съм много слаба или глупава, или беззащитна, за да мога сама да решавам.

— Престани.

Но тя стана и започна да кръстосва стаята.

— През целия си живот са ме тикала в ъгъла, все за мое добро. Баща ми искаше да забравя за Дарън, да не мисля за него, да не си спомням за него. Не трябваше да се тревожа за неговия собствен живот. След това Дру пое грижата за всичко. Много съм била наивна, за да се оправям сама с парите си, с приятелите си, с работата си. И толкова свикнах да ми се показва посоката, че просто си вървах. Сега

пък се предполага, че съм забравила всичко, просто съм забравила и ти попадаш точно навреме, за да съм отново под протекция.

— Заради това ли мислиш, че съм тук?

— А не си ли? — Обърна се тя.

— Може би отчасти. — Той издуха дима, след това нарочно загаси цигарата си. — Трудно е да си влюбен в някого и да не искаш да го покровителстваш. Да го наречем подкрепа. Не искам да забравяш случилото се между теб и Латимър. Искам да можеш да живееш с този спомен, но знам, че никога няма да забравиш.

— Няма.

— Нито аз. — Изправи се и отиде до нея. Навън дъждът бе спрял и духаше силен вятър. — Ще си спомням всичко, което ти причини. Ще има моменти, когато ще искам да е още жив, за да го убия със собствените си ръце. Но ще си спомням също, че ти сама се измъкна от това. Ти се възпротиви и оживя. Слаба? — С върха на пръста си проследи едва забележимия белег на скулата ѝ. — Наистина ли вярваш, че те мисля за слаба? Видях какво направи с тебе тогава. Винаги ще го виждам. Ти не го остави да те унищожи, Ема.

— Не и не искам никой да направлява живота ми отново.

— Аз не съм баща ти. — Той направо изкрещя думите и я хвана за раменете. — И не съм Латимър. Не искам да направлявам живота ти, просто искам да съм част от него.

— Толкова съм объркана. — Сложи ръце върху неговите. — Продължавам да се връщам при теб, но се страхувам. Не искам да се нуждая от теб по този начин.

— По дяволите, Ема... — Когато телефонът иззвъня, той изруга отново.

— За теб е. — Тя му подаде слушалката.

— Да? — Взе цигарите си, след това се спря. — Къде? Двадесет минути — каза и затвори телефона. — Трябва да вървя.

Тя само кимна. Някой бе мъртъв. Виждаше го по лицето му.

— Не сме приключили още, Ема.

— Не.

— Ще се върна, веднага щом мога.

— Майкъл. — Не знаеше какво иска да му каже. Вместо това отиде до него и го прегърна. — На добър час.

След като тръгна, тя не можа да си намери място. Дъждът сега валеше като из ведро. Океанът едва се виждаше, но приборът се чуваше ясно. Сивата светлина и шумът на вълните ѝ действаха успокояващо. Стана ѝ хладно и тя реши да запали огън от струпаните до камината дъбови дърва. Щом пламна огънят, тя се обади за багажа си.

Осъзна, че за пръв път е съвсем сама в къщата, къщата, която мислеше да направи своя. Реши да я огледа. Ако я купи и преустрои, стаята до кухнята би могла да стане на студио. Светлината е добра. Или поне когато има слънце.

Горе имаше три спални — големи, с високи тавани. Излишни може би, но ѝ беше приятно. Погледна замислено часовника си. Струваше си да позвъни на посредника за продажба на недвижими имоти. Но преди да вдигне слушалката, телефонът иззвъня.

— Ема?

— Татко? — Седна на дивана.

— Искях само да разбера дали си пристигнала.

— Всичко е наред. Как си ти?

— Под напрежение. Правим записи. Ще прекъснем, за да прелетим до калифорнийския бряг.

— Татко, казах ти, че се чувствам отлично. Наистина не е необходимо да изминаваш това разстояние.

— Предпочитам да се уверя лично и освен това тръгваме за три „Грами“.

Тя спря с протестите си.

— Разбира се, това е чудесно.

— Пристигаме всички. Ще дойдеш с нас, нали?

— Много бих се радвала.

— Мислех, че би могла да поканиш Майкъл. Пит урежда билетите.

— Ще го поканя. — Спомни си израза на лицето му, когато прибираще пистолета си. — Но може да е зает.

— Да се освободи. Ние пристигаме в края на седмицата за репетиции. Пит има молба към теб — да бъдеш един от водещите.

— Не знам.

— Ема, за мен ще значи много, ако точно ти обявиш, че Джоно и аз сме пипнали песента на годината.

— И дори да не успеете, пак ще мога да прочета имената ви — усмихна се тя.

— Точно така. Нали ще се грижиш за себе си?

— Да и има нещо, за което трябва да поговорим. — Премести телефона на другото си ухо. — Татко, не искам бодигард. Възнамерявам да се грижа сама за себе, така че го освободи.

— Какъв бодигард?

— Онзи, който си наел, преди да напусна Лондон.

— Не съм наемал никого, Ема.

— Виж, аз... — Тя замълча. Той често криеше неща от нея, но никога не лъжеше. — Не си наемал човек да ме следи, да ме наглежда?

— Не. Дори не ми е минавало през ум. Някой ти създава неприятности ли? Мога да прекъсна по-рано и да дойда...

— Не. Никой не ме притеснява. Мариан беше права — Просто параноя. Предполагам, че съм отвикнала да влизам и излизам както ми скимне, но имам намерение да възстановя навиците си. — За да го докаже, тя бързо реши. — Кажи на Пит, че съм възхитена да съм водещ за „Грами“. От утре започвам да си търся дрехи.

— Ще ти се обадим за репетициите. Освободи си и някоя вечер. С Бев бихме искали да ви поканим на вечеря — теб и Майкъл.

— Ще му предам. Той е... — Внезапно тя попита: — Татко, какво те накара така бързо да приемеш Майкъл?

— Сигурен е като скала. И те обича толкова, колкото и аз. Ще те направи щастлива. Това е всичко, което въобще съм искал.

— Знам. Обича ме, татко. До скоро виждане. — Изглежда, всичко е много по-просто, помисли си тя, когато поставяше слушалката. Ето има човек, който я обича и може да я направи щастлива. Никога не се бе съмнявала в чувствата на Майкъл или в своите. Боеше се само дали ще успее да го направи щастлив.

Грабна мушамата си и изтича под дъжда. Поне топло ядене може да предложи на Майкъл.

Дълго пазарува в супермаркета: взе едно, остави друго. Когато най-накрая плати и излезе, бе напълнила три торби. Седна в колата вир вода. Беше само три часът, но бе притъмняло и трябваше да включи светлините, за да вижда.

Пътят беше съвсем пуст. Останалите купувачи или бяха по-предпазливи, или чакаха бурята да отmine. Може би заради това

забеляза колата след себе си, следваше я навсякъде, винаги на определено разстояние. Включи радиото и се опита да не обръща внимание.

Каза си, че е обзета от мания за преследване.

Но когато поглеждаше в огледалото за обратно виждане, виждаше, че двата фара светят постоянно зад нея. Ема увеличи скоростта. Светлините отзад я следваха упорито. Тя отпусна газта. Преследващата я кола също намали. Прехапала устни, тя рязко свърна вляво. Колата ѝ се завъртя и забуксува. Зад нея колата се поднесе наляво, след това се изпързала напъряко на шосето.

Борейки се със страха, Ема натисна силно газта и успя да преодолее буксуването. Със светкавична бързина се насочи към дома си, като се молеше да запази необходимите ѝ няколко секунди преднина.

Изскочи бързо от колата. Искаше да влезе вътре вкъщи, на сигурно. Въображение или не, ако другата кола е продължила да я следва, не искаше да я хванат отвън, беззащитна. Една ръка стисна нейната и тя изкрещя.

— Госпожо! — Младият шофьор отскочи назад и едва не падна в локвата. — Исусе, изплаших се.

— Какво искате?

Дъждът капеше от каскета върху гърбавия, покрит с лунички нос. Не виждаше очите му.

— Ваша ли е къщата?

В ръката си стискаше само ключовете. Питаше се дали би могла да ги употреби като оръжие.

— Защо?

— Докарах багаж, полет номер 457 на „Американ“ от Ню Йорк, за Ема Макавой.

Багажът ѝ! Ема едва не се разсмя.

— Съжалявам. Уплашихте ме. Бяхте зад мен, когато тръгнах от супермаркета и предположих, че някой ме следи.

— Аз чакам тук от десет минути — поправи я той и побутна тефтера си към нея. — Искате ли да подпишете, моля?

— Но... — Тя погледна назад навреме, за да види как една кола бавно се приближава към къщата. Проливният дъжд и мрачното време ѝ пречеха да види лицето на шофьора. Колата зави и продължи надолу

по улицата. — Съжалявам — започна тя отново. — Бихте ли почакали, докато внесе покупките си вътре.

— Вижте, госпожо, имам и други посещения.

Измъкна двадесет долара от чантата си.

— Моля ви. — Без да дочака отговора му, тя се върна обратно към колата.

В къщата провери два пъти всички ключалки. Огънят, светлината, топлината успяха да я убедят, че се е заблудила. Когато и през следващите двадесет минути не видя да се появява отново колата, тя бе почти сигурна. Готвенето я успокои. С напредването на времето сивото като че ли само потъмня. Нямаше залез, само безспирен дъжд. Тя се качи горе да разопакова багажа си.

Дочу шум от кола. Почувства, че страхът я сграбчва отново. Застана като вцепенена в подножието на стълбището, втречена в широкия прозорец. До този момент не ѝ бе минавало през ума, че ярко осветените прозорци я излагат на опасност. Изскърцаха спирачки, затръшна се врата.

Беше тръгнала към телефона, когато чу стъпки пред вратата. Без да се колебае, изтича до камината и грабна бронзовия ръжен.

Беше сама. Той знае, че е сама, помисли си Ема почти обезумяла, толкова бе глупава да се разхожда из къщата при запалени светлини и дръпнати пердета. Тя бавно продължи към телефона. Ще се обади за помощ. Ако не успеят да дойдат навреме, ще си помогне сама.

Сърцето ѝ щеше да изскочи, когато вдигна слушалката.

— Ема! Ще се удавя навън.

— Майкъл!? — Слушалката се изплъзна от ръцете ѝ и падна на пода. Изпусна и ръжена и се втурна към вратата. Ръцете ѝ трепереха, когато завъртя ключа. Чуваше го, че ругае. Когато накрая отвори вратата и обви с ръце врата му, тя се смееше.

— Съжалявам, не схванах шегата.

— Не, аз съжалявам. То е, защото аз... — Но когато се отдръпна назад, видя в очите му нещо, което не бе виждала досега. Отчаяние...

— Чакай, нека да ти помогна. Целият си прогизнал. Има чай. Да бях се сетила да купя бренди, но тук някъде вероятно има бутилка уиски. — Побутна го към огъня, след това отиде в кухнята. Малко по-късно се върна с чаша. Стоеше изправен, загледан в огъня.

— Чуден ирландски чай, със силен ирландски аромат. — Тя му го подаде.

— Благодаря. — Отпи малко, направи гримаса и го изпи до дъно.

— Трябва да свалиш мокрите си дрехи.

Опита се да каже още нещо, след това промени намерението си и тихо се качи горе. Когато се върна, просто го хвана за ръка.

— Хайде, приготвила съм ти ваната.

Той не възрази.

— Ще има ли сапунени мехурчета?

— Всичко, което поискаш. Тръгвай. — Тя посочи към вратата. — Отпусни се. Ще ти приготвя още чай.

Той хвърли ризата си на пода.

— Направи го тогава „точно“ по ирландски този път. Само два пръста, без лед.

Тя се поколеба. И трябва да спре да се страхува. Не всеки, който пие, иска да се напие.

— Добре.

Когато се върна, водата не се чуваше да тече. Тя спря пред вратата, след това постави чашата на масичката до леглото. Въпреки че бяха любовници, тя не можеше да влезе в банята, докато той се къпе. Не искаше да прекрачва линията. Седна на перваза, загледа се в дъжда и зачака.

Той излезе с кърпа, увита около бедрата му. Светлината падаше отзад и тя видя напрегнатия израз на лицето му.

— Вечерята е сложена.

Той кимна, но само вдигна чашата. Помисли си, че би могъл да продължи само с уиски. Храната е друго нещо.

— Защо не започнеш?

— Мога да те почакам. — Искаше ѝ се да се приближи до него, да вземе ръката му, да премахне бръчките от челото му. Но той беше потънал в мисли, като че ли нея въобще я нямаше. Стана и отиде в банята, за да подреди мокрите дрехи и хавлии.

— Няма защо да се въртиш около мен. — Беше се изправил на прага. Очите му блеснаха яростно. — Нямам нужда от майка.

— Аз също...

— Латимър е искал да му се сервира, Ема. Това не е мой стил.

— Прекрасно. — Гневът ѝ вече можеше да се мери с неговия. Пусна ризата му да падне отново на пода. — Сам си я вдигни тогава, не всеки обича да живее в кочина.

Той грабна ризата и я запрати в банята. Ема неволно отстъпи назад.

— Не ме гледай така. — Той се втурна към нея, ядосан на нея, на себе си, на всичко. — Никога не ме гледай така. Може да ми писне от теб и без да те удрям с юмруци.

Тя се опита да възпре острите думи, но не успя.

— Не се страхувам, че ще ме удариш. Никой вече не може да ме удари и да си тръгне. Вече няма да бъда ничия жертва. Това се отнася и за теб. Ако смяташ да се сърдиш — сърди се. Ако искаш да се биеш, чудесно. Ще се бия, но трябва да разбере за какво ще се бия. Ако реагираш така, защото не правя което искаш, не съм онова, което искаш и не казвам това, което искаш, тогава жалко. Виковете няма да променят начина ми на мислене.

Той протегна ръка, за да я задържи, да я помоли да почака. Почти незабележимата промяна беше достатъчна, за да я накара да се въздържи от следващо избухване.

— Ти нямаш нищо общо с това — каза той тихо. — Съвсем нищо. Съжалявам. Не трябваше да се връщам тук тази вечер. — Погледна мокрите си дрехи. — Слушай, не можем ли да ги изсушим бързо. Да се облека и да вървя по дяволите.

Ядът му бе преминал в дълбоко, мрачно отчаяние.

— Какво има, Майкъл?

— Казах ти — няма нищо общо с теб.

— Нека да седнем.

— Дръпни се, Ема.

Той се обърна и влезе отново в спалнята. Направи грешка, реши той и остави настрана уискито. А и не можа да се сдържи.

— О, разбирам. Искаш да си част от моя живот, но аз не бих могла да съм част от твоя.

— Не тази част.

— Не можеш да отрежеш парчета от себе си и да ги скриеш. — Тя се доближи до него и го докосна с ръка. До този момент не знаеше колко много го обича. С учудване осъзна, че не само тя се нуждае от любов в края на краищата. — Каж ми, Майкъл! Моля те!

— Бяха деца — промърмори той. — Господи, дечица! Той просто отишъл на детската площадка в междучасието и е започнал. — Майкъл трябваше да седне. Тръгна пипнешком към леглото, седна на ръба и притисна с длани очите си. Още виждаше картината. Винаги щеше да я вижда.

Учудена, Ема седна до него, галейки рамото му, като се опитваше да намали напрежението на мускулите му.

— Не разбирам.

— И аз не разбирам. Открихме кой. е. Някакъв психопат. По-голямата част от живота си е прекарал в психиатрични заведения. Оказа се, че е ходил в това училище в отделенията и прогимназията, преди да го изолират за пръв път. Ще открием и още, но каква полза.

— Кой? За кого говориш?

— За някакъв болен, жалък, пропаднал, тип, който се е докопал до автоматичен револвер.

И тя започна да разбира. До повръща ѝ се.

— О, Господи!

— Отишъл с кола до училището. Качил се направо на площадката. Децата си играели на топка и скачали на въже. И той започнал. Убил шест деца на място. Още двадесет са в болница. Не всички ще оживеят.

— Ах, Майкъл! — Прегърна го и опря бузата си до неговата.

— След това просто си тръгнал. Докато полицейските коли стигнат, той си тръгнал. Когато пристигнахме с Маккарти... — Не можеше да ѝ го опише, не на нея. Не дори на себе си. — Почнахме да търсим колата и я намерихме два блока по-нататък. Той беше наблизко, ядеше обяда си в парка. Седеше си на пейката в проклетия парк и си ядеше сандвича на дъжда. Дори не се обезпокои, когато се приближихме. Вдигна револвера и пъкна цевта в устата си. Така че никога няма да разберем защо го е направил.

— Съжалявам. — Не можеше да измисли нищо друго. — Толкова съжалявам.

— От нас се очаква помощ, по дяволите! Шест умрели деца и нищо не може да се направи. Нито да го спреш, нито да го уличиш. Можеш само да си тръгнеш и да се опиташ да се убедиш, че нищо не би могъл да направиш.

— Но ти не си, си отишъл — прошепна тя. — Ето защо ти си помогнал, Майкъл. — Тя се отдръпна и се вгледа в лицето му. — Ти не си могъл да попречиш на това. Не искам да кажа, че не бива да скърбиш за нещо, което не си могъл да предотвратиш, защото тогава не би бил ти.

— С това не се свиква. — Опря челото си в нейното. — Чудех се защо баща ми понякога след работа се заключваше в стаята. В такива случаи чувах как с часове разговарят с майка ми.

— Говори с мен.

Той я привлече по-близко. Беше толкова топла, толкова крехка.

— Нуждая се от теб, Ема. Не трябваше да се връщам тук след този инцидент, но не можех да остана сам.

— Този път ти се държиш за мен. — Тя вдигна устни към неговите. Отговори ѝ с такава страстна, почти отчаяна целувка. Ако се нуждаеше да изпепели отчаянието в страстта, тя бе готова.

Пое инициативата. Привлече го към себе си, ръцете ѝ го възбуждаха, а устата ѝ настояваше. По-рано той винаги я любеше нежно, спокойно. Но сега не беше необходимо. Ако страстта му е мрачна и нейната ще е такава. Ако желанието му е настойчиво — нейното ще му отговори.

Този път тя ще прогони демоните му.

Притисна се към него. Дръпна хавлиената кърпа настрана. Изпита удоволствие, почувствала как тялото му потръпва и се напруга от ласките ѝ. Без колебание, без страх, без съмнения. За да достави удоволствие на него, както и на себе си, тя бавно записва окръжност с върха на пръстите си.

Кожата му блестеше под светлината на лампата и тя изпита силно желание да я докосва с устни.

Усети непозната досега мощ, която разтърси цялото ѝ тяло.

Майкъл имаше чувството, че се разтапя от допира ѝ. Опита се да отвърне на ласките ѝ, но тя се отдръпна. „Почакай, сякаш му казваше, остави ме да те любя.“ Сплела пръсти с неговите, тя зацелува цялото му тяло. Струваше му се, че жарките ѝ устни изгарят плътта му.

Чуваше барабаненето на дъжда по прозорците. В полумрака виждаше дългите руси коси, разпилени върху раменете. Сините ѝ бездънни очи се впериха в неговите.

Привлече я към себе си. Обзет от безумно желание, напразно се опита да разкопчее блузата ѝ. Искаше да я види, да я почувства.

Тя впи зъби в рамото му, когато тънката материя се разкъса. Това беше насилие без бруталност. Поривът в него предизвикваше буря в нея. За пръв път в живота си откри, че мъжът и жената са равни в любовта.

Докато продължи да я съблича, тя изстена от удоволствие. Цял живот е очаквала да бъде желана така.

Този път той не беше нежен и тя се отдаде на страстта си. Когато впи пръсти в бедрата ѝ, тя разбра, че той не я мисли за деликатна, крехка, нуждаеща се от закрила. Когато името ѝ се изтръгна от устните му, я обзе безкрайно щастие.

Застана над него, изви се назад и го прие в себе си. Тялото ѝ се разтърси от удоволствие. Отново преплете пръсти с неговите и му се отдаде.

Обезумял, той жадно впи устни в нейните.

Дълги и гъвкави, краката ѝ се увиха около него. Очите ѝ бяха отворени, впити в неговите. Устните ѝ потръпваха и тя нежно се усмихна.

Това беше последното, което видя, преди да потъне в бездната на страстта.

ГЛАВА 43

Ема се дразнеше, че продължава да се оглежда неспокойно. Беше изминала почти седмица, откакто се бе настанила отново в къщата на брега — откакто Майкъл и Конрой се бяха преместили при нея. Понякога си казваше, че това е като репетиция за бъдещето, в което започваше да вярва. Да живее с Майкъл, да дели леглото и времето си с него. Не се чувстваше като в капан. Чувстваше се най-последно... нормално. Бе щастлива.

Ема не можеше да се освободи от усещането, че е следена. Опитваше се да преодолее това чувство. Казваше си, че е някой репортер или фотограф.

Не можеха да засегнат нея или онова, което създаваха с Майкъл.

Но когато беше сама, държеше вратите заключени, а Конрой — наблизо.

Непрекъснато си повтаряше, че това е плод на нейното въображение. Обаче продължаваше да наблюдава, да чака. Дори когато се разходи по „Родио Драйв“, чувстваше напрежение отзад във врата си.

По-скоро объркана, отколкото уплашена, помисли си, че би било по-добре да вземе такси, отколкото да шофира.

Надяваше се да се успокои, докато търси подходяща дреха. Избираше и сред екстравагантните, и сред класическите. Продавачите се въртяха около нея. Изпита обаче облекчение, когато сложи кутията с роклята в колата и потегли.

Кога ще се освободи от тази мания за преследване? Ако каже на Кетрин, тя ще си помисли: „Горката Ема, пак е излязла извън релси.“ Да си въобразява, че я следят. Да се чуди дали някой е бил в къщата, докато е навън. Ами странните шумове, които се чуваха по телефона? Трябва да се запишат.

Потърка с пръсти слепоочието си и се опита да се засмее. Изглежда, ще започне да проверява вечер под леглото. Тогава ще трябва да се лекува цял живот.

Добре, тя е избрала Лос Анджелис, нали? Не след дълго ще трябва да има личен треньор и терапевт. Ще се тревожи за раздвоеността си или ще си представя, че се е преродила в будистки монах, живял триста години.

И накрая се разсмя.

Спря пред залата и взе фотоапарата си. Будистките монаси ще трябва да почакаат, поне докато приключи с предстоящата работа. Актьорите и водещите на шоуто за връчване на наградите трябва да са вече вътре. Помисли си, че ще бъде както някога. Ще гледа репетициите, ще прави снимки.

Доволна бе, че нещо хубаво свързваше миналото и бъдещето ѝ.

Когато излезе от колата, пред нея се изправи Блекпуул и препречи пътя ѝ.

— Чудесно, чудесно. Здравей, Ема, сладурче.

Ядоса се на това, че все още можеше да я притесни. Без да му отговори, тя се опита да го заобиколи. Той само се отстрани, като я затвори между колата и себе си, така както я беше хванал някога в капан в лабораторията ѝ.

Усмихнат, той прокара пръст по врата ѝ.

— Така ли се държиш със стар приятел?

— Махни се от пътя ми.

— Ще трябва да пореботим върху обноските. — Хвана плитката ѝ, дръпна я силно и тя изохка. — Малките богати момичета винаги стават разглезени. Мислех си, че съпругът ти е успял да те превъзпита... преди да го убиеш.

Не е от страх, установи тя, когато затрепери. От ярост е. Заслепяваща ярост!

— Копеле! Остави ме!

— Мислех, че можем да поговорим само двамата. Хайде да се поразходим. — Бе стиснал здраво плитката ѝ.

Тя се извъртя, като стовари чантата с фотографските си принадлежности някъде под корема. Когато той се присви, тя отстъпи назад и върхлетя върху някого. Без да мисли, тя се завъртя пак и почти щеше да удари Стиви в лицето.

— Задръж. — Вдигна бързо ръката си, преди юмрукът ѝ да се стовари върху носа му. — Не ме удрай. Аз съм един нещастен

поправящ се наркоман, дошъл да свири на китара. — Сложи ръка на рамото ѝ. — Какво става тук?

Ема погледна към Блекпуул почти с безразличие. Беше успял да възстанови дишането си и се беше изправил със стиснати юмруци. Зарадва се, че успя да се справи сама, и то много добре.

— Не, няма проблеми. — Обърна се и тръгна към театъра със Стиви.

— Какво става?

На лицето ѝ все още имаше усмивка. Истинско удоволствие.

— Просто — хулиган.

— Ти си същинска амазонка. А пък аз галопирам през множеството, за да се появя като рицар в бяло. Ти ми отне удара.

Тя се засмя и го целуна по бузата.

— Щеше да го сплескаш.

— Не знам. Доста по-як е от мен. По-добре, че ти сама го тресна. Как щях да изглеждам по телевизията с насинено око.

— Би изглеждал елегантен и екстравагантен. — Хвана го през кръста. — Да не казваме нищо за това на татко, а?

— Бри умее да си служи с юмруците. Представям си Блекпуул с подутото око.

— И аз си го представям — измърмори тя. — Поне почакай да раздадат наградите.

— Съгласен. Никога не съм устоявал пред хубаво лице.

— Не, наистина. Успя ли най-после да убедиш Кетрин да се омъжи за теб?

— Отстъпва. — Още преди да влязат в театъра, чуха един от съставите да репетира. Рок, от който стените трепереха. — Тя остана в Лондон. Каза, че имала твърде много пациенти, за да отдели време само за един. Но според мен искаше да провери дали бих могъл сам да се справя с проблема си.

Той се спря, за да послуша.

— И успяваш ли?

— Смешното е, че през всичките тези години вземах наркотици, защото исках да се чувствам добре. Имаше неща които исках да забравя. — Мислеше за Силвия и въздъхна. — Но най-вече, защото исках да се чувствам добре. Всъщност никога не се почувствах по-добре, но продължавах да ги вземам. През последните две години

започнах да разбирам какво означава да не загърбваш проблемите си. — Той се засмя, раменете му се раздвижиха неспокойно. — Говоря като обява на проклетите обществени служби.

— Не. Говориш като щастлив човек.

Засмя се. Наистина беше щастлив. Нещо повече, започваше да вярва, че заслужава да бъде.

— Аз съм все още най-добрият — каза той, докато вървяха към сцената. — Едва сега обаче мога да се радвам на това.

Зад кулисите интервюираха баща й. „И той е щастлив“ — помисли си тя. На сцената Джоно се шегуваше с П.М., който пък се опитваше да показва снимки на бебето на всеки срещнат техник.

Групата, която беше на сцената, завърши репетицията. Млади са, отбеляза Ема. Бореха се за „най-добрата нова група“. Усещаше се, че са твърде напрегнати. Погледите, които хвърляха от време на време към баща й, я изпълваха с гордост.

Сигурно се питаха дали и те ще успеят да се задържат толкова дълго. Дали ще оставят толкова дълбока следа? Биха ли могли да завладеят и развълнуват цяло поколение със своята музика?

— Прав си — каза тя на Стиви. — Ти си най-добрият. Всичките сте.

Повече не мислеше за Блекпуул. Не поглеждаше и зад гърба си. С часове прави снимки, разговаряше за музика, смееше се на стари вицове. Не я притесни и излизането на сцената. Прочете текста си в полупразния театър. Седна, пиейки от хладката кока-кола, а някои от музикантите импровизираха върху стара мелодия на Чък Бери.

Само П.М. си тръгна рано. Бързаше да се прибере при жена си и бебето.

— Остарява — реши Джоно, който се тръшна до нея и засвири някакъв блус на хармоника. Обърна се и изгледа седемнадесет годишен соло-вокал, вече твърде известен. — Господи, всички остаряваме. Не след дълго ще ни нанесеш най-голяма обида — да ни направиш дядовци.

— Дори в инвалидна количка ще се добираш до микрофона.

— Лоша си, Ема.

— Учила съм се при най-добрия. — Изкиска се и го прегърна през рамо. — Погледни по този начин: днес на сцената няма други,

живели две десетилетия в ада на рокендрола. Ти си фактически паметник.

— Отвратително! — заяви той и стисна с ръце хармониката. — Цялото това бърборене за награди за цялостна дейност — възропта той. — Един ден ще влезем в музея на рокендрола.

— Имаш си самочувствие, нали? — Засмя се тя и го прегърна. — Възрастта не те тревожи, нали?

Той се намръщи и започна да свири по-силно. Зад него някой подхвана на бас китара.

— Ще видя колко ти харесва, когато тръгнеш към скапаните петдесет.

— Джагър е по-стар.

Той сви рамене. Бяха се присъединили и ударните.

— Това не ме успокоява — отговори той и продължи да свири.

— Ти изглеждаш по-добре.

Над това се замисли.

— Наистина.

— И никога не съм била влюбена в него.

— Не можа да го преживееш, нали? — усмихна се той.

— Никога. — След това се изкиска и се отказа от тържествената си физиономия. Започна да пее, като импровизираше текста в момента. — Завладяха ме блусовете. Тези стари, стари рок блусове. Косата ми посивя, ти ме молиш да свиря, а аз ти отговарям не ми досаждай, мами, днес ме болят костите. Завладяха ме блусовете на рокендрола. Те — рок блусовете на стария човек.

Тя му се усмихна.

— Добра съм?

Дяволски умна, нали?

— Както ти казах — учила съм се от най-добрия.

Той продължи да свири, а Ема се отдалечи и го взе на фокус.

— Последна снимка, преди да тръгна. — Щракна, промени ъгъла и отново щракна. — Ще я нарека „Рок икона“. — Само се засмя, когато той започна шеговито да я ругае и прибра фотоапарата в чантата си. — Да ти каже ли някой, който не изпълнява, а наблюдава, какво е рокендрол, Джоно?

Той направи неопределен жест с хармониката, след това я сложи отново на устните си, загледа я и засвири.

— Той е неспокоен и невъздържан. — Върна се при него и сложи ръка на коляното му. — Предизвикателен и незачитащ. Заплашително размахан юмрук към времето. Глас, който често крещи въпроси, защото отговорите постоянно се сменят.

Погледна нагоре и видя баща си, изправен зад Джоно. Усмихна му се щастливо.

— Младите го свирят, защото търсят начин да изразят гнева или радостта си, объркването и мечтите си. Понякога, само понякога, се появява някой истински разбиращ, имащ дарбата да предаде всички тези подробности и емоции в музиката.

— Когато бях тригодишна, аз ви гледах — хвърли поглед към Брайън — как излизате на сцената. Не разбирах нищо от хармония и ритъм. Чувствах само магията. И сега всеки път, когато ви видя на сцената четиримата, аз я чувствам, Джоно.

— Знаех си, че е имало защо да те държим около нас. Целуни ме. Устните ѝ докоснаха леко неговите.

— До утре. Ще бъдете съкрушителни.

Вече се смрачаваше, когато тръгна към колата си. През деня отново бе валяло. Улиците блестяха, бе студено и мъгливо. Не ѝ се прибираще вкъщи, в празните стаи. Майкъл отново щеше да работи до късно.

Запали колата и включи силно радиото. Ще шофира безцелно два часа — ще разглежда къщите, ще се опита да реши къде ѝ се ходи — на брега, на хълмовете или в каньоните.

Успокоена, тя потегли с умерена скорост и потъна в музиката. Не погледна в огледалото за обратно виждане, нито забеляза колата, която тръгна след нея.

Майкъл стоеше пред таблото за обяви в залата за конференции и изучаваше списъците си. Беше установил нова връзка. Работата беше бавна и изнурителна, но всяка брънка го доближаваше към края на веригата.

Джейн Палмър е имала много мъже. Да се открият всички, би било работа за цял живот. Но остана много доволен, когато попадна на един, чието име беше в списъка.

Парите на Брайън тя бе използвала, за да се премести от мръсния си малък апартамент в по-голям и по-удобен в Челси, където е живяла от 1968 до 1971, докато си купи къщата на Кингс Роуд. През 1970 година тя е съжителствала с едва прехранващ се по кръчмите певец на име Блекпуул.

„Много интересно — каза си Майкъл, докато търкаше почти невиждащите си от умора очи, — когато Макавой са живеели на хълмовете на Холивуд, Джейн Палмър си е играла на домакинство с Блекпуул? Блекпуул, който е бил на партито на Макавой онази нощ в началото на декември.“

Странно, че Джейн премълчава връзката им в своята книга. Споменаваше всяко име, което би предизвикало и най-слаб интерес, но Блекпуул, изявена звезда в средата на седемдесетте, не бе заслужил и забележка под линия. Защото, заключи Майкъл, никой от тях двамата не би искал да се знае за връзката им.

Маккарти надникна през вратата.

— Господи, Кесълринг, още ли се занимаваш с тази работа? Искам да вечерям.

— Робърт Блекпуул е бил квартирант и любовник на Палмър от юни 1970 до февруари 1971.

— Добре, предизвикваш гнева на Бога.

Майкъл подхвърли в ръката на Маккарти досието.

— Трябва ми всяка възможна информация за Блекпуул.

— Трябва ми печено алангле.

— Ще ти купя цяло теле — каза Майкъл и се върна в общата зала.

— Знаеш ли, колега, цялата тази работа е унищожила чувството ти за хумор. Както ще унищожиш и апетита ми. Блекпуул е прочута звезда, участва в рекламни клипове, за Бога! Няма да вземеш да го прикачиш към дело от преди двадесет години.

— Може би не, но съм стигнал до осем имена. — Седна на бюрото си и извади цигара. — Някой ми е отмъкнал проклетата пепси.

— Ще извикам едно ченге да потърси. — Маккарти се наведе. — Майк, престани, отиваш твърде далеч с тази история.

— Значи си се загрижил за мен, Мак?

— В края на краищата аз съм проклетият ти партньор. Да, грижа се за теб, но се грижа и за себе си. Ако се наложи да излезем навън по

служба, докато си така изнервен, ти не би ме защитил.

Майкъл се вгледа в лицето му през завесата от дим.

— Знам как да върша работата си.

Навлязъл е в деликатна област. Маккарти много добре помнеше подигравките, на които бе подложен Майкъл през първите години в полицията.

— И съм ти приятел освен това. Казвам ти, че ако не се отпуснеш поне за няколко часа, на никого няма да си полезен. Включително и на приятелката си.

Майкъл бавно разтвори юмруците си.

— Приближавам се. Сигурен съм. Като че ли не се е случило преди двадесет години. Като че ли е било вчера и всичко е станало пред очите ми.

— Като баща си.

— Да. — Опря лактите си върху бюрото, за да разтрие с ръце лицето си. — Ще се побъркам.

— Просто си преуморен. Почини си два часа. Отпусни се. Погледна към книгата на бюрото си.

— Ще те черпя един бифтек. Ти ми помогна да проуча Блекпуул.

— Приема се. — Почака, докато Майкъл облече сакото си. — Защо не ми дадеш други имена. Мерилин има ново кулинарно увлечение и ние сме само на риба тази седмица.

Ема спря колата и погледна през вече вдигащата се мъгла към къщата. Не беше взела съзнателно решение да ходи до нея. Преди години също бе седяла в колата с Майкъл и я бе разглеждала.

Прозорците бяха осветени и тя се запита кой ли живее там сега. Дали някое дете спеше в нейната стая, или в стаята на Дарън? Надяваше се да е така. Искаше да вярва, че се е запазило и нещо друго освен трагедията. Някога в къщата се смееха, много се смееха. Дано и сега вътре да се смеят.

Вероятно Джоно я накара да мисли така, когато заговори за остаряване. За нея те още бяха такива, каквито ги бе виждала през детството си, а не мъжете, живели почти четвърт век със слава и амбиции, с успехи и поражения.

Всички се бяха променили, а тя — може би най-много. Вече не се чувстваше като сянка на мъжете. И ако бе станала по-силна, то е заради усилието, което положи да се види като цялостна личност, а не като част от най-обичаните хора.

Не откъсваше погледа си от къщата, прикътана между хълмовете, и се надяваше с цялото си сърце, че тази нощ ще сънува. А когато сънува, този път ще отвори онази врата. Ще застане, ще погледне и ще разбере.

Отпусна спирачката и тръгна надолу по тесния път. Преди шест месеца знаеше, че не би имала смелостта да дойде тук сама. Хубаво, толкова е хубаво да не се страхуваш.

Фарове светнаха в огледалото ѝ за обратно виждане толкова близко, толкова внезапно, че просто я заслепиха. Инстинктивно вдигна ръка към очите си.

„Пиян глупак“ — си помисли и се огледа за място, където да отбие и да пропусне колата.

Когато я блъснаха силно отзад, ръцете ѝ автоматично стиснаха кормилото. Няколко секунди изненада ѝ струваше опасно подхлъзване на колата към мантинелата. Изправи волана и спирачките ѝ заскърцаха. Сърцето ѝ заблъска в гърлото, когато взе странично следващия завой.

— Задник такъв! — С трепереца ръка тя изтри каната кръв от прехапаната си устна. След това светлините отново започнаха да я заслепват и силата на следващия удар я хвърли напред.

Нямаше време нито за мислене, нито за паника. Задният калник се удари в металната решетка и колата ѝ се разтресе. Колата отзад се поотдръпна малко, а тя се мъчеше да овладее силното занасяне на своята. Пред нея се изпречи голям клонест дъб. Трябваше да вложи цялата си енергия, за да извие кормилото надясно. Останала без дъх, тя се напрегна и натисна докрай спирачки, за да намали скоростта.

Колата се появи отново. Видя я за миг, преди светлините да се отразят в огледалото и да я заслепят. Макар и да очакваше удара, тя изкрещя.

Не е пиян. И не е глупав. Обзе я ужас. Някой се опитваше да я убие. Не е плод на въображението ѝ. Не е недоизживян страх, а реалност. Тя вижда светлините, чува стърженето на метала, усеща буксуването на колата.

Колата се появи от лявата ѝ страна, опитвайки се да я избута в пропастта. Чу се как крещи, когато натисна докрай газта и навлезе в следващия завой.

Няма да може да му избяга. Ема присви очи и се опита да се съсредоточи. Колата му е по-тежка и по-бърза. А и преследващият винаги има предимство пред преследвания. Тесният път, преминаващ през хълмовете, не ѝ оставяше място за маневриране — само колкото да полети в пропастта.

Колата започна да се приближава все повече и повече, като паяк към оплелата се в паяжината му жертва. Поклати глава, защото знаеше, че всеки момент той ще я блъсне в пропастта.

Отчаяна, тя изви колата рязко наляво и го изненада. От това спечели не повече от секунда. И тогава видя светлините на кола, идваща насреща ѝ.

Това е последният ѝ шанс, помисли си тя и отново даде газ докрай. Идващата отдолу кола се отклони, шофьорът натисна рязко спирачки и наду клаксона. Само за миг видя колата зад нея да обръща надясно с опасна скорост.

Вече бе сама. Взе следващия завой. Тогава чу грохота, който се смеси с нейните викове. Тя продължи надолу по виещия се път към светлините на Лос Анджелис.

Маккарти се оказа прав. Не само че Майкъл се почувства добре след вечерята и едновременното прекъсване, но и мисълта му стана поясна. Като второ поколение полицаи можеше да използва не само своите, но и на баща си контакти. Обади се на партньора на Лу по покер, който работеше в Имиграционната служба, на своите познати в Администрацията за моторни средства, използва името на баща си във ФБР и своето собствено пред инспектор Карлсън в Лондон.

Нито един не беше особено доволен, че го търсят след работно време.

— Знам, че не е редно, инспектор, съжалявам за безпокойството... О, Господи, съвсем забравих за часовата разлика! Наистина съжалявам. Да, добре, необходима ми е известна информация, малко подробности за миналото. Робърт Блекпуул. Да, същият Блекпуул. Искам да знам какъв е бил преди 1970, инспектор.

— Отбеляза си да се свърже с Пит Пейдж. — Всичко, което можете да откриете. Не знам дали съм стигнал до него, но вие ще бъдете първият...

В този момент видя Ема да се втурва с разширени от ужас очи, с процеждаща се от слепоочието ѝ струя кръв.

— Майкъл! — Рухна тя на стола пред бюрото му. — Някой се опитва да ме убие..

Без да продума, той прекъсна разговора с инспектор Карлсън.

— Какво се е случило?

— По пътя към хълма... кола... опита се да ме блъсне в пропастта.

— Ударена ли си? — Той започна трескаво да търси счупени кости.

Тя чуваше и гласовете на другите. Те се тълпяха край нея. Някъде звънеше телефон. Звънеше, звънеше, звънеше. Светлините около нея се завъртяха. След това се завъртя стаята и тя падна на стола.

Бяха сложили кърпа на главата ѝ. Студена кърпа. Изстена, протегна ръка към нея и отвори очи.

— Добре си — каза ѝ Майкъл. — Загуби съзнание за около минута. Пийни малко от това. Вода е.

Отпи глътка и остави главата си да почива на ръката му. Усецаше мириса му — нейния сапун и неговата пот. Някак си се беше спасила отново.

— Искам да се изправя.

— Добре. Успокой се.

— Тя се огледа наоколо, за да разбере къде се намира. Беше в канцелария. Позна канцеларията на баща му. Знаеше, защото преди няколко дни се бе отбила, за да види къде работи Майкъл. Бе съвсем обикновена — с кафяв килим, стъклени стени. Сега щорите бяха спуснати. Бюрото му е подредено. Има и снимка на жена му. Майката на Майкъл. Погледна по-нататък и видя друг мъж — слаб, оплешивяващ.

— Съжалявам. Вие сте колегата на Майкъл.

— Маккарти.

— Запознахме се преди няколко дни.

Той кимна.

— Ема. — Майкъл докосна бузата ѝ, за да я накара да погледне към него. — Разкажи ни какво се случи?

— Мислех, че си въобразявам.

— Какво?

— Че някой ме следи. Би ли ми подал водата?

— Разбира се. — Ръцете ѝ трепереха. — Кой те е следил?

— Не знам. Преди да замина от Лондон, аз... може би съм си въобразявала.

— Каж ми.

— Мислех, че някой ме следи. — Тя погледна към Маккарти, като очакваше да види в очите му съмнение или присмех. Но той просто седеше на бюрото на капитана и слушаше. — Почти бях сигурна. След толкова години с бодигардове просто си знаеш. Не мога да го обясня.

— Не е необходимо — каза Майкъл. — Продължавай. Погледна го и ѝ се доплака, защото той настояваше. Никога не би могла да му обясни.

— В Ню Йорк някакъв тип наблюдаваше студиото. Бях сигурна, че татко е наел човек да ме охранява. Но когато го попитах и той отрече, аз реших, че съм се заблудила. Първата вечер, когато се върнах, една кола ме проследи от супермаркета до къщи.

— Не си ми казала.

— Щях, но... — Гласът ѝ отново заглъхна. — Когато ти се върна, беше... толкова потиснат. А след това забравих. Не исках да си спомням. Полудяхах. Започнах да мисля, че някой е бил в къщата, докато съм била навън, че телефонът се подслушва. — Тя затвори очи. — Типично параноично поведение.

— Не ставай глупава, Ема!

Тя леко се усмихна. Никога не я оставяше дълго да се измъчва.

— Не бих могла да докажа, че има нещо общо с тази вечер, но така го чувствам.

— Сега можеш ли да ни кажеш какво се случи? — Беше ѝ дал време да се успокои.

— Да. — Тя пое дълбоко дъх и разказа всичко, което можеше да си спомни за инцидента на пътя. — Аз просто продължих да карам — завърши тя. — Не знам дали някой е ударен... в онази, другата кола. Не се и замислих за това. Само продължих да карам.

— Съвсем правилно. Прегледай колата — помоли то Маккарти.
— Ема, успя ли да видиш шофьора?

— Не.

— Колата?

— Да. — Кимна спокойно. — Бях решила да я разгледам, да се опитам да запомня всякакви детайли и особености. Беше тъмна — синя или черна — не съм сигурна. Не разбирам много от марки и модели, но тази беше голяма. Може да е била... кадилак, струва ми се, или линкълн. Имаше табелка на Лос Анджелис „МБЕ“ — мисля, че това бяха буквите, но в мъглата не успях да различа цифрите.

— Свършила си страхотна работа. — Той я целуна. — Ще помоля да те закарат в болницата.

— Не се нуждая от болница.

Погали с пръст слепоочието ѝ.

— Имаш огромна подутина на главата си.

Дори не я усещам. — Въпреки че сега я болеше и то доста, остана непреклонна. — Няма да отида, Майкъл. Достатъчно съм била по болници, ще ми стигне до кроя на живота.

— Добре. Ще намерим някой да те закара вкъщи и да стои при теб.

— Ти не можеш ли?

— Ще трябва да се заема с това — започна той, след това погледна към влизания Маккарти.

— Трябва да сте първокласен шофьор, мис Макавой.

— Ема — поправи го тя. — Толкова съм се страхувала, че съм слаб шофьор.

— Майк, трябваш ми за момент.

— Няма да се бавя — каза на Ема и стана. Видя познатия израз на лицето на колегата си и затвори вратата след себе си. — Е?

— Просто не знам как, по дяволите, е успяла да се измъкне невредима от това. Колата изглежда, като че ли е спечелила трета награда на състезания за разрушаване на коли. — Неочаквано сложи ръка на рамото на Майкъл. Опасяваше се, че партньорът му не е съвсем подготвен да погледне колата. — Наредих на едно от момчетата да провери болниците, преди да прегледам колата. Току-що е постъпило съобщение: катастрофирала е кола горе по хълмовете.

Човекът е изхвърлен от съвсем нов кадилак. Блекпуул — каза и видя как очите на Майкъл се присвиха. — В кома е.

ГЛАВА 44

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш? — Джоно внимателно изгледа Ема, която застана в подножието на стълбището.

— Нима не изглеждам така? — Тя се завъртя бавно като манекенка. Тъмносинята рокля с гол гръб очертаваше тялото ѝ. Косата ѝ беше вдигната нагоре и прихваната с два блестящи гребена. На ревера на сребристия жакет бе забоден подареният от него феникс.

— Прекрасна си. — Приблужи се към нея и докосна с палец подутината на слепоочието, което тя бе прикрила с гръм. Ти преживя тежки моменти преди два дни.

— Но всичко свърши. — Отиде до масата, за да му налее чаша вино. След известно колебание наля една и на себе си. — Блекпуул е в болница и не може да ми напакости. — Тя подаде чашата на Джоно. — Майкъл смята, че той има участие в убийството на Дарън. Но докато не излезе от кома — ако въобще излезе — няма да сме сигурни. Опитах се да си го представя в стаята на Дарън онази нощ, но просто не можах да си спомня.

— Имало е още някой там — припомни ѝ той.

— Заради това ли ще отида на раздаването на наградите с толкова вълнуващ ескорт.

Той се усмихна.

— Съмнявам се, че мога да заместя Майкъл.

Тя остави чашата и взе вечерната си чантичка.

— Няма нужда да заместваш когото и да е. И той ще дойде там, ако може. Готов ли си?

— Както винаги. — Предложи ѝ с официален поклон ръката си и я поведе навън към чакащата ги лимузина.

— Не на мен тези пенсионерски фасони. Знам, че никой не обича сцената повече от теб.

Това бе истина. Той се облегна назад, вдишвайки с удоволствие аромата на кожа и свежи цветя. Но бе разтревожен.

— Мислех си, че познавам копелето — каза той почти на себе си.
— Не ми е харесвал особено, но си въобразявах, че го познавам. Най-голямата свинщина е, че аз му помогнах да напише първия си хит.

— Не е ли глупаво да се тюшкаш сега за това.

— Ако е имал нещо общо с убийството на Дарън... — Поклати глава и извади цигара. — Това ще даде храна на вестниците за години.

— Ще се справим с това. — Тя постави ръка върху неговата. — Във всеки случай всичко ще се изясни. Джейн и Блекпуул са участвали. Ще трябва да го преживеем.

— За Бри е много тежко. Да преживее за втори път всичко.

— Сега е по-силен. — Попита с пръсти иглата на жакета си.. — Смятам, че всички сме по-силни.

Той взе ръката ѝ и я целуна.

— Знаеш ли, ако зарежеш Майкъл, може да си помисля да променя моя... стил.

Тя се засмя, след това вдигна телефона, който беше почнал да звъни.

— Здравей, Майкъл.

Облегна се назад и видя щастливата ѝ усмивка.

— Да, седя и размишлявам над предложение от невероятно привлекателен мъж. Не, Джоно. — Сложи ръка на слушалката. — Майкъл иска да знаеш, че е много близък с пътната полиция и може да направи живота ти ад.

— Ще се возя с автобус — реши Джоно.

— Да. Трябва да сме в театъра в четири. По-ранната церемония по връчването на наградите вече трябва да е започнала.

— Съжалявам, че не мога да съм там — каза Майкъл. Той погледна по коридора към интензивното отделение. — Ако нещата тук се променят, ще се срещнем.

— Не се притеснявай.

— Лесно ти е да кажеш. Пропускам шанса си да се возя в лимузина и да се движа между богати и известни хора. Ако се ожениш за мен, бих могъл да имам това удоволствие поне веднъж седмично.

— Добре.

— Забеляза лекаря, който идваше по коридора.

— Кое добре.

— Ще се омъжа за теб.

Той прокара ръка през косата си и премести слушалката.

— Извинявай? — Усмихна се глупаво на Джоно и стисна ръката му.

— Аз... По дяволите, не прекъсвай. Трябва да вървя, Ема. Той се връща в съзнание. Слушай, не забравяй къде спряхме. Нали?

— Не, няма. — Тя затвори телефона точно в момента, в който Джоно отвори шампанското.

— Този път ще бъда ли поканен?

— Хмм? О, да. Да. — Замаяна, тя се загледа в чашата, която ѝ подаваше. — Толкова беше лесно.

— Така е, когато любовта е истинска. — усети, че очите му се насълзяват и докосна чашата ѝ със своята. — Той е най-щастливият мъж, когото познавам.

— Ще се опитаме да сме щастливи. — Тя отпи. — Ще се опитаме. — Отпусна се назад и дори не помисли за Блекпуул.

Но Майкъл мислеше за него. Стоеше до леглото и изучаваше човека, опитал се да убие Ема. Все още не беше дошъл в съзнание. Лицето му бе обезобразено. Ако се оправи, ще му трябва серия пластични операции, за да го възстанови. Но оживяването съвсем не изглеждаше сигурно с вътрешните кръвоизливи, получени при удара.

Майкъл не даваше пукната пара, дали ще оживее, или не. Трябваша му само пет минути.

Разполагаше с доклада за миналото на Блекпуул. Все още непълен, но достатъчен за него. Човекът, който се опитваше да се върне в съзнание в интензивното отделение, се е родил като Терънс Питърс. Бяха събрали сведения, че като юноша е извършвал дребни кражби. Постепенно стигнал до насилия — обикновено над жени, незаконни сделки и обири, преди да промени името си и да опита късмета си да пее по кръчми. След това Лондон го поглъща и въпреки че са го подозирали за доста кражби, винаги е успявал да се изплъзне.

Късметът му проработил, когато се свързал с Джейн Палмър.

„Но за по-лошо, както ще излезе по-късно — помисли си Майкъл. — Двадесет години ни отне, кучи сине, но те пипнахме!“

— Не е в състояние да говори — обясни докторът.

— Ще бъда много кратък.

— Не мога да ви оставя сам с него.

— Чудесно. Винаги може да ни дотрябва свидетел. — Той пристъпи към леглото. — Блекпуул. — Видя, че очите му потрепват. — Блекпуул, искам да говоря с вас за Дарън Макавой.

Помъчи се да отвори отново очите си. Погледът му се колебаеше и силна болка цепеше главата му.

— Ченге ли си?

— Точно така.

— Изчезвай. Боли ме.

— Ще ти донеса картичка с пожелания за скорошно оздравяване. Лоша разходка си направил, приятел. Много бързо е станало.

— Искам доктор.

— Аз съм доктор Уест, мистър Блекпуул. Вие сте...

— Изхвърли отгук това копеле.

Без да му обръща внимание, Майкъл се наведе към него.

— Сега е време да си облекчиш съвестта.

— Аз нямам съвест.

Опита се да се изсмее, но се задави.

— Тогава може би ще поискаш да накиснеш друг. Ние знаем как си провалил отвличането на момчето.

— Тя си е спомнила. — Когато Майкъл не отговори, той затвори очи. Въпреки силната болка чувстваше ярост и омраза. — Изглежда, че кучката си е спомнила мен, а не него. Очаквахме да е приятна, спокойна работа, така ми казаха. Отвличаш момчето и след това вземаш откупа. Той дори не искаше парите. Когато всичко отиде по дяволите, той просто си тръгна. Каза ми да уредя нещата. Както и оня човек в кухнята, който поръчваше пици. Всичко което трябваше да направя, бе да го очистя, да си трая и ще имам всичко, което искам.

— Кой? — Майкъл попита, — Кой беше с теб?

— Все пак ми даде десет хиляди лири. Далеч от милиона, който щяхме да искаме за детето, но твърде прилична сума. Само трябваше да си трая и да го оставя той да се оправя. Детето умря, а момичето не си спомняше. Травматизирана била — така каза. Никой нямаше да узнае, че той щеше да ми помогне да успея. С помощта на Макавой, разбира се.

Разхили се отново, но се задави.

— Сега трябва да напуснете, детектив.

Майкъл поклати отрицателно глава към лекаря.

— Име, по дяволите. Дай ми име. Кой го измисли?

Блекпуул отвори отново очи. Те бяха зачервени, но все още изпълнени със злоба.

— Върви по дяволите.

— Ти ще умреш — каза Майкъл през зъби. — Или тук в леглото, или в газовата камера — чисто и законно. Но ще умреш. Можеш да заминеш сам или да го вземеш със себе си.

— Ще го арестуваш ли?

— Лично.

Усмехнат, Блекпуул затвори отново очи.

— Пейдж. Пит Пейдж. Кажу ми, че го чакам в ада.

Ема наблюдаваше как общите работници подготвят сцената. Осъзна, че след няколко часа ще се изправи пред микрофона.

— Нервна съм — каза тя на Бев. — Глупаво е. Цялата работа е да се изправя там, да прочета текста и да връча наградите.

— Да стискаме палци за баща ти и Джоно. Хайде да влезем в гримьорната. Много са заети и няма да я използват.

— Не искаш ли да минеш отпред? — Ема погледна часовника си. — Започват след десет минути.

— Не още... Ох, извинявай, Анабел.

Ема съжаляваше, че не е взела фотоапарата. Такава гледка представляваше лейди Анабел — с ярко розова копринена рокля на бастички и цялата с пайети — да сменя пелените.

— Не се притеснявай. — Тя вдигна и гушна младия Самюъл Фергюсън. — Отбихме се, за да се нахраним и преоблечем набързо. Не можех да го оставя с бавачката. Не е честно да пропусне голямата вечер на своя татко.

Ема погледна затварящите се очи на бебето.

— Мисля, че няма да издържи.

— Само малко да подремне. — Отново го гушна, а след това го остави на дивана. — Бихте ли го пазили за малко? Трябва да намеря П.М.

— Добре. Все гледаш да използваш — измърмори Бев и се наведе да погали главичката на бебето.

— Няма да се забавя повече от десет минути. — Анабел се поколеба на вратата. — Ще можете ли? Ако се събуди...

— Ще го забавляваме — обеща Бев.

Анабел погледна още веднъж и затвори тихо вратата след себе си.

— Кой би могъл да си представи непукистката лейди Анабел като предана майка? — размишляваше Ема.

— Бебетата променят жената. — Бев седна на дивана, гледайки спящия Самюъл. — Искях да поговорим насаме.

Ема механично вдигна ръка към нараненото си слепоочие.

— За това няма защо да се безпокоиш.

Забелязала жеста Бев кимна.

— И за това исках да поговорим, но има нещо друго. Не съм сигурна как ще го възприемеш. — Въздъхна дълбоко и бързо изрече. — С Брайън ще имаме друго бебе.

Ема я загледа недоумяващо.

— Бебе?

— Знам. И нас ни изненада, въпреки че го желаехме. — Тя вдигна ръка към косата си. — След всичките тези години... предполагам, че е лудост. Аз съм почти на четиридесет и две.

— Бебе — повтори Ема.

— Не за да замести Дарън — бързо допълни Бев. — Нищо не би могло. И не защото не те обичаме колкото е възможно да се обича една дъщеря, но...

— Бебе! — Засмя се и прегърна Бев. — О, толкова се радвам. Толкова съм щастлива за вас. За мен. За всички нас. Кога?

— Към края на лятото. — Тя се отдръпна, за да се вгледа в лицето на Ема. От онова, което вида, сълзи напълниха очите ѝ. — Страхувахме се, че може да се разстроиш.

— Да се разстроя? Защо да се разстроя?

— Ще събуди спомените. Ние с Брайън трябваше да се справим с нашите. Не съм мислила, че ще имам друго дете, Ема, но това го искам толкова много. Толкова много — за мен, за Бри, — но... знам колко много обичаше Дарън.

— Всички го обичахме. — Както преди повече от двадесет години тя сложи ръка върху корема на Бев. — Аз вече го обичам. То ще бъде красиво, силно и здраво.

В този момент осветлението угасна. Обхвана я страх и тя потърси пипнешком ръката на Бев.

— Всичко е наред — каза ѝ тя. — Ще го оправят веднага. Аз съм до теб.

— Добре съм. — Помисли си, че и с това ще трябва да се справи. С този отвратителен, гаден страх от тъмното. — Може би е само осветлението зад кулисите. Отивам да видя какво става.

— Ще дойда с теб.

— Не. — Тя пристъпи към вратата, която едва се очертаваше в мрака. Тихи, неясни звуци я накараха да подскочи. Каза си, че бебето се е събудило, но въпреки това устата ѝ пресъхна. Няма чудовища и не се страхува от тъмното.

Намери дръжката, но вместо да се успокои, усети, че я обзема ужас. Видя се как отваря вратата. Отваря я и поглежда. Бебето плаче. Замаяна, се опита да разбере дали е бебето зад нея, или онова от спомените ѝ.

Инстинктивно отдръпна ръката си. Няма да я отвори.

Не иска да види. В главата ѝ като музикален ритъм отекваше биенето на сърцето ѝ. Като старата песен — онази, която не можеше да забрави.

Не е сън, напомни си тя. Напълно е будна. Цял живот бе чакала да види какво има зад вратата.

С ледени пръсти отвори вратата — реалната и въображаемата. И разбра.

— О, Господи!

— Ема. — Бев успокояваше бебето. Протегна ръка към нея. — Какво има?

— Пит беше.

— Какво? Пит ли е в коридора?

— Той беше в стаята на Дарън.

Пръстите на Бев стиснаха ръката ѝ.

— Какво казваш?

— Той беше в стаята на Дарън онази нощ. Когато отвори вратата, той се обърна и ме погледна. Някой друг държеше Дарън, заради това той викаше. Не го познавах. Пит ми се усмихна, но беше ядосан. Аз избягах. Бебето продължаваше да вика.

— Самюъл плаче — прошепна жената. — Не е Дарън, Ема. Ела да седнеш.

— Пит беше. — Изстена и притисна ръце към лицето си. — Видях го.

— Надявах се да не си спомниш.

Тя отпусна ръце и го видя на вратата. В едната си ръка държеше фенер, а в другата — пистолет.

Здраво стиснала детето, Бев погледна към сянката на мъжа на вратата.

— Нищо не разбирам. Какво става?

— Ема е превъзбудена — обади се спокойно Пит, втренчен в Ема. — По-добре е да дойдеш с мен.

Не отново, си каза Ема. Не може да стане отново. Преди да помисли, тя се хвърли към него. Фенерът изхвърча от ръката му, като описа дъги по тавана и стените.

— Бягай! — Изкрещя тя на Бев, докато се бореше да го задържи и след това да бяга. — Вземи детето и бягай! Изпрати някого. Той ще го убие. — Крещеше и риташе, когато Пит я сграбчи. — Не му позволявай да убие още едно бебе. Кажете на татко!

Бев хукна към сцената.

— Много е късно — каза Ема, когато Пит я задърпа, за да я изправи. — Ще те хванат. Всеки момент ще дойдат.

Прожекторите на стената бяха вече включени. Разнесоха се викове и трополене на тичащи хора. Отчаян, Пит я повлече нататък. Ема спря да се бори, защото усети дулото на пистолета под брадичката си.

— Те знаят, че си ти.

— Тя не ме видя — изръмжа той. — Беше тъмно. Няма да е сигурна. — Трябва да си повярва. Трябва! Или всичко е свършено.

— Тя знае. — Трепна, когато я повлече по стъпалата нагоре. — Сега всички знаят. Те идват, Пит. Свършено е.

Не, не би могло да е така. Толкова добре го бе разработил, толкова внимателно бе планирал.

— Аз ще реша кога е свършено. Знам какво да правя. Мога да се измъкна.

Бяха се изкачили високо зад сцената. Хвана косата ѝ и здраво я уви около китката си.

— Ако викаш, ще те застрелям.

Объркан, продължаваше да я дърпа със себе си. Налага се да помисли. Тя се спъна и докато той я изправяше, успя да измъкне карфицата от жакета си и да я пусне. Пит съзря товарния асансьор и я заблъска към него. Време, трябваше му време.

А толкова лесно би могло да стане. В тъмното, докато траеше объркването, щеше да успее да стигне до нея. Таблетките, които смяташе да я накара да вземе насила, все още бяха в джоба му. Лесно, чисто, тихо.

Но не стана лесно. Както и първия път.

— Защо? — Ема се отпусна на пода, прилошаваше ѝ. — Защо постъпи така с Дарън?

Пот се стичаше от него.

— Изобщо нищо нямаше да му се случи. Никой нямаше да пострада. Необходимо бе за рекламата на групата.

Тя поклати глава неразбиращо.

— Какво?

— Майка ти ми даде идеята. — Гледаше я. Въобще няма да му създаде трудности. Пребледняла е до смърт. Винаги е страдала от височината — самолети, асансьори. Погледна към копчетата на таблото. Защо не се бе сетил досега?

Долу започваше откриването. „Шоуто трябва да продължи“ — помисли си той. Илюзията е първостепенен закон на нашето време. Докато милиони хора в цялата страна гледат как записната индустрия се самовъзхвалява, няколко объркани пазители на реда търсят Ема зад кулисите. Там горе ще има време да мисли, и да планира действията си.

Тя почувства, че асансьорът потрепери, подскочи и спря.

— За какво говориш?

— За Джейн — тя постоянно ме притискаше за повече пари. Заплашваше ме, че ще разкаже една или друга история на пресата. В началото се тревожех, докато почнах да разбирам, че вдигането на шум около теб предизвиква бум в продажбата на плочи, — Той се опита да я изправи — отпусната от гаденето и лепкава от ледената пот. Повлече я нагоре по друго стълбище.

Трябва да го накара да продължи да говори. Ема потисна гаденето и страха. Бев успя да избяга с бебето. Някой ще тръгне да я

търси.

Сега виковете ѝ не го тревожеха. Може да си креци с всички сила — никой няма да я чуе. Отвори една врата и я избута на покрива. Вятърът я блъсна в лицето, развя косата ѝ и проясни съзнанието ѝ.

— Говорихме за Дарън. — Гледаше го в очите и се отдръпна назад. Слънцето още светеше. Питаше се как е възможно да е ден, когато прекара толкова време на тъмно. — Искам да разбера защо... Тя се опря на niskия парапет, след това се олюля, зашеметена от височината. Стисна зъби и погледна отново към него. — Кажи ми защо беше в стаята на Дарън?

Можеше да си позволи да ѝ даде отсрочка. На себе си — също. За миг почти бе изгубил контрол, но сега си го възвръщаше. Ще намери изход.

— Всичко вървеше идеално известно време. След това започна да става скучно. Имахме и някои вътрешни проблеми в групата. Нуждаеха се от нещо, което да ги разтърси. При мен дойде Джейн с Блекпуул. Искаше да го направя звезда, по-голяма звезда от Брайън. Искаше ми наркотик. Накрая се напи. — Махна неопределено с ръка. — Във всеки случай тя предложи решение. Обмислихме как да отвлечем Дарън. Пресата щеше да го глътне като топъл хляб. Много съчувствие — много продажби. Групата щеше да се обедини. Блекпуул и Джейн щяха да задържат парите и всички щяха да останат доволни.

Височината вече въобще не я плашеше, нито пистолетът. С развяна от вятъра коса на фона на залязващото слънце тя го загледа.

— Искаш да кажеш, че брат ми е бил убит, за да се продадат повече плочи?

— Беше случайност. Блекпуул се оказа несръчен. Ти влезе. Нещастно стечение на обстоятелствата.

— Нещастно стечение... — Тогава тя закрещя — високо и продължително — и се нахвърли върху него.

ГЛАВА 45

Когато Майкъл се втурна зад кулисите, всичко беше в хаос. В залата гърмяха аплодисменти при обявяването на новите награди.

— Къде е тя?

— Той я отвлече.. — Бев беше увиснала на рамото на Брайън. Още не можеше да си поеме дъх. — Имаше пистолет. Задържа го, докато се измъкна с бебето и потърся помощ. Пит — каза тя, все още замаяна. — Пит беше.

— Няма и две минути — каза му Брайън. — Охраната е вече след него.

— Отцепи сградата — изкрещя Майкъл към Маккарти. — Позвъни за повече подкрепления! Ще трябва да търсим етаж по етаж.

Измъкна оръжието си и хукна по коридора. Значката му само блесна в очите на униформената охрана.

— Този етаж е охраняван. Не е излизал от сцената нито сам, нито с нея. Предполагам, че я е повел някъде нагоре. Трябват ми двама души. — Върна се обратно и започна да се изкачва. Чуваше музиката зад себе си. Дланите му бяха мокри. Когато направи първия завой по стълбището, той се огледа. При звука на стъпките след себе си се обърна и изруга. Видя четиримата мъже. — Веднага слезте долу.

— Тя е и наша — заяви Брайън.

— Нямам време за спорове. — Майкъл се наведе и откри карфицата-феникс заедно с парченце сребриста материя, останала в закопчалката. — На Ема ли е това?

— Носеше го тази вечер — отговори му Джоно. — Аз ѝ го бях подарил.

Погледна към асансьора, след това пъкна карфицата в джоба си.

— Запазила е самообладание — измърмори той. — Затворете този участък — Извика към охраната. — И продължете нагоре етаж по етаж. — Натисна копчето на асансьора и се втренчи в светещите цифри над вратата. — Кажете на Маккарти, че я е качил на покрива. — Заслушан в шума на асансьора, започна да се моли.

— Идваме с теб — заяви баща ѝ.

— Това е работа на полицията.

— Това е лично — поправи го Брайън. — Винаги е било лична работа. Ако той ѝ стори нещо, аз ще го убия.

Майкъл хвърли мрачен поглед към четиримата мъже над него.

— Ще трябва да се наредите на опашка.

Питър блъсна назад Ема и тя падна. Той се опитваше да си поеме дъх.

— Съпротивата ти е излишна. Не искам да ти причинявам болка повече от необходимото, Ема.

— Той беше бебе. — Помъчи се да се изправи. — Помниш ли, беше купил за раждането му сребърна купичка, на която бе изписано името му. За първия му рожден ден нае пони за партито.

— Аз го обичах.

— Ти го уби.

— Никога не съм посягал на него. Блекпуул беше груб и се паникьоса. Никога не съм искал да сторя зло на момчето.

Тя рязко отхвърли от лицето си разрошената от вятъра коса.

— Искал си просто да използваш — него и страха, и болката на баща ми за някаква проклета реклама. Ох, сега разбирам — добави тя. — „Синът на Брайън Макавой задигнат от люлката. Рокзвезда плаща кралски откуп, за да спаси любимото си дете.“ Нали това си имал предвид? Много шум в пресата и по телевизията. Репортери се тълпят пред входа, за да чуят изявленията на ужасените родители. А после, когато детето се върне, всичко се повтаря отново. Но той не се върна никога, нали?

— Случилото се е трагично...

— Не ми говори за трагедия. — Забравила за страха си, тя се обърна. Знаеше, че пистолетът е насочен към нея, но това бе без значение. След толкова години най-после си спомни, но почувства само някаква празнина. По-лошото, много по-лошото беше, че разбра безсмислеността на всичко. — Ти беше там, на погребението, с всички нас, със сведени очи, с тържествена физиономия. А през цялото време си гонил целта си. За нещастие момчето умря, но това привлече пресата, нали? — Тя се обърна. — А ти продаде още от проклетите си плочи.

— Посветил съм им почти половината от живота си. — Пит пое дъх. — Аз ги формирах и моделирах, аз склучих договорите, изслушах проблемите им. Разрешавах ги. Кой мислиш, че им осигури всичко, до което стигнаха? Кой им помагаше да не бъдат изиграни от звукозаписните компании с процентите за авторски права? Кой се бори, за да достигнат върха?

Когато направи стъпка към него, той размаха пистолета и тя спря — наистина ѝ се искаше да живее.

— Мислиш ли, че си им бил необходим? — изсъска му тя. — Наистина ли мислиш, че си бил от някакво значение?

— Аз ги създадох.

— Не. Те, те създадоха.

Не отговори и бръкна в джоба си.

— Да става каквото ще. Дори това, което се случи тази вечер, не ще заличи легендата. Брайън и Джоно са най-вероятните победители за песен на годината. С малко повече късмет групата ще спечели още няколко — за най-добро изпълнение, за рок и за най-добър албум. Сетих се и за още нещо — ти да връчваш наградите. Дъщерята на Брайън и вдовицата на Дру Латимър. Трагедиите се купуват — каза той. — Тази вечер ще има още една. — Подаде ѝ двете таблетки. — Вземи ги. Много са силни. Ще стане по-лесно.

Тя се загледа в очите му.

— Няма да те улесня.

— Много добре. — Пусна ги обратно в джоба. — Падането ще е много дълго, Ема. — Сграбчи я и я задържа до себе си на парапета. — Когато плюснеш там долу, аз спокойно ще си слизам. Вече съм измислил какво ще кажа. Дошъл съм да те видя как си. В това време е угаснало осветлението и ти си се изплашила до смърт и си хукнала нагоре. Опитал съм се да те спася, но ти си изпаднала в истерия. Винаги си се обвинявала за смъртта на брат си. И накрая не си издържала. — Сграбчи я и я надвеси от парапета. Един от гребените ѝ падна надолу. — Ти единствена знаеш кой е виновен за смъртта на брат ти и ще отнесеш тайната в гроба. — Ема заби ноктите си в него. За миг той загуби равновесие и я пусна. Сетне я сграбчи през кръста и понечи да я хвърли.

Загуби опора, олюля се, след това успя да го отблъсне. Зави ѝ се свят и тя изкрещя.

Майкъл разби вратата. Викаше, но двамата, вкопчили се в борба на живот и смърт, не го чуха. Видя, че Пит посяга към пистолета си и побърза да стреля.

Притисната до парапета, Ема не можеше да диша. Усети, че всеки момент ще полети надолу. Замаяна, видя лицето на Пит под себе си с широко отворени от ужас очи. Пръстите му изпуснаха китката ѝ. След това той падаше, падаше... От набраната инерция тя продължи бавно да се плъзга след него.

Някакви ръце я теглеха назад, издърпваха я от парапета. Отново усети пода под краката си, нечий ръце я държаха здраво. Дочу, че някой много пъти повтори името ѝ.

— Майкъл. — Спокойно отпусна глава на рамото му. — Майкъл, не си отивай.

— Няма.

— Спомних си. — И тогава започна да плаче. — Татко. Аз си спомних. — Протегна ръцете си към него.

Ема гледаше пламъците на огъня, който Стиви беше запалил в камината. Той стоеше пред нея с ръце в джобовете, без да говори. Всички се бяха върнали с нея вкъщи — баща ѝ, П.М. и семейството му, Джоно.

Мълчаха. Имаше въпроси, които завинаги ще останат без отговор, грешки, които никога няма да бъдат поправени. Съжаления, които никога няма напълно да изчезнат.

Но те оцеляха, помисли си Ема. Шансовете не бяха на тяхна страна — и поотделно, и като група — но оцеляха. Дори излязоха победители.

Стана и излезе на терасата, където стоеше Брайън, Ще страда, помисли си Ема. В природата му е да разтвори сърцето си за мъките — своите и на света, и да ги оплаква. И след това те се превръщат в музика. Приблужи се към него и сложи глава на рамото му.

— Той беше един от нас — каза баща ѝ след малко. — Беше с нас от самото начало.

— Знам.

— Когато го видях с ръце върху теб, аз самият исках да го убия. А сега... — Загледа се в отражението на луната върху водата. —

Трудно ми е да повярвам, че всичко това се случи. Защо? — Той се обърна и я прегърна. — За Бога, защо го е направил?

Притисна се силно към него, заслушана в прибоя. Как да му обясни? Ако узнае истината, никога няма дори да помисли за музика.

— Не знам. Може цял живот да се питаме, но от това нищо няма да се промени. — Тя се отдръпна. — Татко. Трябва да продължим въпреки всичко. Не да забравим.

— Ново начало?

— Господи, не. — Усмихна се. — Не бих искала да започвам отново. Не, за нищо на света. Най-после знам къде съм и накъде искам да вървя. Няма от какво да се страхувам. Няма да се питам. Мога да спра да се самообвинявам, защото този път не избягах.

— Никога не сме те обвинявали, Ема.

— Никой от нас не е виновен. Влез вътре. — Поведе го към светлината и топлината. Приблужи се към телевизора в настъпилата тишина и го включи. — Искам да чуя как съобщават името ти.

Докато гледаше към екрана, П.М. докосна ръката ѝ.

— Ема. — Не можа да каже нищо повече, само вдигна ръката ѝ и я притисна до бузата си.

— Ето ни и нас, момчета. — Джоно постави ръка на рамото на Брайън, когато започнаха да обявяват номинациите за песен на годината.

Ема задържа дъха си, след това издиша дълбоко и избухна в смях, когато чу: „Брайън Макавой и Джоно Донован“.

— Толкова се радвам. — Прегърна и двамата. — Колко бих искала аз да ви ги връча.

— Следващата година — каза Джоно, като я целуна бързо и звучно.

— Това е обещание. Важно обещание — каза тя, стискайки ръката на баща си. — Нека това, което се случи, да не развали вашите отношения, нито моите.

— Не. — Брайън се отпусна и когато се усмихна, Ема видя, че в очите му има радост. Той прегърна Джоно. — Не е лошо за двама застаряващи рок музиканти.

— Внимавай с епитетите, Бри. — Джоно смигна на Ема. — Джагър е по-стар. — На вратата се почука. — Ах, посещението на сивоокия безумно влюбен полицаи.

— Млъкни, Джоно — каза Ема весело и изтича да отвори, а Конрой я следваше по петите. — Майкъл.

— Съжалявам, че се забавих толкова. — Хвана кучето за нашийника. — Добре ли си?

— Разбира се. — Тя се наведе и поглади Конрой между ушите. — Тъкмо ги поздравявахме. Татко и Джоно спечелиха наградата „Песен на годината“.

— Ние тъкмо си тръгнахме. — Бев вече вземаше мантото си. Ако въобще бе виждала мъж, който иска да остане насаме с жена — това беше Майкъл. — Има чай в кухнята — добави тя и хвърли предупредителен поглед на останалите. Преди Ема да успее да каже каквото и да било, тя я притисна силно към себе си. — Времето е твърде кратко, за да се пропилява — прошепна ѝ тя. — Майкъл — прегърна и него. — Благодаря ти — каза му тихо. И отдръпвайки се, се засмя. — Добре дошъл при нас.

Те си тръгнаха един по един, а Конрой с безразличие подуши наоколо и накрая заспа в ъгъла.

— Страхотна група са — заяви Майкъл, когато накрая вратата се затвори. — Не се шегувам.

— Да. Така е. Нали нямаш нищо против да вечеряме утре всички заедно?

— Не. — Тази вечер мислеше само за нея: как изглежда, как ухае, как се усмихва! Не го интересуваше какво ще стане утре. — Ема, ела тук. — Той разтвори ръцете си. Когато тя се хвърли в прегръдката му, той разбра, че повече няма да я изпусне. Мислеше си, че се е успокоил през изминалите часове. Но сега отново го обземаше ярост. Та почти я бе загубил.

— Недей — прошепна тя. — Свърши се. Този път наистина свърши.

— Мълчи. — Повдигна лицето ѝ към своето, като че ли да се убеди, че е невредима и негова. — Ако той беше...

— Не можа. Ти спаси живота ми.

— Да. — Той се дръпна и пъкна ръце в джобовете си. — Ако ще трябва да ми благодариш, ще можеш ли по-набързо?

— Нямахме много голям шанс да говорим.

— Съжалявам, че не можах да се върна с теб.

— Разбрах. Може би така стана по-добре — и двамата да се успокоим.

— Не съм в състояние да се отпусна. — Все още я виждаше как се люлее върху парапета. Закрачи нервно из стаята. — И така, как мина денят ти?

Тя се засмя. Всичко ще е наред. Всичко ще е идеално.

— Превъзходно. А твоят?

Сви рамене и продължи да се разхожда, като вдигаше и оставяше разни дреболии.

— Ема, знам, че си уморена.

— Не, не съм.

— А и моментът не е подходящ.

— Защо не? — Засмя се отново.

Той се обърна. Толкова е красива в дългата блестяща рокля. Огънят в камината хвърляше леки отблясъци в косата ѝ, осветяваше лицето ѝ.

— Обичам те. Винаги съм те обичал. Никога не сме имали достатъчно време за себе си. Искане ми се да ти обещаю, че сега ще бъде различно. — Вдигна една кристална пеперуда, след това я остави. — Но не мога.

— Майкъл, единственото, което искам, си ти.

Младият мъж въздъхна дълбоко и извади кутийка от джоба си.

— Купих го преди месеци. Искане да ти го подаря за Коледа, но не бях сигурен, че тогава би го приела. Представях си, че ще стане по традиционния начин — с вечеря на свещи, музика и всичко останало. — Усмихна се и обърна кутийката в ръката си. — Предполагам, че е малко късно да се придържам към традицията.

— Ще ми го подариш ли?

Той ѝ го подаде и кимна.

— Бих искала да кажа нещо, преди да го отворя. — Вгледа се внимателно в лицето му. — Ако това се беше случило преди пет-шест години, нямаше да оценя нито него, нито теб.

Ръцете ѝ бяха неспокойни. Въздъхна развълнувано, докато се опитваше да отвори капака.

— О, Майкъл! — Вдигна поглед от пръстена, — Прекрасен е.

— Трябва да си абсолютно сигурна — каза ѝ той. — Вземеш ли го — край.

Щеше да се задуши от смях.

— Това е най-романтичното предложение, за което може да си мечтае една жена.

— Толкова пъти вече съм ти предлагал. — Целуна я нежно. — Никой няма да те обича повече от мен. Ще ти го доказвам през целия си живот.

— Хубав е. — Стисна очи, за да спре напирещите сълзи. — Много е хубав. — Извади пръстена от кутийката и го разгледа. — Защо три кръга? — попита тя, като прокара пръст по диамантите, образуващи три преплетени окръжности.

— Един за твоя живот, един за моя. — Майкъл го взе и го сложи на пръста ѝ. — И един за живота, който ще създадем заедно.

Ема кимна, след това протегна ръце към него.

— Да започнем от третия кръг, Майкъл.

Издание:

Нора Робъртс. Публични тайни
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.